Raftul Denisei

FIONA DAVIS

ADRESA

„UN ROMAN SAVUROS DESPRE IUBIRE, MINCIUNI ȘI NEBUNIE." — *PEOPLE*

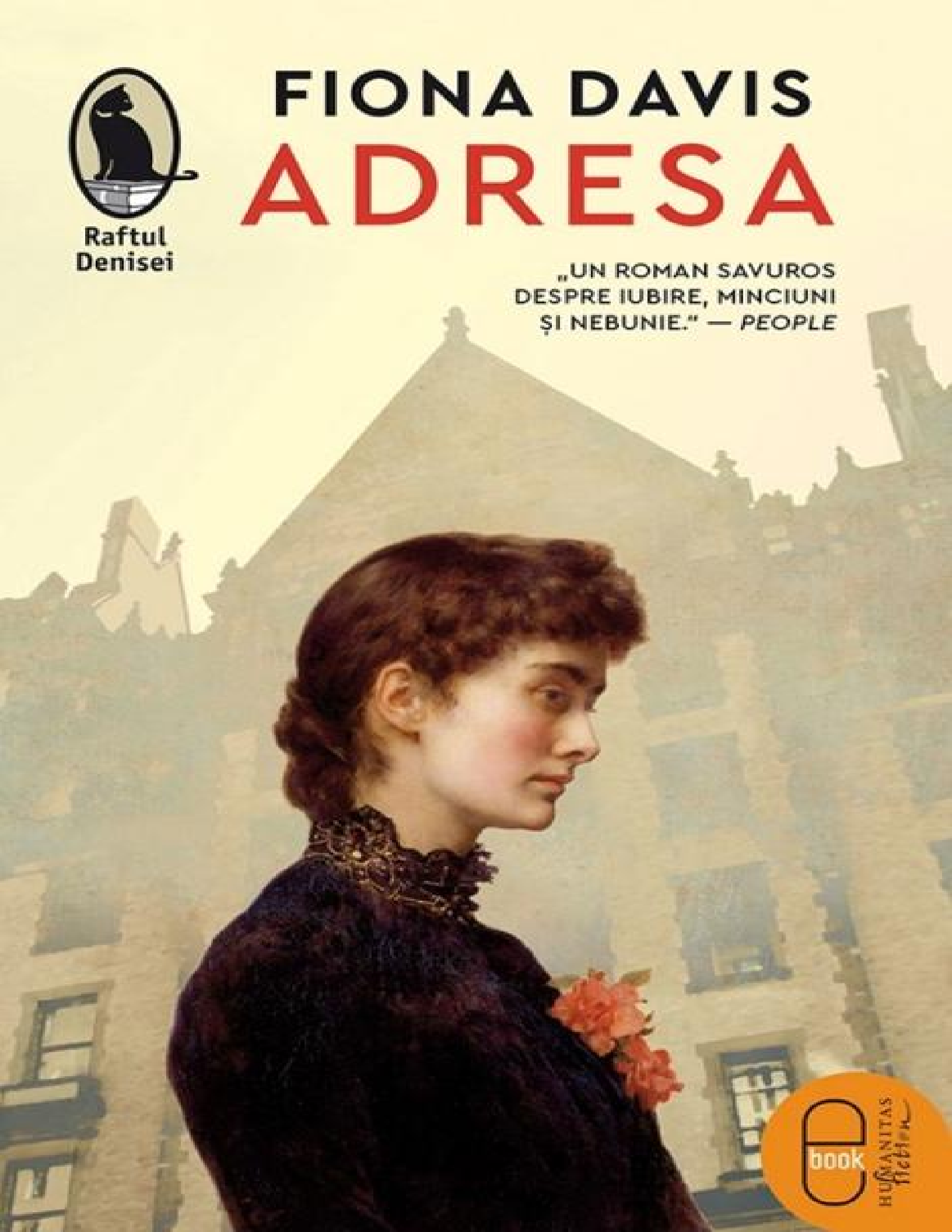

ebook HUMANITAS fiction

FIONA DAVIS

ADRESA

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

FIONA DAVIS
THE ADDRESS
Copyright © 2017 by Fiona Davis
This edition published by arrangement with Dutton, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-231-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Caitlin, Erin şi Lauren

CAPITOLUL UNU
Londra, iunie 1884

Când a văzut un copil clătinându-se pe pervazul unei ferestre de la camera 510, tot universul Sarei s-a prăbuşit.

După ce trudise câţiva ani ca îngrijitoare şi se ridicase treptat, îndeplinind alte munci, Sara fusese promovată doar cu o lună în urmă drept şefă a cameristelor de la hotelul Langham[1] din Londra. Una dintre îndatoririle ei principale era să ţină cameristele în frâu, căci toate erau doar nişte copile fără prea multă minte. În loc să cureţe camerele, ea le găsea adesea hlizindu-se pe holuri sau flirtând cu băieţii care serveau ceaiul sau aduceau flori.

În dimineaţa aceea, tocmai fusese chemată în biroul administratorului şi certată că nu era suficient de aspră cu subalternele sale.

— Eşti prea moale şi prea tânără pentru acest post, i-a spus domnul Birmingham de după biroul său masiv de nuc, care, în ciuda picioarelor foarte subţiri şi elegante, arăta cam ca un vapor mai mic.

Cum împlinise de curând treizeci de ani, Sara nu se simţea nicidecum tânără şi nici nu se comportase vreodată ca atare. La început, când ajunsese la Langham, nu luase în seamă propunerile frivole de prietenie ale celorlalte îngrijitoare de seama ei, ştiind că dacă voia să avanseze repede trebuia să iasă în evidenţă. Şi purtarea ei rece a dat roade, iar salariul mai mare a compensat binişor lipsa de prietene.

Dar pentru domnul Birmingham, căruia îi plăcea să le facă să plângă pe îngrijitoarele mai tinere, această izolare pe care Sara şi-o impusese cu naturaleţe nu era suficientă.

I-a făcut semn să ia loc, dar de îndată ce s-a aşezat, întreaga perspectivă a camerei s-a năruit brusc ca şi cum, de când domnul Birmingham o chemase ultima dată acolo, se schimbase ceva din felul în care era aranjată mobila, sau poate că era ea atât de înfuriată că îi poruncise să vină acolo chiar când era mai înglodată în treabă încât se enervase de-a binelea. Şeful Sarei era scund şi avea ghinionul ca pieptul să-i arate ca un ou de găină cu două gălbenuşuri. Iar ea era mai înaltă ca el cu o palmă şi ceva. Şi cu toate acestea, nu se ştie cum se făcea că domnul Birmingham o privea de sus de

pe scaunul lui măreţ ca un tron. Şi-a plecat ochii pe furiş spre podea. Ultimii zece centimetri ai picioarelor scaunului aveau altă culoare decât restul. Asta însemna că le înălţase.

Când şi-a ridicat din nou ochii spre el, omul s-a înfoiat ca un cocoş, vădit iritat că băgase de seamă.

— Îmi cer scuze, domnule Birmingham, a spus ea, foindu-se pe scaun. O să fiu mai aspră cu fetele.

— Dacă îţi fac probleme, plesneşte-le. Şi, chiar mai bine, trimite-le la mine şi-am să te scutesc eu de treaba asta, a spus el, umezindu-şi buzele.

Aşa! Îşi închipuia cât de mult i-ar fi plăcut să facă una ca asta.

— Mai doriţi ceva?

— Nu, doamnă Smythe. Hai, pleacă de-aici!

Îi venea încă greu să se obişnuiască să i se spună „doamnă“. Ce ciudat era că o promovare îi adusese nu numai un salariu mai decent, ci şi o nouă formulă de adresare, care nu avea nici o legătură cu faptul că era sau nu căsătorită. Unei şefe a cameristelor nu puteai să i te adresezi cu „domnişoară“. Nu se cuvenea. Fetele abia începeau să se deprindă să i se adreseze cu numele întreg, iar ea trebuia să fie mai fermă şi în această privinţă. Nu se făcea ca domnul Birmingham să le audă că o strigau pe numele mic: Sara. Atât i-ar mai fi trebuit.

În acea după amiază cumplit de caldă din iunie, după ce controlase toate culoarele şi subsolul, ca să pună capăt oricăror încercări ale personalului de a-şi pierde vremea la palavre, s-a retras în biroul ei de la etajul al şaselea, ca să verifice chitanţele primite de la spălătorie. Simţea nevoia să-şi tragă sufletul după câte priviri aspre le aruncase fetelor, o durea faţa de cât se încruntase. Singura fereastră a încăperii era deschisă larg ca să poată intra orice adiere, dar nu se mai răcorea cu nici un chip. Toată ziua, aerul fusese îmbâcsit şi umed, făcând ca hotelul să arate – şi să miroasă – cam ca o seră de la Kew Gardens[2]. O mişcare a perdelei a făcut-o să se ridice de la birou cu speranţa că s-ar fi putut anunţa vreo furtună în după amiaza aceea.

Spre dezamăgirea ei, cerul era albastru tulbure. A privit spre curtea hotelului şi la un etaj mai jos i-a atras atenţia ceva, ca o străfulgerare, o mână dolofană care se agăţa cu degetele de marginea unui pervaz. Apoi s-a ivit şi celălalt braţ agăţându-se la fel, urmat de un căpşor ascuns printre bucle aurii. Fetiţa avea în păr o fundă de catifea care i se strâmbase spre spate. Sarei i s-a oprit respiraţia. De bună seamă că o să apară imediat cineva care să tragă copilul înapoi în cameră.

Fetiţa s-a căznit să se ridice pe pervaz şi a rămas acolo nemişcată o clipă, privind atentă în jos. Sara s-a rugat în sinea ei să nu păţească ceva. Dacă ar fi strigat, ar fi putut să o sperie şi să o facă să se aplece şi mai mult. Şi tot nu apărea nimeni. Apoi a văzut îngrozită cum s-a ivit şi un picior, proptindu-se pe pervaz. Fetiţa se urca pe fereastră, atrasă poate de aerul mai răcoros de afară, să scape de zăpuşeala din cameră.

Nu era timp de pierdut. Sara a ţâşnit afară din birou şi-a rupt-o la fugă pe culoar, ţinându-şi cu o mână mănunchiul de chei care-i atârna prins în talie. Şi-a ridicat fusta mult mai sus decât se cuvenea şi s-a năpustit în jos pe scări, cu ochii aţintiţi înainte, ca să nu se împiedice şi să alunece pe marmura lustruită. La etajul al cincilea, a trecut în goană pe lângă un domn şi o doamnă care ieşeau din lift şi a bolborosit iute o scuză, fără să se oprească. Apoi a luat-o la stânga şi a străbătut în goană culoarul ce părea că nu se mai sfârşeşte până la camera 510. Nu a bătut la uşă, căci ar fi putut speria fetiţa, iar în situaţia de faţă nu mai avea nici o importanţă dacă dădea buzna peste cineva, încălcând regulile hotelului.

Cheia s-a răsucit cu uşurinţă în broască şi uşa s-a deschis. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii, fetiţa se afla acum în picioare pe pervaz, cu faţa în afară, ţinându-se cu o mână de tocul ferestrei. Trebuie să fi avut vreo trei ani. Dar de ce era singură?

Walter, unul dintre hamali, şi Mabel camerista de pe acel etaj, au apărut şi ei în goană, abia răsuflând. Probabil că o porniseră după ea, dându-şi seama că se întâmplase vreo nenorocire.

Sara a întins mâna ca să-i împiedice pe Mabel şi pe Walter să intre în cameră.

— Şşşşt… nu vrem să o facem să-şi piardă echilibrul.

— Dar unde e dădaca ei? a întrebat Mabel în şoaptă. E cineva în dormitor?

— Nu ştiu, a spus Sara, păşind în cameră pe vârful picioarelor, ca şi cum podeaua ar fi putut să se prăbuşească în orice clipă.

Covoarele groase făceau să nu i se audă paşii. Pe măsură ce înainta, şi-a dat seama că fetiţa cânta de una singură. Un cântec de leagăn despre un copilaş care se legăna într-un copac.

Fetiţa a întors capul şi a rămas cu ochii pironiţi la Sara. Buzele ei rumene i s-au deschis şi ochii i s-au rotunjit.

Sara i-a întins o mână, cu palma în sus şi a început şi ea să fredoneze uşor cântecelul de leagăn. Fetiţa a râs la început, dar apoi, cu nestatornicia

specifică vârstei, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mama! a strigat ea, scuturând din cap.

Sara nu a îndrăznit să se mişte mai departe, simţind că o dor muşchii de încordare, de efortul de a se stăpâni să nu se repeadă la ea. O adiere de vânt i-a răvăşit buclele fetiţei, dezechilibrând-o uşor. Dacă ar cădea pe spate înăuntrul camerei ar putea să o prindă în braţe înainte de a ajunge jos.

Dar fetiţa s-a balansat în partea cealaltă şi mâna i-a alunecat de pe tocul ferestrei. Ce unghii mititele, ce degete micuţe!

Sara s-a năpustit înainte şi a apucat poala umflată a rochiei fetei, trăgând-o din răsputeri. Ţipând, fetiţa s-a desprins de pe pervaz şi au căzut amândouă într-o învălmăşeală de mâini, picioare şi jupoane, fetiţa aterizând direct în poala Sarei.

Copila s-a răsucit şi a privit-o, clipind uimită. Sara era convinsă că o să înceapă să ţipe din nou, dar ea şi-a reluat cântecelul, în timp ce ridica o mână ca să o mângâie pe Sara pe obraz.

— Grozav! Aţi prins-o la timp! a spus Walter în timp ce se repezea împreună cu Mabel să-i dea o mână de ajutor.

— Credeţi că s-a lovit? a întrebat Sara.

— Nu, nici vorbă! V-a căzut în braţe. Dar dumneavoastră aţi păţit ceva?

Mabel a luat fetiţa în braţe, în timp ce Sara se ridică ajutată de Walter. Îşi aranjă rochia şi-şi frecă şoldul pe care avea să apară fără îndoială o vânătaie serioasă până a doua zi, când în prag a apărut o femeie înaltă şi slabă.

— Dar ce Dumnezeu se întâmplă aici? s-a răstit femeia care ţinea de mână o fetiţă cu câţiva ani mai mare decât cea pe care o ţinea Mabel în braţe.

Sarei i-a venit în minte imediat numele din registrul de oaspeţi: (onorabila) doamnă Theodore Camden. Împreună cu cei trei copii, soţul şi un mic grup de servitori. Domnul Birmingham îi indicase să aibă grijă să le îndeplinească orice dorinţă şi nevoie, căci doamna era fiică de baron.

— Copilul se afla pe marginea ferestrei şi noi am readus-o înăuntru, a spus Sara, făcând un pas înainte.

— Mai bine zis, i-am salvat viaţa, a spus Walter. Doamna Smythe, aici de faţă, a sărit şi a tras-o înăuntru la ţanc.

Parcă înţelegând emoţia puternică a adulţilor din jurul ei, fetiţa s-a pus pe plâns. Femeia s-a repezit şi a luat-o din braţele lui Mabel, strângând-o tare la piept. Când i s-a mai domolit plânsul, doamna Camden şi-a ridicat privirile spre ei, de parcă îi vedea atunci pentru prima dată.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Dar unde e dădaca?

O tânără cu înfăţişare ştearsă şi-a făcut apariţia în încăpere, de parcă aştepta să fie chemată.

— Da, doamnă? a izbucnit ea, total nedumerită.

— Unde ai fost, domnişoară Morgan? Lula era să moară căzând pe fereastră din pricina absenţei dumitale!

— Cum aşa? s-a mirat fata, uitându-se uimită la cei din încăpere. N-am ieşit decât pentru un minut-două, să duc o carte poştală la recepţie. Am crezut că domnul Camden e aici în cameră, a urmat ea tărăgănat, de parcă ar fi încercat să-l facă să apară de undeva.

— Dar dumneata trebuia să stai aici să supraveghezi copiii.

Fetiţa şi-a vârât capul în pieptul mamei şi s-a pus din nou pe plâns.

— Şi Luther unde e?

Doamna Camden s-a năpustit în camera de alături, urmată de toţi cei prezenţi. Un băiat, cam de aceeaşi vârstă cu Lula, dormea dus în patul uriaş, cu buclele umede lipite de cap.

Stând lângă doamna Camden, Sara simţea şi spaima, şi uşurarea cum ieşeau din trupul acesteia, precum undele de şoc de după un cutremur. Dădaca a luat-o pe Lula din braţele ei şi a început să o liniştească, ferindu-se de privirile stăpânei sale.

Ce cumplit ar fi fost dacă se întâmpla ceva! Doi copii mici lăsaţi singuri cu o fereastră larg deschisă. Era de neînchipuit. Sara s-a întors către doamna Camden. Femeia avea un profil bine conturat, era blondă, doar genele dese ce-i înconjurau ochii căprui erau negre. La Langham Sara întâlnise nenumăraţi aristocraţi, toţi având acelaşi fel de a se mişca în lume, cu convingerea că li se poate îndeplini orice dorinţă. Rareori se întâmpla să-l vadă pe vreunul într-o situaţie de criză.

Şi-a dat seama că Walter şi Mabel se aflau în spatele ei şi brusc a simţit nevoia să o ajute să-şi mascheze starea de spirit.

— Vă mai putem fi de folos cu altceva, doamnă Camden? a întrebat Sara.

— Nu, e suficient. Vă mulţumesc că aţi salvat-o, a adăugat ea, cu trăsăturile chipului înmuiate.

— Bineînţeles, doamnă, a răspuns Sara, făcându-le semn cu capul lui Walter şi lui Mabel şi ieşind înaintea lor din cameră.

De îndată ce a închis uşa în urma lor, Sara a răsuflat uşurată.

— A scăpat ca prin urechile acului, a exclamat Walter, frecându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Ai fost nemaipomenită, Sara… adică, doamnă Smythe, a spus Mabel.

Sara nu voia altceva decât să se ghemuiască pe jos, dar nu-şi putea îngădui să fie văzută aşa de subalternii ei.

— Ei, ne ajunge atâta zarvă pe ziua de azi. Înapoi la treabă! Şi, Mabel, te rog să nu mai uiţi să mi te adresezi cum se cuvine.

— Sigur că da, doamnă Smythe.

Sara s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o pe culoar, mulţumită că faldurile bogate ale juponului şi fustei nu lăsau să i se vadă genunchii tremurători.

*

Şi până la sfârşitul zilei, ori de câte ori îi reveneau în minte întâmplările din camera 510, simţea cum i se zbate inima cu putere în piept. Dacă nu ar fi reuşit să apuce copilul la timp? Dacă ar fi fost nevoită să se aplece peste pervaz, ca să vadă trupul neînsufleţit întins pe pământul tare din curte? Nu va fi cu putinţă să adoarmă în zăpuşeala umedă din cămăruţa ei din cartierul Bayswater.

Dar până atunci avea destule pe cap. Tocmai terminase de completat registrele şi se pregătea să meargă să controleze pregătirea camerelor pentru seară, când la uşa biroului a bătut un bărbat. Şi-a dat seama că era un bărbat după cât de tare şi sec a ciocănit. Degetele cameristelor abia se auzeau când atingeau uşa, parcă scuzându-se că o deranjează, dar bărbaţii – ca domnul Birmingham sau îngrijitorul – nu se sinchiseau de asta. S-a ridicat şi a deschis uşa, aşteptându-se să-l vadă pe domnul Birmingham, care să fi urcat în mod excepţional scările până acolo ca să o certe că a provocat o scenă cu oaspeţii. Dar în locul lui, un chip necunoscut o privea de sus. Dându-şi seama de stânjeneala ei, bărbatul a făcut un pas înapoi.

— Doamna Smythe?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Se vedea că era un oaspete din hotel, îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, cu un joben de mătase sub braţ.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, a început el, ştergându-şi fruntea cu o mână uriaşă. Cum de rezistaţi aici, pe căldura asta insuportabilă?

— Din fericire se întâmplă foarte rar.

— Cred că dumneavoastră mi-aţi salvat astăzi fiica, pe Lula. Voiam să vă mulţumesc personal. Mă numesc Theodore Camden.

Avea un accent american şi o voce caldă, de tenor.

Sara i-a arătat scaunul din faţa biroului, invitându-l să se aşeze. În ciuda corpolenţei sale, bărbatul se mişca cu o graţie neaşteptată. După normele obişnuite, nu avea nici o trăsătură frumoasă. Capul îi era mic, spre deosebire de umerii laţi, iar ochii prea apropiaţi de nasul ciudat. Dar una peste alta, avea o prezenţă atrăgătoare. Ea s-a aşezat, cu ochii plecaţi, închizând registrul ca să-şi facă de lucru să nu îl privească prea insistent.

— Mă bucur că nu a păţit nimic. E bine, nu-i aşa? a întrebat ea, şi în minte i-a revenit imaginea fetiţei care plângea de mama focului.

— Da, i-am dat o felie de tort Battenberg[3] şi-a uitat imediat toată păţania, a spus el, chicotind, după care o undă de îngrijorare i-a umbrit chipul. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu aţi fi ajuns acolo la timp. Gemenii noştri, Lula şi Luther, fac numai boroboaţe.

— Mai bine să nu ne mai gândim la asta.

Sara nu ştia ce să facă. Nu mai primise un oaspete al hotelului în biroul ei înghesuit, iar el era atât de înalt, încât aproape că ocupa tot locul.

— Dar cum de aţi ştiut ce se întâmplă?

Domnul Camden s-a lăsat pe spătarul scaunului, punându-şi pălăria în poală. Nu părea că îşi dădea seama cât de nepotrivit era să se afle acolo împreună, chiar dacă uşa era deschisă, în aşa fel încât să nu se dea de bănuit ceva neobişnuit. Părea chiar să-i placă acea situaţie, pe când celor mai mulţi dintre oaspeţi nici nu le-ar fi trecut prin cap să aibă de-a face cu personalul hotelului.

— De la fereastra mea se vede spre camera dumneavoastră şi, când m-am ridicat să respir puţin aer curat, am văzut-o urcându-se pe fereastră.

— Fata aceea trebuia să vadă de gemeni cât timp era plecată doamna Camden. Nu e nevoie să vă mai spun că am dat-o afară imediat.

— Ei, din fericire totul s-a terminat cu bine.

Mai puţin pentru bonă, desigur.

— Cât personal aveţi aici raportat la numărul de oaspeţi?

Ce întrebare ciudată.

— Avem trei sute de camere şi aproape patru sute de angajaţi.

— Şi de cât timp sunteţi şefa cameristelor?

— Abia de o lună.

Era convinsă că nu venise până acolo doar ca să-i mulţumească. Avea alt motiv pentru tot interogatoriul acela. Şi-a îndreptat umerii şi s-a aplecat uşor în faţă, ca şi cum ar fi ţinut piept vântului, curioasă să-şi dea seama unde bătea.

— Dar am lucrat aici pe alte posturi de unsprezece ani.

— Cunoaşteţi bine hotelul, nu?

— Sigur că da.

— Domnul Birmingham spune că sunteţi foarte pricepută.

Domnul Camden se interesase de ea.

— E frumos din partea dânsului că spune asta.

— E o clădire mare, hotelul ăsta. Frumos construit.

— Aşa e.

Americanii ăştia chiar că erau ciudaţi! Nu părea să se grăbească să se întoarcă la familia lui. Dar dacă domnul Birmingham îl trimisese acolo să o pună la încercare?

— Sunt foarte mulţumită că lucrez aici.

— Hotelul acesta e primul din Anglia care foloseşte lifturi hidraulice. Ştiaţi?

Poate că era unul dintr-aceia cărora le plăcea să adune date şi să se laude cu cât de multe ştia. A încuviinţat din cap politicoasă.

— Şi eu sporovăiesc aşa, a continuat el, zâmbind. Îmi cer scuze. Nu vreau decât să găsesc o cale de a vă mulţumi.

— Nu aveţi pentru ce. Personalul hotelului face tot ce poate pentru oaspeţi.

— Dar dumneavoastră aţi făcut mai mult de atât. Sper că nu v-aţi lovit în vreun fel.

— Nicidecum.

Una dintre fetele de la spălătorie a băgat capul pe uşă, dar s-a tras iute înapoi, speriată, când a dat cu ochii de domnul Camden.

— Scuze, doamnă Smythe, vin mai târziu.

— Nu face nimic, Edwina.

— Edwina… aşa o chema pe mama, a spus domnul Camden, răsucindu-se pe scaun şi zâmbindu-i fetei, cu chipul luminat de încântare. Edwina, am putea să te deranjăm să ne faci un ceai?

Era clar că intenţiona să mai rămână acolo. Dar nu putea ghici cu ce scop. Edwina s-a întors spre Sara. În ochi i se citea aceeaşi îngrijorare uşoară pe care o resimţea şi Sara, numai că ea s-a stăpânit.

— Da, te rog, Edwina.

Fata a plecat târşâindu-şi picioarele, şi domnul Camden s-a întors înapoi spre Sara.

— Dacă nu vă reţin cumva, desigur…

— Deloc. Dar nu-i nevoie să mai pomenim de întâmplarea aceea. Totul s-a terminat cu bine, cum se zice.

— Pot să vă mai întreb despre dumneavoastră?

— Nu cred că e necesar, domnule Camden.

El s-a înroşit tot. Nu voise să-l stânjenească, intenţionase doar să schimbe subiectul discuţiei. Dar ce uşor se îmbujorase, ca un şcolar. Luat pe nepregătite, şi-a dat capul pe spate şi a adăugat, bâlbâindu-se:

— Din punct de vedere profesional, desigur. Mă interesează cum funcţionează zi de zi un hotel atât de mare ca acesta, cu atâtea situaţii neprevăzute.

— Să ştiţi că rar se întâmplă să avem situaţii extreme ca cea de astăzi. De cele mai multe ori maşinăria merge ca unsă.

Aceasta era una dintre expresiile preferate ale domnului Birmingham. Ei nu-i plăcuse niciodată, căci angajaţii – oameni în carne şi oase – deveneau doar rotiţe într-un mecanism, dar nu ştia cum să continue discuţia cu domnul Camden.

— Sunt convins de asta. Dar care credeţi că ar fi problema cea mai mare cu care se confruntă personalul?

Ea a căzut puţin pe gânduri.

— Noi avem un hotel clasa întâi, domnule Camden. Şi ne asigurăm că satisfacem orice capriciu ar avea oaspeţii noştri. Uneori asta implică o adevărată jonglerie, căci avem o groază de oaspeţi.

— Unii dintre clienţi îşi aduc propriii servitori, nu-i aşa?

— Desigur, dar tot au nevoie de camere curate şi aerisite. Cameristele şi valeţii personali îşi văd de treburile lor, separat de serviciile hotelului.

— Dar înainte aţi mai lucrat în domeniu?

— Eu nu, dar mama a fost menajera şefă a unui conte. Înainte de a lucra aici am fost ucenică la o croitorie.

— Şi v-aţi angajat tot în menaj până la urmă?

Nu ar fi trebuit să-i dezvăluie atâtea amănunte din viaţa ei. Dar ceva din felul lui de a fi o îmbia să spună mai multe decât se cuvenea. Şi iată că s-a împotmolit într-o discuţie stânjenitoare.

Spre uşurarea ei, le-a fost adus ceaiul. Gata cu torentul de întrebări ale domnului Camden. O să întoarcă foaia, o să conducă ea discuţia. Şi în timp ce turna ceaiul l-a întrebat cu ce se ocupa. Se pare că americanilor le plăcea să sporovăiască despre realizările lor.

Iar el nu i-a dezamăgit aşteptările.

— Eu supraveghez construirea unui bloc de apartamente din New York.

— Sunteţi arhitect?

— Da, a răspuns el mândru. Lucrez cu marele Henry Hardenbergh.

— Îmi pare rău, a spus Sara, clătinând din cap, dar nu am auzit de dânsul.

— A uimit tot New Yorkul. A proiectat o clădire unde pot locui împreună, elegant şi păstrându-şi intimitatea, familii de cea mai bună condiţie, folosind servicii comune de curăţenie şi spălătorie. Ba chiar avem şi un croitor şi un patisier printre angajaţii noştri. De aceea, mă interesează, după cum vedeţi, cum funcţionează clădiri ca Langham. Cine le asigură buna funcţionare, cum se realizează aşa ceva.

Asta explica totul. Ea a răsuflat uşurată şi i-a zâmbit călduros, liniştită că domnul Birmingham nu pusese la cale tot acest interogatoriu.

— Pare că este un proiect serios.

— E vorba de clădirea Dakota, care va transforma modul de viaţă al aristocraţiei citadine. Acum, elita newyorkeză locuieşte în case de gresie cafenii, asemănătoare locuinţelor dumneavoastră terasate, în care o singură familie ocupă câte o clădire întreagă. Iar ideea de a împărţi spaţiile comune şi serviciile cu alte familii, aşa cum fac francezii, e socotită nelalocul ei.

— De ce oare?

— Pentru că seamănă prea mult cu blocurile sărace muncitoreşti, unde locuiesc împreună zeci de familii în sărăcie şi mizerie.

Şi a continuat să-i povestească despre clădirea cea nouă, cu respiraţia întretăiată, în timp ce ea îşi bea ceaiul iute, bucuroasă că-i înmoaie gâtul uscat. În cele din urmă el şi-a scos ceasul din buzunar.

— Trebuie să mă duc. Plecăm curând, ne întoarcem la New York. Ce părere aveţi… n-aţi vrea să lucraţi la Dakota?

Ceaşca ei de ceai s-a lăsat cu zgomot pe farfurioară. Când îl auzise vorbind, ea îşi ridicase privirile şi nu văzuse unde a aşezat-o.

— Haha, a râs el, v-am luat prea repede! Avem nevoie de o administratoare şi se vede că dumneavoastră aveţi toate calificările. Iar New Yorkul este un loc nemaipomenit, vă asigur. Aş putea să pun o vorbă bună pe lângă domnul Douglas, agentul clădirii.

A rostit cuvintele de parcă atunci îi venise ideea. Poate că aşa şi era. Îndrăzneală americană tipică! Ce idee ridicolă, să plece într-altă ţară când ea avea o slujbă foarte bună aici, chiar dacă domnul Birmingham nu era mulţumit niciodată.

— Dar mie mi-e foarte bine unde mă aflu acum, domnule Camden. Totuşi, vă mulţumesc pentru ofertă.

— Vorbesc serios, a continuat el, cu privirea şi toată înfăţişarea însufleţite, în timp ce îi prezenta detaliile planului său. Când mă întorc în America, vă trimit o scrisoare oficială şi banii de drum. Inaugurarea este programată la sfârşitul lui octombrie. Vă rog să vă gândiţi la ideea asta. Măcar atât să pot face şi eu pentru tot ce aţi făcut astăzi pentru familia mea. Ce ziceţi, o să vă gândiţi?

Ea a clătinat din cap. Omul se lăsase pradă emoţiilor, un american impulsiv, asemenea multora pe care îi întâlnise la Langham. Prea vorbăreţ, prea băgăcios, fără habar de bunele maniere.

— Nu, domnule Camden. Dar vă mulţumesc. Vă rog să îmi spuneţi dacă mai aveţi nevoie de altceva cât mai rămâneţi la noi. Bună ziua.

După plecarea lui, a închis uşa şi s-a dus la geam. Fereastra camerei 510 era închisă, cu draperiile trase. Aşa şi trebuia.

Avusese parte de destulă agitaţie pe ziua aceea.

---

1. Hotelul Langham este unul dintre cele mai mari hoteluri de lux din Londra, situat în cartierul Marylebone, în apropiere de Regent Park. Construit în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, a fost dotat încă de la început cu facilităţi moderne pentru epoca respectivă (apă curentă, lifturi hidraulice).

2. Grădina Botanică Regală din sud-vestul Londrei.

3. Prăjitură din bucăţi de pandişpan colorat diferit, învelită în marţipan.

CAPITOLUL DOI
Fishbourne, august 1884

— Nici nu înţeleg de ce te-ai mai deranjat să vii, n-am nici o problemă, a spus mama Sarei, înfăşurându-şi cu mâinile tremurânde pătura de lână pe lângă corp.

Sara abia s-a stăpânit să nu sară să i-o aranjeze pe umerii gârboviţi, ceea ce nu ar fi stârnit decât şi mai multă împotrivire.

— Dar eu vin în fiecare an la vremea asta, a răspuns ea, sorbind din paharul de cherry. Nu ştii? Când îmi iau concediu de la hotel.

— Sigur că-mi aduc aminte. Doar nu-mi pierd minţile, a protestat mama, străpungând-o cu privirile ei albastre, răsucindu-şi buzele mânioasă. Dar nu văd ce rost are. Ai face mai bine să rămâi acolo, la Londra, şi să munceşti până-ţi jupoi pielea de pe degete, dacă as ta e ce-ţi place ţie să faci. Am de gând să mă plâng alteţei sale de asta.

Stăteau dinaintea şemineului în căsuţa din Fishbourne unde mama ei se stabilise cu ani în urmă, după ce încetase să mai lucreze pentru contele de Chichester, a cărui reşedinţă se afla la vreo şaizeci de kilometri spre est. Chiar şi în serile lungi din august, casa era la fel de friguroasă ca în dimineţile de noiembrie, de parcă zidurile – asemeni mamei ei – respingeau orice undă de căldură din afară.

Sara a încercat s-o readucă în prezent.

— Dar tu nu mai lucrezi de mult pentru alteţa sa, nu-ţi mai aduci aminte? Sunt treizeci de ani de-acum.

Nici nu era prea greu să ţină socoteala anilor.

— Ba nu, nu cred, a răspuns ea, scuturând din cap, iar vorbele abia i s-au auzit, de parcă s-ar fi aflat departe, într-un tunel.

— Acum sunt şefa cameristelor la hotelul Langham, aşa cum ai fost şi tu la Stanmer House.

— Nu pot pricepe de ce ai vrut să te iei după mine, când eu m-am străduit să-ţi ofer ocazii să ajungi mai bine, a urmat ea, fluturând din mână. Mai toarnă-mi nişte cherry.

Chiar înainte de a-i fi slăbit mintea, mama le vorbea poruncitor atât ei, cât şi femeii de serviciu – care era plătită cu o bună parte din salariul Sarei

–, fără să-şi bată capul cu un „te rog“ sau „mulţumesc“. Poate că în închipuirea ei trăia un alt fel de viaţă, în care alteţa sa o făcuse contesa lui, după ce o lăsase însărcinată, şi nu vedea realitatea, în care trudea zi şi noapte până când degetele au început să-i tremure atât de tare încât nu mai putea ţine o ceaşcă în mână.

După ce i-a umplut paharul, Sara i l-a dus la gură şi s-a aşezat apoi pe sofa, luând în mână o fustă zdrenţuită ce trebuia peticită. Simţea cum ochii mamei îi urmăresc degetele îndemânatice, care cârpeau tivul rupt.

— Tu coşi mai bine ca mine.

O laudă… mare minune! Sara şi-a ţinut privirile plecate, să nu strice atmosfera.

— Mulţumesc, mamă.

— Tot nu pricep de ce ai plecat de la doamna Ainsworth ca să te duci la Londra. Cu mâinile tale, făceai bani buni.

— Nu era un loc potrivit.

— Ai dat cu piciorul la o ocazie bună, eu aşa cred. Ţi-am spus că bărbatul doamnei Ainsworth a murit acum trei luni? Călcat de o căruţă.

Condusă probabil de vreuna dintre ucenicele soţiei sale… Şi Sara l-ar fi călcat dacă i s-ar fi ivit ocazia.

— Mie îmi prieşte la Londra. Şi Langham e un hotel de mâna întâi. La fel de mare ca Stanmer House, doar că acolo vin mult mai mulţi oameni zilnic.

— Dar sunt oameni de condiţie bună?

— Cred că da, dacă îşi pot permite să dea pe o cameră cincisprezece şilingi pe noapte.

În fiecare an purtau aceeaşi discuţie, şi Sara era nevoită să-şi justifice alegerea.

— Să lucrezi într-un hotel… orice-ai zice, nu e un loc potrivit pentru o fată cumsecade. Banii nu înseamnă neapărat bună creştere.

— Dar nici buna creştere nu garantează moralitatea.

Mama ei a tras aer în piept şocată. Sara şi-a ridicat privirile spre ea, schiţând un zâmbet în semn de scuză, dar mama a adăugat repede:

— Ce ştii tu despre toate astea!

— Aşa e, mamă, a răspuns ea şi, ca să schimbe vorba, a spus primul lucru care i-a trecut prin minte. Ştii, am primit o ofertă nouă.

De când sosise acasă, Sara tot amânase să-i pomenească mamei de scrisoarea pe care o primise de la domnul Camden, ştiind că nu va face altceva decât să pună paie pe foc. Dar acum putea să-i dovedească ceva.

— Ei! Ce anume?

— Să lucrez ca administratoare a unui mare bloc de apartamente din New York.

Uite că reuşise s-o spună!

Mama s-a strâmbat dispreţuitoare.

— În America?

— Da. Să vezi… fetiţa unui client era să cadă pe fereastră şi s-a întâmplat ca eu să o văd şi s-o salvez, iar tatăl a fost atât de recunoscător încât mi-a oferit postul ăsta.

Mama a tăcut o vreme. Sara a făcut nod la aţa cu care cosea şi a împăturit fusta, netezind în poală materialul murdar şi ponosit. O să o spele cum trebuie mâine.

E drept că fusese uimită când primise scrisoarea prin care era invitată oficial să vină în America, împreună cu un bilet la clasa a doua pentru un vapor ce urma să plece de la Liverpool şi un cec pentru cheltuieli. Domnul Camden o ruga să ia în considerare această ofertă şi, dacă hotăra să nu îi dea curs, să-i trimită banii şi biletul înapoi. Şi i se păruse foarte neobişnuit că el avea atâta încredere în ea, deşi abia se cunoscuseră.

— Şi copila a căzut de pe geam?

— Era cât pe ce să cadă… Dar am prins-o la timp. Să-ţi spun drept, nu prea ştiu ce să fac.

— Dacă pleci în America, n-am să te mai văd niciodată.

Rostise aceste vorbe sec, singurul semn de emoţie fiind o uşoară şovăire când a pronunţat ultimul cuvânt.

— Drumul durează doar o săptămână, pot să mă întorc să te văd.

— Şi cât de repede vor să te duci acolo?

— Blocul de apartamente o să fie gata la sfârşitul lui octombrie şi ei vor să ajung acolo cu o lună înainte, ca să pregătim totul.

— Se pare că nu ţi-e dat să stai într-un loc, aşa-i? Aşa-ţi place ţie să rişti şi să te răzgândeşti.

— Mamă, lucrez la Langham de unsprezece ani. Nu cred că se pune problema că nu sunt statornică. E vorba de bani, de mult mai mulţi bani. Din care ne-am putea permite să-ţi cumpărăm haine noi şi să o plătim pe Avril să aibă grijă de tine, fără să renunţăm la una sau la alta.

— Avril e o neisprăvită. Şi ce să fac eu cu banii? Oricum o să mor curând.

— Doctorul Torrington nu e de aceeaşi părere. Mi-a spus că te simţi destul de bine.

Mama şi-a întors capul şi a închis ochii, punând capăt discuţiei.

Mai târziu, după ce a ajutat-o pe mama ei să se ducă la culcare şi după ce a auzit-o sforăind, Sara s-a dus să ia de pe raftul cel mai de sus al bibliotecii o cutie de metal. De la zece ani când o găsise prima dată, o dădea jos ori de câte ori venea acasă. În ea se găseau patru scrisori ale contelui Chichester către mama ei, în care, pe un ton sec, o asigura că avea să suporte toate cheltuielile pentru îngrijirea Sarei, cu condiţia să nu îi stea în preajmă.

Când îi arătase scrisorile mamei, ea şi-a vărsat tot veninul, de parcă ar fi aşteptat acel moment cu tot dinadinsul. O învinovăţea pe contesă, care o dăduse afară, pedepsind-o să aibă grijă de o copilă nerecunoscătoare. De atunci încolo, orice greşeală a Sarei devenise un bun motiv să o învinuiască pentru nenorocirea ei. Fără să mai pomenească de contribuţia contelui Chichester la toată tărăşenia aceea.

Mamei ei îi plăcuse tare mult să conducă gospodăria de la Stanmer House. Înclinaţiile ei aproape militare de menţinere a ordinii o făceau să îşi îndeplinească îndatoririle cu sfinţenie, şi Sara era convinsă că îl venera pe contele Chichester cu un devotament de câine credincios. Şi drept răsplată fusese dată afară. Cât de îngrozitor trebuie să se fi simţit să fie nevoită să predea cheile gospodăriei, simbolul puterii sale asupra celorlalţi servitori, care-i atârnau agăţate la talia care îi creştea pe zi ce trecea.

Mama nu mai muncea şi se aştepta ca fiica ei să ajungă mai bine. Dar, în ciuda ambiţiei mamei sale, Sara nu făcuse nici o ispravă ca ucenică şi devenise o slujnică oarecare. Mama nu i-o iertase niciodată şi nici nu o întrebase de ce renunţase aşa, pe nepusă masă. Dar nici Sara nu intenţiona să-i mărturisească vreodată.

Cu toate acestea, cât de cumplit trebuie să fi fost pentru mama ei să fie nevoită să renunţe forţat la o poziţie şi la un standard de viaţă cu care se obişnuise. Să fie nevoită să dispară, după atâţia ani de slugăreală. Sara se cutremura, gândindu-se la această nedreptate, căci şi propria poziţie la Langham era la fel de şubredă, depinzând de toanele domnului Birmingham, indiferent cât de pricepută era la treaba pe care o făcea.

La început, când fusese promovată, o entuziasmase felul în care trebuia să facă faţă numeroaselor sarcini ale postului de şefă a cameristelor din hotel. Îşi conducea trupele asemeni unui general pe front, asigurând serviciile prompte şi de bună calitate care făceau ca Langham să fie socotit

drept unul dintre cele mai bune hoteluri din Londra. Dar asta nu era niciodată suficient pentru domnul Birmingham şi, în ultima vreme, slujba începuse să-i macine nervii. Alerga toată ziua până îi ieşea sufletul, după care cădea istovită în pat, neputând însă să adoarmă din pricina nenumăratelor lucruri pe care trebuia să le facă a doua zi dis-de-dimineaţă: să o convingă pe spălătoreasa ţâfnoasă să pună mai puţin clor la spălatul lenjeriei, să afle ce cameristă furase un pieptăn de baga din camera 322.

A pus scrisorile la loc în cutie şi a ieşit în grădina din spatele casei. Lujerii groşi de crin se aplecau de-a curmezişul aleii ca nişte soldaţi căzuţi la datorie. Cerul portocaliu din amurg se reflecta în eleşteu, de parcă şi apa, şi aerul luaseră foc. Împlinise treizeci de ani, era prea târziu să facă o schimbare, să plece într-un loc complet diferit şi să o ia de la capăt pe alt continent.

Şi, cu toate acestea, o fascina ce citise în ziare despre America. Acolo nu trebuia să-ţi baţi capul să foloseşti titlurile corecte de adresare. Acolo tuturor li spunea doamna, domnul sau domnişoara. Oaspeţii americani pe care-i cunoscuse, asemeni domnului Camden, păreau să fie mult mai puţin pretenţioşi decât cei englezi.

După cum stăteau lucrurile, ar fi putut să mai lucreze la Langham încă treizeci de ani, şi apoi să se retragă în căsuţa aceasta şi să trăiască precum mama ei. Ceaiul lângă şemineu, un păhărel de cherry, ca să o ia de la capăt în ziua următoare.

Sau ar putea încerca ceva nou.

CAPITOLUL TREI
New York, septembrie 1985

Bailey s-a lăsat pe scaunul tare, în stilul anilor ’50, din sala de aşteptare a firmei Crespo & O’Reilly, bucuroasă c-a scăpat de căldura înăbuşitoare a oraşului. Şi-a scos un şerveţel din geantă şi s-a şters pe obraji şi pe frunte. Permanentul nereuşit pe care Tristan O’Reilly insistase să şi-l facă cu şase luni în urmă începuse să se mai lase, iar după călătoria în metroul încins, arăta probabil ca un pudel ciufulit, departe de înfăţişarea pe care intenţionase să o aibă dimineaţă când ieşise din casă. Tristan, căruia nu-i plăceau decât lucrurile frumoase, nu avea să fie încântat deloc.

— O să vă primească acum.

Fata de la recepţie nu-i era cunoscută, dar e drept că Tristan le schimba cam la trei luni, aşa că nu se dezminţise nici de data aceasta.

Cele trei luni cât lipsise ea. Dar i se păreau mai degrabă trei ani. Pe şira spinării a simţit un fior până la ceafă şi a tras adânc aer în piept.

— Pe aici, vă rog, a spus recepţionera, ridicându-se în picioare.

Bailey a urmat-o ascultătoare, trecând prin faţa fostului ei birou. Femeia de la masa de lucru a ridicat ochii şi i-a aruncat un zâmbet stânjenit, după care şi-a băgat iute capul în teancul de mostre de materiale din faţa ei. Wanda, tocmai ea dintre toţi! Wanda, care habar nu avea ce diferenţă este între şantung şi mătase *dupioni.* Bailey o putea eclipsa oricând în faţa unui client.

A fost condusă la biroul din colţ.

— Ia te uită, fetiţa mea!

Tristan s-a ridicat şi s-a îndreptat în pas de balet să o îmbrăţişeze. Înainte de a deveni asistentul faimosului designer de interioare Diego Crespo, învăţase la Teatrul de Balet American; ca să fie promovat mai apoi ca iubit şi partener de afaceri. De-acum Diego îşi petrecea cea mai mare parte din timp în East Hampton, în vreme ce Tristan conducea firma. Pe Bailey o luaseră chiar din Şcoala de design Parsons, iar Tristan devenise principalul ei confident şi tovarăş de petreceri până când totul s-a dus de râpă.

Bailey s-a lăsat cuprinsă în braţe.

— Tristan, mi-a fost atât de dor de tine!

— Te cred şi eu, scumpo! Ce mai faci? a întrebat el, împingând-o uşor înainte să o vadă mai bine.

— Mă ţin cât pot de tare, a răspuns ea, clipind sub privirea lui scrutătoare, năpădită de un al doilea val de căldură, provocat de emoţie, nu de umiditate.

— Părul tău arată cam… a început el, fără să se mai sinchisească să termine propoziţia.

— Da, ştiu, arată groaznic.

Tristan i-a făcut semn să se aşeze pe un scaun, iar el a rămas sprijinit de colţul biroului. Nu era un bărbat arătos, sau cel puţin nu atât de chipeş precum brunetul Diego, dar ştia să îşi înveşmânteze trupul agil în culori şi modele potrivite. În ziua aceea purta un blazer azuriu de in, care îi scotea în evidenţă ochii albaştri. Părul blond, deşi cam rărit, şi-l pomădase şi aranjase ca un şcolar. Arăta impecabil, ca întotdeauna.

— Ia spune-mi, cum a fost la Silver Hill?

— Cum să fie… ca la dezalcoolizare, a răspuns Bailey, ridicând din umeri. O grămadă de vorbărie, o grămadă de oameni care se plângeau de vieţile lor nenorocite.

— Acum te simţi mai bine?

— Mult mai bine.

Dar nu i-a mai pomenit că mai tot timpul tânjea după ceva de băut şi că imediat după ora cinci se înfunda în apartamentul din East Village al colegei ei de cameră de la Silver Hill, unde locuia temporar, până când se va pune pe picioare. Bailey desfăcea patul rabatabil şi se culca cu capul băgat sub pernă să nu audă sirenele şi ţipetele de afară, sperând să nu-şi mai simtă astfel nici pofta de băutură.

— Ai văzut şi ceva vedete? Am auzit că s-a internat şi Liza Minelli. Cu ea te-ai întâlnit?

Bailey nu luase de bune tot ce spuneau cadrele medicale de acolo, toate dulcegăriile acelea, dar poveştile pe care le auzise erau cumplite, şi respecta faptul că tot ce se vorbea acolo era confidenţial, că anumite mizerii nu trebuiau dezvăluite. Dar, desigur, nu avea cum să-i explice asta lui Tristan, care se hrănea cu bârfe.

— Nu, nu am văzut-o, a spus ea, aplecându-se în faţă, dar voiam să vă mulţumesc ţie şi lui Diego. Pentru tot. Îmi dau seama că voi mi-aţi salvat, probabil, viaţa.

Tristan a fluturat din mână şi s-a îndreptat spre scaunul din spatele biroului. A rămas o clipă într-o postură teatrală, după care s-a aşezat şi şi-a îndreptat umerii.

— Am făcut ce a trebuit să facem. De-acum încolo va trebui să ai grijă să te abţii. Numai două pahare de şampanie la Palladium[4], că te tai de pe listă!

— Ba nu, Tristan. Am terminat-o cu şampania, a replicat ea, sperând că el glumea. Nu mai pot să beau şi nici să fac altceva.

— Sigur că nu mai poţi.

De-abia aştepta să termine această parte a discuţiei, care o făcea să se ruşineze până în adâncul sufletului.

— Cum merge treaba?

— Excelent. Tocmai am făcut contract pentru casa din East Seventy-Seventh Street, aia pe care a cumpărat-o Rebecca Meyer astă primăvară, a zis el fără să mai aştepte reacţia ei. Au început renovarea acum câteva săptămâni şi închipuie-ţi că ţine morţiş să aducă o grămadă de antichităţi din Maroc şi Londra. Şi, stai să vezi… săptămâna trecută Lilly Beth Latwick m-a dus cu elicopterul la casa ei din East Hampton pentru că menajera aşezase altfel pernele decorative şi ea nu-şi mai aducea aminte cum fuseseră aranjate înainte. Auzi, cu elicopterul, scumpo!

— Vai, o adevărată nebunie!

— Avem contract şi pentru casa de vacanţă a familiei Sanford. Ditamai casa, totul estetică zen şi ferigi. I-am dat-o Wandei. Îmi închipui că n-are cum să dea greş, că totul o să fie în diferite nuanţe de alb. Covor alb, canapele albe.

— Să stai cu ochii pe ea. Dacă e cineva care să confunde nuanţele de bej, atunci poţi conta pe ea.

— E de ţinut minte! a exclamat el, zâmbind, arătându-şi dinţii strălucitori, asemeni unui şir de bomboane Chiclet.

— De fapt, de-aia am ţinut să trec astăzi pe aici.

Dinţii strălucitori s-au acoperit.

— Ştiu că am scrântit-o aici rău de tot, dar aş vrea să mă revanşez faţă de tine şi de Diego. Pentru tot ce aţi făcut pentru mine în ultimele luni. Aş putea să lucrez cu Wanda, să fiu un fel de intermediar faţă de familia Sanford. Ştii şi tu că ea nu prea ştie să se poarte cu oamenii.

— Ştiu, iubito! a oftat el. Tare ne-ar mai plăcea să lucrăm din nou cu tine.

Slavă Domnului! O primă problemă rezolvată!

— Dar veştile circulă iute. Sigur, cum să nu? Că ai ţipat la doamna Ashfield-Simmons în Oak Room, şi i-ai spus că apartamentul fiicei sale e de coşmar. „Un amestec de rahaturi medievale şi troace de sărăntoci albi“, aşa mi se pare că te-ai exprimat.

Bailey s-a cutremurat toată. Nu-şi mai aducea aminte nimic. Ştia, desigur, că se făcuse de râs şi ea, şi firma.

— O să îi dau un telefon şi o să-mi cer scuze. Am să-i scriu o scrisoare şi fiicei ei. O să repar totul.

— Lasă că am rezolvat noi. Important e că eşti bine acum.

— Acum sunt trează… aşa că o să fiu de două ori mai productivă. Promit că o să merite toţi banii.

Doamne, vorbea ca un negustor scăpătat.

— Şi-am să accept, desigur, să-mi reduceţi salariul. Înţeleg că asta ar fi o condiţie prestabilită.

Daca nu o primeau înapoi nu ştia ce avea să facă. Nici o altă firmă de design interior nu s-ar mai uita la ea. Ca să nu mai pomenim că mai avea doar o săptămână de stat în apartamentul din East Village până când fosta ei colegă de cameră de la Silver Hill urma să se întoarcă şi să-l revendice. Înainte de faimoasa ei criză, trăia împreună cu iubitul ei, Rocco, despre care – acum, că i se limpezise mintea – îşi dădea seama că era de fapt traficant de droguri, nu artist în genul lui Basquiat. Aşa că varianta aceea era exclusă, ca şi întoarcerea cu coada între picioare acasă, ca tata să-i poată scoate ochii că el avusese întotdeauna dreptate, că nu trebuia să fi venit la New York de la bun început.

— Uite ce-i, Tristan, am dat-o-n bară. Dar ştii şi tu că eu sunt mult mai bună decât oricare de-aici când vine vorba de lucrul cu clienţii, cu antreprenorii, cu cine vrei tu. Am fler, asta ai spus-o tu de atâtea ori. Chiar şi când eram trotilată, tot bună eram. Mai dă-mi o şansă.

Tristan a privit-o pieziş printre gene. Nu era semn bun.

— Ascultă, Bailey. Ne-ai dat mult de furcă. Te-am acoperit tot anul trecut. Habar nu ai câte am făcut în locul tău, şi asta pentru că te iubim şi, da, pentru că erai foarte bună. Cea mai bună… toţi vrem să ne distrăm, dar tu ai mers prea departe.

Cuvintele lui aspre o usturau.

— OK… vai de mine! a exclamat ea, privind în jos, urând mai mult ca oricând senzaţia de trezie. Nu mi-am dat seama cât de rău am fost.

— Rău e puţin spus. Ţin mult la tine… dar nu te primesc înapoi.

Nu o primea, de parcă ar fi fost ciumată.

— Văd că eşti foarte tranşant. Dar, nu te supăra… eşti un dobitoc.

Rostise aceste cuvinte cu un zâmbet lejer pe buze, aşa cum făcea ori de câte ori se tachinau unul pe celălalt.

— M-ai dezamăgit atunci şi mă dezamăgeşti şi acum. Cum îndrăzneşti să apari aici şi să-mi pretinzi pur şi simplu să te angajez din nou?

Tristan şi-a scuturat umerii şi şi-a tras manşetele cămăşii, un gest familiar, care însemna că a încheiat orice discuţie.

— Eu ţin la tine şi-am să te iubesc mereu, de aia ţi-am şi plătit tratamentul la Silver Hill, care – apropo – e al naibii de scump. Aşa că să nu te aştepţi să facem mai mult de-atât, da? N-ai să-ţi mai găseşti locul aici.

Pentru o clipă, Bailey a rămas mută de uimire.

— Îmi pare rău, Bailey, dar nu mai avem ce discuta.

*

Bailey s-a pomenit afară, pe trotuarul încins, încercând să nu se gândească cât de bine i-ar fi prins un chardonnay în clipa aceea. Atingerea paharului de buze, aciditatea intensă urmată de senzaţia catifelată că totul merge bine pe lume. Pe vremea când bea, putea să trăiască în prezent. Ameţită de marijuana şi de cocaină cum era, trecutul şi viitorul încetau să mai existe. Dar cât a stat în grădinile luxuriante şi frumos aranjate de la Silver Hill, a înţeles că modul acela de a gândi nu o ajuta cu nimic şi reuşise să vorbească deschis despre trecutul ei, aşa cum nu mai făcuse vreodată cu cineva. Dar aici, în oraş, nu-i păsa nimănui de ea.

Dacă ar fi cotit-o la dreapta şi-ar fi luat-o în jos pe stradă, sigur că ar fi dat peste una din zecile de cârciumi irlandeze de la parterul clădirilor din Midtown. Locuri în care lucrătorii din birouri puteau să fugă de monotonia vieţii lor.

Sala de la Silver Hill unde îşi ţineau întrunirile era tapetată cu îndemnuri din programul lor: „Pas cu pas“, „Indiferent încotro te îndrepţi, ai ajuns aici.“

Ei, bine. Iat-o, asudată toată şi nefericită, disperată după un pahar de băutură în prima speluncă.

S-a uitat la ceas, nu avea vreme de distracţii lichide. Peste o jumătate de oră trebuia să se întâlnească cu Melinda la cafeneaua Luxemburg în West Seventies. Şi era chiar ultima ei şansă. La ora aceea, metroul era probabil un cuptor încins şi asudat, cu ferestrele întredeschise, de parcă dogoarea din

tuneluri nu ar fi fost la fel de fierbinte ca cea din vagoane. Nu se vedea capabilă să facă faţă. Aşa că a luat-o pe jos spre nord, tăind-o prin Central Park către Seventh Avenue.

Înainte de moartea mamei sale, Bailey şi părinţii ei se încumetau de câteva ori pe an să vină la oraş din New Jersey, unde locuiau, ca să vadă vreun spectacol muzical pe Broadway în care dansatorii făceau tot felul de combinaţii rapide şi bruşte ce-o lăsau pe Bailey fără respiraţie, în timp ce Jack, tatăl ei, se foia pe locul mult prea mic de lângă ea. Dar Bailey şi mama ei erau întotdeauna entuziasmate în dimineaţa respectivă, alegându-şi rochiile cu grijă, ca şi cum le-ar fi „ales“ cineva în marea lor aventură la oraş. Odată ajunşi în Manhattan, mama le arăta locurile pe unde umblase ea mai demult, cum ar fi clădirea unde urmase nişte cursuri simandicoase de secretariat timp de trei luni, după care se măritase, şi autoservirea Horn&Hardart unde îl întâlnise pe Jack.

În timpul unei astfel de excursii, dat fiind că ajunseseră cu două ore înainte de începerea spectacolului, Bailey a propus să meargă să vadă lacul cu bărci din parc. Adusese cu ea o revistă cu o fotografie a unei gondole care trecea pe sub un pod arcuit şi le-o vârâse între scaunele din faţă ale Volkswagenului Beetle.

— E aşa de frumos!

— Să nu vă prind în parc, le-a avertizat Jack. E plin de găşti, e numai praf şi graffitti peste tot, că municipalitatea nu mai are nici un ban ca să-l îngrijească. E o adevărată ruină, cum e tot Manhattanul.

Mama ei a răsfoit revista.

— Ce-ar fi dacă am merge înspre Central Park West? Am putea trece pe la Dakota să ne vizităm rudele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peggy! Nimeni nu dă buzna aşa, la oraş. Şi nici măcar nu ne sunt rude, nu ştii?!?

Şi discuţia s-a încheiat când Jack a frânat brusc, cât pe ce să calce un curier pe bicicletă. Şi au preferat să mănânce nişte cartofi prăjiţi îmbibaţi de ulei şi burgeri pârliţi ca să-şi treacă timpul.

Lui Bailey nu i se părea că oraşul arată ca o ruină. Ea vedea oameni importanţi mergând în locuri importante. Şi ar fi vrut să fie şi ea la fel ca ei.

Şi o vreme chiar a fost. Dar acum, decăzuse de-a binelea.

Pe măsură ce înainta în parc şi se depărta de puzderia de străzi, aerul devenea vizibil mai rece. O adiere de vânt se simţea dinspre vest – în după

amiaza aceea se anunţaseră furtuni –, iar foşnetul ritmic al frunzelor îi domolea bătăile inimii şi pofta de băutură. A tras adânc aer în piept.

Parcul, ce-i drept, era şi acum neîngrijit. Dar fusese preluat de o instituţie particulară şi începea să arate mai bine. Situaţia gunoaielor părea mai bine ţinută sub control, căci pubelele nu mai erau îndesate şi nu mai săreau şobolanii din ele. Era un progres.

Partea de nord a intrării din Seventy-Second Street era mărginită de un gard urât cu zale metalice. Răsuflând greu din pricina mersului pe jos şi a căldurii, Bailey s-a oprit o clipă, apucându-se cu mâna de gard şi sprijinindu-şi faţa de zalele rombice ca un copil. Zona aceea, nu de mult reamenajată sub numele de Strawberry Fields, în amintirea lui John Lennon, urma să fie deschisă publicului luna următoare. La cinci ani de când fusese împuşcat. Toţi cei de seama ei îşi aminteau unde se găseau şi ce făceau când au aflat nenorocirea, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

S-a trezit din visare la strigătul unui muncitor. Câţiva oameni de lângă un excavator se uitau la ceva scos din pământ şi strigau către cineva care părea a fi şeful lor, care s-a apropiat de ei cu o ceaşcă de cafea în mână. Şeful i-a făcut semn excavatoristului să oprească motorul şi şi-a şters fruntea cu o basma roşie. Apoi s-au adunat cu toţii, aplecându-se înainte, de parcă ar fi îngenunchiat la rugăciune.

Bailey a pornit mai departe. Aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, vedea clădirea Dakota profilându-se masivă. Avea zidurile înnegrite, mânjite de funinginea adunată timp de un secol, dar tot ieşea în evidenţă printre construcţiile din jur. Fără decoraţiile subtile art deco, total delabrată. Frontoane şi ferestre de toate formele şi dimensiunile. O dărăpănătură murdară. Bailey a numărat patru etaje ca să îşi dea seama unde era apartamentul Melindei.

Când era mică, Bailey şi părinţii ei mergeau să-i vadă pe Melinda, pe Manvel – fratele ei geamăn – şi pe mama lor cam o dată pe an, de obicei în preajma vacanţei. Sofia, mama gemenilor, era imaginea întruchipată a vremurilor de demult, plină de bijuterii până şi la micul dejun, distantă şi înţepată. La început, întâlnirile de familie erau întotdeauna stânjenitoare, căci se simţea în aer tensiunea dintre tatăl lui Bailey şi „mătuşa“ ei, prăpastia economică uriaşă dintre ei. Odată, Melinda a insistat ca Bailey să rămână peste noapte. Au dat iama în bucătărie la revărsatul zorilor, îndopându-se cu cereale Lucky Charm direct din cutie, în timp ce Melinda îi povestea pe şoptite amănunte lugubre despre uciderea străbunicului ei,

arhitectul Theodore Camden, chiar în acel apartament. S-au furişat în bibliotecă, şi Melinda i-a arătat cu degetul colţul acela îndepărtat, de lângă fereastră.

— A fost omorât de o femeie care lucra în clădire, i-a spus Melinda în şoaptă. L-a înjunghiat şi el a sângerat chiar acolo până a murit. Cerând îndurare. Era nebună de-a binelea, aşa se zicea. I-a tăiat şi un deget şi l-a păstrat drept amintire. Dacă te uiţi mai bine poţi să vezi urma de sânge.

Bailey s-a aplecat, strângându-şi pleoapele să vadă mai bine pata întunecată de pe parchet. Melinda a ciupit-o pe neaşteptate de ambele părţi ale taliei, făcând-o să sară în sus şi să ţipe, şi au fugit înapoi, cuibărindu-se la adăpostul patului cu baldachin al Melindei, ţipând şi râzând totodată.

Fetele s-au apropiat şi mai mult după ce Bailey a venit în oraş la facultate, ambele crescându-şi treptat dozele şi frecvenţa administrării de substanţe interzise. Între timp, Manvel a absolvit Universitatea Yale şi s-a dus în sudul îndepărtat al Americii să-şi scrie dizertaţia despre artiştii autodidacţi, de unde nu s-a mai întors decât de vreo câteva ori, o dată cu şapte ani în urmă, când a murit mama lor, Sofia.

Melinda afişa o impertinenţă pe care Bailey o invidia şi amândouă îşi măsurau viaţa prin numărul de petreceri la care mergeau. Uneori, mai ales când corpul ei se debarasa de toxinele îngurgitate cu o noapte înainte prin sudori reci şi vomă, Bailey recunoştea că, dacă ar mai fi trăit, mama ei ar fi fost îngrozită şi îngrijorată. Peggy ar fi luat-o de-o parte şi ar fi mustrat-o sever pentru că venea rar acasă, în New Jersey, şi pentru culoarea gălbejită, nesănătoasă a pielii. I-ar fi cerut să dea socoteală pentru asta. Dar Jack nu putea face aşa ceva. Se băgase în cochilia lui imediat după ce o îngropase pe mama lui Bailey.

Cât stătuse la dezalcoolizare, terapeuţii îi puseseră o mulţime de întrebări despre moartea mamei ei, spunându-i că ar fi bine „să se împace cu ideea“. Dar ea le-a ripostat, susţinând că fiind lăsată singură la optsprezece ani se întărise destul. Nu avea nevoie „să se împace“ cu nimic. Faptele concrete nu puteau fi negate: şofatul după consumul de alcool plus autostrada Garden State Parkway au făcut-o să îşi împacheteze lucrurile şi să-şi înceapă primul an de studiu la Şcoala de Design Parson fără ca taică-său să-i arunce măcar o privire. Şi-a petrecut timpul studiind şi petrecând, explorând orice colţişor întunecat al oraşului până când a angajat-o Tristan şi a introdus-o în universul extraordinar al firmei Crespo & O’Reilly.

La ora aceea, cafeneaua Luxemburg era pustie pe de-a întregul, chelnerii sporovăind între ei ca să-şi umple timpul între aglomeraţia de clienţi de la prânz şi până la cină. Melinda nu ajunsese încă, aşa că Bailey s-a aşezat într-un separeu de unde se vedea bine uşa de la intrare. Nu după mult timp şi-a făcut apariţia şi Melinda, îmbrăcată cu o salopetă cu umerii înălţaţi cu pernuţe uriaşe, cu părul blond lăsat pe spate în bucle perfecte, de parcă s-ar fi aflat într-o bulă de sticlă ce-o ferea de umiditatea care-i chinuia pe ceilalţi. Şi-a lăsat jos pungile cu cumpărături de la Barney′s şi i-a întins braţele să o cuprindă.

— Verişoară!

Melinda… ultima ei speranţă.

---

4. Club de noapte din New York faimos în anii 1980.

CAPITOLUL PATRU
Londra, septembrie 1884

Domnul Birmingham a slobozit un mârâit gutural când Sara i-a prezentat demisia.

— Şi ce, crezi că o să găseşti ceva mai bun pe-acolo?

Ea nu i-a răspuns, ci i-a oferit în schimb nişte idei despre cum să îşi predea îndatoririle cât mai uşor, oferindu-se s-o intervieveze pe cea care avea să-i ia locul. În ultima ei zi de lucru, personalul a dat o mică petrecere în cinstea ei, dar totul părea o încropeală. Şi-a strâns lucrurile din garsonieră şi asta a fost totul. Pleca spre un nou continent.

În cele opt zile cât a durat călătoria de la Liverpool la New York a stat cât mai mult pe punte ca să scape de duhoarea de vomă de la tovarăşii ei de cabină. Spre marea ei uimire, clătinarea permanentă a vasului nu a deranjat-o câtuşi de puţin şi săptămâna liberă petrecută la bord a fost o încântare. A citit nestingherită într-un şezlong pe punte, fără vreun program anume şi fără domnul Birmingham care să-i ţină socoteala ce face, când face. Şi, în loc să coboare la destinaţie, aproape că-i venea să se ascundă în cală ca să se mai bucure de încă o săptămână de libertate.

De la locul ei preferat de pe punte îi privea pe pasagerii de la clasa întâi, ţinuţi la distanţă de o poartă, cum se plimbau pe punte frumos înveşmântaţi, serviţi de chelneri foarte amabili. Unii dintre cei mai spilcuiţi se învârteau de colo-colo purtând carafe de limonadă pe tăvi de argint strălucitoare. Alţii aduceau fursecuri pudrate cu zahăr abia scoase din cuptor, făcând-o să-i lase gura apă. Dar pe ea nu o deranja mâncarea pe care o primeau la clasa a doua şi, în fiecare dimineaţă, le ducea supa chioară şi ceaiul femeilor din cabina ei, care nu puteau să se dea jos din pat. Şi drept răspuns la salutul ei vesel nu primea decât la un geamăt slab.

În ultima zi a călătoriei, pe când vaporul îşi croia drum către Portul New York, a început o burniţă mohorâtă. Oraşul părea o învălmăşeală de clădiri înghesuite, ca o gură cu prea mulţi dinţi. Şi le închipuia pe cele de pe ţărm împinse în mare, pe măsură ce altele se iveau în număr tot mai mare, umplând fiecare colţişor. Pe deasupra acoperişurilor s-a ivit o turlă întunecată de biserică şi-a auzit un pasager spunând că era biserica Trinity.

Şi-a propus să se ducă şi ea acolo, gândindu-se că ar putea fi un loc liniştit unde să-şi poată aduna gândurile în după amiezile când ar fi liberă.

Pasagerii de la clasa a treia trebuiau să aştepte până când ajungeau la Castle Garden ca să fie luaţi în primire, dar biletul de la clasa a doua i-a oferit posibilitatea mai respectabilă de a i se face controlul şi formalităţile de debarcare la bord. Odată coborâtă de pe puntea vasului, s-a simţit speriată de învălmăşeala de pe chei. O copleşea mirosul de peşte putred şi scoici prăjite, şi toată lumea părea că strigă din adâncul rărunchilor. Băieţi care vindeau ziare, copii ai străzii, vânzători ambulanţi răcneau vorbe cu un accent necioplit, cu vocale lungi şi urât pronunţate. Toţi păreau că ştiu încotro merg şi aveau de gând să ajungă acolo cât mai iute, aruncându-se în mijlocul drumului, chiar dacă putea să dea peste ei vreo căruţă ce se apropia vertiginos. Prin comparaţie, Londra era un adevărat sat liniştit.

Prin tot zgomotul asurzitor şi-a auzit numele. Un şofer dintr-o maşină neagră elegantă s-a ridicat strigând cât putea ca să acopere vacarmul. Ea i-a făcut semn cu mâna şi l-a lăsat să o ajute să se urce în maşină, admirând banchetele capitonate cu catifea grena. A tras cu ochiul în oglinda retrovizoare, să se asigure că şoferul i-a legat bine geamantanul la spatele maşinii, şi apoi s-a aşezat. Au traversat oraşul şi au mers mai departe până când în locul clădirilor au început să apară terenuri virane şi câmpuri.

Sara a ciocănit în tavan ca să-i atragă atenţia şoferului. El şi-a răsucit trupul masiv spre ea.

— Da, doamnă!

— Mergem la Dakota? La noul bloc de apartamente?

— Acolo mergem!

— Dar pare că ieşim din oraş.

— Aici tot New York este, doamnă. Vedeţi semnele pentru străzi.

Şi într-adevăr, chiar dacă străzile nu mai erau pavate cu plăci de granit, erau trasate la fel de regulat.

— Dar nu mai e nimic pe-aici.

În jur nu se vedea decât pământ fără nici un pom şi vite care păşteau pe câmpuri pline de noroi. Arăta ca şi cum totul fusese doborât de o pală puternică de vânt şi acum îşi revenea cu greu la viaţă, cu cocioabe dărăpănate şi hambare ponosite. Aşa să arate New Yorkul?

Au mers mai departe. Afară, o fată tânără şi frumoasă mergea pe stradă, urmată de o ceată de băieţi care aruncau cu pietricele după ea. Fata s-a răsucit şi s-a năpustit spre ei, iar ei au luat-o la fugă. În tinereţe, Sara

atrăsese şi ea atenţia mai mult decât şi-ar fi dorit, dar acum înfăţişarea nu o mai avantaja. Nu mai putea fi luată drept o fetiţă inocentă, iar nasul ei acvilin şi sprânceana ridicată o ajutau să-i pună la punct cu o privire aspră pe cei care ar fi îndrăznit, precum vreun îngrijitor şmecher sau vreun oaspete încrezut.

New Yorkul nu avea cum să o sperie.

Totuşi, pe măsură ce maşina înainta pe bulevardul larg, mărginit de o parte de parc şi de alta de terenuri virane, i se strângea inima. La Londra, oriunde te învârteai prin scuaruri vedeai locuri frumoase, doar să ştii încotro să priveşti. Aici nimic nu arăta frumos.

S-a întors înspre cealaltă parte a maşinii şi a scos capul pe fereastră. Pe un teren viran plat apărea o clădire uriaşă de culoarea untului, ca şi cum ar fi fost trântită acolo de vreun uriaş din basmele nemţeşti. Avea nouă etaje, după cum le numărase ea, cu ferestre atât de mari că puteau uşor adăposti un om în picioare fără să atingă rama de sus, şi cu un acoperiş cu frontoane ascuţite, complicate, fără să urmeze vreun model anume.

— Aici e?

— Sigur că da. Lucrează la ea de ani de zile, a răspuns şoferul, întorcându-şi capul spre ea şi strigând. Au făcut-o pentru un neisprăvit, Clark îl cheamă.

— Dar de ce e neisprăvit?

— Păi e o monstruozitate azvârlită aşa, la întâmplare. Nici o familie de oameni cumsecade nu ar locui aici nici în ruptul capului, zău aşa. Nici nu vreau să mă gândesc ce nenorociţi or să ajungă aici. Afurisitul naibii a avut norocul să moară fără să o vadă terminată.

Sara şi-a închipuit cum ar fi arătat o clădire frumoasă ca hotelul Langham trântită în mijlocul oraşului, înconjurată de prăvălii şi parcuri, dinaintea căreia să se oprească trăsuri cu cai focoşi din care să coboare oaspeţii. Dar locul acela era jalnic, cu străzile încă nepavate. Ar fi vrut să afle mai multe despre stăpâni, despre clădire. Dacă şoferul avea dreptate, clientela nu ar avea habar despre rafinamente. Lenjerii fine. Bune maniere. O oarecare distanţă faţă de personal, care să facă posibil rolul de administratoare.

Şoferul a oprit maşina într-o arcadă tăiată prin mijlocul clădirii. Când a păşit afară, i s-a părut că i se mişcă pământul sub picioare. Îi spusese ei unul dintre hamalii de pe vas că o să-i ia câteva zile până va scăpa de senzaţia de legănare a valurilor.

Un bătrân aspru s-a apropiat de ea şi a întrebat-o, rostind vorbele pe la colţul gurii:

— Mata eşti doamna Smythe?

Ea a încuviinţat din cap.

— Te aşteptam. Eu sunt Fitzroy, portarul şef. Ce-ar fi să aştepţi înăuntru până mă ocup eu de bagaje? a urmat el, arătând nişte trepte abrupte din dreapta care duceau spre o mică sală de aşteptare.

Două ferestre mari lăsau să intre lumină din belşug, iar pereţii erau acoperiţi cu panouri frumoase de lemn de aceeaşi culoare cu tejgheaua recepţiei. Iar pe cea mai mare parte a peretelui din spate era montată centrala telefonică.

Portarul a apărut imediat, frecându-şi mâinile. Fălcile păreau că-i pică drept de pe ţeasta capului, dar ochii căprui (inclusiv cel care se uita pieziş în jos) aveau o expresie blândă.

— O să vezi că avem aici cele mai grozave maşinării, a spus el, arătând spre centrala telefonică. Avem fir direct la pompieri, la grajduri, la telegraf şi la florărie. Avem patru mii de becuri electrice, să ştii!

— Foarte modern!

— Cum ai călătorit? Vii din străinătate, nu?

— Da, din Anglia.

— Aşa… domnul Douglas, şeful de şantier, mi-a zis să-ţi arăt locurile pe-aici.

A condus-o în curtea folosită deocamdată de constructori şi şi-au croit drum printre cutiile de scule şi mese de dulgherie pe care se aflau bucăţi mari de lemn. Când şi-a ridicat ochii, a apucat-o din nou ameţeala. Curtea interioară părea prea mică faţă de clădirea uriaşă din jur, dându-i senzaţia că pereţii se vor dărâma peste ea.

Domnul Fitzroy a apucat-o uşor de cot ca să o sprijine. I-a arătat cu degetul în sus.

— Uite-acolo ai să stai, la ultimul etaj. Fainâ privelişte! După ce-or să pornească şi lifturile n-o să mai trebuiască să te târăşti pe scări. Să ştii că lifturile astea sunt o noutate pentru clădirile de locuit din New York.

— Aveam şi noi destule lifturi la hotelul din Londra unde am lucrat eu înainte.

— O să ţi-l arăt pe-al nostru mâine, dacă vrei, a urmat el cu acelaşi avânt. Grozavă maşinărie! Merge cu apă, hidraulic cu totul.

Trebuie să fie cam ţăcănit moşul, cum să existe un lift care să meargă cu apă? Dar era prea obosită să pună alte întrebări.

S-a simţit copleşită de oboseală. Namila asta bavareză, azvârlită aşa, în pustiu, urma să fie casa ei. Ar fi făcut mai bine să fi rămas la Londra. Şi-acum, în loc să-şi fi văzut de viaţa ei tihnită, previzibilă, va trebui să ia totul de la capăt: să se deprindă cu configuraţia derutantă a clădirii şi a oraşului şi cu obiceiurile neobişnuite ale Americii pe deasupra. Lumea care accepta să locuiască într-un astfel de loc era probabil disperată, neputând găsi locuinţe în oraşul propriu-zis, iar ea mai văzuse oameni disperaţi înainte de a începe să lucreze la hotelul Langham. Pretenţioşi meschini şi nestatornici. Cel puţin în locurile în care lucrase înainte, oaspeţii trebuiau să plece la un moment dat, îndreptându-se spre alte destinaţii. Dar locuitorii de la Dakota aveau să rămână permanent acolo.

— Până una alta, aş vrea să mă instalez şi să mă odihnesc, domnule Fitzroy.

Au intrat pe o uşă din colţul stâng al curţii interioare, pătrunzând într-un hol întunecat. Nişte scări late de marmură se încolăceau în jurul liftului, cu balustrade ce păreau a fi nişte şerpi ce se răsuceau în toate părţile. Nici urmă de căldura şi frumuseţea pereţilor crem şi de strălucirea balustradelor de alamă de la hotelul Langham. Camera ei, aflată la ultimul etaj, la capătul unui coridor îngust de te cuprindea frica avea un pat mic, o masă şi un scaun. Simplă, fără zorzoane, potrivită pentru servitori. Dar atenţia i-a fost imediat atrasă de fereastră.

În garsoniera ei de la Londra, nu vedea pe fereastră altceva decât acoperişuri şi cerul alburiu. Dar aici, în vârful celei mai înalte clădiri din împrejurimi vedea gospodării, şi străzi, şi chiar un râu mare în depărtare.

— Când e senin poţi vedea munţii Orange din New Jersey, i-a spus domnul Fitzroy.

În minte i-a venit portul Fishbourne şi s-a mai îmbărbătat un pic la gândul că poate vedea o apă. Ce jalnic că simţea nevoia să se agaţe de ceva, dar îi prindea bine.

— Dacă vrei un ceai sau ceva de mâncare înainte să te culci, să cobori la bucătăria de la subsol. Nu mai e nimeni altcineva pe-aici, aşa că te descurci singură. Eu o să plec acasă peste vreun ceas şi ceva, dar o să încui uşa de la intrare, aşa că o să fii în siguranţă.

— Nu mai stă nimeni aici?

— Dumneata eşti prima angajată care locuieşte aici.

A simţit un nod în gât la gândul că rămânea singură.

— Ai o lampă pe masă ca să te descurci după ce se lasă întunericul, a continuat Fitzroy, ridicând din umeri. Pot să mai rămân până mai târziu dacă ţi-e frică.

Era frumos din partea lui.

— Nu, nicidecum, o să mă descurc.

După plecarea lui, Sara a rămas la fereastră privind cum se întuneca cerul. I-a trecut prin minte că era prinsă ca într-o capcană, încuiată înăuntru. Dar dacă ar fi izbucnit vreun incendiu sau dacă ar fi trebuit să fugă afară în caz de pericol? S-a simţit cuprinsă de spaimă, neştiind dacă îi era mai bine ferecată în mormântul acesta sau în pustietatea de afară. Pieptul i se zbătea de frica ce ameninţa să pună stăpânire pe ea. Nu a mai îndrăznit, cel puţin deocamdată, să coboare pe holurile încâlcite până la subsol, aşa că nu a luat în seamă ghionturile stomacului, şi-a scos hainele şi s-a întins pe pat, stând neclintită până când a doborât-o oboseala, cufundându-se într-un somn adânc de parcă ar fi luat ceva să adoarmă.

CAPITOLUL CINCI
New York, septembrie 1884

S-a trezit brusc, auzind nişte ciocănituri undeva în depărtare. S-a îmbrăcat cu rochia ei cea mai frumoasă, verde închis, cu dungi subţiri negre, şi şi-a prins părul într-un coc strâns pe ceafă, după care s-a îndreptat spre scară. Şi-a croit drum în jos, coborând palier după palier, auzind zgomotele tot mai tare. În curtea interioară a întâmpinat-o o învălmăşeală întreagă: oameni care strigau, lovituri de ciocane şi hârjâit de fierăstraie mânuite cu putere. Şi-a făcut apariţia şi Fitzroy şi a condus-o înapoi în clădire pe o altă uşă, printr-un labirint de coridoare înguste cu tavane foarte joase. Totul părea disproporţionat, dar poate că aşa era obiceiul în America.

A deschis uşa sufrageriei şi i-a făcut semn cu mâna:

— Serveşte-te cu cafea, ouă şi ce-oi mai pofti. Nu e mare lucru, deocamdată. A, şi domnul Camden a zis să te duci la el după ce mănânci.

— Unde?

— O să-l găseşti în apartamentul numărul 43, la etajul patru. O iei pe scara dinspre nord-estul curţii interioare ca să ajungi acolo.

Sufrageria semăna cu cea din conacul contelui despre care îi povestea mama ei. De la pardoseala de marmură la tavanul acoperit cu panouri sculptate de stejar, nimic nu fusese dat uitării, chiar şi şemineul uriaş al caselor scoţiene, de piatră roşiatică. Încăperea era decorată cu nişte simboluri ce apăreau în mai multe locuri: basorelieful de bronz de pe pereţi înfăţişa ştiuleţi de porumb, săgeţi şi chipuri de piei roşii, reprezentând denumirea clădirii, după cum a bănuit ea. A dat peste cap o ceaşcă de cafea, dar nu s-a atins de ouăle apoase. Spera că bucătarul se va strădui să se prezinte mai bine după ce vor apărea şi locatarii.

Uşa apartamentului 43 era întredeschisă. A intrat şi a privit împrejur. Lângă ea se afla un şemineu, lucru neobişnuit pentru un hol de intrare, şi de lângă el se deschidea un culoar lung şi întunecos. În stânga era o încăpere mare, cu o bibliotecă ale cărei rafturi mărgineau ferestrele înalte din podea până în tavan. De la balconul micuţ cu balustradă se vedea parcul de dedesubt şi o uşă glisantă dădea spre camera de alături. A rămas uimită de

cât de meşteşugite păreau toate. Nici măcar la Langham, hotelul cel mai luxos din Londra, nu văzuse atâtea minunăţii.

— Domnule Camden!

Vocea i-a răsunat în gol.

— Aici sunt!

Nu-l văzuse, ascuns cum era într-o parte a bibliotecii. Domnul Camden stătea aplecat peste o planşetă de desen, ţinând un creion în mână. Şi-a ridicat ochii şi i-a zâmbit. El era singurul om pe care-l cunoştea aici şi purtarea lui prietenească, oricât de limitată, i-a mai domolit spaima ce o cuprinsese de când i se ivise Dakota dinaintea ochilor.

— Cum aţi călătorit, doamnă Smythe?

Încăperea era mai mică decât salonul de alături, dar orientarea ei către răsărit o făcea să fie foarte luminoasă. A lăsat creionul jos şi i-a făcut semn spre cele două fotolii aşezate de-o parte şi de alta a ferestrei.

— Am călătorit foarte bine, vă mulţumesc pentru întrebare.

— Mă bucur.

Şi-a mângâiat bărbia cu degetele. Nu avea barbă, ceea ce părea ciudat la început, căci majoritatea bărbaţilor purtau perciuni groşi, lăsaţi în jos pe obraji. Era greu să-i ghicească vârsta din pricina pielii foarte netede. Vreo treizeci şi ceva de ani, s-a gândit ea.

Sara s-a cutremurat, jenată. Tăcuse stânjenită cât timp îi studiase chipul.

— Frumoase ornamente aveţi în interior.

— Mai degrabă prea ornamentată, dacă stai să te gândeşti, a răspuns el la acest compliment, dar presupun că nu am încotro şi va trebui să mă obişnuiesc cu asta, căci o să locuiesc aici.

— Să locuiţi aici?

Nu intenţionase să pară atât de uimită, dar îşi imagina că ar fi preferat să locuiască într-o parte mai respectabilă a oraşului.

— Chiar în apartamentul acesta. Doamna Camden s-a cam îndoit la început, dar am asigurat-o că toată sălbăticia asta din West Side are să se civilizeze curând. Mobilierul şi familia mea vor veni în câteva luni, de îndată ce clădirea va deveni funcţională. Nu e hotelul Langham, dar o să mă descurc.

— Sunt sigură că familia dumneavoastră se va simţi bine aici, şi o să-mi facă mare plăcere să îi revăd pe copiii dumneavoastră în împrejurări mai paşnice. Sper că sunt bine cu toţii.

— Da.

Gata cu politeţurile. Avea destul de învăţat înainte de pornirea activităţii în clădire.

— Câte apartamente au fost închiriate?

— Toate. Fitzroy o să va facă o prezentare completă a clădirii, dar eu pot să vă arăt câte ceva pe planuri.

S-a ridicat şi a condus-o spre o masă trasă la perete şi a răsfoit printre nişte planşe pânzate până a găsit ceea ce căuta.

— Acesta este etajul patru. Noi ne aflăm aici.

Apartamentul era enorm, cu câteva dormitoare, antreuri cu şemineuri, debarale, camere de servitori şi un salon imens.

Sara s-a uitat cu atenţie la toate apartamentele de pe etaj.

— Fiecare apartament pare să fie foarte diferit de celălalt.

— La început domnul Hardenbergh a vrut să facă câte şase apartamente pe fiecare etaj, toate cam de aceeaşi dimensiune. Dar după ce a murit domnul Clark, proprietarul, agentul a preluat clădirea şi, din păcate, le-a permis proprietarilor să ceară câte camere doresc. Nu pot să vă povestesc câte nopţi mi-am irosit ca să le rearanjez, ca un puzzle enorm, dar am scos-o la capăt până la urmă. Suntem într-o oarecare întârziere, şi-l mai am pe cap şi pe domnul Douglas, care mă presează, dar aici intervine şi rolul dumneavoastră.

Nu a apucat să termine vorba că s-a auzit o voce de bărbat de pe coridor.

— Aici sunt, domnule Douglas! a răspuns domnul Camden, zâmbindu-i Sarei. V-a sosit şeful.

Ar fi preferat ca domnul Camden să-i fie şef, şi prima impresie, văzându-l pe cel ce intra pe uşă, nu a făcut-o să se răzgândească. Era trupeş şi greoi, cu părul negru-albăstrui. Când a dat cu ochii de Sara şi-a scos pălăria şi ea nu a putut să nu bage de seamă pata neagră de vopsea de păr din interiorul borului.

— Domnule Douglas, îmi face plăcere să v-o prezint pe doamna Smythe, care a sosit ieri din Anglia.

Domnul Douglas a cântărit-o din ochi aşa cum un geambaş de cai s-ar uita la o iapă care-l dezamăgeşte.

— Bine, atunci, doamnă Smythe. N-avem prea mult timp şi totul e o mare harababură, după cum vezi. Va trebui să punem iute lucrurile la punct.

— Abia aştept să fac tot ce e de făcut, a spus Sara. Ar fi bine, desigur, să ştiu câte cameriste au fost angajate şi cât de repede se pot prezenta la lucru.

Din clipa când se trezise, se gândise numai la cum va face să îndrume o ceată de fete să cureţe bine toată clădirea, să scoată tot praful şi să facă lemnul de mahon să strălucească.

— Să vedeţi… avem o mică problemă…

— Ce problemă? a întrebat ea, ridicând privirea şi proptindu-se cu o mână de masă.

Dacă omul se răzgândea, ea nu avea încotro să se ducă. Oare i-ar plăti el sau domnul Camden biletul înapoi spre casă? Oare cei de la Langham ar mai angaja-o înapoi?

— Ei, hai, nu te pierde cu firea! Nu e chiar aşa de rău, a răspuns domnul Douglas, răsuflând din greu, de parcă ar fi venit în goană.

Avea obrajii dolofani şi buze neaşteptat de rotunde, ca de îngeraş sau de bebeluş.

— Omul pe care l-am tocmit să administreze clădirea nu mai poate veni. Are mama bolnavă şi s-a dus la St. Louis să aibă grijă de ea. Aşa că aş vrea să fii dumneata administratoarea. Cu pregătirea pe care o ai de la Langham din Londra mă gândesc că ai să te descurci.

— Adică în loc de şefă a cameristelor?

— Chiar aşa. O să-ţi creştem şi salariul şi ai să răspunzi nu numai de cameriste şi de îngrijitoare, ci de întreg personalul.

— Dar eu nu am mai lucrat ca administratoare până acum.

Nici nu auzise măcar de cuvântul acela. Suna caraghios, extrem de feminin şi pretenţios.

— N-are importanţă. Faptul că ai fost adusă din străinătate, de la un hotel simandicos, are să-i impresioneze pe locatari. N-am de unde să scot pe altcineva aşa, pe nepusă masă, şi domnul Camden te-a lăudat peste măsură.

— Şi ce trebuie să fac în postul acesta?

El şi-a ridicat privirile în tavan şi a început să turuie:

— După cum ţi-am spus, o să ai în grijă tot personalul şi o să răspunzi de tot ce se face aici. Te asiguri că toată lumea, de la portar la ultima cameristă, îşi vede de treabă, că sunt toţi plătiţi la timp, ai grijă să fie achitate chitanţele şi alte chestii d-astea. Faci să meargă totul ca pe roate. Etajul al doilea are să fie închiriat oaspeţilor locatarilor, aşa că asta e ceva ce îţi este cunoscut. Va trebui să stai de vorbă cu alţi posibili chiriaşi ca să te asiguri că mutarea lor se face fără probleme.

— Se pare că aţi şi căpătat o promovare, doamnă Smythe, a spus domnul Camden, care a început să-şi împăturească planurile. Nu e rău pentru prima

oră de lucru!

Sara a reuşit să schiţeze un zâmbet. La hotelul Langham, administratorii se perindau unul după altul, nefiind niciodată pe placul proprietarilor sau al oaspeţilor, punându-se toate relele pe seama lor. Şi erau întotdeauna bărbaţi.

— Şi câte apartamente sunt în clădire?

— Şaizeci şi cinci. Şi au între patru şi douăzeci de camere fiecare, a răspuns domnul Camden.

— Şi câte persoane vor fi angajate când va funcţiona la capacitate?

Domnului Douglas i-a luat câteva clipe să răspundă, părând că socoteşte în gând.

— O sută cincizeci.

— Şi eu să răspund de o sută cinci zeci de oameni? a întrebat ea îngrozită. Şi cu ce o să se ocupe cu toţii?

— Stai să vedem… bună întrebare, a chicotit domnul Douglas, de parcă i s-ar fi spus o glumă prostească. Liftieri, portari, îngrijitori, hamali, paznici, spălătoreasă internă cu personal separat, croitor de domni, doi zugravi, un tâmplar de mobilă, un electrician, un instalator, personal de servire. Un întreg oraş în oraşul ăsta, nu-i aşa?

— Să nu uităm de tâmplar şi geamgiu, a adăugat domnul Camden.

Cei doi bărbaţi au continuat apoi să discute câteva minute despre programul de instalare a ultimelor mecanisme pentru lifturile Otis, după care domnul Douglas s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit pe coridor, pufăind ca o locomotivă.

Domnul Camden s-a îndreptat spre perete şi a apăsat pe un buton.

— Ei, asta e o veste grozavă, nu-i aşa?

Ea a încremenit, neştiind cum să-i răspundă. Urma să aibă în grijă întreg personalul clădirii şi soarta a sute de chiriaşi.

— Fitzroy vine imediat să vă conducă la biroul dumneavoastră. Cred că are să vă placă, comparat cu mansarda pe care aţi avut-o la fostul patron. L-am aranjat chiar eu.

Pentru o clipă i s-a făcut dor de micul birou de la mansarda hotelului unde se ducea în fiecare dimineaţă ştiind exact ce trebuia să facă.

— Nu sunt convinsă că sunt persoana potrivită pentru acest post.

— Atunci vă întoarceţi înapoi cu primul vapor.

Ea a pălit şi el a râs.

— Haideţi, nu fiţi ridicolă, încercaţi! Douglas e la mare ananghie. O să mergeţi mai departe, nu-i aşa?

Nici nu a apucat să răspundă că a şi apărut Fitzroy.

— Da, domnule.

— Condu-o pe doamna Smythe la biroul din faţă. Şi, doamnă Smythe, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi e să angajaţi o nouă cameristă şefă. La treabă!

L-a urmat ascultătoare în jos pe scări pe Fitzroy, care se mişca destul de ager pentru vârsta lui.

— O să te duc prin subsol, că în curtea interioară e un balamuc întreg.

Ea a încuviinţat din cap, neputând să rostească vreo vorbă, simţind nevoia arzătoare de a bea un ceai.

Au coborât la nivelul cel mai de jos al clădirii. Deşi se aflau la subsol, locul strălucea de lumină naturală.

— Cum se face că există ferestre la subsol? a întrebat Sara.

— De jur împrejurul clădirii este un şanţ fără apă, dar asta nu e singura sursă de lumină. Dacă te uiţi în sus, a continuat el, arătând spre tavan, o să vezi luminatoarele instalate în fântânile din curtea interioară.

Fitzroy a continuat traseul, arătându-i ţevile cu apă care acţionau lifturile – Sara nu-şi putea închipui cum funcţionau – şi o puzderie de camere micuţe.

— Aici o să lucreze croitorul şi acolo o să fie debaraua pentru cuferele chiriaşilor. Livrările se vor face direct în subsol, pe o rampă din aripa de vest a clădirii.

Au urcat un etaj cu liftul şi Fitzroy a descuiat uşa unui birou de lângă recepţie, dând-o de perete.

Domnul Camden avusese dreptate. Nu se zgârcise aranjându-l. Pe pereţii palisaţi cu mahon erau instalate rafturi frumoase de lemn pentru cărţi, lângă care se afla un birou din acelaşi lemn. Părea mai degrabă cabina unei nave vechi, locul unde căpitanul vasului alege căile de navigare. Biroul era înţesat cu teancuri de hârtii şi plicuri nedeschise. Unele căzuseră chiar pe jos.

— Ce e cu toate astea?

— Facturi, cereri de la chiriaşi, treburi de felul acesta. Administratorul trebuia să vină de-acum o săptămână, aşa că suntem cam întârziaţi cu toate astea.

Fitzroy a ridicat plicurile de pe podea şi le-a aşezat cu grijă pe unul dintre maldărele mai mici.

— V-a pomenit ceva domnul Camden de şedinţa cu personalul?

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Bine, atunci, a zis el, uitându-se la ceas. Tot personalul va sosi imediat şi se va aduna în sufragerie într-o oră să-şi primească sarcinile.

— Aşa ştie domnul Douglas să ţină piept greutăţilor?

— Domnul Douglas? a pufnit Fitzroy privind-o pieziş. Ba nu, doamnă Smythe, dumneata vei conduce întâlnirea. Dumneata vei lua greul în piept.

*

Următoarele treizeci de minute şi le-a petrecut răscolind maldărul de hârtii, împărţindu-le în teancuri de facturi, cereri ale chiriaşilor, anunţuri de la furnizori şi altele asemănătoare. Felul în care domnul Douglas o însărcinase cu toate acestea, fără să-i spună precis ce se aştepta de la ea, spunea multe despre modul de organizare al acelui loc. Dar se îndoia că el ar fi ştiut ce trebuia să facă. Totul pornea de la zero în prostia asta cu blocul de apartamente ce trebuia să funcţioneze ca un hotel. După câte înţelegea ea, treaba ei de doamnă administrator era să ţină pe picioare Dakota Apartment House. Cum trebuia să procedeze şi să împartă sarcinile era dincolo de închipuirea ei şi probabil chiar a domnului Douglas, care era ocupat peste măsură cu propriile sarcini şi termene de predare.

Ea ştia cum să organizeze cameristele, dar nimic mai mult. Ei, poate totuşi se pricepea şi la altceva, căci de-a lungul anilor domnul Birmingham de la Langham îi tot dăduse şi alte sarcini. Mai ales cele care îi displăceau lui cel mai mult, cum ar fi angajarea şi concedierea angajaţilor şi rezolvarea problemelor pe care le aveau oaspeţii mai dificili.

Ea se străduise din greu şi ajunsese cameristă şefă acolo, aşa că de ce nu ar folosi şansa ce i se oferea şi de data aceasta?

Pentru că ar putea da greş lamentabil şi ar trebui să se reîntoarcă la Fishbourne cu coada între picioare, aşa cum se aştepta mama ei să se întâmple.

O fată cu părul blond roşcat a băgat capul pe uşă.

— Doamna Smythe?

Sara a încuviinţat din cap.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Fata a intrat, aducând după ea o femeie slabă, subţire ca o trestie. Nici că puteau fi mai deosebite una de cealaltă. Cea mai tânără era rotofeie, cu o puzderie de pistrui palizi pe nas şi pe obraji. Părea tare curioasă şi energică, ca o copilă ce a intrat într-o brutărie plină de prăjituri. Gura celei mai

vârstnice era lăsată în jos, iar rochia ei simplă, cenuşie, îi dădea, din nefericire, o paloare mohorâtă.

— Eu sunt Daisy Cavanaugh, asistenta dumneavoastră, a spus fata, şi dânsa e doamna Haines, tot asistenta dumneavoastră.

— E o plăcere să vă cunosc, a spus Sara, ridicându-se în picioare. Vă rog să luaţi loc, a continuat ea, făcându-le semn spre cele două scaune din faţa ei. Mi-e teamă că nu am apucat să găsesc o listă cu numele personalului. Aţi putea să-mi spuneţi câte ceva despre dumneavoastră şi despre ce faceţi?

Poate asta i-ar da vreo idee despre ceea ce urma ea să facă.

— Mie mi s-a spus să fac tot ce pot ca să vă ajut, a început Daisy, aplecându-se înainte. Bănuiesc că primul lucru ar fi să găsesc lista angajaţilor.

Drăguţă fată, îi plăcea deja.

— Mai înainte, a urmat Daisy, am lucrat la hotelul Cosmopolitan, asistentă a administratorului.

— Asta e o altă mâncare de peşte, a mormăit doamna Haines abia mişcându-şi buzele, de parcă ar fi durut-o dinţii. În ultimii trei ani, eu am lucrat la Clubul Hubert Home şi vreau să-ţi spun că administrarea unei clădiri de apartamente înseamnă mult mai multă muncă. Eu va trebui să primesc vizitatorii şi să anunţ chiriaşii ca să obţin aprobarea să-i las să intre aşa cum făceam acolo. Un fel de paznic, dacă vrei, ca să ţin vagabonzii la distanţă. Şi centrala telefonică tot de mine va ţine.

— Şi aveţi să locuiţi amândouă aici, la Dakota?

— Da, ne mutăm azi, a încuviinţat doamna Haines, la etajul nouă.

— Da, camerele noastre sunt una lângă alta, după colţ, s-a repezit să adauge Daisy încântată.

Doamna Haines nu s-a sinchisit să-şi ascundă nemulţumirea faţă de această apropiere. Cele două femei nu păreau să poată deveni prietene, dar cu ceva noroc aveau să înveţe să lucreze împreună.

S-a auzit sunând clopoţelul de la intrare şi doamna Haines a sărit în picioare.

— Aş vrea să trec la treabă, dacă nu vă supăraţi.

Sara le-a lăsat să plece, dar Daisy s-a întors din pragul uşii.

— Doamnă Smythe, e adevărat că veniţi de la Londra?

— Da.

— Asta e tare departe.

— Aşa e.

— N-aş vrea să par nelalocul meu, dar doamna Haines mi-a spus că spera să capete slujba dumneavoastră. S-ar putea să aveţi de furcă cu ea.

Sara nu avea de gând să îngăduie bârfa.

— Sunt convinsă că doamna Haines şi cu mine ne vom înţelege de minune, a răspuns ea. Eu tratez fiecare angajat cu respectul cuvenit şi mă aştept să fiu tratată la fel. Ceea ce înseamnă, Daisy, că pe viitor trebuie să-mi aduci la cunoştinţă doar chestiunile care ţin direct de tine şi de îndatoririle tale.

— Sigur că da, doamnă, a răspuns Daisy, muşcându-şi buzele.

Sarei nu-i părea rău că o dojenise pe fată, era important să stabilească limitele de la bun început. Totuşi, nu ar fi vrut ca Daisy să creadă că era rea sau nepăsătoare. I-ar fi prins bine să aibă o prietenă în locul acela ciudat.

— Şi pentru că tot vorbim de îndatoriri, mă înec în maldărul ăsta de hârtii, a spus ea, luând câte un mănunchi gros de facturi în fiecare mână şi zâmbindu-i sec fetei. Mi-ar prinde bine să mă ajuţi să trecem prin ele. N-ai vrea să le iei tu?

— Cum să nu, doamnă Smythe, a răspuns Daisy, luminându-se la faţă. Să vă fac o ceaşcă de ceai înainte de a ne apuca de ele?

— Ar fi grozav. Şi să aduci o ceaşcă şi pentru tine.

În scurt timp, au parcurs o mulţime de hârtii. Cât Daisy se ocupa de facturi, trecându-le într-un registru, Sara s-a uitat peste lista cu personalul pe care fata o găsise ca prin minune pe sub birou. La mai puţin de-o oră, au auzit angajaţii trecând prin holul de la recepţie.

— Ar trebui să mergem, a spus Sara, trăgând adânc aer în piept.

Şi a luat-o înainte, intrând în sufrageria înţesată cu bărbaţi şi femei de toate vârstele şi de toate dimensiunile, de la curierii cu aer şmecheresc, la spălătoreasa internă, uşor de recunoscut după mâinile ei roşii, scorojite. Toţi stăteau în picioare, ferindu-se cu grijă să nu atingă pereţii sau scaunele tapisate cu mătase. Se bucura că se adunaseră în acea încăpere, care avea o grandoare intimidantă. Asta îi dădea un avantaj, sau cel puţin aşa credea ea.

Domnul Camden şi-a făcut apariţia, intrând cu pas grăbit, salutând din cap şi croindu-şi drum prin mulţime. Sara a băgat de seamă că Daisy a rămas cu răsuflarea tăiată de uimire. În asprimea lui, omul avea o oarecare eleganţă, o combinaţie neobişnuită.

— Vă mulţumesc că v-aţi adunat aici, a început el. Eu sunt domnul Camden, fac parte din echipa de arhitecţi, ca viitor chiriaş mi s-a dat şi sarcina ca împreună cu doamna Smythe, administratoarea internă, să facem

să funcţioneze această clădire. Menirea noastră este să le oferim locatarilor noştri senzaţia că nu locuiesc într-o clădire de apartamente, ci într-un conac numai al lor, având la îndemână tot ce le pofteşte inima. Şeful meu, domnul Hardenbergh, a creat una dintre cele mai moderne clădiri din New York. Inaugurarea este pe douăzeci şi şapte octombrie. Ne-a rămas puţin timp până atunci şi va fi nevoie de toată atenţia şi efortul nostru. Acum aş vrea să dau cuvântul doamnei Smythe, care vine de la Londra, unde a lucrat la marele hotel Langham.

Această prezentare neaşteptată a luat-o prin surprindere. Sudoarea i-a ţâşnit pe sub bluză şi era bucuroasă că are mai multe straturi de îmbrăcăminte care să-i ascundă semnele fricii ce-o cuprinsese. Ar fi trebuit să fie în locul femeilor care o priveau acum, neîncrezătoare, pline de speranţe, dornice să-i facă pe plac.

A tras adânc aer în piept şi şi-a plimbat privirile prin încăpere, ridicând dintr-o sprânceană şi coborându-şi uşor bărbia, aşa cum făcea mama ei când trecea pe lângă vreun grup de bârfitoare în sat. Şi-a oprit ochii la Fitzroy, cu chipiul în mână, singura figură cunoscută.

— Sunt încântată să vă întâlnesc şi abia aştept să vă cunosc pe fiecare în parte. Aşa cum a spus şi domnul Camden, preluăm această clădire simbol, despre care cetăţenii New Yorkului vor vorbi ani de-a rândul de-acum încolo. Este treaba noastră, a fiecăruia dintre noi, să facem ca această clădire să fie admirată de toată lumea şi ca locatarii noştri să fie invidiaţi. Chiar dacă structura ei e de lemn şi piatră, dumneavoastră veţi fi sufletul ei. Toţi trebuie să ne facem datoria cu mândrie şi să lucrăm laolaltă. Aş dori ca şefii de servicii să aranjeze cu domnişoara Cavanaugh să se programeze să stăm de vorbă în următoarele două zile. Apoi vom putea stabili împreună un plan de lucru cu sarcini ca să întâmpinăm ziua inaugurării cu încredere.

S-a întors apoi spre domnul Camden. Nu prea mai avea altceva de spus. El i-a zâmbit iute.

— V-aţi descurcat bine, i-a murmurat el. Nu numai că puteţi să salvaţi copilaşi, dar sunteţi o forţă ce trebuie luată în seamă. Ştiam eu că nu mă înşel în ceea ce vă priveşte.

Apoi s-a făcut nevăzut, lăsând-o în mijlocul unui vacarm de voci şi întrebări.

CAPITOLUL ŞASE
New York, septembrie 1985

Bailey nici nu se ridicase bine în separeul cafenelei că Melinda a şi cuprins-o în braţele ei slăbănoage, înfigându-i în gât medalionul ei zornăitor.

— Ce dor mi-a fost de tine, a spus ea, m-am gândit mereu la tine, nebunatico!

Chiar dacă vorbele păreau neserioase, îmbrăţişarea era sinceră şi puternică.

Când s-au desprins, în fine, una de cealaltă, Melinda s-a aşezat pe scaun, dându-şi părul pe spate cu o mişcare a capului şi strângându-şi mai tare banda de elastic care-i ţinea părul ridicat ca un jet de apă ţâşnind din botul unei balene. Fermoarul întredeschis al puloverului lăsa să se vadă pernuţele dolofane ale decolteului bronzat.

— Ar fi trebuit să te vizitez. Îmi pare rău, dar să ştii că am vrut să vin.

— Lasă asta, te rog, nu aveam nevoie de vizitatori acolo. A trebuit să mă pun pe picioare de una singură.

Uite că folosea jargonul reabilitării în doisprezece paşi! Ce ciudat că uneori doar aşa puteai să explici ce se întâmplă.

— Ce bine-mi pare că ai reuşit! Am auzit că Tristan a plătit totul, aşa-i?

— Da, a recunoscut ea, neputându-se abţine să nu se cutremure, amintindu-şi discuţia lor din dimineaţa aceea.

— Hai s-o pornim cu lucrurile importante, mai întâi. Povesteşte-mi despre Silver Hills. Ai cunoscut vreo vedetă pe-acolo?

— Liza era acolo, o minunăţie de femeie, dar nu am cum să povestesc mai multe despre ea.

Formula a avut efect! Melinda părea uimită şi intimidată în acelaşi timp.

Era de ţinut minte dacă ar mai fi întrebat-o şi altcineva.

Chelnerul le-a turnat apă amândurora şi Bailey a dat peste cap o jumătate de pahar.

— Mi se rupe inima când mă gândesc prin ce ai trecut, a continuat Melinda cu ochii în lacrimi. Ar fi trebuit să fiu alături de tine aşa cum ai fost

şi tu pentru mine. Îţi mai aduci aminte cum m-ai scos de la Roxy[5] chiar înainte să năvălească poliţia?

— Aşa e… Roxy. De-abia am scăpat de-acolo, ca de atâtea alte dăţi!

Chelnerul şi-a făcut apariţia şi le-a dat meniul. Melinda nu s-a mai obosit să se uite la el, rămânând cu ochii aţintiţi la Bailey.

— Ei, ţi-ai făcut ceva prieteni acolo, la dezalcoolizare?

— Nu, nu erau genul meu… o groază de dependenţi de droguri şi de beţivi!

— Ştiu că glumeşti, îmi închipui ce greu ţi-a fost, a exclamat Melinda, mijind ochii şi mai tare.

Compătimirea Melindei a făcut-o să se simtă foarte stânjenită.

— Cel mai rău e că nu-mi amintesc mare lucru din noaptea aceea de pomină.

— Trebuie să recunosc că ai dat-o în bară!

— Ai fost şi tu acolo?

Bailey nu-şi amintea prea multe din seara aceea. Băuse câteva pahare de şampanie şi prizase nişte cocaină într-una dintre camerele de oaspeţi de la Plaza. Erau la o mare petrecere de ziua de naştere a lui Tristan. Trebuiau să ajungă în Oak Room să bea nişte martini şi apoi să încheie la clubul Limelight, într-o fostă biserică din anii 1800 frecventată de familiile din înalta societate precum Astor şi Vanderbilt.

— Îhmm… am dat peste voi în Oak Room, Tony şi cu mine te-am salutat, dar tu erai deja ieşită din minţi.

Parcă din mintea înceţoşată i-a apărut o vagă imagine a ei, imitând accentul britanic al lui Tony. Nu-l plăcuse deloc pe ultimul iubit al Melindei. Era unul dintre aceia care cunoştea pe cineva, care cunoştea pe altcineva, şi căruia îi plăcea să se laude cu relaţiile sale.

— M-am purtat ca o nesimţită în seara aia, a spus Bailey, strâmbându-se. Ce mi-a venit să insult clienta cea mai de vază a lui Tristan?

— Pentru că merita. Ai avut dreptate când ai vorbit de apartamentul fetei ei. Familia aia nu avea pic de gust.

— Voia să aibă în salon o podea rotativă, Doamne fereşte!

— Am fost acolo la o petrecere acum câteva săptămâni. Groaznic! Bunul gust nu se poate cumpăra.

Chelnerul s-a apropiat, întrebând:

— Ce să vă aduc de băut?

Bailey a comandat un ceai cu gheaţă; Melinda s-a gândit o clipă şi a cerut acelaşi lucru.

— Să nu te fereşti să ceri ceva alcoolic din cauza mea, a spus Bailey. Ia-ţi ce vrei.

— Atunci, mai bine iau o vodcă cu gheaţă. Mai târziu mă duc în oraş la clubul Area, cu Tony, aşa că o iau mai încet.

— Vă merge bine?

Ea se întâlnea cu Tony de mai bine de un an.

— Sigur. Cred că punem de-o nuntă. Ce părere ai avea să capeţi un nou văr?

— Dacă tu eşti fericită, nu am nimic împotrivă. Mă ofer să fac şi pe bona când o să începeţi să măriţi arborele genealogic.

— Cred că va trebui să produc şi un plod cel puţin, măcar de dragul moştenirii familiei, a adăugat Melinda, chicotind. Că Manvel nu are nici o şansă să procreeze prea curând. E prea înamorat de artiştii lui ciudaţi din provincie.

Bailey a scuturat nişte firimituri imaginare de pe masă.

— Poate o să găsească vreo fată drăguţă în Alabama şi-o să se aşeze şi el la casa lui.

— N-am să-i stau eu în cale, în nici un caz, a spus Melinda, făcând cu ochiul. Chiar dacă bietul Manvel produce vreun moştenitor, eu tot n-o să rămân fără moştenire. Ne revin părţi egale în ziua când împlinim treizeci de ani. Adică peste o lună! Ehei, verişoară!

Melinda n-avea decât să se joace de-a familia cât poftea, dar ea şi Bailey nu erau de fapt înrudite. Nu prin sânge. Melinda şi Manvel proveneau de-adevăratelea din familia Camden şi erau moştenitorii averii, co-proprietarii apartamentului din clădirea Dakota. În timp ce Bailey nu avea nici o legătură directă. Era un Camden „fabricat“, căci bunicul ei primise numele familiei, dar nu fusese recunoscut ca descendent al lor, atunci când fusese luat să fie crescut de ei.

— Dar ştii bine că nu suntem rude de-adevărat, verişoară!

— Nu fi caraghioasă. Bunicii noştri au fost crescuţi împreună, ca fraţii. După mine, asta înseamnă că suntem verişoare, a spus Melinda, sorbind din băutură. Haide să bem pentru asta!

Bailey se simţea copleşită de paharul din mâinile Melindei. Clinchetul cuburilor de gheaţă, urmele de ruj de pe buza paharului cu nuanţa de glazură de tort. Ceaiul ei cu gheaţă se dovedea foarte dezamăgitor.

— Şi-acum ce-ai să faci? a întrebat-o Melinda. Te întorci la Crespo & O'Reilly?

— Nu. Nu vor să mă mai ia înapoi. Tristan mi-a spus clar că sunt o pacoste pentru ce le-am făcut.

— Mai dă-i naibii! Meriţi ceva mult mai bun, după câte ai făcut pentru ei, câţi clienţi le-ai adus. Şi unde stai?

— În apartamentul colegei mele de cameră de la Silver Hill, mai jos de Avenue A.

— Şi crezi că acolo e nimerit pentru cineva care tocmai a ieşit de la dezalcoolizare? a întrebat Melinda, clipind de câteva ori din ochi. Colega ta se droghează?

— S-a lăsat acum. E destul de drăguţă, doar că a dat de belea. Mă asigur că ajung acasă înainte de a se întuneca. Din fericire mi-e prea frică de injecţii ca să m-apuc şi eu, a ţinut să adauge Bailey, îndurând cu greu dispreţul din privirea Melindei. Dar tu ce faci? Ce mai e pe la Dakota?

— Ehh… stă să cadă. Dar acum că o să am acces la banii din fondul de moştenire[6], am de gând să renovez. Tony şi cu mine locuim în Hamptons şi mă duc cu maşina o dată la câteva săptămâni să văd ce mai e pe-acolo.

— Şi cine face renovarea?

— Tristan, a răspuns Melinda cu o privire vinovată. A pus-o pe una Wanda să se ocupe. Nu pot să o sufăr, a adăugat ea piţigăiat, făcându-l să tresară pe chelnerul din preajmă. Stai aşa! Poţi să preiei tu! În tine am mai multă încredere decât în el şi poţi să locuieşti acolo ca să supraveghezi totul. E perfect! Şi-aşa pot să te scot din Alphabet City[7].

— Dar dacă se renovează…?

— Ai să poţi sta în camera de serviciu. Ar fi grozav… şi-ai să poţi supraveghea lucrările, şi-am să te plătesc. După ce pun mâna pe bani, a adăugat ea după o pauză.

Plată! Şi un loc unde să stea! Oferta Melindei îi rezolva o parte din problemele imediate. Chiar dacă implica o doză zdravănă de agitaţie.

— Tu împlineşti treizeci de ani în octombrie, nu-i aşa?

— Da. Moment în care te pot plăti complet şi-ai să poţi să-ţi deschizi propria ta afacere şi să-l dai naibii pe Tristan.

Bailey ratase toate ocaziile până atunci şi uite că Melinda îi venea în ajutor. A întins braţele şi a îmbrăţişat-o peste masă, simţind în nări parfumul Fracas. Nu aşa îşi închipuise că va începe viaţa ei după dezalcoolizare, dar poate că Melinda avea dreptate.

Poate că acesta era noul început după care tânjea.

*

Intrând în clădirea Dakota, Bailey i-a zâmbit portarului – dacă urma să lucreze acolo, avea nevoie de susţinerea personalului –, dar el nu i-a răspuns. Pe vremea când venea în vizită cu părinţii, şi-l amintea cum stătea afară, la uşă, sporovăind cu ei şi oferindu-i acadele dintr-un coşuleţ aflat în cabina sa. Dar trebuia să recunoască încă o dată: atâtea s-au schimbat de atunci.

De peste drum, o gloată de turişti îşi îndreptau aparatele de fotografiat spre clădire. Înainte de uciderea lui Lennon nu făceau asta, chiar dacă imobilul era grandios şi plin de mister, nu avea aura tragediei. Sau cel puţin nu a unei tragedii de renume internaţional, s-a corectat ea în gând, amintindu-şi de uciderea străbunicului Melindei chiar în apartamentul unde urma să locuiască ea.

— Doamne, cât urăsc cartierul ăsta! a exclamat Melinda pe când traversau curtea interioară.

Bailey ar fi vrut să se oprească, să se uite în sus, să admire toate cornişele, ornamentele sculptate şi garguiele. Arătau de parcă ar fi trecut printr-o poartă a timpului şi s-ar fi trezit în Europa secolului al XIX-lea, dar Melinda înainta în pas grăbit.

— De ce? Ce-are cartierul ăsta?

— E pustiu de-a binelea, numai bodegi jegoase şi case dărăpănate cu gresie cărămizie. Iar Amsterdam Avenue e mai ceva ca o cocină de porci. Săptămâna trecută când am ieşit de la băcănie, un tip care stătea afară a scuipat chiar dinaintea mea. Oribil!

— Aşa e!

— Prefer să fi locuit în Upper East Side, urăsc de moarte să fiu nevoită să stau la Dakota. Fără să mai pomenesc de autobuzele pline de turişti care ţi se uită pe fereastră.

— Păi, ai putea să te muţi.

— Mă gândesc să mai stau pe loc vreo câţiva ani şi-apoi să vând. Cel puţin aşa m-a sfătuit Fred. Zice că o să valoreze o avere până atunci.

— Fred se ţine tare încă?

Fred, avocatul familiei pentru probleme financiare şi juridice, administrase moştenirea în ultimii douăzeci de ani, după ce preluase această sarcină de la tatăl şi bunicul său.

— Tot îmi mai spune ce să fac, aşa cum a dirijat-o şi pe mama. Hodorog bătrân!

Din curtea interioară au intrat în holul din colţul din nord-vest unde au aşteptat liftul.

Bailey s-a îndreptat spre scară şi a mângâiat balustrada bogat sculptată.

— Superbă!

— Aşa o fi! Aici totul e aşa de încărcat, parc-ar fi un mausoleu.

— Dar are o istorie întreagă.

— Dacă zici tu… Vino cu mine, iute, a continuat ea, începând să înjure.

Bailey s-a uitat înspre curtea interioară de unde se apropia un bărbat cu păr blond, lăţos.

— Cine e ăsta?

— Administratorul. Un nenorocit. Trebuie să ne ascundem.

Melinda a târât-o după ea pe coridor, după colţ, să nu fie văzute din hol. L-au auzit pe bărbat intrând şi luând-o în sus pe scări. De îndată ce paşii s-au îndepărtat, Melinda a răsuflat uşurată.

— Dar de ce trebuie să te ascunzi de administrator?

— E un măgar. Nu mă poate suferi. Habar n-am de ce. Îi dau un bacşiş bun de fiecare dată de Crăciun, dar cred că vrea mai mulţi bani, acum că vede că renovez apartamentul. Ştii şi tu cum e la New York. Toţi stau cu mâna întinsă.

Ăsta nu era un semn bun. A-l avea pe administrator de partea ta era esenţial dacă voiai să lucrezi în oraşul acela. Fără sprijinul lui nu puteai face nimic. Administratorul putea să interzică accesul la liftul de mărfuri, să hăituiască muncitorii pentru cele mai mici nereguli, să facă viaţa imposibilă pentru toată lumea.

Uşa apartamentului nu era încuiată. Din hol, Bailey vedea până în bibliotecă, de unde fuseseră scoase mobilele, goliciunea camerei scoţând în evidenţă ferestrele enorme care dădeau chiar spre parc.

— Hei! E cineva aici?

Drept răspuns s-a auzit o bubuitură asurzitoare în hol.

— Doamne!

Din salon a apărut capul Wandei.

— Melinda!?! N-am ştiut că ai să vii azi.

— Surpriză! Uite, am adus-o şi pe colega ta. Adică fosta ta colegă.

Wanda s-a îndreptat spre ele. Arăta ca o nălucă, cu părul extrem de blond şi pielea gălbejită, îmbrăcată în culori ţipătoare, care nu făceau altceva decât

să-i scoată în evidenţă paloarea. Şi pe măsură ce se apropia părea că se ofileşte şi mai tare. Biata Wanda, atât de lipsită de personalitate! Probabil că Tristan îi făcea viaţa imposibilă de când plecase Bailey.

— Wanda, mi-e teamă că am veşti proaste pentru tine.

— Da? a întrebat ea, aproape să izbucnească în plâns.

— Eşti liberă să pleci. Spune-i lui Tristan că de-acum încolo preia treaba Bailey Camden.

— Mă dai afară?

— Da. E cazul să schimbăm lucrurile, şi Tristan e un nemernic că nu-i acordă o şansă lui Bailey, după câte a făcut pentru el.

— Şi vrei să-i spun eu asta?

— Da. Şi-acum şterge-o de-aci.

— Şi muncitorii?

— Pot să rămână să-şi continue treaba. Ei au contract cu mine, nu cu Crespo & O'Reilly. Valea!

Wanda a clătinat uşor din cap şi-a luat-o la fugă. Lui Bailey i s-a făcut milă de ea. Nu ştia să facă faţă personalităţii puternice a aristocraţiei din New York.

— Vai de mine, a exclamat Bailey după ce Wanda a tras uşa după ea, ai fost cam dură.

— Eh! E o amărâtă! Şi-acum să-ţi arăt ce capodoperă am de gând să fac aici. O să-ţi placă la nebunie.

Au pornit-o pe culoar, şi Bailey s-a uitat în salon, de unde se auzise mai devreme bubuitura. Doi muncitori căţăraţi pe o scară dărâmau cu o pârghie cornişa de peste un metru şi jumătate de deasupra arcadei care dădea în bibliotecă. Cornişa se desprinsese şi se prăbuşise pe podea.

— Ce fac acolo? Aia e originală? De ce o scot? Aveţi grijă să nu se rupă.

Dar podeaua era deja plină de aşchii de lemn. Muncitorii s-au uitat la Melinda.

— Vedeţi-vă de treabă! a spus Melinda, făcându-i semn lui Bailey cu degetul arătător a cărui unghie era dată cu ojă de un roşu aprins. Hai cu mine. Să-ţi arăt noul tău sălaş.

Au luat-o la dreapta pe coridorul care ducea spre bucătărie. Bailey îşi amintea că de-a lungul lui se aflau mai multe cămăruţe tocmai bune de ascunzătoare atunci când erau mici. O baie, o cămară, o spălătorie, nu mai ştia bine care unde era. Melinda a deschis ultima uşă din dreapta.

Camera nu avea nici pe departe măreţia spaţiilor publice ale apartamentului. De fapt îi amintea de rezerva ei de la sanatoriul Silver Hill, după cât de simplă şi de mică era, nu mai mult de nouă metri pătraţi, cu un pătuţ înghesuit la perete. Poate că nu era chiar rău să aibă un fel de continuitate, să-şi poată ţine în frâu pornirile josnice. Totuşi, era cam deprimant.

— Poţi să stai aici şi să-i supraveghezi să nu strice mai mult decât au făcut-o până acum.

— Bine. Spune-mi ce anume vrei să faci din locul ăsta?

— Aici vine partea nostimă! Hai să ne aşezăm în bucătărie să-ţi arăt.

Pe masa din bucătărie se afla un dosar. Bailey şi-a dat seama că era mapa clientului făcută de firma Crespo & O'Reilly. Wanda uitase s-o ia cu ea în graba cu care fugise să scape de furia Melindei.

S-au aşezat la masă şi Melinda a început să-l răsfoiască.

— Sunt doar transformări superficiale, nu mutăm pereţi sau alte treburi d-astea.

— Şi cum vrei să arate?

— Locul ăsta e sordid, întunecos, deprimant. Toată lemnăria asta veche e plicticoasă şi chiar şi Tony e de acord că e nevoie de o renovare totală.

Bailey a simţit că i se zburleşte părul pe ceafă.

— Renovare?

— Da, am vrea să aibă un aer mai ca la Palm Beach, înţelegi ce vreau să zic?

— Adică… culori pastelate?

— Mai mult de-atât. Vreau ca atunci când intri aici, să simţi că intri într-o vilă romană de pe malul mării, a spus ea deschizând dosarul. Scoatem tot de pe pereţi şi redecorăm totul. Vreau o mulţime de *trompe l'œil*, aşa că o să vopsim coloanele ca şi când ar fi de marmură, adică să aibă vinişoare roz şi gri. Un prieten de-ai lui Tony are o firmă care face chestii d-astea şi arată fabulos. Sus, în galerie, o să folosim tehnica asta grozavă de vopsit cu burete. Eu zic c-ar trebui o nuanţă de ocru, dar Tony vrea ceva mai oranj. O să hotărâm după ce ne faci tu rost de mostre.

Bailey a înghiţit în sec. I se făcea greaţă numai la gândul de a da cu vopsea peste lemnul fin şi de a scoate toate elementele decorative.

— Îhm…

— Da, ai rămas perplexă, nu-i aşa?

A deschis dosarul la sfârşit, unde erau ataşate listele cu descrierea şi dimensiunile mobilierului introduse în folii de plastic.

— Tu mai poţi obţine reduceri la magazine, nu-i aşa?

— Sigur că da.

Bailey s-a uitat peste ele. Scaune aurite de sufragerie, fotolii cu tapiserie cu model de blană de leopard, măsuţe de plexiglas. Nici nu ştia de unde să înceapă. Poate se potriveau în Malibu, dar era de-a dreptul indecent să facă asta la Dakota.

— Eşti sigură? a întrebat ea, închizând dosarul. E atâta istorie în apartamentul ăsta. Familia ta, moştenirea lui Theodore Camden. Mi se pare cam drastic.

— M-am săturat să tot aud de Theodore Camden, bla, bla, bla… Asta a fost acum o sută de ani. E mort şi îngropat. Vremurile se schimbă. Toţi din clădirea asta fac renovări, a spus Melinda, strâmbându-se. Ei, bine, nu chiar toţi. Mai sunt unii hodorogi de modă veche care nu vor să schimbe nimic. Dar avem aici vedete, muzicieni, artişti, actori. Peste tot sunt numai covoare miţoase, pereţi albi şi inox. Tu ar trebui să ştii toate astea mai bine ca oricine.

Bailey a făcut un calcul în minte. Avea în cont suficienţi bani să-şi acopere cheltuielile de bază şi dacă ar putea să locuiască acolo pe perioada renovării şi să se aleagă şi cu o plată frumuşică, s-ar putea pune pe picioare. Ar avea timp să îşi tragă sufletul şi să se gândească ce o să facă mai departe. Ar putea probabil să adune suficienţi bani ca să-şi deschidă propria firmă de amenajări interioare.

Poate că Melinda avea dreptate. Apartamentul avea un miros neplăcut, bătrânicios, un amestec de săpun de rufe şi apă stătută de trandafiri.

— Bine, am să mă ocup de renovarea apartamentului şi la sfârşit o să sărbătorim şi inaugurarea, şi preluarea moştenirii tale, şi lansarea firmei Bailey Camden Designs, a spus ea, întinzându-i mâna.

Melinda i-a strâns-o, chiuind de bucurie.

— Sunt deci primul tău client oficial. Să nu mă uiţi când o să ajungi vedetă mare.

— O să mă străduiesc.

---

5. Club de noapte faimos, care a funcţionat în Manhattan, New York, între anii 1979–2008.

6. Procedură specifică sistemului legal britanic şi american constând într-o sumă de bani stabilită să intre în posesia cuiva desemnat, la împlinirea unei anumite vârste. Până la acel moment banii sunt

investiţi şi gestionaţi de un administrator. Motivele pentru care sunt constituite astfel de fonduri sunt în general legate de regimul diferit al taxelor.

7. Cartier între Lower East Side şi East Village, în Manhattan, cu bulevarde purtând numele literelor alfabetului, locuit în principal de grupuri etnice diverse (germani, polonezi, hispanici, evrei).

CAPITOLUL ŞAPTE
New York, septembrie 1884

Trecuseră două zile în care Sara abia dacă dormise câteva ore pe noapte. Oricât s-ar fi străduit, îi umblau prin cap toate treburile pe care le avea de făcut, asemeni unui tren scăpat din frâu care nu se mai poate opri să lase călătorii să coboare. Din fericire, putea să se gândească la toate metodele de lucru de la Langham şi să le aplice pe cele mai multe, alcătuind programul personalului, reţinând detaliile importante, cum ar fi că doamna Knoblauch avea nu unul, ci doi valeţi care o însoţeau, şi că familiei Putnam îi plăcea să aibă oaspeţi şi că voiau să li se livreze pianul cât mai iute.

A aranjat să se cumpere regulat lemn şi cărbune începând din ultima săptămână din octombrie şi a ţinut neapărat să viziteze grajdurile, care se aflau câteva străzi mai încolo, ca să-l cunoască pe grăjdarul şef. Holurile au fost curăţate şi s-au instalat traverse să mai atenueze zgomotul paşilor şi să confere clădirii un aer de casă, nu de instituţie publică. Sau cel puţin aşa spera.

Pe domnul Douglas îl vedea foarte rar, ceea ce-i convenea foarte mult, căci agitaţia lui nu făcea decât să o tulbure şi mai tare. În puţinele dăţi când îl întâlnise pe domnul Camden, schimbaseră doar nişte simple amabilităţi şi se străduise să pară calmă şi stăpână pe situaţie, să-şi domolească stânjeneala care o sugruma. Fusese o încântare să lucreze cu Daisy. Nu se putea spune acelaşi lucru despre doamna Haines, dar nu era de mirare. Sara nu se îndoia că doamna Haines ar fi fost un portar excelent pentru chiriaşi, asigurându-se că hoardele de nespălaţi nu dau buzna în castelul lor din ceruri.

După ce-a mâncat repede de prânz în sala de mese a personalului de lângă bucătăria de la subsol, Sara se întorcea în birou. La recepţie se afla o femeie trupeşă, cu o blană de hermină pe umeri, care trepida de nerăbdare.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat Sara.

— Sper că o să puteţi. Stau aici de minute întregi şi nu vine nimeni.

— Îmi cer scuze.

Doamna Haines, care ar fi trebuit să fie la recepţie, nu se zărea nicăieri.

— Eu sunt doamna Smythe, administratoarea, a urmat ea, apropiindu-se. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit să mă întâlnesc cu domnul Hardenbergh, a pufnit femeia. Aveam o programare să văd apartamentul.

— Sigur că da. Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Doamna Horace Putnam.

Apartamentul 63. Domnul Putnam, avocat, cu soţia. Luaseră unul dintre apartamentele cele mai mari, cu cincisprezece camere, inclusiv un salon cu două şemineuri identice şi candelabre de Baccarat.

— Mă bucur să vă cunosc. Vă conduc cu plăcere. Vă rog să veniţi pe aici.

Pe măsură ce traversau curtea interioară, Sara s-a străduit fără succes să poarte o discuţie amabilă. La apartamentul 63, uşa era întredeschisă şi vocea domnului Camden răzbătea pe hol, ceva mai agitată ca de obicei.

— Fac tot ce îmi stă în putinţă, domnule Hardenbergh. Nu puteţi să vă retrageţi promisiunea.

— Eu n-am făcut nici o promisiune. Să aşteptăm să vedem cum se aranjează lucrurile. Nu încerca să-mi forţezi mâna, Theo.

Intrând, Sara l-a strigat pe domnul Camden, să le dea de ştire că erau acolo. În holul de la intrare se aflau domnul Camden şi un bărbat înalt, cu părul rărit, cu vârfurile mustăţilor ceruite, curbate ca nişe paranteze.

— Aaa, doamnă Putnam! a exclamat domnul Hardenbergh, îndreptându-se spre ea. De-abia aştept să vă prezint apartamentul. Veniţi cu mine, vă rog.

Doamna Putnam s-a făcut nevăzută în sufragerie cu domnul Hardenbergh. Sara şi-a aruncat privirile spre domnul Camden.

— Dânsa este unul dintre cei mai acerbi critici, i-a şoptit el. Nu vrea să audă de locul ăsta. Doar soţul ei e nerăbdător să se mute în oraş.

— Şi celălalt trebuie să fie domnul Hardenbergh, nu-i aşa?

Domnul Camden a încuviinţat din cap, în timp ce vocea domnului Hardenbergh a răsunat din camera alăturată.

— Avem nevoie de tine, Camden. Şi adu-o şi pe femeia aia a ta.

Femeia ta… Ce drăguţ…

Apartamentul era străbătut de un culoar care părea că nu se mai sfârşeşte. Pe măsură ce înainta, Sara s-a uitat spre camerele de pe o parte şi de alta. Biblioteca dădea într-un salon de două ori mai mare, şi la dreapta se afla o sufragerie lambrisată, unde doamna Putnam cerceta vitrina de porţelanuri din colţ.

— Nu-mi place lemnul acesta. E prea închis la culoare. Scoateţi-l şi puneţi altceva în loc.

— Vă referiţi la vitrină? a întrebat domnul Camden.

— Nu, la toată camera.

— Dar e mahon şi stejar de cea mai bună calitate! a răspuns el, ducându-şi mâna la frunte.

— Familia Rutherford a cumpărat din import nişte arţar tigrat. Vreau şi eu la fel. Dumneata te ocupi de mutat, nu-i aşa? a continuat ea, îndreptându-se spre Sara.

— Da, doamnă.

— Nu cred că masa mea de sufragerie o să încapă. Şi n-am de gând să cumpăr una nouă.

— Am să iau dimensiunile de la menajera dumneavoastră, doamnă Putnam, şi-am să vă informez. Dacă nu încape, avem un tâmplar care o poate modifica.

— Şi clanţele sunt de argint, nu-i aşa?

— Exact cum aţi comandat, a răspuns domnul Camden cu un zâmbet căznit.

— Excelent! Şi vreau mai multe decoraţii pe pereţi şi pe tavan, aurite desigur. Camera asta pare cam ponosită.

Ponosit era ultimul lucru care s-ar fi putut spune despre acea încăpere. Camden a bolborosit ceva, incapabil să răspundă, uimit sau mâniat de o astfel de jignire.

— Nu-i nici o problemă, a răspuns domnul Hardenbergh, răsucindu-şi colţul mustăţii.

Sarei nu i-a scăpat privirea plină de înţeles pe care i-a aruncat-o domnului Camden în timp ce vorbea.

— Îmi dau seama de ce doriţi să mai înviorаţi încăperea, a intervenit ea, ce-ar fi dacă am comanda nişte veselă de Limoges de culoarea jadului pentru vitrine? Culoarea ar fi frumoasă şi strălucitoare.

Femeia a ridicat ochii, uitându-se la Sara de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Limoges? Bine. Ar putea merge.

Domnul Camden s-a mai liniştit un pic.

— Dar să poleiţi ornamentele. Cu foiţă de aur.

Domnul Hardenbergh s-a oferit să o conducă la trăsură. După ce au ieşit, domnul Camden şi-a trecut mâna prin păr.

— E a treia oară când vine şi cere să facem schimbări radicale. Nu mai am timp să refac camera asta. Suntem şi aşa în mare întârziere.

— Mai lăsaţi-o o săptămână şi ceva, l-a sfătuit Sara, cred că până atunci o să-i vină altă idee care poate e mai puţin absurdă.

— Sau şi mai absurdă.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Vă mulţumesc că aţi încercat să o mai îmblânziţi, a spus el.

— Ei, oricum clădirea nu e prea discretă, trebuie să recunoaştem, a spus ea, ferindu-şi privirea, cu speranţa că nu l-a supărat.

— Nici vorbă de discreţie, o consider o dovadă supremă a unei epoci de exces. Poate că dacă o ornamentez peste măsură, aşa cum se poartă acum, vom reuşi ca societate să trecem mai departe la un alt mod de a concepe amenajările interioare.

— Totuşi sunt multe lucruri de admirat. Mai ales garguiele de pe frontispiciu.

Faţa lui s-a luminat de zâmbet.

— Acum mă tachinaţi, văd bine! Spuneţi-i asta domnului Hardenbergh. Promit că nu o să mă supăr dacă socotiţi că e lipsită de gust.

— Lipsită de gust e prea mult spus. Dar dacă aţi proiectat-o chiar dumneavoastră atunci se pare că v-aţi distrat de minune. Eu disting o notă de umor peste tot. Asta e contribuţia dumneavoastră?

Domnul Camden a clătinat din cap.

— M-aţi descoperit. Eu tot aştept ca domnul Hardenbergh să se repeadă la mine că am sărit peste cal. Ştiuleţi de porumb şi piei roşii! Doamne, iartă-mă! Vă supăraţi dacă vă arăt ceva?

Ar fi trebuit să se întoarcă la birou, dar nu putea să reziste avântului său.

S-au dus înapoi în apartamentul lui. Domnul Camden şi-a desfăşurat planurile pe planşeta din bibliotecă, aşezându-se în aşa fel încât să oprească lumina soarelui.

— Al naibii soarele ăsta! Uitaţi aici contribuţia care-mi place mie cel mai mult.

Se apropiase de ea atât de mult că îi simţea respiraţia pe gât. Şi-a strâns braţele pe lângă corp, stânjenită de atâta intimitate, în timp ce el îi arăta o schiţă a unui gărduleţ care înconjura clădirea. La fiecare stâlp apărea chipul de fontă al unui bărbat cu mustăţi şi barbă lungă, răvăşită, cu nişte balauri încolăciţi de-a lungul zăbrelelor orizontale care-l încadrau.

— Să fie Moş Crăciun oare?

Domnul Camden şi-a răsucit gura într-o parte ca şi când s-ar fi străduit să nu râdă.

— E o zeitate marină îngemănată cu arici-de-mare.

Ea nu s-a putut abţine să nu-l tachineze:

— Aha, zeităţi marine şi arici-de-mare, sigur că da. Aşa aş fi zis şi eu dup-aia!

— Să vedeţi când o să vadă tot oraşul ce-am făcut noi aici! Ce-o să-i mai crească reputaţia lui Hardenbergh.

— Şi a dumneavoastră?

— Eu sunt abia la început. Hardenbergh a promis că mă ajută să-mi deschid firma proprie dacă iese bine Dakota.

— Şi nu o să concuraţi unul cu celălalt?

— Nicidecum. El o să continue să ridice hotelurile şi blocurile lui măreţe cu apartamente de locuit. Dar eu vreau cu totul altceva. Cu mine testează gheaţa. Dacă viziunea mea are succes, va avea şi el un folos de tras, dacă nu, nu o să rişte să-şi strice reputaţia.

O pală de vânt i-a răvăşit hârtiile. Domnul Camden a pus o greutate pe margine ca să le facă să nu mai zboare.

— Aici bate soarele groaznic de tare, a spus Sara, arătând spre fereastră. Chiar aveţi nevoie de nişte draperii. V-ar feri şi de vânt.

— La asta nu m-am gândit. Să văd dacă croitorul ar putea să încropească ceva.

Sara văzuse atelierul croitorului de la subsol, care era deocamdată doar o încăpere goală cu o maşină de cusut.

— Mi-e teamă că nu s-a instalat încă. Dar pot eu să vă fac ceva, dacă doriţi. Nu cine ştie ce, dar ar putea cel puţin să vă ferească de soare.

— Chiar aţi putea? a întrebat el, ridicând ochii.

— Înainte de a pleca la Londra, am fost ucenică la o croitoreasă.

— Aşa e, mi-aţi mai pomenit asta. Dar aţi ajuns apoi să lucraţi într-un hotel.

— Da, a răspuns ea, străduindu-se să schimbe iute vorba. Aş putea să le termin în nici o săptămână, dacă fac rost de material.

— Ia spuneţi, a început el cu un zâmbet pieziş, aţi ieşit în oraş până acum?

— Nu, nu am avut timp.

— Păi ar trebui să vedeţi un pic oraşul. Haideţi mâine dimineaţă. Şi cu ocazia asta pot trece şi pe la birou şi cumpărăm şi materialul pentru

draperii. Mulţumesc că v-aţi oferit să le faceţi… dacă sunteţi sigură că nu vă împiedică să vă îndepliniţi alte îndatoriri.

— Sigur că nu. Presupun că v-ar plăcea să fie de culoarea porţelanului verde de Limoges, nu s-a putut ea abţine să nu glumească şi şi-a primit răsplata când l-a auzit izbucnind în râs.

Îi plăcea cum râde.

— Ştiam eu că am făcut bine când v-am adus de peste mări şi ţări, doamnă Smythe.

Sara s-a făcut nevăzută pe culoar înainte ca el să observe cum i se îmbujoraseră obrajii.

CAPITOLUL OPT
New York, septembrie 1884

Sara dormea adânc doar de câteva ore când a fost trezită de zgomotul unor paşi grei. Paşi bărbăteşti. Apoi s-au oprit, şi o clipă s-a gândit că îşi închipuise. Mai devreme, în seara aceea, fusese o furtună cu trăsnete şi tunete cumplite, ca bubuiturile dinamitei folosite pentru a sparge bolovanii de granit ca să se croiască bulevardele. Dar zgomotul acela nu era un tunet. S-a concentrat să audă mai bine, dar acum nu se mai auzea nimic. Neobişnuit.

Era totuşi cineva afară, pe culoar.

Şi-a apropiat urechea de uşă, dar nu a auzit decât sângele pulsându-i în urechi. A apucat un vătrai din dreptul şemineului şi a dat uşa de perete cu forţă.

Era un bărbat. Nu făcea parte dintre angajaţi, era sigură de asta. În lumina slabă, părea a avea aproape treizeci de ani, cu barbă şi mustăţi negre.

— Cine eşti, a întrebat cu voce tremurândă, ce cauţi aici?

— Lucrez aici, a răspuns el, ferindu-şi privirile, sunt constructor. Mă scuzaţi, doamnă, m-am rătăcit, asta-i tot.

— Nu trebuie să rămână nimeni aici după program.

Doamna Haines şi-a făcut apariţia cu o lampă în mână, strângându-şi capotul pe lângă corp.

— A ieşit din camera lui Daisy.

Bărbatul s-a crispat.

Sara simţea că i se strânge stomacul de teamă, că i se sugrumă respiraţia de nu mai putea rosti nici o vorbă.

— Dar câte mai sunteţi aici? s-a răstit bărbatul aspru, ameninţător.

Doamna Haines i-a aruncat o privire Sarei, albă la faţă de teamă.

— Suntem opt persoane la etajul acesta, a spus Sara, ţinând vătraiul strâns în mână, ridicându-l ameninţător.

— Opt, s-a mirat bărbatul, cu ochii la vătrai, şi-atunci alelalte cinci unde sunt?

— Ai face bine să pleci.

— Nu mai spune!

Tonul lui batjocoritor îi amintea de domnul Ainsworth, de când era ucenică la croitorie. Era vocea cuiva căruia îi plăcea să-şi arate puterea. Ca şi domnul Birmingham, cu ocheadele lui murdare aruncate tinerelor îngrijitoare de la Langham. Dakota era acum teritoriul ei, răspundea de tot ce era acolo, şi o înfuria peste măsură gândul că omul acela se perinda înfoiat peste tot ca un păun, de parcă ar fi fost la el acasă.

O forţă nebănuită a năpădit-o ca un curent electric. Fără să se gândească, a ridicat vătraiul deasupra capului şi a slobozit un răcnet care a răsunat pe tot culoarul, asurzind-o şi pe ea. Transformarea uimitoare din femeie speriată şi neajutorată în nebună care ţipă a funcţionat. Bărbatul a dispărut într-o clipită, luând-o la fugă pe culoar, făcându-se nevăzut după colţ. Vătraiul a căzut zăngănind, lăsând un semn ca o cicatrice albă pe podeaua proaspăt vopsită.

Doamna Haines şi Sara s-au repezit după colţ. Uşa camerei lui Daisy era întredeschisă şi, la început, părea că nu era nimeni înăuntru. Până când fata a apărut de după pat, plângând.

În mintea Sarei s-au învălmăşit tot felul de amintiri. Zâmbete adresate soţului croitoresei, care era atât de bun la început. El, trecând pe lângă ea, atingându-i ceafa cu mâna, gest a cărui semnificaţie era greu de ghicit. Cât se mândrea cu îndemânarea ei, cu ceea ce putea ea face cu maşina de cusut, cât de minunat era să audă laude venite de la el, în timp ce soţia lui era atât de rece şi aspră. Fusese şi ea o fată tânără şi înflăcărată, ca Daisy.

— Ai păţit ceva, Daisy?

— Nu, doamnă Smythe, a răspuns ea după o vreme, cu ochii mari, plini de lacrimi. Eram la mine în cameră, când a intrat şi… a continuat ea cu o voce pierită.

Sara le-a apucat strâns pe doamna Haines şi pe Daisy şi le-a dus în camera ei, încuind uşa. Împreună cu doamna Haines au împins masa în uşă. A luat o batistă şi s-a aşezat pe pat lângă Daisy.

— Uite, ia asta.

— A zis că s-a rătăcit, dar apoi s-a năpustit înăuntru, a spus Daisy cu vocea tremurând înspăimântată.

— Stai liniştită… suntem la adăpost acum, a zis Sara, ridicându-şi ochii spre doamna Haines, care se albise de tot în lumina lămpii. O să stăm aici toate trei până mâine dimineaţă. Nu are cum să iasă pe poartă, căci e încuiată de domnul Fitzroy, aşa că o să-l descopere mâine când o să vină toţi la lucru.

S-a dus la fereastră, sperând că ar putea să-l vadă pe domnul Camden şi să strige după ajutor, dar în curtea interioară era întuneric beznă.

— Am să vorbesc cu domnul Camden mâine la prima oră şi am să mă asigur că nu o să se mai întâmple aşa ceva.

Spera că domnul Camden dormea cu uşile încuiate.

— O să mă simt mult mai bine când o să vină toţi chiriaşii, a spus Daisy.

— Indiferent ce-o să fie, trebuie să încui uşa şi să n-o deschizi la necunoscuţi.

Tonul doamnei Haines era dojenitor.

— Biata fată a trecut prin destule, a spus Sara. Lăsaţi-o în pace. Cât timp a stat la tine în cameră? a continuat apoi, neştiind cum să întrebe ceea ce o neliniştea.

— Cam un minut… m-am luptat cum am putut mai bine.

— Ai fost foarte vitează.

— N-ar trebui să ne ţină încuiate aici, fără nici o apărare, a spus doamna Haines, aşezându-se pe scaunul cu spătar drept de lângă perete. Ar fi putut să ne omoare pe toate. Şi ar mai putea încă…

Avea dreptate, dar Sara nu a reacţionat. Daisy stătea întinsă pe pat, cu capul în poala ei.

— Biata fată! murmura Sara, mângâindu-i părul. Gata, am scăpat acum.

Sara şi doamna Haines nu s-au mai culcat până în zori, ascultând respiraţia uşoară a lui Daisy, care adormise, şi ciulind urechile să prindă vreun zgomot de paşi.

*

La primul zornăit al porţii de la intrare, Sara şi doamna Haines au trezit-o cu blândeţe pe Daisy. Sara a pornit-o înainte pe scări spre curtea interioară unde Fitzroy se înfiinţase deja la poartă, iar muncitorii îşi făceau apariţia glumind şi strigând unii la alţii.

— Să ştiţi că e un bărbat înăuntru, umblă nestingherit pe-aici, a spus Sara, iar Fitzroy şi-a mijit ochii îngrijorat auzind-o povestind ce se întâmplase noaptea trecută.

Fitzroy a închis uşa imediat şi a încuiat-o, i-a strigat şefului echipei să-şi numere oamenii şi le-a spus femeilor să aştepte în holul de la recepţie în timp ce au început să caute peste tot. L-au chemat şi pe domnul Camden, care a întrebat-o pe un ton blajin pe Daisy ce se întâmplase, bătând-o uşor pe umăr la urmă. Gestul acela atât de protector aproape că a făcut-o pe Sara

să lăcrimeze şi ea. Dacă ar fi avut şi ea pe cineva care să se poarte la fel cu ea după păţania cu domnul Ainsworth.

Fitzroy a dat buzna pe uşă, gâfâind.

— Am găsit o fereastră spartă, în unul dintre apartamentele de la etajul întâi, din partea de est. Pe-acolo a ieşit. Dar vă jur că eu şi cu doamna Haines am numărat toţi muncitorii care au plecat ieri la sfârşitul zilei.

Doamna Haines a încuviinţat din cap, fără să scoată o vorbă.

— Vă asigur că nu o să permitem să se mai întâmple aşa ceva, i-a spus domnul Camden lui Daisy. Fitzroy, să reparaţi geamul imediat. O să avem nevoie de un paznic de noapte. N-are rost să mai aşteptăm deschiderea oficială.

— Am să-l trec eu pe statul de plată, a propus Sara.

— Îmi pare tare rău, domnule, a spus Fitzroy.

— Ai şi de ce să-ţi pară rău, i-a retezat-o domnul Camden, străfulgerându-l cu privirea. Presa şi restul oraşului abia aşteaptă să vadă cum eşuează Dakota. Un scandal ca ăsta ne-ar duce de râpă înainte să apară primul chiriaş.

— Aveţi dreptate, domnule, a răspuns omul, copleşit de povara celor şaizeci şi ceva de ani ai săi.

— Doamnă Smythe, să mergem în biroul dumneavoastră, a continuat domnul Camden, dându-le celorlalţi drumul să plece.

Ea l-a urmat, închizând uşa. El a început să se plimbe prin încăpere.

— Încă o dată, vă rog să primiţi scuzele mele pentru acest incident, mă îngrozesc la gândul că eu am fost aici tot timpul şi n-am putut să vă sar în ajutor.

— Suntem bine toate şi nu mă îndoiesc că domnul Fitzroy o să se asigure că nu se mai întâmplă altă dată.

— Sunt şi eu tată şi mă-ngrozesc la gândul că un bărbat străin ar putea hălădui pe holuri şi da buzna în camera lui Daisy.

A emoţionat-o grija lui faţă de familie, dar nu şi-a putut stăpâni o mică undă de gelozie. Îi plăcea ideea că sunt prieteni, dar sosirea familiei lui va schimba fără îndoială această stare.

Ce gând urât şi egoist! Şi-a jurat să fie mai generoasă de-acum încolo.

— Mi-e teamă că va trebui să vă întreb ceva mai delicat, a spus el, punându-şi mâinile în şold, lăsându-şi capul în jos.

— Ce anume?

— Daisy are cumva nevoie de un doctor?

— Nu cred, a răspuns Sara, trăgând aer în piept. Fata susţine că omul nu a stat în camera ei decât un minut. Nu cred că a păţit ceva.

Domnul Camden şi-a ferit privirile, stânjenit.

— Mă bucur. Oricum, dacă veţi considera că mai e nevoie de ceva, sper că nu veţi ezita să-mi spuneţi.

— Bineînţeles.

Sara se întreba dacă el îşi mai amintea promisiunea de a merge în oraş să caute material pentru draperii. Abia aştepta să vadă oraşul. Chiar şi acum, miasmele cocinilor de porci răzbătând de afară îi aminteau în ce sălbăticie se afla.

Domnul Camden a dat să plece, dar s-a oprit în prag.

— Şi să nu uităm că…

— Ce?

— Săptămâna asta sosesc cameristele. Sunteţi pregătită să le instalaţi?

— Sigur că da, le-am stabilit deja camerele şi am de gând să le fac un tur de prezentare.

— Minunat. Şi pentru drumul în oraş, ne întâlnim la poarta din faţă la zece?

Îşi amintise. Ea a zâmbit, dar apoi s-a reţinut. Nu era decât un drum până în oraş, nu avea de ce să se emoţioneze. Cu ani în urmă, când era angajată la doamna Ainsworth, cam acelaşi fel de emoţie era să-i distrugă viaţa, aşa că de-atunci trata cu multă circumspecţie intenţiile ascunse ale bărbaţilor. Totuşi, în cei cincisprezece ani care trecuseră de-atunci, căpătase o neobişnuită pricepere să deosebească jigodiile de domnii adevăraţi, iar domnul Camden părea a aparţine celei de a doua categorii.

— Foarte bine, domnule.

Spre încântarea ei, domnul Camden comandase o trăsură deschisă pentru această incursiune, ceea ce însemna că putea să vadă nestingherită oraşul. Îşi întorcea privirile în dreapta şi în stânga, arătând spre diverse case somptuoase de pe Fifth Avenue, la capătul parcului.

El i-a cerut vizitiului să oprească trăsura pe Fifty-Second Street.

— Uitaţi-vă la această capodoperă care l-a făcut pe Richard Morris Hunt cel mai căutat arhitect din New York.

— Şi-n casa asta stă doar o singură familie? s-a mirat Sara cu respiraţia oprită.

— Ei, nu orice familie! Neamul Rutherford! Domnul Stafford Rutherford şi soţia lui, doamna Alma Rutherford.

Casa cu faţadă de piatră de calcar deschisă la culoare, cu o mulţime de frontoane, balcoane şi ornamente sculptate părea că sclipeşte în soare, contrastând miraculos cu celelalte clădiri cenuşii din jur. Arăta ca o casă de păpuşi cu dimensiuni groteşti, gata să plesnească prin gardul sobru de fier care o înconjura. În Europa o astfel de clădire s-ar fi înălţat pe vârful unui munte, nu pe o stradă aglomerată într-un oraş.

Era atât de pompoasă încât Sara aproape că a izbucnit în râs.

— Nici nu ştiu unde să mă uit mai întâi, a exclamat ea în cele din urmă.

— În oraşul acesta sunt patru mii de milionari şi fiecare încearcă să fie mai cu moţ decât ceilalţi. Eu numesc stilul acesta „tort de mireasă european“.

— Sunt cu totul de acord, e îngrozitor de încărcat.

— Cum e şi Dakota, nu? a adăugat el, zâmbind.

— Şi Dakota e destul de încărcată, trebuie să recunosc. Dar e un punct de atracţie, şi presupun că asta e ceea ce vor proprietarii. Dacă tot nu pot locui într-o clădire ca astea de pe Fifth Avenue, de ce n-ar sta într-una mai mare şi mai înzorzonată?

— Dar dumneavoastră, doamnă Smythe, în ce fel de casă v-ar plăcea să staţi?

Nimeni nu o mai întrebase aşa ceva până atunci. Fâstâcindu-se toată, nu a răspuns pe dată. Căci niciodată nu-şi închipuise că ar fi putut să locuiască altundeva decât în garsoniera ei din Londra sau în cămăruţa ei din mansarda de la Dakota. Locul unde muncea fusese întotdeauna mai presus de cel în care locuia.

— Mie-mi place foarte mult unde stau acum.

— Dar nu asta v-am întrebat.

— Ce-aţi proiecta dacă aţi putea să faceţi ceva fără să le daţi socoteală tuturor domnilor Hardenbergh şi doamnelor Putnam din lumea asta?

— Văd că nu vreţi să-mi răspundeţi la întrebare! a spus el, făcându-i semn vizitiului să meargă mai departe.

— Ei bine, atunci… cred că o căsuţă la ţară, cu o mică grădină. Asta mi-ar fi de ajuns.

— Nicidecum! Să n-aud de aşa ceva! Dac-aţi avea bani cu grămada şi-aţi putea să vă construiţi orice-aţi vrea aici, pe Fifth Avenue, cum ar trebui să arate?

— Gândindu-mă că asta e treaba dumneavoastră, să produceţi proiecte de case, recunosc că nu am nici cea mai vagă idee. Dar cu siguranţă nu aş face-

o să arate ca reşedinţa lui Richard Morris Hunt. M-aş rătăci prin ea să ajung dimineaţa la micul dejun.

El a izbucnit în râs, spre încântarea Sarei.

— Ce-aţi zice să vă desenez eu o casă? După ce terminăm cu debandada asta şi pornim activitatea la Dakota, o să vă desenez una. Chiar şi o căsuţă acoperită cu stuf, dacă asta vă aminteşte de-acasă.

Ea şi-a ferit privirile. Casa ei! De îndată ce-şi primea salariul, Sara trimitea jumătate din el acasă, la Fishbourne, cu o scrisoare scurtă, veselă, asigurând-o pe mama ei că totul era în bună rânduială. Cu asta spera că-şi mai atenuează vinovăţia de a fi plecat atât de departe. Şi nu-şi făcea nici o iluzie că avea să primească vreo scrisoare de mulţumire sau vreun răspuns de orice fel. Nu din partea mamei, oricum.

Până când trăsura a ajuns pe Grand Street, domnul Camden i-a explicat cât de mult se schimbase oraşul în ultimele câteva zeci de ani, de la colibele dărăpănate de lemn, construite cu o sută de ani în urmă, la construcţiile de cărămidă din epoca federală, ajungând în cele din urmă la clădirile cu faţade de gresie ciocolatie care predominau acum pe străzile lăturalnice. Au trecut pe lângă Academia de Muzică, unde se adunau membrii înaltei societăţi newyorkeze să deprindă ceva cultură, şi de o biserică în stil neogotic de pe Twentieth Street, unde aceştia se rugau.

Domnul Camden era sigurul bărbat din magazinul de textile, în afară de proprietar, dar părea să nu-i pese. Împreună cu Sara s-a uitat la tot felul de mătăsuri şi damascuri, dar le-a respins pe toate ca fiind greu de mânuit.

— Ştiu că doamna Camden o să vrea să pună ceva de felul acesta când o să se instaleze, dar pentru moment mie îmi trebuie doar ceva care să împiedice soarele prea puternic, dar să lase totuşi să intre lumina.

— Ce ziceţi de asta? a întrebat Sara, arătându-i un material transparent de culoarea ceaiului.

— S-ar potrivi foarte bine! a răspuns el, făcându-i semn vânzătorului, care a venit în fugă.

— Când credeţi că ajunge familia dumneavoastră? a întrebat ea în timp ce materialul era împachetat în hârtie cafenie, legat cu sfoară.

— Cândva, după deschidere, a răspuns el, arătând apoi spre un raft plin cu materiale frumoase de toate culorile. Acum şi dumneavoastră trebuie să vă alegeţi ceva pentru ferestre.

— Nu, nu-i nevoie, am jaluzele la fereastră şi-mi ajung, a răspuns ea, mângâind cu degetul un rest de panglică neagră de pe tejghea.

— Îmi faceţi un serviciu atât de mare şi trebuie şi eu să fac ceva în schimb. Ce părere aveţi de asta? a întrebat el, arătând spre o dantelă albă foarte fină.

— Vai, nu, domnule! Nu se poate.

— Insist.

Şi-a închipuit cum ar arăta la fereastra ei, unduind în adierea vântului, când s-ar trezi dimineaţa. Şi-a muşcat buza ca să nu lase să se vadă un zâmbet satisfăcut şi i-a mulţumit din plin în timp ce el o conducea înapoi la trăsura ce urma să se întoarcă la Dakota.

— Nu e nevoie să-mi mulţumiţi, mai sunt încă mult îndatorat pentru că i-aţi salvat viaţa fiicei mele. Şi-acum mai am încă o datorie că l-aţi pus pe fugă pe agresorul lui Daisy. Îmi dau seama ce bine-mi prinde că vă am de partea mea şi am de gând să fac orice să rămâneţi aşa.

Cât de deosebit era domnul Camden faţă de alţi bărbaţi pe care-i întâlnise la lucru. Nu avea nevoie de nici o încredinţare că era puternic, ca domnul Birmingham de la Langham, şi nici de dovezi de loialitate. Părea că se bucură pur şi simplu de conştiinciozitatea, dar şi de tovărăşia ei.

Iar vorbele lui i-au stăruit în minte tot drumul spre casă.

CAPITOLUL NOUĂ
New York, septembrie 1985

După plecarea muncitorilor, Bailey a studiat preţ de o oră întregul apartament şi planşele cu proiectele de renovare. Toate erau doar de ordin estetic, ce-i drept, dar majoritatea ideilor Melindei implicau fie înlăturarea ornamentelor originale, fie camuflarea lor, transformând apartamentul în ceva cu totul diferit. Chiar dacă o schimbare era binevenită, nu se putea ignora structura de bază: culoare înguste, unele încăperi uriaşe, altele mult mai mici, grupate în jurul bucătăriei. Totul mustea de tradiţie şi nu putea deveni brusc „casă de plajă, de tip Barbie“. Dar Melinda era cea care plătea renovarea.

De obicei, Bailey ştia să-şi ţină gura atunci când un client dorea să facă ceva ce ea considera că e revoltător sau de prost gust. Dar, în ultimii ani, adevărul mai scăpa uneori, stârnit mai ales după câte un pahar în plus, culminând cu săpuneala verbală adresată doamnei Ashfield-Simmons şi fiicei ei cam săracă cu duhul. Dar ideea de a renova complet apartamentul de familie din clădirea Dakota o râcâia oarecum. Propriul bunic, Christopher Camden, îşi petrecuse copilăria chiar în aceste încăperi după ce fusese luat să fie crescut de celebrul arhitect Theodore Camden şi de Minnie, soţia lui aristocrată. De fapt Bailey nu apucase să-şi cunoască bunicul, căci acesta a murit când era ea foarte mică, dar datorită legăturii cu el, se simţea ciudat de mândră de apartamentul din clădirea Dakota. Nu era chiar un sentiment de posesie, căci înţelegea prea bine istoria locului.

Dar era ceva.

Tatăl lui Bailey nu povestea prea mult despre bunicul Christopher. Avea impresia că acesta fusese cam irascibil, departe de ceea ce s-ar putea numi un părinte iubitor sau implicat. Un om din alte vremuri, cu alte concepţii, care plecase de acasă la cincisprezece ani, intrase în marină şi ajunsese mai apoi să repare maşini în New Jersey.

Ori de câte ori porneau în pelerinaj ca să-i viziteze pe Sophie şi pe gemeni, mama lui Bailey îl lua la întrebări pe soţul ei despre ce anume se întâmplase atunci dar, în cel mai bun caz, i se răspundea doar cu o ridicare de umeri. Peggy socotea că era absurd ca bunicul Christopher să rupă orice

legătură cu familia Camden. Sigur că era vreo greşeală sau vreo neînţelegere la mijloc.

Dar poate că bunicul lui Bailey nu voia să ducă acelaşi trai ca părinţii săi adoptivi. Poate că socotea că toţi din familie erau nişte snobi groaznici sau ceva de genul acesta. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, legătura sentimentală a lui Bailey faţă de Dakota era din nefericire nepotrivită. Sau poate că familia Camden se purtase atât de urât cu Christopher – un intrus – în copilărie, încât el ar fi vrut să se aleagă praful de locul acela.

Ca şi Bailey, Peggy era de-a dreptul îndrăgostită de clădirea aceea. De câte ori mergea acolo, intra în curtea interioară purtând ochelari mari de soare chiar şi în zilele înnorate, de parcă ar fi fost o stea de cinema. Dar Bailey ştia că îi ţinea la ochi pentru a-i ascunde privirile îndreptate insistent către şirurile ameţitoare de ferestre întunecate din jur, sperând că o să zărească vreunul dintre locatarii faimoşi. Cât de tare s-ar fi bucurat Peggy dacă ar fi ştiut că Bailey nu numai că lucra, dar şi locuia acolo.

Bailey s-a cutremurat, năpădită de o sudoare rece. Deşi trecuseră ani buni de la accident, o înnebunea gândul că mama ei nu mai exista fizic – ba nu, ea exista dar, mai rău, era îngropată în pământul nisipos din South Jersey.

Bailey a străbătut drumul lung până în East Village, de unde şi-a luat cele două geamantane pe care le-a despachetat la Dakota în doar trei minute. Din fericire, înainte de a se muta în apartamentul puchinos al fostului ei iubit, îşi înghesuise majoritatea lucrurilor în pivniţa tatălui ei din New Jersey, ceea ce le-a scutit probabil să fie amanetate cât stătuse ea la tratament la Silver Hill. Dar nici nu avea nevoie de mare lucru acum.

A simţit că-i chiorăie stomacul. STOP! Doamne, Dumnezeule! O „recondiţionaseră“ cu totul, de parcă ar fi fost spălată pe creier mai degrabă decât tratată împotriva abuzului de substanţe: să nu cumva să-ţi fie foame, să nu fii furioasă, să nu te simţi singură sau obosită dacă vrei să nu te reapuci de băut. Ei bine, la drept vorbind, ea simţea acum toate acestea. S-a aşezat la coadă la o pizzerie din Columbus şi apoi, revenind în biblioteca apartamentului, a înfulecat vreo două felii pe o masă pliantă mizerabilă, aşezată acolo pentru desfăşurarea planurilor de renovare. Ar fi cazul să caute o întrunire a Alcoolicilor Anonimi pe undeva prin preajmă, dar se întuneca şi nu avea chef să orbecăie pe acolo, până o să cunoască mai bine cartierul, să ştie care străzi erau sigure şi care periculoase. Va face asta mâine, cu siguranţă.

Din tavan s-a auzit un râcâit care i-a atras atenţia. Şoareci, cu siguranţă. Ce petrecere vor fi făcând creaturile acelea în clădirea cu pereţi groşi, căptuşiţi cu păr de cal, şi cu aproape un metru de pământ între etaje. Aveau loc destul ca să îşi facă cuiburi din care să ia cu asalt bucătăriile locatarilor şi să se ospăteze cu resturi de mâncare. Gândul acesta părea ciudat de reconfortant.

Chipul i se răsfrângea în oglinda de pe peretele opus. La treizeci de ani, după un deceniu de viaţă trăită intens, pielea din jurul ochilor ei îşi pierduse netezimea de bebeluş din adolescenţă. În ultima vreme, faţa începuse să se mai rotunjească pe măsură ce îi dispăreau urmele dependenţei. După ce renunţase la alcool şi la droguri, începuse din nou să mănânce, aşa se explicau cele două felii de pizza.

Fusese mereu convinsă că părul şi ochii ei nu ieşeau cu nimic în evidenţă – maro pe fond maro –, că gura îi era prea mare. Când era mică, era deseori întrebată de ce stă să plângă atunci când se simţea pierdută sau doar se gândea la ceva, văzându-şi de treaba ei. Mama ei spunea însă că are o faţă „blajină“. Ce-o fi vrut să însemne asta?

Bailey şi-a dat părul după urechi. Doamne, permanentul acela! N-o să mai facă niciodată aşa ceva!

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a privit în jur, oprindu-şi ochii asupra locului unde fusese ucis Theodore Camden. Bietul om! Doborât în propria casă. Spera că nu o să apară fantoma lui, să o bântuie că îi distruge casa.

Bailey s-a întors în bucătărie şi a aruncat cutia de pizza la gunoi, apoi a intrat şovăind în cămăruţa ei. Pe întuneric nu mai părea primitoare şi nici nu-i mai amintea de Silver Hill. Era locuinţa servitorilor, locul unde vreo femeie de la bucătărie sau altă servitoare îşi dusese o existenţă măruntă, servindu-i pe alţii, ca să moară după ce nu le mai fusese de nici un folos, fără pensie, fără nici o protecţie.

Dar Bailey nu va avea o astfel de soartă. Acum îi venise mintea la cap, nu mai era tulburată de substanţe toxice. Patul pliant a scârţâit sub ea când s-a întins istovită. După ce fusese lăsată de izbelişte în adolescenţă, fără nici un fel de îndrumare, Melinda îi dezvăluise o altă lume, cea a plăcerilor şi distracţiilor, şi îşi făcuse de cap. Dar acum se terminase. În ultimii câţiva ani, drumul lui Bailey se precipitase către o prăpastie periculoasă şi se ivise ocazia să revină pe calea cea bună.

A doua zi dimineaţă a trezit-o ţârâitul sâcâitor al soneriei. Bailey a deschis ochii. O lumină blândă, cenuşie pătrundea pe fereastră. Ceasul arăta

ora şapte – prea devreme ca să apară muncitorii. Şi-a tras blugii pe ea şi un pulover peste tricou.

— Stai aşa! Vin acum!

Soneria zbârnâia tot mai insistent. Ce Dumnezeu se-ntâmpla?

A descuiat uşa şi a dat-o de perete. Dinaintea ei stătea un bătrân negru, îmbrăcat în pantaloni de stofă, cu o cămaşă albă impecabilă şi un papion violet. Riduri adânci îi brăzdau fruntea şi obrajii, iar sub ochi îi atârna pielea, făcându-l să pară adormit. Cu toate acestea arăta mult mai tânăr, era înalt, drept, cu umeri laţi.

Nu părea a fi prea mulţumit.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Apăi… chiar sper să-mi fii… Locuiesc sub dumneata şi îmi curge apă din tavanul băii.

Bailey a dat fuga în baia dormitorului principal. Cu o zi în urmă, muncitorii scoseseră cada cea mare cu picioare ca ghearele de animal, ca să o înlocuiască cu un jacuzzi oribil.

Pe jos se auzea picurând.

— Probabil că s-au spart ţevile, a spus Bailey. O să chem oamenii chiar acum şi o să-i pun să repare.

— Chiar te rog!

Bailey a oftat. În ce bucluc se băgase?

*

Instalatorul a promis că vine de îndată ce l-a sunat Bailey. Fără prea mult chef, a coborât ca să-l anunţe pe proprietarul de jos, dar şi-a dat seama că nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

Când a bătut la uşa lui, i-a răspuns cu o înfăţişare supărată. Bailey mai avusese de-a face cu locatari mânioşi din apartamente învecinate şi cu prilejul altor renovări pe care le făcuse. Nu era ceva neobişnuit ca în timpul unor lucrări să deranjezi cel puţin doi din patru vecini.

— Bună ziua, tot eu sunt!

El a ridicat din sprâncene.

— Instalatorul o să vină într-o oră şi o să vadă care e problema. Eu am închis apa, aşa că ce-a fost mai rău s-a terminat.

— Aşa crezi dumneata?

— Da, aşa cred. Vă deranjează dacă arunc o privire în baie ca să-mi dau seama ce fel de meşteri să chem ca să vă repare?

— Poftim.

El i-a deschis uşa şi i-a făcut loc să intre. Apartamentul era dintre cele mai mici, dar cum tavanele erau înalte, nu părea să aibă vreo importanţă. Mai ales că aproape fiecare locşor era acoperit cu tablouri din diferite epoci – un tablou vesel în stil pop-art stătea la câteva palme de un portret serios din secolul al XIX-lea. Canapeaua şi scaunele victoriene erau încărcate de cuverturi pestriţe, în timp ce pe podele erau azvârlite la întâmplare carpete de toate culorile şi mărimile. Efectul era ameţitor, de parcă ai fi fost în interiorul unui caleidoscop în mişcare.

— Nu cred că ştiu cum vă numiţi, a spus ea, întinzându-i mâna.

Strânsoarea mâinii lui era blândă. Avea degete lungi şi delicate.

— Kenneth Worley.

— Bailey Camden. Sunt designer de interioare şi reprezentanta Melindei Camden. Mă bucur să vă cunosc, deşi îmi pare rău că se-ntâmplă în astfel de împrejurări.

— Şi mie la fel.

Tavanul băii arăta ca un scutec ud, cu bucăţi uriaşe de tencuială care stăteau să cadă în orice clipă. Pete mari de apă se întindeau pe tapetul cu un imprimeu superb cu trandafiri sălbatici, care se vedea că este vechi şi preţios.

— Vai, Doamne! Tapetul s-a stricat de tot! Îmi pare nespus de rău.

— Da, a fost montat în perioada de glorie a anilor ’20. Cred că n-am de unde să mai găsesc ceva la fel.

Deşi tonul lui părea liniştit, Bailey a simţit o undă de panică. Omul a clipit de câteva ori. Nu cumva avea de gând să izbucnească în plâns?

— Nu, domnule, n-o să mai găsiţi. Dar o să vă caut eu ceva cât mai asemănător cu putinţă. Dacă nu, am să-l desenez chiar eu pe perete.

Spusese asta în glumă, dar el părea că o luase în serios, încuviinţând din cap.

— Să înţeleg că o cunoaşteţi bine pe Melinda, nu-i aşa?

— Da. Suntem rude… mai îndepărtate.

Era probabil cea mai bună prezentare.

El şi-a aruncat ochii prin încăpere ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în minte.

— Eu aş bea o cafea. N-ai vrea şi dumneata?

Bailey a încuviinţat cu o mişcare a capului şi s-a dus după Kenneth în bucătărie, nesigură de impresia pe care i-o lăsase.

Din câte îşi dădea seama, apartamentul consta dintr-un mic dormitor, o cameră de zi, bucătăria aflându-se într-un colţ în partea cealaltă a sufrageriei. Toate elementele originale rămăseseră intacte, pardoselile de lemn de cireş şi şemineul, sclipind de parcă fuseseră păstrate sub un stat de gheaţă. Pe dulapurile din bucătărie erau înşirate cutii colorate de prăjituri.

— Ce casă frumoasă! a exclamat ea. Se vede că aţi avut mare grijă de ea.

— Da, nu ca Melinda de deasupra, care distruge totul din câte aud eu zilnic.

— Nu distruge… adică, poate că da. Dar asta face parte dintr-o schimbare de înfăţişare.

Kenneth i-a turnat o ceaşcă de cafea şi apoi şi-a umplut şi lui una.

— Vrei cu zahăr sau cu lapte?

— Nici una, nici alta. Cred că azi o să am nevoie de cafea neagră şi tare.

— Te cred şi eu. Uite, ştiu că par un pisălog bătrân, dar Melinda nu-i cu nimic mai brează decât restul generaţiei tinere, sau a celor mai mulţi dintre ei. N-are pic de respect faţă de istoria locului ăstuia.

— Trebuie să vă spun că sunt cu totul de acord.

— Dar şi dumneata eşti doar puştoaică, ce poţi să ştii despre istorie?

— Ştiu că i-au dat locului ăstuia numele Dakota pentru că la vremea aceea era atât de departe de centrul New Yorkului.

— Te-nşeli amarnic, a spus el cu un zâmbet ştrengăresc.

— Dar ce? Nu-i aşa?

— Nici vorbă. Edward Clark, proprietarul, era îndrăgostit de vestul american şi voia să dea nume de regiuni şi state de-acolo la orice din West Side, la străzi, la toate cele. Din fericire, nu a avut câştig de cauză, aşa că în loc să avem denumiri groaznice precum Idaho Place, avem West End Avenue. Povestea asta de-o spui tu a fost pomenită, aşa ca o speculaţie, în treacăt, la o prezentare pentru presă când s-au sărbătorit cincizeci de ani, şi-aşa a rămas de-atunci.

Elocinţa şi cunoştinţele lui au încântat-o de-a binelea.

— Bine, recunosc că aveţi dreptate. Dar ştiu sigur că străbunicul Melindei a contribuit la proiectarea clădirii acesteia. Mă tot întreb ce-ar crede despre felul în care renovează ea apartamentul, a continuat ea, sorbind din cafeaua bună şi tare. De când locuiţi aici?

— Am început să lucrez aici la sfârşitul anilor treizeci.

— Aţi lucrat aici?

— Da, ca valet. Chiar înainte de război. După aceea, au început să vină tot felul de artişti: Lauren Bacall, Leonard Bernstein, Rosemary Clooney. Era grozav să lucrezi aici, chiar dacă snobilor ălora din garda veche nu prea le plăcea că noi făceam petreceri şi că ne distram pe cinste, ca-ntre băieţi. La propriu!

— Trebuie să fi fost grozav.

— Ei, n-aş zice chiar aşa, a spus el, ridicând din umeri. Oi fi eu proprietarul apartamentului, dar asta nu înseamnă că locul meu e aici. Ei bine, la vreo trei-patru menajere şi bone li s-au dat nişte cămăruţe la etajul al nouălea, când n-au mai fost bune de treabă. Dar eu am avut noroc. Dragul meu stăpân, Oscar – despre care ştia toată lumea că se culca cu mine, dar nu sufla nimeni vreo vorbă –, mi-a lăsat apartamentul prin testament. Toată minunăţia asta e a mea, ca să pot trăi şi muri liniştit, cu excepţia momentelor când Sophia Camden se uita cu dispreţ la mine când ne întâlneam prin curte. Şi a faptului că mi s-a distrus baia acum.

Bailey îşi închipuia cât de scandalizaţi trebuie să fi fost mama Melindei şi alţi proprietari mai vechi pentru că din servitor devenise proprietar, preluând un apartament întreg, de parcă ar fi fost de rangul lor.

— Vă promit că fac tavanul să arate nou-nouţ… adică la fel de vechi cum era, a spus ea, smulgându-i astfel un zâmbet.

Cafeaua începea să-şi facă efectul şi se simţea cuprinsă de avânt. Cinstit vorbind, o cafea tare la trezire era un drog mult mai bun decât toate celelalte încercate în ultimii zece ani.

— Trebuie că aţi văzut atâtea schimbări de când staţi aici.

— Mai multe decât îţi închipui. Clădirea asta avea şi o sufragerie pentru locatari, la parter, dar mâncarea n-a mai fost la fel de bună după război şi au închis-o până la urmă. Apoi a plecat croitorul, iar după el s-a închis spălătoria şi-au dispărut şi cameristele. Nimeni n-a ştiut să aprecieze ce loc deosebit e ăsta. Mi-aduc aminte că-n anii şaizeci, înainte de a deveni co-op[8], puteai să închiriezi un apartament de şaptesprezece camere cu şase băi şi opt şemineuri funcţionale cu cinci sute cincizeci de dolari pe lună.

Bailey a simţit că-i lasă gura apă.

Peste o jumătate de oră, a sosit instalatorul – un tip vânjos, cu un pronunţat accent polonez. A cercetat tavanul şi a clătinat din cap.

— O să îmi ia câteva zile bune de lucru.

— O să mă spăl în baia de serviciu până atunci, a oftat Kenneth.

— Vă mulţumesc că sunteţi atât de înţelegător, a spus Bailey, apucându-l de braţ. După ce repară, o să-l trimit pe antreprenor să vadă şi-o să stabilim ce tencuială şi ce tapet folosim.

— Sper să găseşti un tapet similar, dacă vrei.

— Da? Aţi fi de acord? Sigur că aşa am să fac.

Bailey ştia exact care vânzător din magazinul D&D – locul de unde se aprovizionau toţi designerii din oraş – avea tapet cu un model asemănător.

— Până atunci, aş vrea să văd apartamentul Melindei, să-mi dau seama câtă istorie distrugi.

Ajuns sus, Kenneth mângâia ornamentele de lemn cu vârful degetelor ca un îndrăgostit, pe măsură ce Bailey îl conducea prin camere.

— Atâta măiestrie mă uimeşte încă peste măsură.

— Melinda vrea să arate simplu, ceea ce înseamnă să dăm totul jos. Trebuie să recunosc că mi se rupe inima să fac asta.

— Dar ştii că le poţi salva, nu?

— Cum? a întrebat ea, devenind brusc atentă.

— Le poţi pune la adăpost în subsol. Tot acolo se află vechile lifturi, o mulţime de alte ornamente de cornişă, poliţe de şemineuri şi câte şi mai câte. Şi, peste treizeci de ani, când se întoarce roata şi revine moda tradiţională, noii proprietari vor putea pune la loc tot ce s-a scos.

— Ce mult mă bucur! Mă simt ca un zbir care distruge tot cu barosul. O să vorbesc cu administratorul, să stabilim cum facem.

— Da, va trebui să vorbeşti cu Renzo. Şi el face parte din mafia Dakotei. Tatăl lui a fost administrator aici aproape toată viaţa, până când şi-a dat duhul.

— Nu l-am întâlnit oficial încă. Mi se pare că Melinda îl cam evită.

— E un pic cam irascibil. Trebuie să te-narmezi cum trebuie.

— De ce ?

— În ultima vreme am avut parte de tot felul de renovări nefericite, şi prin asta vreau să zic *oribile,* şi nu-i prea plac intruşii, a spus el, ridicând din umeri.

Era condamnată.

— O să mă port cu mănuşi, atunci.

Au fost întrerupţi de o bătaie în uşă.

Era administratorul, l-a recunoscut după scurta întâlnire cu Melinda din curtea interioară. Renzo în carne şi oase.

A măsurat-o pe Bailey din cap până-n picioare, ceea ce i-a creat o senzaţie de-a dreptul neplăcută. Nu o privea ca un bărbat care se uită la o femeie, ci ca şi cum ar fi fost un extraterestru căzut de pe planeta Pluto.

— Aud că aţi scos contratreptele.

Arăta cam de patruzeci de ani. Numele italienesc nu se potrivea cu ochii cenuşii şi părul blond, care-i atârna pe umeri. Moda hippy trecuse de mult, dar el părea să nu fi aflat.

— Bună dimineaţa, a spus Bailey, întinzându-i mâna. Nu ne-am prezentat. Eu sunt Bailey Camden.

El a ridicat mâna, arătându-i palma plină de praf. Ea şi-a retras mâna, spunând:

— Tocmai venisem la Kenneth să-i dărâm tavanul.

— Ce drăgălaşă eşti, s-a ivit brusc Kenneth în spatele ei. Bailey şi cu mine tocmai discutam despre tapetul minunat pe care o să-l pună în locul celui stricat.

— Dar cel din apartamentul tău era din anii 1920. N-aş crede că o să poată găsi ceva similar.

Ce dobitoc! Tocmai reuşise să obţină ceea ce socotea a fi un mic act de bunăvoinţă dintr-o situaţie nefericită şi administratorul punea din nou paie pe foc.

— O să am eu grijă de Kenneth, să i se repare complet baia. L-am asigurat deja că am s-o fac. Dar dumneata pari mult mai supărat decât el, nu a putut ea să se abţină să nu comenteze.

— Sigur că sunt dacă aşa au de gând să facă renovarea muncitorii dumitale. Adică o „cosmetizare“.

— Bine. Uite, eu sunt nouă în chestia asta, aşa că lasă-mă să văd despre ce e vorba, dar cred că au înaintat o cerere de renovare la Departamentul de Construcţii săptămâna trecută. Conducta putea să se spargă chiar dacă se făceau lucrări sau nu. Clădirea are peste o sută de ani, totuşi.

— Dar Wanda unde e? a întrebat el, aplecându-şi capul într-o parte.

— Firma mea a preluat lucrările. Iar eu sunt reprezentanta noului proprietar.

— Dar administraţia clădirii ştie asta?

— Nu, pentru că am preluat treaba asta doar ieri. Dar o să le telefonez azi şi o să le dau toate informaţiile.

— Ascultă, Renzo, a început Kenneth, apucându-l uşor de braţ, e fată bună. Nu fi aşa de aspru cu ea. Uite, ce-ar fi să-i arăţi debaralele, ca să ştie

unde să adăpostească ce poate salva de la renovare? E de partea noastră, o să vezi!

— Bine, mă găseşti în birou peste o oră, a răspuns Renzo, măsurând-o din nou din cap până în picioare. Şi să le spui muncitorilor să pună la adăpost tot ce se poate.

La ora stabilită, Bailey a luat liftul până la subsol. Nivelul cel mai de jos al clădirii era luminos, cu culoare bine iluminate şi cu pereţii proaspăt zugrăviţi. Cea mai mare parte a spaţiului de sub curtea interioară era deschis, cu excepţia unui birou într-o parte, cu o fereastră mare. A bătut la uşă.

Încăperea era înţesată de ziare, fişete verzi metalice şi cutii de carton, dar Renzo era aşezat la un birou impozant, o piesă veche de mobilier după cum se vedea, făcut din lemn de abanos şi ulm. Lumina fluorescentă puternică scotea în evidenţă cât de nepotrivit era în locul acela, ca un safir într-un colier de scoici. Pe peretele opus se afla un dulap de stejar cu uşile larg deschise, din care se vedeau unelte de dimensiuni şi forme diferite, sertare mari şi mici, firide şi rafturi. Un adevărat model de proiectare şi utilitate, păstrând toate la locul lor. Se vedea că omul acesta ţine la uneltele sale.

Avea să-l cucerească cu un pic de linguşeală.

— Ce birou frumos!

— Am avut norocul să mi-l lase un fost chiriaş, a spus el, ridicând din umeri.

— Şi ce dulap! Dumneata l-ai proiectat?

— Nu, tata l-a făcut.

— Uimitor. Lucrezi şi dumneata în lemn?

— Am mai lucrat cândva, dar acum n-am timp de aşa ceva, a răspuns el, vădit plictisit.

Sărise calul.

Bailey s-a gândit să-i ceară Melindei o sută de dolari ca să-i dea când îl vedea data viitoare, ca să pecetluiască colaborarea. Aşa se făcea treaba în Manhattan. Până atunci trebuia să se poarte cu grijă.

— Trebuia să-mi arăţi debaraua apartamentului.

— Hai cu mine, a spus el, ridicându-se şi luând un lanţ uriaş de chei de pe birou.

Au mers pe un culoar cu uşi pe fiecare parte, la câte un metru şi jumătate distanţă, ca la închisoare. Renzo s-a oprit în faţa celei ce purta numărul 45 şi a căutat cheia. A descuiat-o şi a dat-o de perete. Din tavan atârna un bec

fără abajur. A tras de firul întrerupătorului. Locul era gol, cu excepţia unui maldăr de dale prăfuite, îngrămădite într-un colţ.

Bailey a clătinat din cap.

— N-o să încapă totul aici. Melinda scoate toate poliţele de şemineuri, toate ornamentele de pe tavan, totul.

— De ce?

Nu se aştepta la întrebarea aceasta.

— Pentru că n-are gust.

— Şi tu ai?

Nu-şi dăduse seama cât de aproape se aflau unul de celălalt. El mirosea a rumeguş şi a vaselină. Ciudat, nu părea o combinaţie proastă. Ar fi putut să poarte numele de „Miros de bărbat, apă de colonie“. Gândul acesta a făcut-o să zâmbească.

Renzo s-a frecat la ochi cu podul palmei. Avea braţele brăzdate de vene groase, de un albastru deschis.

— Nu e deloc nostim ce se întâmplă. Un proprietar nou de la etajul cinci a azvârlit totul până să apuc eu să-l opresc.

— Am auzit că aţi putut păstra lifturile originale. Tare mi-ar plăcea să le văd.

— Trei au fost luate de nişte proprietari: unul a devenit o nişă unde poţi sta, din celelalte două alt proprietar a făcut un bar.

— Asta zic şi eu gândire inovatoare, şi cel de-al patrulea?

— A dispărut.

— Dar cum poate dispărea un lift?

— Habar n-am. Era pe timpul tatălui meu. Bănuiesc că unul dintre muncitori şi-a dat seama ce valoare are şi l-a furat. Dar n-a fost nimeni tras la răspundere.

Subsolul a fot zguduit de un zgomot puternic, de parcă ar fi fost cutremur.

— E doar metroul. Deşi uneori mai aud ţipete noaptea.

Încerca să o sperie.

— Presupun că sunt destule fantome aici, a spus Bailey, ridicând din umeri. Câte tragedii nu s-or fi întâmplat aici.

— Asta nu se discută. Nu cu străinii.

— Eu nu sunt chiar atât de străină. Bunicul meu a crescut aici, a fost fiul adoptiv al lui Theodore Camden. Uite, încă o tragedie! De parcă ar fi blestemată clădirea asta!

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Părea că avea de gând s-o încuie în debara şi s-o lase singură acolo. Îi promisese lui Kenneth că o să se poarte cu mănuşi cu omul ăsta. Chiar dacă nu merita. Şi mai era şi irascibil pe deasupra.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să întind coarda prea tare, a continuat ea, ieşind din încăperea strâmtă. Ar mai fi un alt loc unde să punem totul?

A condus-o spre o altă uşă încuiată. Între timp ea se dezorientase, nemaifiind sigură în ce parte a clădirii se afla. Tot spaţiul era închis, fără ferestre. El a răsucit întrerupătorul şi ea a rămas fără suflare. Era o adevărată catacombă cu toate rămăşiţele minunate din clădirea Dakota: căzi de baie cu picioare în formă de labe de animal, ornamente argintii, poliţe de şemineuri, plinte, zeci de uşi glisante de mahon. Le-a privit pe rând, unele erau în stare bună, altele lovite, zgâriate. Un candelabru vechi stătea pe un pian de concert hodorogit şi într-un colţ se aflau trei cufere puse unul peste altul.

— Ce trist e! Parc-ar fi Tărâmul Jucăriilor Uitate!

— Dar ştim cel puţin că sunt puse la adăpost. Poţi să-i pui pe muncitori mâine să mute astea în colţul ăla, a spus el, arătând spre cufere, ca să facă mai mult loc. Dar o să trebuiască să-i supraveghezi când intră şi când ies, nu vreau să dispară ceva.

— O să mă asigur că totul o să meargă strună.

— Da, aşa cum ai făcut la Kenneth!

Aroganţa lui o călca pe nervi.

— Ştii la fel de bine ca mine că atunci când se fac renovări în New York se mai strică unele lucruri. Am promis că o să repar şi, la drept vorbind, nu-mi dau seama ce vrei să fac. Nu pot schimba gusturile clientei mele. Asta e slujba mea, aşa îmi câştig existenţa.

El şi-a mişcat buzele, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar s-a răzgândit şi a scos de pe lanţ cheia depozitului şi i-a pus-o lui Bailey în palmă.

— Să mi-o dai înapoi când ai terminat.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, lăsând-o nedumerită dacă ajunseseră la o înţelegere sau dacă îl pusese pur şi simplu la punct.

---

8. Societate cooperatistă (în engl., în orig.) – tip de locuinţă rezidenţială ai cărei proprietari nu deţin apartamentul în care locuiesc, ci fiecare rezident este acţionar în societatea care reprezintă imobilul respectiv, cu o cotă calculată ţinând cont şi de dimensiunea apartamentului pe care îl ocupă.

CAPITOLUL ZECE
New York, septembrie 1884

A doua zi după incursiunea în oraş, Sara s-a trezit devreme şi a coborât în atelierul de croitorie. Maşina de cusut Singer, unul dintre modelele cele mai noi, avea o masă de lemn de nuc suficient de mare să încapă materialul şi o bobină netedă şi lucioasă. A pus piciorul pe pedală, a răsucit bobina şi maşina a pornit. Anii de când nu mai folosise o maşină de cusut îşi spuneau cuvântul şi, pentru început, lucrul a durat mai mult. Nu putea să nu-şi facă griji că atunci când va ajunge să vadă draperiile, doamna Camden, cu educaţia ei aleasă, ar putea să râdă de ele. Să se amuze, împreună cu soţul ei, când va da cu ochii de nişte draperii atât de simple.

Până la urmă, materialul a început să i se muleze uşor printre degete. După ce a terminat treaba, a împăturit materialul şi s-a apucat să-şi facă şi perdelele ei. La ultimul tiv, firul s-a strâns, adunându-se pe sub material ca un mic cuib de pasăre. Pe când se străduia să tragă firul în bobină, prin minte i-a străfulgerat o amintire. Mătase roz, moale la atingere. Domnul Ainsworth, în spatele ei, punându-şi palma mare pe umărul ei. Îi simţea şi acum forţa, i se înteţeau şi acum bătăile inimii la auzul laudelor sale. Îşi retrăsese iute mâna, dar au urmat şi alte atingeri, mai intime, mai îndelungi, care o răscoleau.

— Doamnă Smythe!

A tresărit, înţepându-se la un deget. Din fericire, materialul nu s-a pătat. În pragul uşii se afla doamna Haines, cu sprâncenele ei groase, care lăsau impresia neplăcută că era mereu încruntată.

— Da.

— Vă caută domnul Camden. Este în apartamentul dânsului.

— Mulţumesc, a spus ea, ridicându-se şi adunându-şi lucrul. I-am făcut nişte draperii să nu-l mai deranjeze soarele. Probabil că aşteaptă să i le duc.

De ce simţea nevoia să se explice? Doamna Haines nu era şefa ei.

— Bine, doamnă.

Greu de pătruns era femeia asta! Cu toată sporovăiala lui Daisy şi îndărătnicia doamnei Haines, cele două angajate ale ei măcar se completau una pe cealaltă.

Spre dezamăgirea ei, când a intrat în bibliotecă cu draperiile terminate, domnul Camden se afla împreună cu domnul Douglas.

— Da, doamnă Smythe, a spus domnul Camden, uitându-se nedumerit la materialul din braţele ei.

— Draperiile dumneavoastră.

— A… da. Lăsaţi-le acolo pe pervaz.

— Desigur.

Sara le-a pus pe un scaun de lângă fereastră. Dacă el ar fi deschis geamul ar fi putut să se murdărească de la praful de pe drum. Dar lui nu părea să-i pese de draperii. De fapt, toată apropierea din ziua precedentă dispăruse. Abia dacă şi-a ridicat ochii spre ea, în timp ce citea împreună cu domnul Douglas o listă de lucruri de care trebuiau să se ocupe înainte de a începe treaba pe ziua aceea.

S-a simţit oarecum dezamăgită, dar s-a străduit să nu ia în seamă. Slujba ei era să-i mulţumească pe chiriaşi, iar domnul Camden se număra printre ei. Nu îi era prieten. Era bine să nu uite lucrul acesta şi să nu-şi depăşească îndatoririle oficiale.

Când, în cele din urmă, şi-a terminat treaba, s-a retras în cămăruţa ei, unde soarele care apunea arunca o lumină roşiatică. Şi-a atârnat perdelele de dantelă la ferestre şi s-a minunat cât de mult au înfrumuseţat locul, făcându-l mai plăcut şi mai primitor.

Daisy a bătut la uşă şi s-a ivit în prag.

— Vă pregătiţi de culcare?

— Cred că da.

— A… perdele! Ce frumos!

Daisy s-a dus la fereastră şi a mângâiat faldurile delicate ale perdelei.

— De unde le aveţi?

— Eu le-am făcut.

— Vă pricepeţi, văd!

— Am mai cusut şi eu câte ceva la viaţa mea.

I-ar fi plăcut să fi avut suficient material ca să facă două rânduri de perdele, căci tânără cum era, s-ar fi cuvenit ca Daisy să aibă ceva frumos la care să se uite.

Daisy şi-a tras dantela perdelei în jurul capului.

— Când o să mă mărit, o să-mi pun la ferestre draperii de catifea aurie, ca să-mi scoată în evidenţă rochia stacojie făcută la Worth[9].

— Ce imagine frumoasă! Dar pentru asta, trebuie mai întâi să-ţi găseşti un soţ foarte bogat.

— O să mă ocup şi de asta, a răspuns ea, cu o sclipire în ochii albaştri. Aţi auzit că doamna Stuyvesant Fish şi-a adus elefanţi în sala de dans la un bal mascat? Şi că musafirii le dădeau să mănânce alune când dansau pe lângă ei?

— N-am ştiut că elefanţii pot să danseze.

— Ei, asta-i bună! Musafirii dansau!

— Câtă risipă, a exclamat Sara, strâmbând din nas.

— Dar şi câtă distracţie!

— Sper că ai să reuşeşti să te gândeşti şi la treaba de aici, că urmează inaugurarea clădirii…

— Sigur că da, a încuviinţat Daisy.

Nu voia să fie prea aspră cu fata aceea, mai ales după spaima trasă cu bărbatul din noaptea trecută. Dar Daisy era o visătoare. Mai avusese ea de-a face cu genul ăsta de fete la Langham, mai ales dintre cele mai frumoase.

— Noapte bună, Daisy.

Soarele dispăruse dincolo de orizont şi Sara s-a apropiat de fereastră. Într-un fel, îi admira optimismul lui Daisy. Fata avea un plan măreţ. Şi oare nu asta o făcuse pe Sara să vină la New York?

Planul măreţ al Sarei era să administreze clădirea Dakota la înălţimea aşteptărilor patronilor ei, iar rochia ei gri de barhet – nu arăta nici pe departe ca una de dantelă veche împodobită cu perle naturale – îi ajungea pentru asta.

Nu era cazul să-şi facă visuri prea mari.

*

— Iute! Du-te repede să deschizi poarta din spate, i-a strigat Sara lui Fitzroy, îndesându-i cheia în mână. E un şir întreg de căruţe cu mobilier pe Seventy-Third Street care aşteaptă să intre.

Fitzroy s-a uitat uimit la cheia de metal din mână, ca şi cum n-ar mai fi văzut aşa ceva niciodată.

— Dar e abia şapte dimineaţa şi trebuia să ajungă aici peste o oră.

— Dă-le drumul înăuntru, nu le putem lăsa să aştepte.

Se sculase mai devreme ca de obicei, conştientă fiind că o funcţionare perfectă încă din prima zi de deschidere a clădirii Dakota ar fi avut o mare însemnătate pentru reputaţia viitoare a acesteia. Dacă se isca harababură,

clădirea şi administraţia ei ar fi fost etichetate drept necorespunzătoare, ar fi apărut aluzii în presă despre genul de cetăţeni care ar locui acolo, care nu ar aparţine societăţii celei mai alese, şi s-ar fi ivit întrebarea de ce ar prefera cineva să trăiască la marginea oraşului, printre cocioabele dărăpănate ale celor pripăşiţi acolo.

Fitzroy a rupt-o la fugă. Erau o pereche de toată isprava… ea habar nu avea ce trebuia să facă în slujba asta şi învăţa din mers, în timp ce bietul Fitzroy era prea bătrân pentru cerinţele postului său. În ultima vreme îl tot supăra un şold, iar trăsăturile strâmbe ale feţei sale le deranjau cu siguranţă pe doamne. Şi acum asta! Se alegea praful de toate planurile ei meticulos gândite pentru ziua aceea.

Din cele şaizeci şi cinci de familii care închiriaseră apartamente, treizeci urmau să se mute în ziua aceea, iar celelalte aveau să apară în decursul săptămânii următoare. Îngrijitoarele făceau curăţenia finală, iar electricienii trebăluiau cu cablurile electrice. Până şi croitorul – un bătrân cam tare de o ureche – s-a dovedit a fi cumsecade, asigurând-o cât îl ţinea gura că putea să folosească maşina lui de cusut oricând dorea după ce îşi termina el treaba.

Ordinea pe care abia reuşise s-o instaureze avea să se ducă de râpă. Pe domnul Camden îl văzuse doar în trecere în ultima vreme, pe când amândoi dădeau fuga de colo, colo, şi în acele ocazii se purtase foarte rezervat, ca şi cum mica lor escapadă în oraş n-ar fi avut loc.

Cu puţin înainte de ora unsprezece, Sara s-a retras în birou să-şi tragă sufletul, căci în ultimele patru ore fusese asaltată de întrebările şi de îngrijorarea servitorilor chiriaşilor. Deşi camerele rezervate servitorilor din apartamente erau foarte spaţioase, comparativ cu alte standarde, fusese nevoită să medieze gâlceava între servitoarele de la apartamentul 36 şi reuşise cu greu să o oprească pe doamna Quinn, noua menajeră rezidentă, să nu-l muştruluiască pe valetul de la apartamentul 32, care s-a plâns că a găsit o urmă invizibilă de murdărie. La Langham fusese obişnuită să facă faţă celor două categorii de servitori: pe de o parte, cameristele şi valeţii oaspeţilor, care se aşteptau îndeobşte să fie trataţi ca şi cum ar fi fost membri ai familiei regale, pe de altă parte, personalul hotelului, care era nevoit să le rabde fumurile, dar îi vorbeau de rău pe la spate. Dar aici nu putea îngădui astfel de frecuşuri. Spera că nimeni nu avea să controleze, dar ierarhia trebuia să fie respectată cu stricteţe.

Daisy a dat buzna înăuntru. Şuviţe din părul ei blond îi atârnau pe lângă gâtul alb; arăta frumos, dar era ceva nepermis în locul acela.

— Aranjează-ţi părul, Daisy.

Fata abia şi-a tras răsuflarea şi şi-a îndesat părul la loc.

— Au sosit chiriaşii, doamnă Smythe.

A simţit cum o năpădeşte spaima.

— Dar au ajuns cu două ore mai devreme.

Plănuiseră să instaleze mai întâi lucrurile chiriaşilor şi să se aranjeze camerele şi abia apoi să îi lase să vină şi ei. Se şi vedea întâmpinându-i când ar fi apărut pe culoare, deschizându-şi uşile apartamentelor şi minunându-se cu voce tare cât de strălucitoare erau noile lor cămine şi cât de perfect era totul acolo.

— A fost o greşeală în scrisoarea care li s-a trimis, a spus Daisy, întinzându-i o foaie de hârtie. Scrie ora şapte în loc de nouă.

— Daisy, dar tu ai scris asta la maşină.

Fata şi-a îndesat mâinile în buzunarele rochiei.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că am bătut aceeaşi clapă de două ori.

Era o greşeală esenţială, dar ce putea să mai facă.

— Cel puţin ai scris data corect!

Două ore! Trebuia să-i oprească cumva, să le dea ceva de făcut. Altminteri o să se bage în seamă, dându-şi cu părerea despre cum ar trebui aranjate lucrurile, unde să se pună masa din sufragerie, şi nu s-ar mai termina nimic. Sau ar hotărî că nu se putea locui acolo şi ar pleca înapoi înainte de a se instala de-a binelea.

— Ce-i asta? Am auzit că chiriaşii vin mai devreme.

Domnul Camden apăruse în prag furios.

— Li s-a spus ora greşită, a răspuns Sara, o să ne ocupăm noi de ei.

— Dar ne-am înţeles în privinţa asta, doamnă Smythe, cât de important este ca ei să vină într-un bloc de apartamente elegant, bine condus. Dar din câte văd eu aici, e un balamuc la fiecare etaj.

Dacă nu aranja iute totul, avea s-o trimită înapoi la Londra cu primul vapor. Domnul Camden o privea încruntat rău de tot.

S-a întors către Daisy şi i-a spus pe un ton sacadat:

— Caută bucătarul şi spune-i să scoată nişte şampanie în sufragerie. Iar eu mă duc în curtea interioară să-i adun pe toţi. Mă ocup eu de asta, a spus

ea, adresându-i-se domnului Camden. Şi aş aprecia dacă aţi putea să veniţi cu mine.

Din fericire, el a făcut ce i s-a spus, deşi îl vedea cum îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii în timp ce ieşeau afară.

Şi într-adevăr, un şir întreg de trăsuri înconjura cele două fântâni şi, după ce valeţii le-au ajutat pe doamne să coboare, Fitzroy le-a scos afară şi a lăsat să intre alt grup de trăsuri. Chiriaşii se foiau de colo, colo, neştiind încotro s-o apuce.

— De ce nu sunt aici servitorii mei ca să mă aştepte? a întrebat o femeie corpolentă cu o capă neagră de castor.

Sara se afla pe postamentul de piatră al fântânii din partea de sud a curţii. Având avantajul de a fi înaltă, a strigat, atrăgându-le tuturor atenţia:

— Sunt doamna Smythe, administratoarea de aici, de la Dakota, şi aş dori să vă urez bun-venit în această clădire splendidă. Vă rog să veniţi cu mine în sufragerie să bem un pahar de şampanie în cinstea noii dumneavoastră locuinţe şi apoi să faceţi un tur de prezentare a punctelor celor mai importante ale clădirii Dakota, împreună cu domnul Camden, unul dintre arhitecţii acestui impozant şi modern bloc de apartamente.

După cum sperase, la auzul cuvântului „şampanie“ le-a mai venit inima la loc. I-a condus spre intrarea din aripa de sud şi a văzut, spre uşurarea ei, că bucătarul făcuse întocmai ce i se ceruse şi aranjase cupele delicate pe masă şi pusese sticlele de şampanie în frapiere cu gheaţă. Şi în timp ce sticlele erau destupate şi se turna şampania, Sara şi-a plimbat privirile prin încăpere, având-o pe Daisy lângă ea.

Daisy s-a aplecat spre ea, spunându-i dezamăgită:

— Dar ăştia nu sunt din societatea cea mai aleasă. În ziare scria că nici o familie de rangul Astorilor nu va veni să locuiască aici nici în ruptul capului.

Şi era adevărat că nu era nici o şansă ca numele chiriaşilor lor să se afle pe lista de persoane acceptabile din înalta societate a doamnei Astor. Nici vorbă de domnul şi doamna Gustav Schirmer[10], de la editura muzicală, sau domnul şi doamna Solon Vlasto[11] care se mută din Ninety-Second Street mai în centrul oraşului, nu mai spre periferie.

— Lasă că am văzut eu destui din înalta societate la hotelul din Londra, crede-mă că n-ai vrea să ai de-a face cu ei.

— Da, dar ei au toată puterea în oraşul ăsta, aşa scrie mereu în ziare. Toţi ăştia de-aici sunt oameni de rând. Negustori de coloniale şi de postavuri şi

alţii ca ei.

— Dar dacă te gândeşti că plătesc trei mii de dolari pe an pentru un apartament cu zece camere, nu e de colo! Crezi c-ai fi mai bucuroasă să fii cameristă la doamna Astor?

Daisy nu a răspuns.

Domnul Camden a apărut şi el, uitându-se la ceas.

— Cât timp credeţi că-i mai puteţi ţine să nu dea năvală în apartamente?

— Veniţi cu mine, a spus Sara, ridicându-şi bărbia, făcându-şi loc printre chiriaşi, urmată îndeaproape de domnul Camden.

— Domnule Schirmer, cum avansează planurile pentru tipografia dumneavoastră?

— Foarte bine, doamnă Smythe, a răspuns domnul Schirmer, zâmbind încântat, vă mulţumesc pentru întrebare. Sperăm să-i dăm drumul într-un an-doi.

— Cred că-i cunoaşteţi pe domnul şi doamna Steinway, a urmat ea, răsucindu-se la dreapta şi conducându-i către un alt grup. Avem marele noroc să avem iubitori de muzică printre locatarii noştri.

Doamna Steinway şi-a aruncat blana pe umăr.

— Şi-o să ne facem propriul nostru sat „artistic“ aici, lângă parc, nu-i aşa, doamnă Schirmer?

— Ce denumire frumoasă pentru Dakota, a exclamat Sara zâmbind uşor, în semn de încuviinţare, fără a arăta o familiaritate excesivă.

— Tocmai îi spuneam domnului Camden, aici de faţă, că peisajul rural de la periferie e mult mai prielnic sănătăţii.

— Eu consider că asta e oda mea închinată lui Magellan, să mă îndrept spre nord, cu arma lângă mine, a exclamat cu voce tare domnul Schirmer.

— Dar care e arma ta, dragule? a întrebat soţia lui.

— Cum adică, tu eşti, bineînţeles.

Domnul Camden a chicotit, intrând şi el în jocul acesta. Atmosfera se încălzise de atâta râset şi discuţii captivante.

— Tare-mi place ideea să bem un cocteil înainte de prânz, i-a spus doamna Steinway domnului Camden. O să devină un obicei permanent?

— Sigur că da, doamnă Steinway, dacă vă face plăcere.

Orice urmă de iritare la adresa Sarei dispăruse în timp ce domnul Camden i-a făcut o uşoară plecăciune.

Un bărbat cu o mustaţă stufoasă s-a apropiat, exclamând:

— Uite ce-i, ca membru al PFD, aş zice că e grozav să ne începem aşa experimentul de a locui unii cu alţii.

Cei din jurul ei au rămas uimiţi de întreruperea nepoliticoasă, dar Sara i-a replicat pe dată:

— Ce idee minunată, domnule Tatum! E vorba despre Primele Familii de la Dakota, nu-i aşa?

— Exact.

N-avea importanţă că el folosise această denumire în corespondenţa lui cu Sara în care se interesase săptămânal despre dimensiunea şi numărul toaletelor din apartamentul său.

— Domnule căpitan, suntem onoraţi să vă avem la bord.

Grupul s-a strâns la loc şi domnul Camden a tras-o pe Sara de-o parte.

— Căpitan? s-a mirat el în şoaptă.

— Da, domnul Tatum este conducătorul Clubului de Yachting din New York – de când am venit aici citesc cu sfinţenie rubricile mondene.

— Aţi fost deşteaptă!

După ce s-a terminat şi ultima picătură de şampanie, domnul Camden i-a dus să le prezinte spaţiile comune de la parter, subsolul cu toate facilităţile şi apoi grădina de pe acoperiş, de unde – fiind o zi senină – se vedea totul pe o rază de douăzeci de mile împrejur.

În cele din urmă grupul s-a risipit, îndreptându-se spre apartamente, doamnele umblând cu un pas ceva mai săltat, iar domnii fluierând pe sub mustaţă.

Şi aşa a fost inaugurată oficial Dakota.

---

9. Casă de modă faimoasă de la mijlocul secolului al XIX-lea – fondată la Paris de englezul Charles Frederick Worth (1825–1895), considerat părintele croitoriei de lux – de unde se îmbrăcau celebrităţile vremii, de la capete încoronate, la burghezia înstărită. Worth a revoluţionat creaţia vestimentară, inovând tipare moderne, introducând manechine vii, care să prezinte creaţiile vestimentare.

10. Gustav Schirmer (1829–1893) fondatorul celei mai vechi şi mai prestigioase edituri muzicale din SUA, care publica partituri de muzică clasică şi edita revista *Musical Quarterly*.

11. Solon Vlasto (1852–1927), editorul ziarului Atlantis, apărut în limba greacă la New York, din 1894 până în 1973.

CAPITOLUL UNSPREZECE
New York, octombrie 1884

Vântul ameninţa să o dărâme de pe picioare, dar Sara se ţinea bine de balustrada de metal de pe acoperişul clădirii Dakota. Inaugurarea fusese un succes, datorită şampaniei. De fapt, alcoolul înmuiase nu numai gâtlejurile locatarilor, ci permisese şi transformarea clădirii dintr-un şantier de construcţie într-un organism viu, care trepida de activitate. Îşi încheiase ziua cu o întâlnire cu personalul de serviciu al locatarilor, unde a avut grijă să se asigure că au înţeles care erau îndatoririle lor şi unde începeau cele ale personalului blocului – şi deocamdată nu sesizase să se fi ofuscat nimeni –, după care urcase la ultimul nivel al clădirii, pe acoperiş, ca să respire aer curat.

Din grădina de pe acoperiş se vedea Central Park, cu frumosul lui castel şi cu lacul din depărtare. Deşi soarele apusese, strălucirea lămpilor cu gaz ilumina aleile care şerpuiau printre copaci.

— Doamnă Smythe!

Domnul Camden venea agale, ţinând în mâini ziarul de după masă, şi s-a oprit în dreptul ei, cu ochii sclipindu-i de emoţie. A deschis ziarul cu greu din pricina vântului şi a citit cu voce tare:

„*Probabil că din cincizeci de trecători care traversează drumurile ridicate de-a lungul celor două râuri nu există nici unul care să nu se întrebe cum se numeşte clădirea impunătoare care se ridică în partea de vest a Central Park-ului*.“

Un colţ al foii de ziar i-a scăpat din mână şi ea l-a apucat, ţinându-l strâns în timp ce el a citit mai departe:

„*Clădirea poartă numele* Blocul de apartamente Dakota *şi este cel mai mare, cel mai însemnat şi cel mai bine dotat imobil de acest gen din ţară. Un adevărat reper geografic şi arhitectonic, Dakota va deveni fără îndoială o adresă faimoasă din partea de vest a New Yorkului*.“

— Ce frumos! Trebuie că sunteţi foarte mulţumit.

— I-am făcut un tur de prezentare reporterului săptămâna trecută, dar a tăcut mai tot timpul. Nu mi-am dat seama dacă a fost plăcut impresionat sau nu. Dar uite-aici, la titlu.

Ea şi-a plecat privirile, urmărindu-i degetul care arăta literele elegant rotunjite.

— „Unul dintre cele mai desăvârşite blocuri de apartamente din lume.“ Excelent!

— Domnul Douglas o să aibă de-acum o listă lungă de aşteptare pentru alte comenzi.

Entuziasmul copilăresc al domnului Camden o amuza.

— Dar dumneavoastră aţi făcut-o, a exclamat ea.

— Noi am făcut-o, a răspuns el, vârându-şi ziarul sub braţ. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat mai devreme, ar fi ieşit o învălmăşeală dacă n-ar fi fost prezenţa dumneavoastră de spirit. Îmi cer scuze că v-am întrerupt plimbarea pe acoperiş, a continuat el, întorcându-şi privirea spre ea, dar mergeam prin parc şi v-am văzut.

Gândul că a putut să o recunoască de la o distanţă atât de mare a emoţionat-o. O pală de vânt i-a ridicat poala rochiei şi şi-a îndreptat-o cu mâna.

— Nu vreţi să ne aşezăm o clipă undeva mai la adăpost? a întrebat el.

Lângă un fronton uriaş se afla o bancă mai ferită de curent. Sara şi-a aranjat şuviţele rebele de păr.

— Şi ce-o să faceţi acum, după ce aţi terminat proiectul ăsta?

El s-a sprijinit de spătar şi şi-a întins picioarele.

— Hardenbergh m-a angajat deja pentru o altă construcţie, tocmai în centru. Dar datorită acestui articol şi cu sprijinul lui Hardenbergh, peste câteva luni o să-mi deschid propria firmă.

— Sunt convinsă că o să aveţi mult succes. Şi cred că o să vă bucuraţi tare mult să o vedeţi pe doamna Camden şi pe copii instalaţi în oraş.

— Sigur că da.

Apoi au tăcut o vreme. Sara se străduia să găsească un subiect să rupă tăcerea.

— Unde aţi studiat arhitectura, domnule Camden?

— Am avut o bursă la Hasbrouck Institute în Jersey şi acolo l-am cunoscut pe Hardenbergh. Când a primit o primă comandă de la Rutgers şi mi-a oferit să lucrez cu el, am profitat imediat de ocazie.

Ea era plină de admiraţie pentru felul în care el îşi croise drumul în viaţă. Spera, în sinea ei, ca venind la New York, în America, va putea face şi ea la fel, dar îi lipsea încrederea neţărmurită pe care el o avea în sine. Mama ei îi făcuse un mare deserviciu, amintindu-i mereu de legătura ei de sânge nobiliar, blestemând în acelaşi timp faptul că era o fiică ilegitimă. Aşa că nu mai ştia cărei categorii îi aparţine.

Dar asta a determinat-o să-şi facă slujba bine. Era capabilă să le arate oamenilor ce să facă şi să fie autoritară, chiar dacă în sinea ei se temea să nu fie descoperită că este o impostoare. Reticenţa ei obişnuită, refuzul de a se apropia prea mult de cineva sau de a se şti cine este de fapt i se mai risipise de când venise în America. Fiind aruncată în gura lupului la Dakota, printre străini cărora nu le păsa de originea ei, mai prinsese curaj. America părea a fi un loc mult mai deschis şi mai clement.

Nu voia să se întoarcă în cochilia ei.

El a privit-o cu atenţie. Iar ea a simţit cum pieptul şi gâtul i se înfierbântă.

Vălurile azurii ale înserării începeau să acopere cerul de la est la vest.

— Nostim e că eu am crezut că la New York o să fiu strivită din toate părţile, a început ea, ridicându-şi ochii, şi când colo mă pomenesc înconjurată de privelişti întinse şi de un orizont şi mai larg.

— Şi oamenii de acolo de jos par ca nişte furnici, a spus domnul Camden, arătând spre un bărbat care mergea clătinându-se pe o alee la poalele clădirii. Furnici pe biciclete.

— Cred că furnicilor, cu cele şase picioare ale lor, le-ar fi greu să meargă pe bicicletă!

— Aţi mers vreodată cu bicicleta?

Sara a încuviinţat din cap.

— Am crescut într-un sat micuţ de pe coasta de sud a Angliei. Mama mi-a cumpărat o bicicletă veche ca să fac cumpărături şi să le duc pe la casele oamenilor.

Dar nu i-a mai pomenit de băieţii care azvârleau cu pietre, strigând tot felul de blestemăţii la adresa ei şi a mamei ei, în timp ce ea pedala în goană pe lângă ei.

— Ar trebui să mergem cu bicicletele în parc într-o zi. Aţi vrea? Când aveţi ziua liberă? s-a repezit el să întrebe înainte ca ea să-i răspundă.

— Doar sâmbătă după masă.

— Foarte bine atunci, rămâne pe sâmbătă după masă. Eu fac rost de biciclete, iar dumneavoastră să vă puneţi costumul cel mai bun de călărie.

— Să-mi aduc şi o cravaşă? a întrebat ea, zâmbind.

— Chiar două, că o să am şi eu nevoie.

Când au trecut pe sub arcada prin care intrau înapoi în clădire, el a apucat-o de mână să o ajute să treacă peste mica bordură. Şi, înainte de a-i da drumul, Sarei i s-a părut că i-a strâns mâna uşor. Dar când şi-a ridicat ochii, el şi-a ferit privirea. Probabil că i se păruse.

Sau îşi dorise să îi fi strâns mâna.

*

Sâmbătă dimineaţă, domnul Camden i-a trimis Sarei un bilet, spunându-i să se întâlnească în parc la ora unu. Protipendada oraşului se plimba în trăsuri în fiecare după amiază, între ora patru şi cinci, şi ea era convinsă că ar fi reuşit să se scuze şi să plece înainte să se adune lumea şi să se holbeze la ei. Deşi nu era nimic neobişnuit ca bărbaţii şi femeile să se plimbe împreună fără să stârnească mirare, nu s-ar fi cuvenit să fie văzută cu un bărbat însurat la ora promenadei.

În ultimele câteva zile tare mult dorise să fie în preajma lui, plăcându-i cum se uita la ea şi cum o asculta când îi vorbea. Nu era însă nimic prea intim, îşi spunea ea, căci nu s-ar fi cuvenit aşa ceva. Doar că el era un om blând şi ea nu prea avea prieteni.

L-a găsit lângă două biciclete sprijinite de o bancă de lemn. Una dintre ele avea legat de ghidon un coş de nuiele.

— Ei, doamnă Smythe, sunteţi pregătită pentru o zi plăcută în mijlocul naturii?

— Abia aştept.

Mutarea ultimilor locatari din zilele trecute o istovise şi o schimbare de peisaj îi prindea bine. Deşi era întâi noiembrie, era neobişnuit de cald, cam ca o zi londoneză de vară. Şi-a strâns poala rochiei şi s-a urcat pe bicicletă. La început s-a simţit cam nesigură pe ea, dar ghidonul era solid şi cauciucurile groase. Cât timp se uita ţintă la silueta îmbrăcată în negru a domnului Camden, aflat pe bicicleta din faţa ei, i s-a părut uşor să-şi ţină echilibrul.

Pe jos se aşterneau frunzele căzute din ulmii plantaţi de-o parte şi de alta a aleii. Ea înainta strivind covorul minunat cu pete roşii şi aurii, simţindu-se cam ca Moise când străbătea Marea Roşie. Domnul Camden a cotit-o pe o alee care ducea la o fântână, unde au coborât de pe biciclete şi au pornit-o pe jos către o culme acoperită de iarbă ce dădea spre un lac.

El a scos o pătură din coşul de nuiele şi Sara a întins-o cu grijă pe jos, apoi a scos o pâine, pastă de somon şi tarte de caise.

— Un adevărat ospăţ, domnule Camden!

— L-am pus pe bucătar să le pregătească special, că doar nu puteam să o las pe faimoasa noastră angajată să moară de foame.

Stânjenită de exuberanţa lui, ea şi-a făcut de lucru despachetând o bucată de brânză Stilton.

— Ce minunăţie! a exclamat el, arătând spre trecătorii din jur. Un amestec de clase sociale, nici prea de sus, nici prea de jos, întâlnindu-se cu toţii în mijlocul acestui mare oraş să se bucure de o zi frumoasă de toamnă.

— E frumos parcul ăsta, dar, să spun drept, mie-mi place mai mult Hyde Park.

— Vai, de ce v-aţi mulţumi cu grădinile alea englezeşti plicticoase, a ripostat el, ducând mâna la inimă, prefăcându-se ofensat, când aveţi aici toată sălbăticia Americii? Cu izvoare care se rostogolesc pe pietre, cu alei care duc în toate direcţiile. Şi, pe deasupra, aici orice băiat din Buffalo poate deveni orice doreşte, chiar şi arhitect. Ceea ce nu-i aşa uşor dincolo, peste baltă.

— Dar ar putea Fitzroy să se străduiască să muncească să ajungă la o poziţie ca a dumneavoastră? Mă cam îndoiesc.

— Iar eu mă îndoiesc că Fitzroy e în stare să-şi găsească pantofii dimineaţa, dacă nu i-i pune nevastă-sa în picioare.

— Sunteţi nedrept, a râs ea. E un om încântător.

— Da, aşa e, dar eu mă refer la şansă, aici avem aşa ceva, trebuie să recunoaşteţi.

— Da, poate.

— Dar dumneavoastră nu credeţi că vă puteţi ridica în societate?

Era uimită cât de rupt de realitate era. Sigur că o femeie nu se putea ridica în societate. Nu aşa cum făcuse el.

— Dumneavoastră vă este uşor să gândiţi aşa, dar există delimitări foarte clare. Aici, la fel ca şi în Anglia.

— Dar ce-aţi fi făcut dacă v-aţi fi născut fiică de duce?

Luată pe nepregătite, Sara aproape că şi-a vărsat limonada.

El s-a ridicat în picioare.

— Se pare că am atins o coardă sensibilă.

Nu ar fi trebuit să sufle nici o vorbă, să tacă aşa cum făcuse ani de-a rândul. Dar privirea lui insistentă o avertiza că nu putea să-i distragă atenţia.

Şi nici nu voia. Trebuia să admită că, în sinea ei, îşi dorea să-l impresioneze.

Dar dacă ar recunoaşte că era copil din flori l-ar mai impresiona cu ceva? A tras adânc aer în piept.

— Tatăl meu este contele Chichester.

Acum îi venise rândul lui să se înece cu limonada.

— Şi cu toate astea v-am găsit lucrând într-un hotel. E drept că era un hotel de lux, dar era locul unde o fată de conte ar fi trebuit să stea contra cost într-o cameră, nu să o cureţe.

— Mama mea a fost menajera lui, dacă vreţi să ştiţi. Şi el nu m-a recunoscut niciodată ca fiică a lui.

El a rămas tăcut o vreme.

— Meritaţi mai mult de-atât.

Blândeţea lui neaşteptată a făcut-o să simtă un nod în gât.

— Anumite limite nu pot fi încălcate.

El a băgat mâna în coş şi a scos un carneţel de schiţe şi un stilou.

— V-am promis că o vă proiectez o căsuţă de vis şi am venit pregătit. Dacă vreţi puteţi să-mi descrieţi un castel potrivit pentru o fiică de conte şi al dumitale o să fie. Pe hârtie, cel puţin.

— Nu trebuie să faceţi asta, a protestat ea, dându-şi capul într-o parte, ca să-şi ascundă bucuria făţişă.

— Dar eu insist.

Şi a început să-i pună întrebări simple: câte camere ar avea nevoie, ce fel de piatră ar prefera.

Când i-a sugerat ideea să facă o bancă de fier ca să aibă unde citi sub o boltă acoperită de glicină, el a zâmbit.

— Ce idee minunată! Din clipa când v-am văzut în biroul ăla groaznic, doar cu o biată ferestruică, am ştiut că aveaţi ceva deosebit. Nu păreaţi să fiţi din locul acela. Şi felul cum vă uitaţi la oameni câteodată…

— Cum adică?

— Atunci când vreţi ca cineva să facă ceva şi ei nu vor să se execute… să nu spuneţi că nu e aşa! V-am văzut de nenumărate ori cum vă uitaţi la Daisy. Şi ridicaţi o sprânceană.

Sara a izbucnit în râs. Îi descoperise arma secretă.

— Că tot vorbim despre ridicarea în societate, a urmat el, continuând să deseneze, iată un exemplu: Ce spuneţi despre stimabilul constructor,

răposatul domn Clark? S-a ridicat de jos şi a ajuns să deţină jumătate din compania de maşini de cusut Singer şi mult iubita noastră Dakota.

— Singer? Adică maşina de cusut de la subsol?

— Chiar ea!

— Tare-mi place maşina de cusut Singer. Să nu te mai chinui să coşi de mână e mare lucru, a spus ea, şovăind o clipă, dar văzând că domnul Camden o încurajează, a continuat: Dar ştim amândoi că domnul Clark nu a fost acceptat în înalta societate. Ca şi în aristocraţia londoneză, şi în New York figurezi pe listă sau nu…

— Peste o sută de ani, lista doamnei Astor o să ajungă de râsul lumii. Diferenţierile astea nu mai au nici o importanţă. Până la urmă se vor căsători unii cu alţii şi vor fi cu toţii daţi uitării.

Convingerea cu care a spus asta a uimit-o de-a binelea.

— Pot să vă pun o întrebare personală? a continuat el, sprijinindu-se în cot.

— Şi ce-aţi vrea să mă întrebaţi, mă rog?

— Ce s-a întâmplat cu domnul Smythe?

— Nu a existat niciodată. Mi se spune doamnă pentru că aşa cere slujba. E o tradiţie a menajerelor, de generaţii, probabil încă din Evul Mediu, să fie numite „doamnă“. Ironia era că, dacă se mărita, menajera îşi pierdea slujba.

— Mai bine să nu fiţi legată de nimeni. Uitaţi-vă la doamna Camden! La ce-i foloseşte că aparţine aristocraţiei avute în terenuri, dar fără nici un sfanţ? Şi mai are şi drept soţ un american nesuferit, care refuză să se lase antrenat în jocurile lor prosteşti. Dumneavoastră aveţi totul înainte, acum că aţi făcut acest pas, că aţi venit în ţara aceasta. Sper să profitaţi de ocazie.

O emoţiona că avea încredere în viitorul ei. Ce-ar fi putut deveni oare dacă s-ar fi străduit?

— Pot să vă întreb de ce v-aţi apucat de arhitectură, domnule Camden?

— Sigur că da, a răspuns el, continuând să deseneze. Tatăl meu vitreg era un om grosolan care lucra la o moară şi căruia nu i-au plăcut niciodată înclinaţiile mele artistice. Obişnuia să spună că puteam să mă apuc la fel de bine de broderie. Eu desenam orice, flori, chipuri, tot ce vedeam înaintea ochilor. Într-o sâmbătă pe seară, împreună cu nişte prieteni – nişte şmecheraşi cu toţii –, ne-am furişat într-un conac care se afla în construcţie la marginea oraşului. Erau gata doar zidurile exterioare, pe dinăuntru nu era nimic. Acolo am dat peste nişte planuri şi, în timp ce ceilalţi băieţi se alergau prin casă, eu le-am cercetat de parcă ar fi fost o hartă a unei comori

ascunse. Ceea ce şi erau. Am fost fermecat de-a dreptul şi le-am luat cu mine când am plecat.

— Şi n-aţi fost prinşi?

— Ba da. Tatăl meu vitreg m-a târât înapoi ca să îmi cer scuze şi meşterul şef mi-a cerut să lucrez o lună ca salahor, ca să mă ierte.

— Îngrozitor!

— Ba nu. Eram într-al nouălea cer. Să adun cuie, să car apă pentru muncitori, să văd cum un desen plan prindea viaţă, căpătând înălţime şi adâncime. Era extraordinar!

A tamponat desenul cu sugativa înainte de a i-l oferi.

Liniile fine de peniţă întruchipau o căsuţă frumoasă cu trei ferestre cu fronton, deasupra unei bolţi de pe care se revărsa glicină. Uşa de lemn cu un ciocănel zdravăn era încadrată de o fereastră mare cu ochiuri în formă de romb într-o parte, şi de alta mai mică şi rotundă în partea cealaltă. Această asimetrie îi conferea clădirii o eleganţă surprinzătoare. Ea l-a rugat să semneze desenul şi el şi-a scris numele cu o înfloritură, după care a rulat hârtia ca să o ia acasă.

În drum spre Dakota, bicicleta Sarei s-a poticnit într-o groapă mare. Ea şi-a păstrat echilibrul, dar roata din faţă a început să se clatine. Lângă statuia lui Daniel Webster, s-a dat jos ca să se uite la roată.

— Aţi păţit ceva?

— Se pare că roata asta mai trebuie strânsă, a răspuns ea, arătându-i osia.

El şi-a sprijinit bicicleta de statuie şi s-a aplecat să se uite la roată. Sarei tare i-ar fi plăcut ca el să nu aibă pălărie pe cap, ca să vadă cum îi arăta creştetul, cum i se aşeza părul, învârtejindu-se încoace şi încolo.

El şi-a ridicat brusc privirea, cu ochii larg deschişi, surprinzând-o. Ea i-a aruncat un zâmbet fugar şi şi-a ferit ochii, neputând să se uite la el.

El s-a ridicat, ţinând o mână pe şaua bicicletei şi i-a spus încetişor:

— O să pun pe cineva s-o ducă la reparat. Vă mulţumesc pentru această după amiază minunată, doamnă Smythe.

Vibraţia vocii sale a topit-o de-a binelea. Era atât de aproape, iar sunetul parcă i-a străbătut pielea şi muşchii, pătrunzând-o până la os.

Ea şi-a luat mâinile de pe ghidonul bicicletei.

— Atunci eu mă duc, trebuie să mă asigur că nu am de aplanat te miri ce probleme.

— Staţi, luaţi asta, a spus el, căutând în coşul de nuiele, de unde i-a scos desenul rulat.

Gestul lui i-a părut foarte intim şi nepotrivit, de parcă i-ar fi dat un furou de dantelă în mijlocul unei străzi aglomerate. A luat hârtia şi a ascuns-o la spate, jenată.

— Mulţumesc, domnule Camden, a spus şi a fugit fără să mai aştepte răspunsul.

*

— A, aţi venit? Staţi jos şi spuneţi-mi ce s-a mai întâmplat azi.

Sara s-a aşezat pe locul ce-l ocupa de obicei în biblioteca domnului Camden. Deşi nu trecuseră decât două săptămâni de la deschidere, Dakota funcţiona ca şi cum ar fi fost locuită de ani de zile. Pajii cărau cărbunii la uşa apartamentelor, trecând pe lângă îngrijitoare cu găleţi şi pământufuri de spălat pe jos, în timp ce la parter locatarii se urcau în trăsuri, ajutaţi de valeţi. Din fericire, noii locatari nu erau nici pe departe precum aristocraţia pretenţioasă de la hotelul Langham, cu excepţia supărăcioasei doamne Horace Putnam. Bărbaţii erau nonşalanţi şi amabili, iar femeile dădeau dovadă de o căldură neaşteptată, în ciuda gusturilor lor preţioase.

Slujba ei nu era nici pe departe uşoară. În timp ce curierii păreau destul de servili, angajaţii companiilor la care lucrau protestau ori de câte ori Sara le transmitea cea mai mică plângere. Cu o zi în urmă, Sara se prezentase personal la sediul unei companii care le furniza surcele de aprins focul, după ce le trimisese numeroase scrisori în care se plângea că primiseră unele umede. Funcţionarul de acolo nu o crezuse nici în ruptul capului că ea era şefa, insistând să vină „adevăratul administrator“. Aşa că a renunţat pe loc la compania aceea şi i-a cerut lui Daisy să-i găsească alta mai bună.

În fiecare zi, la ora patru, când domnul Camden se întorcea în birou, îşi beau ceaiul împreună şi vorbeau despre întâmplările de peste zi. Ce uşurare era să vorbească cu un bărbat şi să nu fie nevoită să justifice cine era. El accepta chiar o tachinare prietenească, de parcă ar fi fost egali.

— Mi-e teamă că fiul doamnei Putnam a umblat cu patinele prin salon. Va trebui refăcută podeaua.

— Ce-a făcut? a întrebat el, încremenind, cu ceaşca în mână.

Ea a zâmbit.

— Glumesc, scuze, dar nu m-am putut abţine. Totuşi, insistă să-i lustruim de două ori pe săptămână intarsiile de argint de pe parchet.

Domnul Camden a izbucnit în râs şi abia a reuşit să-şi pună ceaşca înapoi pe farfurioară fără să o verse.

— Imaginea asta o să mă obsedeze zile la rând, mulţumesc frumos!

— Azi n-am nici o bârfă, sper că nu vă dezamăgesc.

— Nicidecum! Pe lângă articolele bune din presă şi mulţumirile locatarilor, mi s-a spus că avem o listă lungă de aşteptare pentru „satul“ nostru privat.

A ridicat o invitaţie de pe măsuţa de lângă el şi a exclamat:

— Ce păcat!

— Ce s-a întâmplat?

— Familia Rutherford are vineri unul dintre balurile lor mascate aiurite. Doamnei Camden tare i-ar mai fi plăcut să meargă.

Sara s-a străduit să zâmbească. Soţia şi copiii lui trebuiau să sosească săptămâna următoare. Apartamentul fusese mobilat cu fotoliile lor ţepene şi cu măsuţele franţuzeşti delicate şi nu mai aşteptau decât să sosească şi restul familiei. Se simţise atât de bine în preajma domnului Camden în ultimele săptămâni, dar comportamentul lor trebuia să devină mult mai formal după ce soţia lui se întorcea de la Londra. Aşa se cuvenea.

Pentru prima dată, Sara a înţeles altfel legătura mamei ei cu contele Chichester. Sara nu-şi putuse niciodată imagina cum căzuse mama ei pe mâinile omului aceluia, cum devenise atât de vulnerabilă. Dar poate că ţelul comun de a conduce un conac atât de mare îi apropiase, făcându-i să-şi împărtăşească anumite confidenţe şi un respect care nu ţinea de clasa socială. Dacă aşa stătuseră lucrurile, atunci pierderea fusese enormă. Şi sursa de venit, şi dragostea vieţii ei.

— Doamnă Smythe?

Ea a întors capul. Îi spusese oare ceva?

— Poftim?

S-a îmbujorat, stânjenită.

— Am spus că ar trebui să veniţi cu mine.

— Unde?

— La balul Rutherford.

— Nu, nici vorbă.

Era nebun de-a binelea. Oricât de lăudată, o servitoare nu mergea la baluri.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a mângâiat cartonul gros al invitaţiei.

— Păcat, aş fi vrut să vă arăt decoraţiunile interioare. Seratele lor sunt vestite. La balul de anul trecut au invitat o mie două sute de persoane şi a participat până şi pretenţioasa doamnă Astor.

— Şi ce costum a purtat?

— Bună întrebare. O să trebuiască să mă interesez. Mereu mă încolţiţi cu câte ceva, ştiţi asta, nu-i aşa?

— În orice caz, nu aveţi nici un motiv pentru care să nu mergeţi neînsoţit.

— De fapt, singurul motiv pentru care aş vrea să merg e să vă arăt nivelul de prostie la care a ajuns lumea.

Din nou! Spera că nu avea să-i reuşească şi de data aceasta.

— Dar citesc despre asta în ziare în fiecare zi, nu-i nevoie să merg la bal ca să aflu.

— Cred că aveţi dreptate, a oftat el. Oricum, am uitat că o să trebuiască să vă găsim şi nişte haine potrivite.

Sara s-a uitat la rochia ei. Ştiind că avea să facă o inspecţie în subsol, Sara se îmbrăcase în dimineaţa aceea cu rochia ei gri, cea mai ponosită, şi a cuprins-o ruşinea. Nu avea nici un rost să se considere egala domnului Camden, să schimbe vorbe de duh şi să-l tachineze, când înfăţişarea şi poziţia ei socială nu erau cu nimic mai prejos decât ale unei servitoare de la bucătărie.

Totuşi, omul acela trebuia pus la punct.

— Trebuie să ştiţi că eu am o rochie de bal foarte frumoasă.

— A, sigur că da, a exclamat el, lovindu-se peste genunchi, am uitat că sunteţi fiica unui conte. Ce urât din partea mea să presupun altceva. Atunci rămâne stabilit. Trebuie să mergem, a continuat el, fără să îi dea răgaz să răspundă. E bal mascat doar. O să vă prezint drept verişoara mea de al doilea din Anglia. Intrăm, vă fac un tur rapid şi apoi plecăm. E o ocazie perfectă, poate singura pe care am avea-o.

Şi era adevărat. Doar dacă ar fi fost angajată ca menajeră acolo ar fi putut Sara să pună piciorul vreodată în viaţa ei într-o casă ca aceea.

— Te rog să vii cu mine, Sara.

Auzind că i se adresează pe numele de botez, Sara a încremenit. Ce putea fi în mintea ei?

— Nu aş putea.

— O singură dată, doar zece minute. Sosim cu trăsuri diferite şi apoi mă alătur şi eu la intrare, a spus el, luând o mină serioasă. Ştim bine amândoi că peste o săptămână prietenia noastră va fi înăbuşită de rigori sociale. De ce să nu ne bucurăm de ea acum, cât mai putem?

A privit-o intens în ochi.

— Nu o să ştie nimeni, vă asigur.

Oare nu o fi auzit cândva şi mama ei aceleaşi cuvinte?

Nu. Sara nu avea dreptate să dea o aură romantică relaţiei mamei sale cu contele. Nu fusese nicidecum aşa. Omul era recunoscut în tot ţinutul ca o brută ce-i biciuia pe tinerii braconieri de pe moşia lui. Ceea ce-i propunea domnul Camden nu se asemăna. Mai întâi pentru că el era american şi credea că toţi oamenii merită să li se dea o şansă, indiferent de poziţia lor socială. Atunci, la Londra, el văzuse că ea are un potenţial şi îi acordase cea mai mare şansă a vieţii ei. Şi acum o invita să meargă cu el la bal, dar nu ca Făt-Frumos, ci ca să-i arate nebuneala ce cuprinsese elitele. Acea categorie de oameni cu care locuitorii Dakotei voiau, în sinea lor, să se asemene. Dacă mergea la acel bal, avea să înţeleagă mai bine resentimentele, frustrările şi aspiraţiile celor în slujba cărora se afla.

Zece minute din viaţă. Zece minute la braţul domnului Camden.

Doar zece minute.

CAPITOLUL DOISPREZECE
New York, septembrie 1985

— Unde dracu' v-aţi ascuns cu toţii?

Melinda, pusă la patru ace, a dat buzna în apartament ca un taifun şi şi-a trântit cu zgomot geanta Birkin pe podea.

Bailey se afla în bucătărie, căznindu-se furioasă, fără succes, să-l prindă la telefon pe contractor, când a auzit trântindu-se uşa de la intrare şi a ştiut fără greş cine intrase. Acum, apropiindu-se una de cealaltă pe culoarul cel lung, Melinda îi amintea de un taur gata de luptă în coridă. Un taur încălţat cu pantofi Candie cu platformă înaltă.

— Hei, unde sunt muncitorii?

Ecoul paşilor lui Bailey mai răsuna încă prin apartamentul gol.

— Încerc să dau de Steve să văd ce s-a întâmplat. Nu-mi aduc aminte să fi pomenit că-şi iau zi liberă şi doar ştiu că suntem întârziaţi cu lucrările.

— Cred şi eu că sunteţi!

— Trebuie să te întreb însă… le-ai dat banii pentru ultima tranşă?

— Cred că da, a răspuns Melinda, dându-şi ochii peste cap.

Dar Bailey avea o explicaţie la îndemână:

— Bănuiesc că au luat altă lucrare.

— De ce să facă aşa ceva?

— Pentru că trebuia să li se plătească următoarea tranşă de bani şi nu au primit nimic.

— Isuse Cristoase! Steve ştie c-am să-i plătesc. I-am spus care-i situaţia.

— Sunt convinsă că i-ai spus, dar ei nu lucrează doar pentru tine. Dacă se iveşte altceva de lucru, se reped să accepte dacă nu sunt mulţumiţi.

Umerii Melindei s-au lăsat în jos, era un progres, aşa că Bailey a continuat:

— O să încerc să dau de ei astăzi, să văd dacă pot să-i momesc să se întoarcă. Dar acum singurul lucru care o să-i convingă cu siguranţă este un cec baban.

— Nenorocitul ăla de Fred nu vrea să-mi dea nimic în avans. Am mai încercat şi altă dată, crede-mă.

— Atunci poate că ar fi mai bine să aştepţi până pui mâna pe bani ca să continui lucrările, a sugerat Bailey împotriva voinţei sale, căci ştia că va rămâne pe dinafară, fără nici un sfanţ încă o lună de zile.

Spre deosebire de ceea ce înţelegea Melinda prin a nu avea nici un sfanţ, ea chiar ştia.

— O să-i cer lui Tony. O să-mi avanseze el nişte bani.

— Cât de curând poţi să faci rost?

— O să trec azi pe la el pe la birou. Diseară ne ducem la Limelight, aşa că o să fie bine dispus mai târziu, deşi îl apucă toate pandaliile când îi cer bani.

Limelight! Lui Bailey i s-au încordat muşchii feţei şi inima a început să i se zbată mai tare. Asemeni căţelului lui Pavlov, n-avea nevoie decât să audă un singur cuvânt. Numeroasele nopţi când au dansat, au băut şi s-au drogat până în zori lăsaseră urme adânci.

Cu câteva seri în urmă, se dusese la o întâlnire la Alcoolicii Anonimi la o bisericuţă de pe Sixty-Ninth Street. Locul era înţesat de lume şi serveau o cafea tare. A ascultat poveştile celorlalţi şi şi-a exprimat încurajarea, încuviinţând din cap, dar s-a simţit ca o impostoare, ca un actor într-un film despre dezalcoolizare. Că joacă rolul păcătosului care se căieşte. Până când o femeie a făcut-o să plângă, povestind cum s-a trezit într-un apartament din Bronx, bătută şi învineţită, fără să-şi amintească cum ajunsese acolo. Vânătăile din jurul ochilor i se mai atenuaseră, dar durerea i se simţea încă în vorbe. În ultimul an mai ales, se întâmplase de atâtea ori ca Bailey să nu ştie cum ajunsese acasă noaptea. Pericolul îi trecuse precum un glonţ pe lângă urechi, poate precum o rafală întreagă de gloanţe.

Pe când se pregătea să plece de la întrunire, l-a zărit pe Renzo în rândul cel mai din spate. Se făcuse nevăzut iute, dar era sigură că el fusese. Gândul că el stătuse cu ochii aţintiţi pe spatele ei mai bine de o oră, că el ştie, a făcut-o să se simtă mică şi lipsită de apărare.

Peste câteva zile, când tocmai îi arăta lui Kenneth nişte mostre de tapet pentru baie, Renzo a trecut pe acolo să verifice ce făcea instalatorul. Ea s-a străduit să îi zâmbească de parcă i-ar fi spus: „Stai liniştit, că nu te spun la nimeni“, dar el aproape că nu a băgat-o în seamă. Poate că nici unul dintre locatari nu ştia că el avea o problemă de acest gen şi voia ca lucrurile să rămână aşa. Iar ei îi convenea de minune. Totuşi, ar fi putut fi mai drăguţ cu ea.

Melinda şi-a ridicat geanta Birkin şi şi-a înlăturat nişte fire imaginare de praf de pe blugii ei largi.

— Ar trebui să vii şi tu cu noi, Bails. Să petrecem ca pe vremuri.

— Glumeşti? Eu abia am ieşit de la dezalcoolizare. Limelight e ultimul loc unde ar trebui să mă duc.

— Bine, atunci vino mai devreme să mănânci cu noi la Odeon. Nu trebuie să şi bei, şi e oricum mai bine decât să stai în mormântul ăsta. Eşti atât de palidă, nu te-ai distrat deloc de când te-ai întors?

— Numai de distracţii nu am eu bani acum!

— Diseară eşti invitata mea şi a lui Tony. OK? Plătim noi.

Dacă ar mai fi mâncat şi în seara aceea tot o felie de pizza, Bailey şi-ar fi pierdut minţile. Ideea de a mânca o masă adevărată, cu şervete de pânză şi chelneri, îi părea mai ceva ca o expediţie exotică. I-ar prinde bine o schimbare de decor.

— La ce oră?

— La nouă.

Atât de târziu!

— Nu sunt sigură. Nu mai pot să mă mai ţin de petreceri cum făceam înainte.

— Ştiu, a exclamat Melinda, lovind-o în glumă cu pumnul peste braţ. Nu vreau să te forţez. Vreau doar să ştiu că faci din nou parte din viaţa mea. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Şi să ştii că n-o să dispar nicăieri. Spre deosebire de antreprenorul tău.

— Nu ştii cât mă bucur şi vreau să vii cu noi. Bine?

Bailey a încuviinţat, mişcată de insistenţa Melindei.

Nu ştia cu ce să se îmbrace în seara aceea. Avea doar nişte blugi violeţi şi o pereche de pantofi cu toc, dar singura ţinută „drăguţă“ de ieşit în lume era o bluză cu paiete prinsă în jurul gâtului, care-i lăsa umerii dezgoliţi. A găsit-o înghesuită într-un colţ al valizei, sub nişte tricouri mult mai practice pe care le avusese cu ea la sanatoriu. Era cam îndrăzneaţă pentru Dakota, dar nu pentru Odeon.

Când a trecut pe sub porticul de la intrare, s-a întâmplat să dea de Renzo în căsuţa portarului. Ea arăta ca şi cum s-ar fi dus la o petrecere şi asta îi crea o senzaţie de vinovăţie.

El i-a făcut cu mâna de la fereastră şi ea i-a răspuns la fel, fără să-i zâmbească. Ce treabă avea el să ştie unde se ducea sau cum arăta ea? Cine

era el s-o judece? Era doar administrator al unei clădiri din New York, nu îi era nici client, nici prieten. O deranja nevoia de a-i intra în graţii, şi nu a putut scăpa de senzaţia aceasta până a ajuns în vagonul de metrou care a pornit hurducând spre centru.

Când Bailey a intrat în restaurant, Tony s-a ridicat şi i-a tras scaunul să se aşeze. În sală era gălăgie şi înghesuială, şi câţiva bărbaţi au întors capul după ea. I-a picat bine să vadă că nu era terminată de tot. Sticlele de băutură din spatele barului sclipeau ca nestematele şi din difuzoare se revărsau acordurile cântecului lui Prince despre berete zmeurii[12].

Îi ardea gâtul după ceva de băut. Dacă avea de gând să rămână în New York, trebuia să înveţe să reziste tentaţiei, iar seara aceea era prima ei probă adevărată. I-a mulţumit lui Tony că a acceptat-o şi pe ea ca a cincea roată la căruţă, apoi şi-a dus iute mâna tremurândă spre gât – stăpânindu-se să nu-şi înfigă degetele în beregată – şi a comandat o apă minerală cu limetă.

— Nu ai pentru ce să mulţumeşti, ne-a fost tare dor de tine.

Vorbea atât de afectat, debitând aproape numai bârfe sau laude despre sine încât cei care-l ascultau nici nu mai băgau de seamă. Nici Melinda, care era înnebunită după el. În puţinele dăţi când Bailey îl întrebase din ce îşi câştigă traiul, el a ameţit-o cu poveşti despre călătorii precipitate în Ibiza cu prieteni din facultate. Emana un aer de avuţie, făcând inutile alte amănunte.

Deşi, la drept vorbind, Tony chiar nu o lăsase de izbelişte pe Melinda şi îi finanţa în prezent stilul de viaţă extravagant, cel puţin până îşi primea banii din moştenire. Un iubit de ispravă – bun de păstrat! Avea ochii foarte depărtaţi, gene rare şi o claie de păr negru ca tăciunele bine pomădat, răsărit pe cap ca o peluză deasă şi bine întreţinută. Studiase la Oxford sau la Cambridge, nu mai ştia bine la care din ele, dar Bailey nu voia să-l mai întrebe din nou, ca să nu râdă de ea că nu-şi mai amintea.

Tony a mai comandat încă un rând de băutură. Bailey şi-a luat o friptură cu cartofi prăjiţi şi s-a repezit la coşul de pâine de îndată ce a fost pus pe masă.

— Ia-o mai uşurel, tigrule! a spus Melinda. Parcă n-ai mâncat de câteva zile!

Bailey a pus felia de pâine înapoi pe farfurie şi a sorbit din apa minerală. Locul vibra de o energie înteţită de droguri. Nu era prea nostim să fie trează în locul acela. Prea multă gălăgie, nu se putea sta de vorbă.

Tony a spus ceva, şi ea s-a aplecat spre el.

— Ce-ai zis?

— Arăţi grozav de bine în ultima vreme. Ţi-a priit dezalcoolizarea, a adăugat el, măsurând-o din cap până în picioare, făcând-o să se foiască, stânjenită.

— Adică vrea să spună că ai forme, păpuşă! a intervenit Melinda, arătând spre sânii lui Bailey. Te-ai mai împlinit un pic! Ştii, a continuat ea, întorcându-se spre Tony, eu m-am împlinit înaintea lui Bailey, deşi ea e cu un an mai mare ca mine.

Bailey şi-a sprijinit coatele pe masă, vrând să-l împiedice pe Tony să o mai studieze. De parcă nu era destul de stânjenitor şi aşa.

— Îţi mai aduci aminte de vacanţa aia când ai venit la noi şi ai încercat un sutien de-al meu şi-a trebuit să îndesăm cupele cu şosete?

Melinda a râs, dând capul pe spate, dezgolindu-şi gâtul.

— Când a dat cu ochii de tine mama era să se înece cu ceaiul.

Unele amintiri meritau să fie şterse din minte, iar aceasta era una dintre ele. Simţise pe piept apăsarea şi strânsoarea neobişnuită a sutienului, dar asta o făcea să se simtă adultă şi îşi mai pusese pe deasupra şi o bluză mulată de caşmir de-a Melindei. Şi îşi închipuia că intră în camera plină de oameni mari arătând şi ea la fel ca ei, dar tatăl ei s-a făcut stacojiu la faţă şi mamei i s-a oprit respiraţia, după care a trimis-o urgent să se schimbe.

— Da, mi-aduc aminte.

— Eram nişte fetiţe prostuţe, a spus Melinda, apucându-l pe Tony de mână. De fapt, Tony şi cu mine am tot discutat în ultima vreme dacă n-ar fi cazul să avem copii, nu-i aşa, Tony?

— Aşa e, a răspuns Tony, bătând-o uşor pe mână.

Slavă Domnului că au schimbat subiectul discuţiei.

— Închipuie-ţi ce drăgălaş ar putea fi copilaşul nostru! a exclamat Melinda, apropiindu-şi faţa de a lui Tony, sărutându-l pe obraz, ca apoi să-i şteargă urma de ruj cu degetul. Sau copilaşii, că ştiţi şi voi că la noi în familie se nasc gemeni. Ar fi o combinaţie perfectă între deşteptăciunea mea şi frumuseţea ta.

Bailey era să se înece cu apa din pahar şi era convinsă că Tony se strâmbase.

— Deşteptăciunea ta? s-a mirat el.

Melinda s-a aplecat peste masă, prefăcându-se că vorbeşte în şoaptă:

— Tony nu şi-a luat niciodată examenele de la facultate, dar să nu mai spui la nimeni. Nu-i place să pomenim despre asta.

— Haide, că e vorba doar de un singur examen, dragă! s-a zburlit Tony. Să te fi văzut pe tine cum te-ai fi descurcat în locul meu. Nu grozav, bănuiesc… Oricum familia mea e renumită pentru bărbaţi superinteligenţi. De fapt, vărul meu o să câştige Premiul Nobel pentru ştiinţă destul de curând. Sunt aproape sigur de asta, aşa că să faci bine să-ţi reconsideri părerea.

— Scuză-mă, Tony, a spus Melinda, clipind insistent spre el.

El a pufnit, părând că se mai calmase.

Bailey a mai luat încă o felie de pâine.

— Şi ce-a făcut vărul tău atât de grozav?

— A inventat o metodă de a identifica o persoană după ADN.

— Nu înţeleg. ADN-ul aparţine persoanei de la care provine, nu?

— Se foloseşte în rezolvarea dosarelor penale. Adică, dacă la locul crimei se găseşte o picătură de sânge sau un fir de păr se poate identifica cu precizie cine e făptaşul. Adică, să zicem că au un suspect, fac testul ăsta şi află cu siguranţă dacă el e vinovat sau nu.

— Groaznic, a intervenit Melinda, prefăcându-se că vomită. N-am putea să nu mai vorbim acum de păr şi sânge?

— Chiar merită Premiul Nobel pentru asta, a continuat Bailey fără să o ia în seamă. Sună mai degrabă a vrăjitorie decât a ştiinţă. A învăţat şi el tot la Cambridge?

Tony a scuturat din cap, sâcâit. Bailey greşise şi de data aceasta.

— Nu, la Oxford. Toţi cei din familia noastră au învăţat la Oxford.

— Aşa e, scuză-mă!

Li s-a adus mâncarea, friptura ei sclipea suculentă, dar nu a apucat să ia câteva înghiţituri că Tony a insistat să plece. Bailey nu voia să meargă la club, prefera să rămână acolo şi să termine de mâncat, dar ar fi fost umilitor să stea singură la masă. A mai înfulecat câţiva cartofi prăjiţi şi a ieşit urcându-se cu ei într-un taxi.

S-au oprit dinaintea unei foste biserici, unde petrecăreţi nerăbdători formau o coadă ce se încolăcea după clădire. Bailey avea de gând să meargă mai departe, dar Melinda a împins-o afară din maşină. Din acel punct, o forţă magnetică a pus stăpânire pe ea, trăgând-o pe lângă paznici, peste hăul căscat al pragului. Şi-a pus în minte să nu stea mai mult de zece minute în club, ca un test de voinţă, până când Tony şi Melinda aveau să-şi concentreze atenţia asupra unor noi prieteni şi noi droguri. S-a uitat la ceas.

O să ajungă acasă înainte de miezul nopţii şi o să se trezească devreme ca să prindă întrunirea de la Alcoolicii Anonimi de la ora opt şi jumătate.

Tema din seara aceea era „Dezgoliţi cât îndrăzniţi“. Din învălmăşeala de trupuri de pe ringul de dans înţesat ţâşneau mereu braţe şi picioare lungi şi slăbănoage. Luminile pulsau în ritmul unei melodii a trupei Tom Tom Club[13] şi dansatorii păreau uneori că alcătuiesc un singur organism, ca o fiinţă ce zvâcnea în căutarea plăcerii.

Odată intraţi, Tony şi Melinda s-au făcut nevăzuţi, luând-o la dreapta. Căutau probabil cocaină, care se găsea de obicei într-una din cămăruţele de la subsol, în zona privată unde membrii clubului puteau să se zvârcolească unul peste altul, să-şi picure LSD sau să facă orice altceva ce aveau să regrete în dimineaţa următoare.

Ea a urcat la balconul de la etaj să vadă mai bine şi s-a aplecat peste balustradă, scrutând mulţimea. Nici o faţă cunoscută. Cu patru luni în urmă, ar fi fost tratată regeşte din clipa când ar fi trecut pe lângă paznicul de la intrare. Dacă făceai parte din anturajul lui Tristan, ţi se deschideau toate uşile şi lumea te lua în braţe.

— Ia te uită… Bailey, trădătoarea afurisită!

Vorbeşti de lup… Era chiar Tristan. Şi nu numai el, ci şi Wanda, şi câţiva angajaţi de la firmă, care se străduiau să arate plictisiţi şi plini de sine.

— Ce vrei să spui?

Îşi dădea seama că era mai bine să fie ofensivă, dar nu îi venea în minte o replică mai bună.

— Păi n-ai preluat tu lucrarea Melindei? Cum vine asta? Toată lumea ştie că verişoara ta nu are cu ce plăti. Şi de unde se ştie asta? Le-am spus chiar eu.

Asta explica de ce nu mai veniseră muncitorii. Era o problemă pe care banii lui Tony aveau s-o rezolve, dar pentru moment ea trebuia să-i ţină piept lui Tristan.

El făcuse atât de mult pentru ea, o angajase şi o pregătise, o făcuse să se simtă deşteaptă şi plină de talent. La început fusese o secretară măruntă, dar el remarcase că se străduia, lucrând până târziu şi făcând orice era nevoie atunci când se ivea o urgenţă.

— Uite ce-i, Tristan! Îmi pare rău pentru asta. Te rog să mă crezi. Melinda îmi aruncă un colac de salvare. Aşa cum zici şi tu, nici măcar nu-şi poate permite încă să plătească. De ce-ai vrea tu să-ţi baţi capul cu aşa ceva?

— Adică tu îmi faci mie un serviciu… aşa explici tu?

— Nu, n-am vrut să spun asta.

— Tristan, ea chiar ţi-a suflat lucrarea asta, a intervenit Wanda, întinzându-şi gâtul lung. Am văzut cu ochii mei.

— Te-am dus la tratament, a pufnit Tristan, şi asta e răsplata ta?

Avea dreptate. Simţea că i se risipeşte bruma de tărie ce-i mai rămăsese.

— Ai făcut atât de mult pentru mine, Tristan, îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin mai întâi la tine, dar totul s-a întâmplat atât de repede. Eram disperată. Nu am nici bani, nici slujbă şi nici unde să stau. Melinda mi-a oferit toate astea. Cel puţin deocamdată.

El şi-a plecat capul într-o parte, domolit pentru moment.

— N-ai decât să păstrezi lucrarea la apartamentul verişoarei tale. Dar o să fie ultima pe care ai s-o mai faci. Nu-ţi permit să-mi sufli comenzile. Şi să nu uiţi că eu pot să te distrug în oraşul ăsta.

Şi-a plecat lăsând-o pe Bailey tremurând toată, cu o mână pe balustrada balconului şi cu cealaltă pe piept, simţind că-i bate inima de parcă ar fi tras pe nas câteva grame de cocaină.

Tristan putea să-i distrugă complet cariera. Cum de nu se gândise la asta? La tratament, fusese sfătuită să-şi facă un plan pentru momentul când va fi externată, iar ea se gândise să se mute într-altă parte, la Los Angeles sau San Francisco, de exemplu, ca să înceapă o viaţă nouă. Dar asta era greu când nu ai nici bani, nici prieteni.

Ar trebui să sune pe cineva de la Alcoolicii Anonimi sau pe colega ei de cameră de la Silver Hill. Să mărturisească cât îi ardea sufletul după un pahar de tequila. Ceva care s-o ardă şi să-i amorţească iute durerea. Dar ideea de a se duce la colţul străzii să bage monede într-un telefon public ca să trezească o fată aproape necunoscută i s-a părut de-a dreptul prostească. Suna a disperare. Iar ea nu era disperată. Cel puţin nu încă.

Un singur pahar. Atâta tot. Apoi o să iasă afară şi n-o să mai calce niciodată pe-acolo.

În geantă nu avea decât câteva jetoane de metrou şi o hârtie de cinci dolari. A scotocit prin toate buzunarele laterale ale poşetei şi aproape că a strigat de bucurie când a dat peste o hârtie de douăzeci. Rezerva ei pentru urgenţe.

Tequila era bună, aşa cum se aştepta. Ba nu, chiar mai bună. Ca o flacără fierbinte. O să plece după ce o să-şi ia rămas bun de la Melinda şi Tony, pe care o să-i prevină că Tristan era supărat. I-a găsit în ceea ce fusese cândva

subsolul bisericii, care era acum dichisit cu canapele fistichii şi lumini estompate. Pe măsuţa din faţa lor era o linie de cocaină, iar pe podea se vedea o frapieră cu şampanie.

— Unde-ai fost, Bailey? Vino să stai aici şi să mă pupi!

Melinda era făcută praf, fericită.

Bailey s-a aşezat lângă ea.

— Tristan e pus pe ceartă. S-a supărat că m-ai angajat pe mine. Supărat rău de tot!

— Dă-l naibii! O să am eu grijă de tine. Nu te speria, a spus ea, turnându-i lui Bailey şampanie într-un pahar, vărsând o parte în poală, fără să se sinchisească.

— Nu, nu mai vreau.

Tony s-a aplecat spre ea, cu o bancnotă răsucită în mână.

— Dar te-ai îndulcit cu ceva, nu?

— Doar un păhărel.

Melinda a chicotit.

— E, hai… ia un pahar de şampanie!

Senzaţia de fierbinţeală de la tequila începea să se risipească. Ar fi putut să se strecoare afară, să ia un taxi şi să se ducă acasă, gândindu-se la friptura pe care nu apucase să o termine. Sau să rămână în cămăruţa aceea din măruntaiele unei clădiri în care generaţii întregi de newyorkezi îşi găsiseră iertarea păcatelor şi să se simtă bine o oră-două. Să-şi satisfacă acea nevoie arzătoare.

Nu se punea problema să aleagă.

---

12. „Raspberry Beret“, cântec compus şi interpretat de Prince.

13. Formaţie americană de muzică new wave înfiinţată în 1981 de Tina Weymouth şi Chris Frantz ca proiect colateral al trupei rock *Talking Heads*.

CAPITOLUL TREISPREZECE
New York, noiembrie 1884

Aşa cum îi promisese, la ora unsprezece fix o aştepta o trăsură în faţa clădirii Dakota, pe Seventy-Second Street. După ce s-a urcat, Sara şi-a scos pelerina lungă, bucuroasă că era o seară călduţă, şi şi-a netezit rochia. Îşi petrecuse ultimele trei nopţi muncind de zor la maşina de cusut să-i strâmteze corsajul şi să-i transforme mânecile ca să o aducă în pas cu moda şi, chiar dacă nu era perfectă, făcea faţă. Îşi simţea mâinile umede în mânuşi.

Trăsura s-a oprit brusc pe Fifty-Ninth Street, uşa s-a deschis şi domnul Camden şi-a făcut apariţia, luminat din spate de felinarele de pe stradă.

— Sunteţi pregătită să vedeţi partea cea mai urâtă a societăţii? a întrebat-o el, aşezându-se lângă ea şi întinzându-i o mască delicată, decorată cu pene de păun, cu irizări de albastru şi verde.

Masca lui avea culoarea aurului patinat.

Chiar dacă era îmbrăcat de gală, arăta de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o trântă. Cu nasul lui coroiat, nu aveai cum să nu-ţi dai seama că nu aparţinea aristocraţiei. Dar nepotrivirea adorabilă dintre hainele elegante şi înfăţişarea lui aspră a lăsat-o fără suflare.

— Sunteţi convins că e o idee bună? a întrebat ea, strângând între degete baierele măştii. Nu se cuvine să fiţi văzut cu o angajată a Dakotei, lumea o să mă jupoaie de vie şi pe dumneavoastră la fel.

— Am anunţat că o să fiu însoţit de verişoara mea de-al doilea, Imogen Cuthberg. Ne vom strecura şi noi pe margini şi-apoi o zbughim pe uşă-afară. N-o să ne bage nimeni în seamă. Promit.

— Imogen Cuthberg? Doar atât aţi fost în stare să născociţi?

El s-a bosumflat, prefăcându-se supărat.

— Ba chiar am o verişoară de-al doilea pe care o cheamă Imogen Cuthberg, să ştii! Şi are un suflet minunat! a pufnit el, apoi a căzut pe gânduri. Are dinţii cam strâmbi şi nu e prea deşteaptă, dar e minunată de-a dreptul.

— În cazul acesta, îmi închipui ce părere aveţi despre mine.

Întunericul îi dădea curaj.

— Că aveţi dinţi frumoşi şi o minte ascuţită, dacă vreţi să ştiţi!

Din fericire, domnul Camden nu putea să o vadă cum se înroşise.

Trăsura s-a oprit în cele din urmă în faţa reşedinţei familiei Rutherford. Sara a tras adânc aer în piept şi a coborât. Acum, când era îmbrăcată cu o rochie cum se cuvenea, toate învăţămintele mamei ei despre ţinută şi comportament i-au venit brusc în minte şi a păşit graţios pe trotuar, îndreptându-se spre intrarea maiestuoasă încadrată de coloane de marmură.

Înăuntru s-au pomenit într-o mulţime de invitaţi. Domnul Camden îi spusese că lista de oaspeţi cuprindea mai bine de o mie de persoane, lucru pentru care Sara era recunoscătoare, căci îi oferea anonimitate. Toată lumea se străduia să intre în salonul cel mare şi s-a lăsat purtată de gloată, simţind pe braţ mâna încurajatoare a domnului Camden. A condus-o spre un colţ al sălii enorme de bal de unde puteau privi nestingheriţi, fără să fie călcaţi pe picioare.

Dacă seara aceea nu părea deja să fi fost un vis, salonul cel mare era conceput să redea o atmosferă de vis. Firide cu ţâşnitori de apă şi coarde căţărătoare de viţă-de-vie sculptate în piatră făceau ca lumea să pară întoarsă cu susul în jos. Greutatea pereţilor cu aspect rustic sporea iluzia optică a cerului pictat în *trompe l'œil* pe tot tavanul boltit.

— Aveţi o rochie minunată, a exclamat domnul Camden, dându-se câţiva paşi înapoi şi rămânând cu gura uşor deschisă.

Nu era nevoie de oglindă să-şi dea seama că rochia îi venea foarte bine, chipul lui îi trăda încântarea.

— Se asortează cu florile, a urmat el, arătând spre vaza uriaşă cu trandafiri roz, care îi ferea de privirile celor din jur, fiind doar unul din sutele de aranjamente florale de acel fel în culori ce variau de la ivoriu la roşu aprins.

Palmierii enormi şi ferigile uriaşe îngrămădite în jurul coloanelor de marmură reflectau şi ele pasiunea prostească a epocii pentru ornamente vegetale interioare.

— Parc-ar fi o junglă!

Era mândră şi sfioasă, dornică prin urmare să-i abată atenţia într-altă parte.

— Da, o junglă cu lambriuri jumulite dintr-un castel din Franţa.

— Cred că şemineul se poate asemăna cu al nostru, a observat Sara.

Domnul Camden l-a cercetat îndeaproape.

— Îmbrăcat în piatră de Carlisle şi lemn de stejar sculptat. Pare să fie lat de vreo şase metri. Şemineul din sufrageria Dakotei nu are decât vreo patru metri şi jumătate. Îmi cer scuze pentru asta, domnişoară Cuthberg.

— E şi cazul!

Cum nu-i băga nimeni în seamă, ar fi putut la fel de bine să o strige în gura mare pe numele ei adevărat. Domnul Camden a subtilizat două cupe de şampanie de pe o tavă purtată pe lângă el şi i-a oferit una Sarei.

— Haideţi, veniţi să cercetăm.

Şi a condus-o pe un culoar, îndepărtându-se de aglomeraţie, cu pulpanele fracului fluturându-i în urmă.

— Oare de câţi servitori e nevoie să îngrijeşti o astfel de casă? a întrebat Sara, tuşind din pricina bulelor de şampanie care îi gâdilau nările.

— Vreo patruzeci, din câte am auzit, a răspuns el, deschizând o uşă şi ridicând sprâncenele. Ia te uită!

Au intrat într-o bibliotecă, cea mai impozantă pe care o văzuse Sara vreodată. Trei pereţi erau acoperiţi complet cu rafturi pline de cărţi, înconjurate de nişte balcoane înguste. Şemineul placat cu marmură sângerie o făcea să se gândească la o bucată de carne crudă împănată cu grăsime. S-a apropiat să se uite la figurile sculptate pe poliţa de deasupra: un şir de copilaşi dolofani prinşi unul de altul cu gesturi vulgare sau mânioase.

— Ce Dumnezeu e asta? s-a mirat domnul Camden, apropiindu-se şi oftând. Groaznic, nu-i aşa?

— Mă gândeam că îngeraşii ar fi mai potriviţi pentru un spaţiu mai amplu, a spus ea, arătând spre tavanul casetat. Nu apariţiile astea drăceşti.

— Acum îmi înţelegeţi frustrarea? Să dispui de atâţia bani şi să-i iroseşti pe nişte chestii de prost gust. De aceea vreau să mă desprind de Hardenbergh, a continuat el, întorcându-se spre ea, să-mi pornesc propria firmă şi să încep să schimb lumea. Clădire cu clădire. Fără floricele europene, cu linii drepte înălţate spre cer.

— Vreţi să spuneţi că o să reconstruiţi întreg oraşul, nu-i aşa?

— Poate că da. Cineva trebuie să o facă.

Sara cerceta ferestrele cu vitralii şi vazele de porţelan.

— Cum poţi să-ţi dai seama ce e cu adevărat valoros când totul este atât de scump?

— Asta spun şi eu! a râs el.

Deşi masca îi acoperea faţa, ochii îi sclipeau de bucurie.

— Vine cineva, a tresărit Sara, încremenind la auzul unei voci groase, care se apropia pe culoar. Ce ne facem?

Domnul Camden a luat-o de mână şi a tras-o într-o nişă dintr-o parte a bibliotecii, de unde nu puteau fi văzuţi.

La început, ea s-a opus, dar nu aveau încotro. Erau încolţiţi.

— O să stăm liniştiţi aici o vreme, a şoptit domnul Camden, apropiindu-şi gura de urechea ei. Au venit probabil să fumeze o ţigară şi-or să plece imediat.

Sara s-a tras cât a putut mai departe de el. Nişa avea rafturi pe toate părţile, dar în loc de cărţi legate în piele se aflau tot felul de obiecte de artă: manuscrise antice lângă săbii strălucitoare, figurine groteşti din ţinuturi îndepărtate rânjeau la ei. Temându-se să nu răstoarne ceva, Sara a rămas neclintită.

Scârţâitul canapelelor de piele, mirosul de fum de ţigară au dovedit că domnul Camden avusese dreptate. Vocile bărbaţilor s-au auzit şi mai tare.

— Aleargă bezmetici peste tot! a bombănit cineva cu respiraţie şuierată. Ştii, zilele trecute doamna Rutherford era cât pe ce să fie răsturnată de unul dintr-ăştia pe Fifth Avenue. Şoferul nostru a trebuit să-i tragă puştiului o săpuneală zdravănă. N-au nici un strop de minte, copiii ăştia de pe străzi.

— Tare mi-ar plăcea să-i punem pe toţi într-o barcă şi să-i trimitem departe de-aici, a spus altă voce. Din pricina lor, New Yorkul devine periculos.

— Tare generos mai e, a murmurat domnul Camden atât de încet, încât Sara abia l-a auzit.

Apoi a luat în mână un pumnal de pe un raft de lângă el. Lama lungă cu tăiş doar pe o parte avea un vârf ascuţit, iar plăselele erau încrustate cu rotocoale de aur şi argint.

— Sunt convins că tare i-ar mai fi plăcut copilului acela să pună mâna pe aşa ceva, să le arate el ce e în stare. Eu aşa aş proceda. Netrebnici îngâmfaţi!

— N-ar trebui să atingem nimic, a rostit ea, mimând cuvintele fără glas.

— Domnule Rutherford, a răsunat o voce ascuţită de femeie, nu se face să vă ascundeţi aici.

Domnul Camden a pus pumnalul la loc şi Sara s-a strâns mai aproape de el.

— Scumpă doamnă Rutherford, trebuia să ghicesc că o să ne găsiţi.

După mai multe mormăieli şi proteste, bărbaţii au ieşit unul după altul, lăsând în urmă duhoarea fumului de ţigară de foi.

De-acum nu se mai jucau, bătându-şi joc de cei bogaţi, ci se ascundeau în biblioteca particulară a domnului Rutherford, trăgând cu urechea, pipăindu-i comorile. Domnul Camden putea intra în înalta societate datorită soţiei sale, dar Sara era impostoare de-a dreptul. Fusese o prostie să vină acolo.

— Au plecat.

Domnul Camden nu s-a clintit.

— Mai stai puţin, să-i lăsăm să se împrăştie, a spus el, ridicând mâna şi atingându-i uşor obrazul Sarei.

Ea şi-a ţinut răsuflarea, ţintuită de privirea lui pătrunzătoare.

— Eşti minunată.

Gestul lui a căpătat forţa unei îmbrăţişări strânse. Domnului Camden nu-i păsa că ea nu dispunea de averea sau de poziţia socială a celorlalţi oaspeţi. Având el însuşi origini modeste, o putea înţelege pe Sara mai bine decât oricine altcineva. Nu o privea ca pe o servitoare sau o administratoare, ci ca pe o femeie.

Degetul lui i-a mângâiat buzele.

— Trebuie să ne întoarcem la Dakota. Acum.

*

Când au ajuns înapoi la Dakota trecuse de ora unu noaptea, iar în clădire era linişte ca într-o catedrală. Theo a insistat ca Sara să bea un pahar de cherry împreună cu el. În salonul din apartamentul lui, ea şi-a desprins pelerina de pe umeri şi a pus-o pe un scaun din preajmă, în timp ce el turna băutura în pahare. Nu ar trebui să mai poarte vreodată o rochie atât de frumoasă… atâtea tentaţii, într-un interval atât de scurt. După răsăritul soarelui avea să se întoarcă înapoi la slujbă şi să rezolve toate nemulţumirile altora. Dar acum, noaptea era în totalitate a ei.

El s-a întors şi i-a oferit un pahar, apoi s-au aşezat pe canapea.

— Pot să-ţi spun pe nume, Sara?

— Da, a încuviinţat ea.

— Şi tu ai să-mi spui Theo?

— Sigur că da, doar între noi.

— Suntem două ciudăţenii, ştiu bine. Un arhitect modest este primit la un bal doar pentru că soţia lui deţine o poziţie în societate; tu eşti fiică de conte şi totuşi trebuie să te strecori acolo sub un nume fals.

— Mai trebuie să-ţi reamintesc că pe nici unul dintre noi nu ne interesează acest fel de viaţă. Am făcut-o doar ca să ne amuzăm.

— Dar pe mine mă deranjează gândul că tu trudeşti în temniţa asta, având de-a face cu oameni ca doamna Haines şi Fitzroy. Meriţi mult mai mult de-atât.

— Numeşti asta temniţă? a râs ea.

— O temniţă poleită.

— Avem cu toţii propriile temniţe poleite, chiar şi regina, îmi vine să cred.

— Ei, acum o dai pe filozofie! a exclamat el, sorbind din cherry. Ştii la cine m-ai făcut să mă gândesc în seara asta?

Ea a scuturat din cap.

— La Cenuşăreasa. La bal, necunoscută şi frumoasă.

— Păi dacă e aşa, se pare că am rămas cu amândoi pantofii, dar fără prinţ.

Atmosfera devenea prea intimă, greu de suportat. Şi-a lăsat paharul şi s-a ridicat în picioare.

— Te rog, trebuie să plec. Nu vreau să te reţin mai mult decât se cuvine.

El s-a sculat şi i-a dat masca, spunându-i:

— Vrei să o păstrezi ca amintire?

— Mi-ar plăcea, a răspuns ea, mângâind penele. Îţi mulţumesc, Theo.

El s-a apropiat. Amintiri bruşte, oribile, i-au năpădit mintea: limba domnului Ainsworth, mâinile lui pe trupul ei, sânge…

Şi-a adunat tot curajul, neştiind ce să facă. Theo a rămas neclintit, aşteptând, cu ochii aţintiţi la ea.

— Ce e? Spune-mi!

— Nu pot.

Gândul la fapta aceea sordidă, mizerabilă aproape că o făcea să izbucnească în lacrimi.

— Am greşit cu ceva? a întrebat el îngrijorat.

— Nu, nicidecum.

— Sper că-ţi dai seama ce bună prietenă îmi eşti, cât de mult mă bucur să te am în preajmă. Nu vreau să te simţi stânjenită şi îmi cer scuze dacă am făcut-o, apropiindu-mă atât de mult.

— Nu, nu e asta. Nici vorbă.

Dacă ar fi putut să-i explice!

— Atunci despre ce este vorba?

— Când eram mai tânără, a început ea, nesigură la început cât de mult avea să-i mărturisească, am fost trimisă să învăţ croitoria cu doamna Ainsworth, care era o femeie groaznică, ne ţinea la lucru până noaptea târziu, când nu mai vedeam bine unde împungeam cu acul la lumina lumânării. Dar pe cât de haină era ea, pe atât de drăguţ era bărbatul ei. Ne dădea pe furiş bomboane şi ne lăuda. Dar eu nu-mi dădeam seama că se dădea la celelalte fete. Şi le trăgea de-o parte pe câte una. Dar la vremea aceea mi-am închipuit că atenţia pe care mi-o acorda însemna că eram eu mai deosebită.

— Erai tânără şi neştiutoare.

— Doamna Ainsworth lucra o rochie pentru o contesă, chiar rochia asta, a început Sara să povestească, arătând rochia de pe ea. Când era aproape gata, m-a pus să o probez ca să-i verifice lungimea. Şi el a intrat tocmai atunci, când eram eu îmbrăcată cu rochia.

Ea nu a mai pomenit despre felul cum se uitase bărbatul acela la ea: încântat şi ademenitor, cât de mulţumită fusese că îi stârnise o astfel de reacţie. Şi nu i-a mai mărturisit lui Theo nici că celelalte fete o avertizaseră atunci despre apucăturile domnului Ainsworth, povestindu-i despre lucrurile cumplite pe care le forţa să le facă. Şi-aşa emoţia dorinţelor ei adolescentine s-a risipit, înlocuită de ruşine, dezgust şi furie.

— În seara aceea, târziu, doamna mi-a cerut să termin tivul rochiei, şi domnul Ainsworth s-a strecurat prin spatele meu, fără să-l aud.

Theo a clătinat din cap.

— S-a aplecat peste mine, sprijinindu-se cu o mână pe masă şi mi-a şoptit cuvinte îngrozitoare, cuprinzându-mă pe la spate. La început am încremenit, dar apoi am făcut ceva îngrozitor… am apucat o foarfecă, a urmat ea, trăgând aer în piept, amintindu-şi atingerea rece a fierului, şi i-am înfipt-o în mână. Adânc până am dat de lemnul mesei.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Theo i-a apucat faţa, întorcând-o spre el, dar ea nu l-a putut privi în ochi. A tras doar adânc în piept parfumul lui cu iz de portocală şi tutun.

— Am fugit în sus pe scări, cu rochia în mână, mi-am adunat lucrurile şi-am fugit la Londra. M-am angajat ca menajeră într-un loc oribil, la un han jegos, şi de-acolo mi-am croit un drum.

— Vai de mine, Sara, prin ce ţi-a fost dat să treci! Şi ce a trebuit să faci! a exclamat el, ridicându-i bărbia şi privind-o în ochi. Te înţeleg pe deplin, şi eu i-aş fi făcut la fel tatălui meu vitreg.

— Da?

— Într-un an, de ziua mamei mele i-am făcut cadou un caiet cu desene făcute de mine. Castele şi conace, o schiţă a ei îmbrăcată într-o rochie de gală, cam ca asta pe care o porţi tu acum, deşi ea nu avusese aşa ceva niciodată în viaţa ei. Ea s-a uitat cu atenţie la fiecare pagină, mângâind cu degetele fiecare linie, de parcă ar fi fost scrise în Braille. Dar asta l-a înfuriat pe tatăl meu vitreg, care i-a cerut să arunce caietul pe foc. Ştia prea bine că aşa ne va strica şi mamei, şi mie buna dispoziţie. Privirea victorioasă din ochii lui atunci când ea l-a aruncat în flăcări m-a făcut să-mi doresc să am o puşcă. L-aş fi ochit drept în faţă, a încheiat el, frecându-se la ochi, de parcă ar fi încercat să-şi şteargă amintirea aceea. Te rog să mă scuzi.

— Pentru ce?

I-ar fi plăcut ca el să povestească mai departe, să prelungească cât mai mult chinul de a-l simţi atât de aproape.

— Se pare că nu pot să mă ţin departe de tine. Dacă se întâmplă vreo prostie vreunui locatar sau vreunui muncitor, tu eşti singura persoană căreia vreau să-i povestesc. Mi-e teamă că depăşesc măsura şi uneori încerc să mă reţin.

— Înţeleg. Şi ai făcut ce se cuvine.

— N-aş vrea să te gândeşti la mine ca la un alt domn Ainsworth, dar Sara… nu mai suport să fac ce se cuvine.

Sărutul a fost început de ea, nu de el. Rochia de mătase i-a alunecat de pe umeri asemeni unor petale de trandafir în dogoarea verii, şi împreună cu ea s-au risipit şi amintirile tulburătoare despre domnul Ainsworth. Iar Theo a cuprins-o blând, cu delicateţe, dinaintea şemineului.

Sara s-a lăsat în braţele lui, pierdută printre umbrele Dakotei, între zidurile groase care nu lasă să străbată în afară nici sunete, nici temeri.

*

— A venit doamna Camden! a strigat Daisy, dând buzna în biroul Sarei, roşie toată la faţă.

Sara nu dormise deloc noaptea precedentă, după ce la revărsatul zorilor plecase din apartamentul lui Theo şi se furişase în camera ei, purtând în mână masca cu pene de păun. Poate nu înţelesese bine ce spusese Daisy.

— N-am auzit. Ce-ai spus?

— Au venit copiii şi soţia domnului Camden, urcă acum în apartamentul lor şi doamna Camden a zis că vrea să vă vadă imediat.

— Dar trebuia să vină abia joia viitoare, nu-i aşa?

Întrebarea nu-şi avea rostul şi nu schimba cu nimic faptul că femeia se afla deja în clădire, numai că Sara avea nevoie de ceva timp ca să înţeleagă ce se întâmplă.

— Ştiu, da' e aici acum! Copiii sunt adorabili, îmbrăcaţi la fel, aşa o să-i îmbrac şi eu pe-ai mei când o să am copii.

— Mă duc imediat acolo. Până atunci, cheamă cameristele de la etajul acela să le despacheteze bagajele.

Tonul strident al vocii ei a făcut-o pe Daisy să-şi revină din visare.

— Da, doamnă!

După ce fata a închis uşa în urma ei, Sara s-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Ce spera să vadă? Pe Theo, traversând cu paşi mari curtea gata să o ia în braţe şi să-i spună că o iubeşte? Sigur că nu. Fusese doar un vis de o clipă, când amândoi păşiseră într-o altă lume, îmboldiţi de frumuseţea ostentativă a oamenilor şi a locului unde se ţinea balul. Acum se terminase totul.

N-ar fi vrut altceva decât să se ascundă în camera ei şi să doarmă, să doarmă ani de zile până când Theo nu va mai locui acolo şi ea va putea să-şi vadă mai departe de treburi fără să dea de el peste tot.

În apartamentul lui Theo era mare agitaţie, hamalii se opinteau cu cufere şi cameristele umblau de colo, colo ca un stol de gâşte cu tichii albe. Sara a rămas o clipă în holul de la intrare, proptindu-şi o mână pe şemineul placat cu alamă. Peste toată zarva se auzea o voce de femeie, cu un accent englezesc melodios.

— Ei, Emily, sunt convinsă că păpuşa e pe-aici pe undeva. Dacă ai răbdare o să apară ea în cele din urmă.

Sara a intrat în salon, unde se afla femeia pe care o mai văzuse în ziua aceea la Langham. Avea părul blond coafat cu onduleuri perfecte şi purta o rochie ecosez de voiaj. Era o femeie frumoasă, trebuia să recunoască. Cu pielea ei albă şi părul deschis ar fi trecut neobservată, dacă nu ar fi fost ochii aceia verzi-aurii cu gene atât de negre, care păreau că aparţin altcuiva. E clar că Theo fusese fermecat de prima dată când a dat cu ochii de ea. Era modelul ideal al oricărui artist.

Stătea dreaptă în mijlocul încăperii, vorbind cu o fată pe care Sara a recunoscut-o ca fiind fiica cea mare, pe care o văzuse în ziua aceea la

Langham. Avea părul des şi brunet ca al lui Theo.

— Doamnă Camden, a început Sara cu o voce brusc răguşită, după care a tuşit. Sunt doamna Smythe, administratoarea.

— Aşa e, ne-am cunoscut la Londra.

— Da.

Doamna Camden a păşit spre ea, întinzându-i o mână înmănuşată.

— Dumneata ai salvat-o pe fiica mea Lula în ziua aceea şi nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc cum se cuvine. Din fericire, domnul Camden a insistat să vii aici în America la noi, aşa că acum am în fine ocazia să-ţi mulţumesc.

Sara a tăcut. Uitase cât de flexibil era accentul englezesc. O mică schimbare a tonului putea transforma o afirmaţie într-o acuză sau să-i dea o notă de sarcasm. În prima ei săptămână petrecută la Dakota Sara şi-a dat seama că americanii nu înţelegeau conotaţiile vocii ei. Trebuia să exprime clar ce avea nevoie precum şi cât de urgent trebuia făcut, fără să se bizuie că fraze de genul „Sper că veţi găsi forţa să veniţi la timp la lucru“ aveau să aibă efect.

Dar în vorbele doamnei Camden simţea un mesaj ascuns, o avertizare… sau îşi închipuia doar?

— Nu e nevoie de mulţumiri.

— Oricum, avem nişte probleme de instalare, paturile din camera copiilor trebuie mutate, nu ne place cum sunt aşezate.

— Desigur.

— Minnie!

Theo a intrat cu paşi mari în cameră, dar s-a oprit când a dat cu ochii de Sara. O clipă au rămas amândoi încremeniţi, cu privirile aţintite, dar fetiţa cea mică s-a repezit spre el strigând:

— Papa!

Theo s-a aplecat şi a ridicat-o în braţe.

— Draga mea Emily, ce bucurie neaşteptată! a exclamat el, ridicându-şi apoi privirea spre soţia lui. Aţi venit mai devreme.

— Sigur că da, ne-a ajutat oceanul, a răspuns ea, arătând spre Sara, tocmai îi dădeam instrucţiuni doamnei Smythe. Cam asta e deocamdată, doamnă Smythe.

— Bine, doamnă.

Sara simţea că-i ard obrajii de ruşine.

— Staţi aşa, s-a auzit vocea lui Theo. Doamnă Smythe, vă mulţumim pentru ajutor.

— Şi cu păpuşa mea cum rămâne? s-a smiorcăit Emily, trăgându-l de mânecă pe tatăl ei. N-o mai găsesc şi mami nu vrea să facă nimic.

— Mai termină…

Oboseala din vocea doamnei Camden i-a amintit Sarei de prima ei zi petrecută la New York şi i s-a făcut milă de ea.

— Cameristele sunt ocupate să despacheteze, dar sunt sigură că doamna Smythe ar putea să te ajute.

Mila i-a dispărut.

— Sunt sigură că doamna Smythe are alte treburi de făcut, a spus Theo.

Pentru o clipă, Sara a rămas mută, dar fetiţa i-a zâmbit timidă.

— N-aţi vrea, vă rog!

— Ba da, cum să nu!

În timp ce Sara ieşea cu fetiţa din salon, a auzit-o pe doamna Camden spunându-i lui Theo:

— Credeam că apartamentul va fi gata. Dormitoarele sunt jalnice.

— Am avut mult de lucru, Minnie.

Femeia nu i-a răspuns. Sara şi i-a închipuit îmbrăţişaţi, Theo sărutându-şi soţia. Iar ea simţea încă gustul buzelor lui pe buzele ei.

După vreo câteva minute de căutare, Sara a găsit păpuşa vârâtă între o comodă şi perete. După aceea au venit şi gemenii, Lula şi Luther. Lula, fetiţa pe care Sara o salvase în ziua aceea care acum părea atât de îndepărtată, s-a dus la Sara şi a tras-o de rochie, după care a dat fuga înapoi la fratele ei, zâmbind şmechereşte. Un copil energic, s-a gândit Sara. Prea îndrăzneaţă, după cum s-a văzut din întâmplarea de la Londra care se putea termina cu o tragedie. Ca şi sora lui, băiatul avea bucle lungi, blonde, dar stătea de-o parte, nesigur.

După ce a găsit păpuşa lui Emily, Sara a plecat, trăgând cu putere uşa după ea. Şi-a pus în minte să se ţină departe de familia aceea de-atunci încolo.

— Sara!

Theo o aştepta pe coridor.

— Îmi pare rău că nu am apucat să ne vedem până acum, voiam să-mi cer scuze.

Sara şi-a ridicat ochii spre el.

— Nu e nevoie să-ţi cer scuze. E mai bine aşa.

— Dar… aseară…

— Să nu mai vorbim despre asta.

Din spatele uşii s-a auzit plânsul unui copil. O altă problemă.

— Trebuie să te duci înapoi la familie.

Sara nu a mai aşteptat liftul, ci a luat-o pe scări, având grijă să calce suficient de apăsat să i se audă paşii echilibraţi pe casa scării, deşi tare şi-ar mai fi dorit să se îndepărteze în fugă de bărbatul de care se tot apropiase în luna din urmă.

În seara aceea ar fi vrut să mănânce singură în sala de mese a personalului, dar Daisy şi doamna Haines i-au făcut semn să vină la masa unde stăteau ele împreună cu o tânără cu păr castaniu care privea în gol.

— Dânsa e domnişoara Honeycutt, bona familiei Camden, a spus Daisy.

Sara a salutat-o, înclinând uşor capul.

— Să-mi spui, te rog, dacă familia are nevoie de ceva pe măsură ce se instalează în apartament.

— Sigur că da. Până acum, totul pare liniştit. Dar nu ştii niciodată când apare câte ceva.

Deşi avea trăsături plăcute, chipul ei părea boţit.

— Lucrezi de mult la familia asta? a întrebat doamna Haines, înfigând furculiţa într-un cartof.

— Am început astă vară, după ce au dat-o afară pe cealaltă bonă.

— Copiii par adorabili, a spus Daisy, proptindu-şi braţul pe masă şi răsucindu-şi o şuviţă de păr.

— Sunt tare neastâmpăraţi, a răspuns domnişoara Honeycutt, zâmbind drăgălaş. Să vă zic drept, o să fie o uşurare să-l aibă pe domnul Camden în preajmă mai des ca să le insufle un pic de disciplină paternă.

— Dar el are destul de mult de lucru.

Sara nu intenţionase să se bage în vorbă. Doamna Haines şi-a ridicat capul curioasă.

— Vreau să spun că, deşi Dakota e terminată şi funcţionează, dânsul are de lucru la un nou proiect pentru domnul Hardenbergh. Te-aş sfătui să o supraveghezi îndeaproape pe fetiţă, pe Lula. Are un curaj neobişnuit pentru fetele de vârsta ei.

— Aşa e, a încuviinţat bona. E un adevărat spiriduş.

— Dar doamna Camden cum e? a întrebat Daisy.

Sara îşi dădea seama că ar fi trebuit să o împiedice să pună întrebări indiscrete, dar voia şi ea să audă răspunsul. A luat o gură de ceai,

străduindu-se să înghită friptura de oaie cu fasole. Bucătarul trebuia muştruluit, căci mâncarea personalului nu se asemăna nici pe departe cu delicatesele pe care le serviseră la picnic. Sara a adăugat şi treaba asta pe lista cu ce trebuia să facă a doua zi.

Domnişoara Honeycutt şi-a fluturat furculiţa în aer, bucuroasă să aibă cui povesti.

— E tăcută, dar mereu se îmbolnăveşte, o doare ba una, ba alta. E păcat, că are nişte rochii aşa de frumoase! Nu ştiu dacă o să facă faţă aici în sălbăticia asta. Am înţeles că îţi ia ceva timp să ajungi în oraş de-aici.

— Oraşul începe treptat să se întindă către nord, nu s-a putut abţine Sara să nu precizeze. Pe Fifth Avenue şi pe străzile din jur sunt destule case boiereşti şi se spune că o să se mai construiască şi altele pe lângă parc. Se întâmplă că noi suntem primii.

— Dar nu merge destul de repede, în ce mă priveşte, a spus Daisy. Aţi auzit despre balul mascat de aseară de la familia Rutherford?

— Nu, dar ce s-a întâmplat acolo? a întrebat curioasă domnişoara Honeycutt.

Daisy îşi găsise perechea când venea vorba de visare.

— Scrie în ziarul de după masă. Au fost peste o mie de invitaţi. Şi se pare că s-a furat nu ştiu ce lucru de valoare.

— De valoare? a pufnit doamna Haines. Ce valoare?

Daisy a privit în jur şi a continuat în şoaptă, nerăbdătoare să le împărtăşească vestea senzaţională.

— Azi dimineaţă s-a descoperit că a dispărut un pumnal preţios din biblioteca domnului Rutherford. Valora mii de dolari. Cică era din Tibet.

În mintea Sarei a apărut imaginea mânerului cu ornamente aurite şi argintate. Stătuse la o palmă de el. Dacă Theo avea să creadă că ea îl luase?

Şi-a golit farfuria şi a trimis un hamal să-i ducă un bilet sigilat lui Theo în care-i cerea să vină la ora opt pe terasa de pe acoperiş.

În timp ce îl aştepta, plimbându-se agitată de colo, colo, şi-a dat seama cât de nesăbuit era gestul ei. Dorea cu tot dinadinsul să găsească o ocazie ca să vorbească cu el şi folosise pumnalul drept scuză. Tocmai se pregătea să fugă înapoi pe scări când el şi-a făcut apariţia.

Theo a privit în jur şi apoi s-a repezit la ea, cuprinzând-o în braţe. Asta era ceea ce-şi dorea ea mai mult decât orice. Să o mai îmbrăţişeze pentru ultima oară.

— Scumpa mea, îmi pare rău că nu am mai avut timp să vorbim. Tocmai mă pregăteam să vin la tine când am primit biletul.

A tras-o într-un colţ lângă coşul de fum şi a proptit-o cu spatele de zid, mângâindu-i faţa cu mâna şi ridicându-i bărbia cu două degete.

— Aşa vreau să fim, aşa îmi place, a spus el, sărutând-o prelung, atingându-i uşor limba, făcând-o să i se răscolească toate măruntaiele.

După o vreme, ea şi-a lăsat capul pe umărul lui. Aerul rece îi biciuia faţa, dar nu voia să meargă înăuntru.

— Ai auzit că aseară a dispărut ceva din biblioteca familiei Rutherford?

Theo a râs, dându-şi capul pe spate.

— Nu cumva tu eşti de vină? Oare trebuie să te percheziţionez? Faci contrabandă?

— Dar era chiar lângă locul unde stăteam noi.

— Probabil că l-a luat vreun servitor. Oricum, dacă era să iau ceva, nu pumnalul ăla l-aş fi luat.

— Zău? Şi ce-ai fi şterpelit, mă rog?

— Vreuna dintre cărţile acela fantastice din Evul Mediu. Aş fi avut cel puţin ceva cu care să-mi trec timpul până mă găsea poliţia.

Sara nu mai vorbise niciodată atât de deschis, de sincer, cu nimeni şi o durea gândul să renunţe. Dar nu se putea să mai continue aşa, acum că familia lui era atât de aproape. Era un bărbat căsătorit. Avea trei copii adorabili. Nu putea să le pună fericirea în pericol.

— Am avut noroc că nu ne-a prins nimeni împreună, Theo, a continuat ea cu o fermitate de care nu se crezuse în stare. Trebuie să ne vedem de vieţile noastre. Tu îi ai acum pe doamna Camden şi pe copii lângă tine. Nu putem continua aşa.

El a oftat şi şi-a frecat palmele. Vântul se înteţise şi-i ridicase reverele hainei.

— Îmi pare rău, Sara, tu însemni totul pentru mine. M-ai ajutat atât de mult în toate privinţele. Vreau să ştii că m-am îndrăgostit de tine.

— Ajunge!

Şi-a amintit cum îşi întărise sufletul mama ei. Acum venise rândul ei. Deşi îi era mult mai greu. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt şi aveau să lucreze împreună.

— Nu o să mai vorbim niciodată despre asta. La revedere, Theo!

Şi-a apucat poalele rochiei care păreau că-şi fac de cap, zbătându-se din pricina vântului pe lângă picioarele lui Theo, şi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL PAISPREZECE
New York, decembrie 1884

Bine ar fi fost dacă Sara ar fi putut fi mai tare. În luna care a urmat după întâlnirea lor pe terasa de pe acoperiş, deşi nu i-a îngăduit lui Theo să o sărute sau să se apropie în orice fel, privirea lui, atingerile uşoare ale braţului când treceau unul pe lângă celălalt pe coridoare erau îndeajuns să-i tulbure gândurile noaptea. Era convinsă că Theo nu intenţiona să o facă să se simtă vinovată, ci că voia pur şi simplu să-i arate că se gândea şi el la ea. Că acea singură noapte petrecută împreună era o amintire scumpă pentru amândoi.

Iar ea nu putea să nege că uneori privea pe fereastra biroului ei şi, zărindu-l în curte vorbind cu vreun locatar, se hotăra că era absolut necesar să verifice dacă noul portar era îmbrăcat corect. De câteva ori pe săptămână, Theo obişnuia să treacă pe la ea şi se aşeza în faţa ei câteva minute ca să se intereseze despre locatari, iar ea îi răspundea sec, cu voce scăzută, ştiind că Daisy şi doamna Haines auzeau tot ce se vorbea.

Aflându-se acum dinaintea ferestrei, Sara privea cum familia Camden pleca la o petrecere, cu copiii îmbrăcaţi în costumaşe identice de catifea, iar doamna Camden într-o rochie de mătase bleu pal cu dantelă ecru. Spre deosebire de ea, Sara arăta neîngrijită, veştejită, o fată bătrână îmbrăcată fără gust. După bal, îşi aruncase în cufăr rochia de mătase roz şi masca cu pene de păun, să nu le mai vadă. Să nu le mai îmbrace vreodată.

După ce trăsura ce ducea familia Camden s-a îndepărtat prin arcada de la ieşire, Sara şi-a pus mantia de postav ca să plece în oraş. Trebuia să cumpere decoraţiile pentru bradul de Crăciun uriaş pe care Fitzroy îl pusese într-un colţ al sufrageriei. Avea nevoie de ghirlande şi de alte nimicuri de felul acela, deşi numai de aşa ceva nu-i ardea ei atunci.

— Vă supăraţi dacă vin şi eu cu dumneavoastră? s-a auzit vocea lui Daisy, care a trezit-o din visare. Sunt liberă în după amiaza asta şi i-am promis mamei mele că mă duc să o văd. Nu se simte prea bine.

Ultimul lucru de care avea nevoie era sporovăiala necontenită a lui Daisy, dar nu găsea nici un motiv să o refuze.

— Sigur că da, dacă eşti gata acum.

Au pornit împreună spre gara trenului suspendat de pe Ninth Avenue. Sara îşi simţea picioarele grele, de parcă ar fi fost buşteni, nu carne şi oase, şi o durea tot corpul la fiecare pas. Din cer cădeau fulgi moi de zăpadă, de parcă şi vremea era prost dispusă, şi albeau grămezile de bolovani din parcelele goale de pe drum.

Trenul a intrat în gară chiar când au ajuns ele pe peron.

— Încotro mergeţi? a întrebat Daisy, în timp ce şi-au găsit două locuri mai în faţă.

— Mă gândeam să fac nişte cumpărături la Steward's de pe Broadway.

— Ce noroc pe mine! Putem să coborâm la aceeaşi staţie, că magazinul este lângă casa alor mei.

Sara s-a chircit toată când trenul a pornit pufăind. Abia începuse să se obişnuiască cu trenul suspendat. Era o mare realizare, dar ea nu suferise niciodată senzaţia de a se simţi suspendată deasupra oraşului, într-un vagon mic de tren, tras de ceea ce părea a fi o locomotivă prea mică. Era de-ajuns o pală mai zdravănă de vânt ca să răstoarne toată drăcia aia de pe şine.

Dar Daisy era încântată să privească pe fereastră şi să arate cu degetul la lumea şi la clădirile pe lângă care treceau.

— Te duci mereu să-ţi vezi familia în zilele libere? a întrebat-o Sara când trenul s-a oprit la staţia de pe Forty-Second Street.

— Da, a răspuns Daisy înveselită, dornică de vorbă. Noi suntem zece copii, şi mama face mereu tocană. N-aş vrea s-o pierd pentru nimic în lume. Petrecem frumos şi de Crăciun. Ar trebui să veniţi şi dumneavoastră.

Invitaţia era extrem de nepotrivită, dar făcută cu toată căldura.

— Eşti tare drăguţă, dar o să am destulă treabă pe cap să mă ocup de clădire în ziua aia. Cred că vom avea şapte petreceri de organizat.

— I-aţi văzut astăzi pe domnul şi pe doamna Camden cu copiii? Doamna Camden e cam acră, aşa mi se pare. Dar domnul Camden e tare cumsecade.

Sarei îi părea rău să recunoască în sinea ei că îi plăcuse caracterizarea doamnei Camden.

— Daisy, să nu cumva să vorbeşti aşa şi cu locatarii. Te porţi prea familiar.

Nu voia să se gândească la familia Camden şi nici la Crăciunul trist pe care avea să-l petreacă. O zi întreagă la birou, apoi masa de seară luată cu personalul. Nu era diferit de sărbătorile petrecute la Langham, dar anul acesta era mult mai greu.

Şi-a descheiat pelerina. În vagon era cald, culoarul dintre banchete fiind tot înţesat de trupuri pe măsură ce trenul se apropia de centrul oraşului.

— Eşti născută în Irlanda, Daisy?

— Nu, m-am născut aici. Sunt americancă. Dar pistruii mă dau de gol. Tare aş vrea să mi-i scot de pe faţă!

Trenul s-a oprit cu o smucitură şi pentru o clipă Sara a crezut că o să vomite.

— Aţi păţit ceva? a întrebat Daisy, ridicându-şi capul.

— Legănatul ăsta îmi provoacă greaţă.

— Dar parcă spuneaţi că n-aţi vomitat niciodată când aţi venit peste ocean din Anglia.

Daisy părea că ţine minte tot felul de lucruri ciudate.

— Da, atunci nu mi-a fost rău, dar puteam să ies afară la aer curat. Nu eram închisă ca o sardină într-o cutie de conservă.

Ce-i venise să spună asta? Simpla imagine a făcut-o să i se întoarcă stomacul pe dos. Ceea ce era destul de neobişnuit, căci ea călătorise de mai multe ori cu trenul suspendat şi nu se simţise aşa.

— Arătaţi cam rău, doamnă Smythe.

— Nu, nu, n-am nimic.

A făcut un calcul în gând. Îi întârziase ciclul. Dar nu era cu putinţă. Poate că nu ţinea bine minte datele. Ar fi fost bine dacă ar fi putut să se uite pe un calendar.

Au ajuns la staţia unde trebuiau să coboare. Daisy a pornit-o sprintenă pe trepte în jos, iar Sara s-a văzut nevoită să tragă adânc aer în piept de câteva ori în timp ce cobora în urma ei. Era imposibil.

Nici nu au ieşit bine în stradă, că un băiat cu părul roşu a strigat-o pe Daisy. Dar vocea lui nu suna veselă, ci mai degrabă speriată.

— Daisy, vino iute, a strigat el, repezindu-se spre sora lui. Mama e bolnavă.

Daisy a apucat-o pe Sara de braţ, iar chipul i s-a întunecat la fel ca cerul mohorât de afară.

— Daisy, vrei să vin cu tine? a întrebat-o Sara, simţind că nu se cuvenea să o lase singură.

— Da, vă rog, doamnă Smythe. Vreţi să veniţi?

S-au îndreptat spre est, către un cartier mai grosolan, unde locatarii de la Dakota nu ar fi pus piciorul vreodată. Daisy i-a arătat peste drum un bloc cu locuinţe sărăcăcioase, din cărămidă roşie, care diferea de celelalte clădiri

din jur doar prin culoarea cornişei. O scară de incendiu neagră cobora în zigzag pe faţadă ca într-un joc de copii.

Înăuntru, o scară hodorogită de lemn ducea la palierul de la etajul al patrulea, unde se aflau două uşi. Daisy a deschis-o pe cea care dădea înspre stradă, şi Sara a intrat după ea. Au pătruns într-o bucătărie cu o chiuvetă murdară, plină de vase, şi o sobă veche. Un ceainic cu floricele era singurul obiect cât de cât arătos din acea locuinţă ce nu putea fi numită decât cocioabă. Masa de două persoane de lângă plită părea caraghios de mică ţinând cont de numărul mare de copii aflaţi în camera de zi imediat următoare. Duşumelele nelustruite şi inegale duceau către cele două ferestre cu perdele brodate cu acelaşi model de floricele de pe ceainic. Sara a simţit că i se încălzeşte sufletul gândindu-se la mama lui Daisy care se străduise să înfrumuseţeze locul acela.

Daisy a schimbat iute câteva vorbe cu un băiat de vreo paisprezece ani cu păr negru şi ochi albaştri, cu buzele strânse de îngrijorare, după care a dispărut într-o cameră întunecată. Sara i-a privit pe ceilalţi copii împrăştiaţi peste tot. Păreau a avea între doi şi opt ani şi, în ciuda mizeriei din casă, arătau curaţi şi bine hrăniţi.

Cum nu găsea nici o vorbă pe care le-ar fi putut-o spune să-i ajute în vreun fel, Sara a tăcut şi s-a aşezat într-un colţ, pe un scaun care se clătina. Au rămas şi ei tăcuţi, cei mai mici smiorcăindu-se din când în când. Daisy a ieşit din camera cealaltă însoţită de un doctor cu o barbă încâlcită şi ochi apoşi. Fără să-i ia în seamă pe cei din încăpere s-a îndreptat iute spre uşă şi a ieşit.

— Ce face? a întrebat unul din băieţii mai mici.

Daisy nu i-a răspuns. Sara a intrat după ea în camera întunecată.

— Doctorul a zis că e de la plămâni, a spus Daisy, arătând către femeia din pat, acoperită cu o plapumă. S-a prăpădit!

Sara a tras adânc aer în piept. Nu se aşteptase la aşa ceva, nu ştia ce să facă şi nici ce să spună.

— Îmi pare foarte rău. Tatăl tău e aici?

Daisy a scuturat din cap.

— A plecat acum vreo câţiva ani. Nimeni nu ştie unde e. Mama ne-a ţinut pe toţi cu ce a mai cusut ea, şi bineînţeles că şi salariul meu a ajutat.

În ciuda atitudinii practice a bietei Daisy, Sara şi-a dat seama că era în stare de şoc. Şi mai avea atâţia fraţi pe care să-i îngrijească.

— Ai să poţi păstra apartamentul ca să ţii copiii aici?

Daisy a privit în jur, de parcă vedea încăperea aceea pentru prima oară.

— Nu ştiu cum o să plătim chiria. Mama a vrut să am o viaţă mai bună şi asta m-am străduit să fac. Dar nu pot să-mi permit să plătesc atât.

Sara a fost mişcată de regretul şi durerea ce răzbăteau din glasul lui Daisy.

— Şi mama mea a făcut la fel, m-a trimis de-acasă ca să am o situaţie mai bună. Drumul tău e abia la început. Mama ta sigur că a fost foarte mândră de tine.

Băiatul cu păr negru a intrat în cameră.

— A murit, nu-i aşa?

Daisy nu a reacţionat în nici un fel, răspunsul era de la sine înţeles.

— N-o să ne putem descurca fără leafa ei, a adăugat băiatul.

Discutarea unor chestiuni atât de triviale lângă cadavrul mamei lor ar fi putut părea necuviincioasă, dar Sara îşi dădea seama că era în joc supravieţuirea familiei.

— O să ne descurcăm noi, aşa cum am făcut mereu, a spus Daisy, netezind plapuma pe pat, de parcă ar fi învelit cu mare grijă un copil.

— O să-mi iau o altă slujbă.

Daisy a clătinat din cap, spunând:

— Eşti un amărât de ajutor de grăjdar, Seamus, ce altceva ai mai putea face? Să fii valetul vreunui gentleman? Orice-ai face tu, tot n-ai să câştigi cât făcea mama din cusut.

— Atunci vino tu să stai acasă şi să coşi în locul ei! Ce zici de asta? s-a repezit băiatul, ridicându-şi bărbia.

— Asta ar fi mai bine s-o faci tu!

— Nu fac eu treabă de femei! Nu face pe deşteapta, s-a răstit el cu asprime, de parcă toată durerea i se prefăcuse în furie. Eu n-am să stau acasă. Nu se face. Eu sunt bărbat în casa asta!

Sarei nu-i plăcea să-i vadă repezindu-se aşa unul la celălalt.

— Trebuie să existe o rezolvare!

— Asta cine mai e? a întrebat Seamus, arătând-o cu degetul.

— E şefa mea, a răspuns Daisy. Las-o în pace.

Băiatul a ieşit afară înjurând. Lui Daisy i se prelingeau lacrimi pe obraji şi nu putea să-şi ia ochii de la trupul mamei de pe pat.

— Pe Seamus l-a iubit mama cel mai mult, o să se potolească el cu timpul.

Câte probleme!

— O să vorbesc cu domnul Douglas să vedem cum să-ţi aranjăm programul ca să poţi veni aici de două ori pe lună, nu numai o singură dată. Poate să-ţi mai dăm şi alte sarcini şi să-ţi mai creştem salariul.

Daisy şi-a ridicat privirile spre ea, cu buzele tremurându-i.

— O să faceţi asta pentru mine?

— Sigur că da.

Sara a plecat, lăsând-o pe Daisy şi pe fraţii săi să-şi plângă pierderea, după ce i-a spus fetei să rămână acasă cât timp i-ar lua să facă toate pregătirile pentru înmormântare. Afară, pe stradă, în toată mizeria şi gălăgia din jur, asigurările pe care i le dăduse fetei îi păreau de-a dreptul prosteşti, nefondate. Nu avea nici o garanţie. Şi i-a trecut prin minte gândul că în ultimele câteva luni angajaţii clădirii Dakota – datorită depărtării de oraş, dar şi pentru că nu existau angajaţi mai vechi, care să ofteze după „cum se făceau lucrurile altădată“ – deveniseră ca un fel de familie, în care Sara juca rolul de soră mai mare şi mai înţeleaptă şi Daisy pe cel al copilei obraznice. Şi dacă la hotelul Langham nu s-ar fi amestecat în viaţa personală a angajaţilor, acum chiar îi păsa de situaţia lui Daisy.

Va încerca să o ajute. Măcar atât putea să facă.

*

Sara şi-a ridicat ochii de la statele de plată pe care le studia de câteva minute. Domnul Douglas sosea fără greş în fiecare marţi ca să verifice registrele de cheltuieli, aşezându-se la birou pe scaunul ei, făcând-o să aştepte în picioare cât verifica cifrele, iar în încăpere nu se mai auzea decât şuieratul respiraţiei sale. Trebuia să se pregătească pentru asta, dar în acea dimineaţă întreruperile nu mai conteneau. Hamalii lăsaseră peste tot numai dâre de ace de brad, căznindu-se să scoată din apartamentele locatarilor brazii de Crăciun fără podoabe, domnul Bates de la etajul al şaptelea înaintase o plângere oficială despre bărbierul care îşi expunea părerile politice, iar doamna Westcott ceruse insistent ca bucătarul să servească prăjitură Washington la ceai, chiar dacă nu figura pe meniul zilei.

Sarei tot nu i se mai liniştise stomacul, iar discuţia despre prăjitură nu a ajutat-o câtuşi de puţin, chiar dacă înghiţise o duşcă zdravănă din Doctor Walker’s Vinegar Bitters[14]. Delicateţea sticlei albastre nu lăsa să se ghicească gustul groaznic al lichidului, dar doamna Haines, care i-l recomandase cu o săptămână în urmă, după ce o întrebase cum se simte,

jurase că acel elixir îi va vindeca indigestia. Sara lua câte o porţie în fiecare zi, dispusă să înghită orice ar putea-o scăpa de greaţă.

Din momentul acela cumplit din tren, Sara nu s-a mai gândit că ar fi posibil să fi fost însărcinată. Vremea fusese îngrozitoare în ultima vreme, toţi angajaţii se molipsiseră cu un microb sau altul. Aceasta putea fi cauza stării ei, a slăbiciunii pe care o resimţea în ultima vreme.

— Uitaţi aici chitanţele zilnice care trebuie semnate, doamnă Smythe, a spus Daisy, punându-le pe birou şi aşteptând tăcută să le semneze una câte una.

Spre dezamăgirea Sarei, domnul Douglas nu acceptase rugămintea de a-i creşte salariul lui Daisy şi-i acordase doar o singură zi liberă în plus pe lună. Se simţea îngrozitor că-i amăgise aşteptările fetei şi îi trecuse cu vederea toată îmbufnarea în cele trei săptămâni de când îi murise mama. Cu toate acestea, încă nu se întâmplase nimic rău, şi familia ei se mai afla încă în apartamentul din blocul sărăcăcios din East Side.

Când i-a înapoiat carnetul de chitanţe, a băgat de seamă că Daisy avea şi o căldare acoperită cu o cârpă de spălat pe jos.

— Ce-i asta, Daisy?

Dar fata nu a apucat să-i răspundă, că duhoarea de peşte stricat i-a umplut nările. Brusc, pâinea prăjită mâncată la micul dejun ameninţa să-i vină înapoi şi i-a făcut semn lui Daisy să închidă iute uşa. Fata a sărit în picioare şi, uşurată, dar şi îngrozită, Sara a vomitat în coşul de gunoi de lângă birou. Apoi s-a lăsat încet pe vine, cu spatele sprijinit de dulap.

— Vai… Doamne, Dumnezeule!

Atât a mai putut rosti. Era distrusă, complet terminată.

Daisy s-a repezit să-i întindă o batistă.

— Ce-aţi păţit?

— Găleata cu peşte… Scoate-o afară!

Daisy a făcut ce i s-a spus, închizând încet uşa, după care a îngenuncheat lângă Sara.

— Fitzroy m-a rugat să i-o duc bucătarului jos. Îmi pare rău.

— Nu, tu n-ai nici o vină.

— Sunteţi bolnavă?

— Nu, adică… nu ştiu.

Daisy a şovăit o clipă, după care i-a spus:

— Nu vă speriaţi, o să vă treacă, am mai văzut eu de-astea…

Sara a privit-o speriată. Daisy ghicise.

— N-o să spun nimănui. Şi mama mea făcea la fel la fiecare sarcină. Eu ştiu să ţin un secret, a continuat ea, încuviinţând solemn din cap. Aţi fost aşa de bună cu mine când a murit mama, că vreau să vă ajut şi eu.

Daisy o privea cu ochii mari, încurajând-o. Deşi era atât de tânără, ştia atât de multe despre naşterea copiilor şi despre moarte. Până atunci, Sara nu cunoscuse pe nimeni îndeaproape, în afară de Theo, şi preţ de o clipă, a invidiat cunoştinţele practice ale fetei. Ar face o greşeală oare să i se confeseze?

— Dar tu eşti doar o copilă, Daisy, nu trebuie să te împovărez cu fapta mea îngrozitoare.

— De domnul Camden e vorba, nu-i aşa?

Sara şi-a dus batista la gură, străduindu-se să privească în gol.

— Am văzut eu cum se uită la dumneavoastră. Vă iubeşte.

Petrecuseră atâta timp împreună, era de la sine înţeles că fata îşi dăduse seama. Fusese o prostie să creadă că va putea să ţină secret acest lucru.

— E căsătorit.

— Da, dar acum sunteţi însărcinată cu copilul lui, a oftat Daisy, vrăjită de romantismul situaţiei.

— Nu trebuie să afle nimic, a spus Sara, apucând-o de mână. Să nu cumva să-i spui.

— Sigur că n-am să-i spun.

Cuvintele ei păreau sincere şi Sara s-a simţit năpădită de un val de frică.

— Nu ştiu ce să fac. Nu pot să fac un copil. O să pierd totul.

— Ştiu eu pe cineva care vă poate ajuta. E o femeie în oraş care ştie ce e de făcut.

Sara mai auzise desigur de aşa ceva. Ştia însă şi că era extrem de periculos şi că nu reuşeau întotdeauna. Dar era în joc slujba ei, avea să fie dată afară dacă era descoperită.

— Şi cum o să facem?

— O să mă interesez, a spus Daisy, mângâindu-i mâna, şi-o să vă spun.

— Nu sunt convinsă că e bine să fac asta.

— Ba e, aveţi altă soluţie?

Uşa biroului s-a dat de perete şi a apărut mutra acră a doamnei Haines, care le privea mânioasă.

— Ce faceţi acolo, pe jos?

— Mi-a căzut tocul şi Daisy mă ajuta să-l găsesc, a răspuns Sara.

S-au ridicat şi, preţ de o clipă, Sara a crezut că o să leşine. S-a aşezat pe scaun.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am mai primit alte cereri de apartamente. Se ţin lanţ, deşi nu mai avem nimic liber, a spus doamna Haines, punând nişte plicuri pe birou. Dar nu arătaţi prea bine. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, vă mulţumesc.

După plecarea doamnei Haines, Daisy a spus, punându-şi un deget pe buze:

— N-am să suflu nici o vorbă, vă promit!

— Crezi că doamna Haines a auzit ce vorbeam?

— Doar dacă a ascultat cu urechea lipită de uşă, dar mă îndoiesc că s-ar înjosi într-atât.

Femeia se furişa mereu prin preajmă, apărând pe neaşteptate. Călca atât de uşor încât nici poalele rochiei nu i se auzeau foşnind când păşea.

Daisy s-a ţinut de cuvânt, dar în ziua când Sara trebuia să se ducă în oraş să rezolve problema a apărut în ziar un articol care descria amănunţit măsurile represive întreprinse recent împotriva celor care făceau avorturi. Se făceau raiduri, şi doctorii şi pacienţii erau arestaţi, primind pedepse severe ca să-i înveţe minte pe cei care ar mai încerca să facă la fel.

Aşa că i-a spus lui Daisy că nu puteau să rişte, cel puţin cât timp durau controalele. Pentru moment, era nevoită să suporte consecinţele.

---

14. Remediu universal pentru afecţiuni diverse, de la reumatism la indigestie, boli respiratorii, pulmonare, dermatologice, ginecologice.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
New York, septembrie 1985

Bailey a deschis un ochi. Se afla în pat, în camera ei de la Dakota. Asta era partea bună. Partea proastă era că îşi simţea capul de parcă ar fi fost plin cu bolovani şi avea gura uscată ca Death Valley[15].

Ultimul lucru pe care şi-l amintea din noaptea trecută era că Tristan apăruse în încăperea unde se ascundeau Melinda, Tony şi alţi câţiva şi clătinase din cap, fără să spună nimic, aruncându-i lui Bailey doar o privire de părinte dezamăgit peste măsură.

Nu trecuse nici măcar o lună de când ieşise de la dezalcoolizare şi se azvârlise înapoi în vârtejul vieţii de noapte din Manhattan. Melinda era prima pe care ar fi vrut s-o învinovăţească, dar ştia de la sanatoriu că vina îi aparţinea în exclusivitate. Se îmbrăcase de gală, ieşise cu oameni despre care ştia că beau şi se droghează şi îşi închipuise că va avea suficientă forţă să reziste. Fusese incredibil de nesăbuită.

A deschis amândoi ochii şi a privit firele de praf care pluteau pe deasupra. Apartamentul era de fapt un şantier murdar, nu exista nici un locşor unde să-şi revină în fire şi era blocată acolo tot sfârşitul de săptămână. Primise un mesaj vocal în care i se spunea că muncitorii vor veni luni la lucru, aşa că măcar asta era o consolare. Tony aranjase să-i plătească el luna în curs.

A cuprins-o disperarea. Avusese intenţii mari, dar se trezise înapoi în aceeaşi mocirlă. Ea nu avea nici un iubit bogat şi îngâmfat care s-o salveze. Nu avea pe nimeni. O apăsa liniştea din apartament ca o fantomă răutăcioasă, care o judeca pentru fiecare pas greşit.

Bailey s-a îndreptat către baia de serviciu care era de fapt o jumătate de cadă înghesuită într-un colţ. Udă toată şi moleşită, abia s-a târât până la un mic restaurant din preajmă unde a mâncat ouă jumări cu pâine prăjită şi a băut nişte cafea. După a doua ceaşcă, bolovanii din cap parcă i s-au mai micşorat şi gândurile i s-au mai limpezit. Dar a cuprins-o şi ruşinea. Şi acum ce avea de făcut? Se sculase târziu şi pierduse întâlnirea de la Alcoolicii Anonimi, dar uitându-se pe broşura mototolită din geantă a văzut

că mai era alta la prânz. Între timp trebuia să găsească ceva care să-i abată gândul de la dezgustul de sine.

În loc să urce cu liftul înapoi în apartament, a apăsat pe butonul pentru coborâre în zona de depozitare a clădirii. Acolo era frig şi linişte şi nu credea că Renzo lucra şi la sfârşit de săptămână. Probabil că se afla pe undeva cu o iubită sau lucra la vreun proiect în aer liber cu alţii ca el, care preferau să construiască şoproane în loc să stea de vorbă cu lumea. Nu era genul ei de loc. Ea prefera artiştii slăbănogi, care aveau obiceiul să-şi declare dragostea la prima vedere. Băieţandri chinuiţi, care la început erau bucuroşi să o asigure pe Bailey că era frumoasă şi că merita să fie adulată. Dar după câteva luni, toţi se făceau nevăzuţi. Fusese mai ceva ca o căpuşă, hrănindu-se din dragostea şi aprobarea lor. Nu era de mirare că rămăsese singură.

Bailey a aprins lumina şi a privit prin depozit, dornică să mute ceva mobile grele ca să-şi verse o parte din mânia acumulată. Putea începe cu cele trei cufere din colţ. Cel de mai de sus nu era prea greu şi l-a împins pe jos. Curioasă, i-a desfăcut închizătorile.

La suprafaţă se afla o rochie demodată în carouri bleumarin. Dantela din jurul gâtului se îngălbenise, dar mirosul puternic de naftalină dovedea că duşmanii cei mai de temut fuseseră ţinuţi la distanţă. Bailey a scos-o din cufăr şi a pus-o pe lângă ea. Era lungă până la glezne, dar era ridicol de strâmtă în talie. A dat-o de-o parte şi a scotocit înainte. O pereche de pantofi de piele negri, închişi pe gleznă, care ar mai fi la modă şi în prezent. Patru corsete şi câteva perechi de chiloţi care căpătaseră culoarea ceaiului, dar altminteri bine păstraţi. A scormonit mai departe, căutând vreun indiciu despre apartamentul din care provenea.

A închis capacul, risipind praful de pe el, şi a observat iniţialele M.C.C. gravate cu litere aurii. Dar nu a mai găsit nici o altă etichetă.

Celălalt cufăr purta iniţialele T.J.C.

Asta însemna ceva! Trebuia să fie al lui Theodore Camden. Iar pe soţia lui Theodore Camden o chemase Minnie. Era oare cu putinţă ca alţi locatari să aibă aceleaşi iniţiale?

Dacă lucrurile astea, dintre care multe se aflau în stare foarte bună, aveau vreo valoare, Melinda ar putea să le vândă şi să-i dea şi ei poate vreun comision. Era clar că acele cufere stătuseră acolo neatinse zeci de ani. Renzo ar fi bucuros să scape de ele.

Cufărul cu iniţialele T.J.C. era din păcate încuiat. Ar fi trebuit să găsească cheia sau să se gândească cum să-l deschidă. Ultimul cufăr din maldăr nu era făcut din aceeaşi piele neagră fină. Era maroniu şi jerpelit. Iniţialele erau scrijelite cu negru, nu încrustate cu metal auriu. S.J.S.

Era încuiat, dar a reuşit să-l deschidă cu o smucitură. Înăuntru a dat peste rochii la fel de vechi, dar mult mai ponosite. Toate în tonuri de maro sau gri, unele dintre materiale atât de aspre, că Bailey simţea că o mănâncă pielea doar privindu-le. La fundul cufărului, a dat peste o rochie de seară de mătase, roz pal, în care era înfăşurată o mască făcută din pene de păun.

A mai găsit şi un costumaş de copil, stil marinar, ceva de modă veche, care arăta mai degrabă ca o rochiţă, cu cravata micuţă bleumarin, păstrându-şi culoarea aproape intactă. Şi câteva eşarfe de mătase în diferite nuanţe de albastru. Dacă nu ar fi mirosit atât de tare a mucegai, Bailey ar fi fost tentată să şi le însuşească.

Într-un colţ era îndesată o sticlă delicată albastră pe a cărei etichetă scria DR. WALKER'S VINEGAR BITTERS. A dat-o de o parte. Nu avea nici o valoare şi o să zâmbească ori de câte ori va da cu ochii de ea pe pervaz.

Sub toate aceste lucruri a găsit un carnet de călătorie de la Fishbourne, din Anglia, pe numele Sara Jane Smythe. Data când ajunsese la New York era ştampilată pe bilet: septembrie 1884. Bailey a răsfoit carnetul care nu mai avea alte însemnări, dar din el a căzut o fotografie.

Înfăţişa o femeie cu un păr bogat, negru, şi un zâmbet ironic, aşezată lângă două fete şi un băiat, ţinând în braţe un copilaş îmbrăcat chiar cu costumaşul de marinar din cufăr. Copilul mişcase capul când fuseseră fotografiaţi, la fel ca şi una din fete, aşa că apăreau şterşi, ca nişte fantome. În spatele lor era ceva ce părea a fi un vapor.

Era o fotografie tipică secolului al nouăsprezecelea. Nici vorbă de zâmbet sau însufleţire. Dar ea prefera o astfel de atitudine faţă de zâmbetele prefăcute, cu dinţii la vedere, din fotografiile care ieşeau gata imprimate din aparatele Polaroid, pentru că îi redau o imagine mai fidelă a personajelor, nu doar măştile lor rânjite.

Uşa depozitului s-a închis, trântindu-se cu un zgomot ce răsunat pe pereţii de ciment asemeni unei împuşcături. Bailey a sărit în picioare cu fotografia în mână. A rămas pe loc încremenită, întrebându-se ce se întâmplase.

— E cineva?

Nici un răspuns. Kenneth îi povestise despre fantomele de la Dakota, când băuseră un ceai împreună în timp ce meşterul făcea măsurători în baie pentru montarea noului tapet. Una dintre ele era o fetiţă înspăimântătoare care bătea o minge roşie, şi se zicea că aduce ghinion şi că anunţa moartea cuiva. Un electrician care lucra în subsol în anii 1930 văzuse o fantomă îmbrăcată în frac, cu cămaşă de ceremonie şi cu ochelari. Se zvonea că ar fi fost Edward Clark, cel care construise Dakota, dar murise înainte de a o vedea terminată.

Bailey nu credea în spirite şi nici în poveştile lui Kenneth despre umblăreţi fantomatici. Nu era posibil ca uşa să se fi trântit de la sine. Sigur că trecuse cineva pe lângă ea şi o închisese fără să-şi dea seama.

A îndesat fotografia în buzunarul de la spate şi s-a dus să deschidă uşa la loc, dar când a întins mâna spre clanţă a auzit nişte paşi apropiindu-se. Se vede că cine închisese uşa se întorcea acum.

Clanţa s-a răsucit. Ea s-a dat înapoi, neştiind ce să facă.

— Ce mama naibii!

În prag apăruse Renzo. S-a holbat la ea o clipă, după care a izbucnit în râs.

— Arăţi de parcă eşti gata de-o cafteală!

Fără să-şi dea seama, Bailey îşi ridicase pumnii gata de atac, de parcă ar fi fost tâmpită. Se vede că poveştile lui Kenneth cu fantome îi lăsaseră ceva urme. Şi-a lăsat mâinile în jos şi-a rămas nemişcată.

— M-ai speriat. S-a trântit uşa.

— Aha, ce ciudat! Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

Bailey şi-a înfipt mâinile în buzunarele blugilor.

— A fost destul de zgomotos.

— Ce cauţi aici în subsol?

— Fac loc pentru muncitori, mă uit ce aveţi pe aici.

El nu a părut să se supere că ea îşi băgase nasul pe-acolo.

— Şi-ai găsit ceva interesant?

— Cred că cele două cufere negre sunt ale doamnei şi domnului Camden, iar celălalt, pe care scrie S.J.S. e al unei femei pe nume Sara Jane Smythe, care a venit aici în 1884. Are înăuntru chiar şi documentele oficiale, un carnet de imigrant.

Renzo era îmbrăcat în blugi Levi’s spălăciţi, lăsaţi pe şolduri, şi un tricou cafeniu.

— Aha, Sara Smythe, a exclamat el, trecându-şi degetele prin păr. Asta a fost în anul când s-a deschis Dakota.

— Ai mai auzit despre ea?

— Sigur că da. A locuit aici cam un an.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Nu ştii?

Bailey a scuturat din cap.

— Hai cu mine!

Renzo a condus-o pe culoar până la biroul său, unde a început să scotocească pe un raft de sus. A scos de acolo un album vechi, dintr-acelea cu file de hârtie neagră şi colţare mici triunghiulare în care se vârau colţurile fotografiilor. Era acoperit cu un strat subţire de praf şi a scos o cârpă din buzunarul de la spatele pantalonilor şi l-a şters înainte de a-l deschide.

— Ăsta e un album cu fotografii şi tăieturi din presă, de pe vremea când s-a construit Dakota, moştenit de la un administrator la altul.

A început să-l frunzărească, dar Bailey l-a oprit.

— Nu te supăra, aş vrea să-l văd pe tot.

— Poftim, a spus el, dându-se la o parte şi lăsând-o să-l studieze pagină cu pagină.

Pe prima pagină era un articol din ziarul *Daily Graphic.*

— „Imaginea uneia dintre cele mai desăvârşite clădiri de apartamente din lume“, a citit ea titlul cu voce tare. Nici nu poţi să primeşti un compliment mai bun ca ăsta!

— Cred că nu.

S-a aşezat pe un scaun şi a început să se uite cu atenţie. Dakota făcuse ceva vâlvă când s-a inaugurat. Era ciudat să te gândeşti că încăperile erau pline de femei în rochii lungi şi de bărbaţi cu jobene şi că în curtea interioară se auzeau copitele cailor tropotind. Deci cineva chiar purtase corsetul acela şi pantofii din cufăr. Nu erau doar exponate de muzeu.

Mai pe la mijlocul albumului erau şi alte extrase din reviste. Într-unul se vedea dormitorul lui Rudolf Nureyev, plin cu o grămadă de ţesături cu imprimeuri, şi cu un pat elisabetan cu baldachin.

— N-ai zice că era prea amator de simplitate, a comentat Renzo, care stătea acum în spatele ei, sprijinit cu mâna pe spătarul scaunului.

A dat repede mai departe restul paginilor, care arătau mai ales imagini ale apartamentelor din anii 1960, cu mobilier minimalist contemporan.

— Astea nu-s pe gustul tău?

— Nu, s-ar potrivi poate într-un bloc din East Side, dar nu aici, a spus ea, închizând albumul.

— Dar n-ai văzut partea unde apare Theodore Camden.

I-a luat albumul din poală şi l-a aşezat pe birou. O bucată de hârtie subţire intrase pe sub o fotografie şi a despăturit-o cu grijă.

Titlul articolului din ziarul apărut la 4 martie 1886 era scris cu litere de-o şchioapă: „UCIGAŞA DECLARATĂ VINOVATĂ“.

La 13 noiembrie, doamna Sara Smythe, fosta administratoare a blocului de apartamente Dakota, a fost găsită vinovată de înjunghierea arhitectului Theodore Camden. Doamna Smythe a mai suferit şi în trecut de halucinaţii, însă domnului Camden i s-a făcut milă de ea, dar generozitatea sa a fost răsplătită cu violenţă şi haos. Domnul Camden lasă în urmă o soţie şi trei copii. Judecătorul Wilton a declarat că „aceasta este o dovadă clară că încercarea de a vindeca demenţa nu are nici un rost.“

— Ea este cea care l-a omorât pe străbunicul Melindei!

— Aşa se zice. Şi asta explică de ce lucrurile ei au fost împachetate şi puse în beci.

Bailey a scos fotografia din buzunar.

— În cufăr am găsit şi asta.

Renzo s-a uitat atent la ea, a răsucit-o pe dos şi a văzut scris de mână, cu litere aplecate: *S. Smythe şi copiii familiei Camden, 1885.*

Bailey a rămas cu gura căscată.

— Criminala stă alături de copii! Ce macabru! Mai e şi altceva în album despre crimă? De ce l-o fi omorât?

— Mi-e teamă că asta-i tot.

— Mor de curiozitate să aflu mai multe. Trebuie s-o întreb pe Melinda dacă maică-sa i-a povestit vreodată ceva despre asta.

— Dar numai după ce o să-i aranjezi apartamentul lui Kenneth cum a fost înainte.

— Dar bineînţeles că am să repar, a ripostat ea privindu-l furioasă.

— Ce ciudat! a exclamat el, ridicându-şi capul.

— Ce?

— Ia mai fă o dată aşa.

— Ce vrei să zici?

— Mai uită-te la mine cum te-ai uitat adineaori.

Ea a făcut ce i-a cerut el, de parcă ar fi fost nătâng.

— Stai aşa!

Renzo a ridicat fotografia în dreptul feţei ei.

— Uite, aveţi acelaşi fel de a ridica sprânceana.

— Vrei să zici că eu arăt a criminală?

— Ei, vorbesc serios, a spus el trăgând-o de mână către o mică oglindă agăţată pe spatele uşii. Uită-te şi tu.

Bailey a repetat mişcarea în faţa oglinzii în timp ce Renzo ţinea fotografia ridicată.

Dar cu siguranţă mai erau şi alţi oameni care puteau să aibă acelaşi fel de a privi. Tatăl ei se uita la fel ori de câte nu părea impresionat sau nu-i venea să creadă ceva.

Dar era ceva legat de ţinuta femeii aceleia, de felul cum îşi ţinea gâtul, cum îşi aşeza buzele. În albumul de familie al părinţilor lui Bailey era o fotografie care semăna leit cu aceasta, doar că era făcută în secolul XX, nu în secolul trecut. Tatăl ei, ţinând-o în braţe pe Bailey abia născută, avea acelaşi zâmbet pieziş.

Toată lumea spunea că Bailey semăna cu tatăl ei. Şi amândoi semănau cu Sara Smythe. Criminala.

Renzo a clipit iute din ochi.

— Asemănarea e incredibilă! Până şi eu văd asta, deşi nu te cunosc de loc.

Insistenţa cu care o privea o speria de-a binelea. Se simţea dezgolită, aşa cum făcea şi ea cu apartamentul Melindei, despuiată de toate punctele de sprijin. Simţea că o înghite subsolul umed, înfiorată de curentul rece de aer.

— Ei bine, eu nu cred că semănăm deloc. Mai bine m-aş duce înapoi sus.

— N-am vrut să te necăjesc cu asta.

— Dar nu sunt necăjită, i-a răspuns ea, mai aspru decât intenţionase, simţind că durerea de cap ameninţa să-i revină. Am avut o noapte proastă, sunt terminată. Ne mai vedem!

— Sigur. Ia-o şi tu mai încet!

Iar Bailey nu a ştiut cum să plece mai iute de-acolo.

*

Ziarul *New York Post* fusese lăsat lângă uşa liftului, şi Bailey l-a ridicat, frunzărindu-l în timp ce aştepta liftul. La zodia ei din horoscop se spunea ceva despre „reluarea legăturii cu familia“, iar ea bănuia că o făcuse deja,

acum că lucra pentru Melinda şi locuia în apartamentul ei. Aşa că asta se potrivea.

Apoi a citit lista de personalităţi născute în ziua aceea. Sonny Rollins împlinea cincizeci şi cinci de ani.

Tatăl ei era foarte mândru că era născut în aceeaşi zi ca faimosul interpret de jazz. Era ziua de naştere a lui Jack! Şi ea era cât pe ce să uite.

Ajunsă sus, a format numărul de acasă. Prea multe cifre de nouă, discul telefonului abia putea să revină la loc. Bailey nu vorbise cu el de când plecase la dezalcoolizare şi nici nu-i spusese că fusese acolo. Nu avea rost să-şi facă griji.

El a răspuns imediat.

— Tati, eu sunt!

— Salut!

— Am sunat să-ţi spun la mulţi ani. Cum ai de gând să petreci azi? a întrebat ea iute, ca să nu-i dea răgaz să o întrebe ce face, să se concentreze doar asupra lui.

— N-ai mai dat nici un semn de viaţă de ceva vreme. Ce se mai întâmplă pe-acolo, pe la New York?

Nu reuşise să scape.

— Da… e o nebunie întreagă. Mă ocup de amenajarea apartamentului Melindei de la Dakota.

— Serios?

— Da.

Tăcere deplină.

— Şi ce ai în plan astăzi? Ieşi undeva cu Scotty?

Scotty era cel mai vechi prieten şi angajat al tatălui ei, care-l scotea din sărite peste măsură, dar Bailey era convinsă că în sinea lui, tatăl ei ţinea la el.

— Nu, Scotty s-a însurat. Are viaţa lui de-acum.

— Aha…

Apoi a tăcut, aşteptând ca el să schimbe subiectul, să-i spună despre ultima nenorocire cu ţevile de apă pe care le reparase singur, fără să fie nevoie să recurgă la instalator, căci folosise gumă de mestecat sau bandă adezivă. Sau despre felul în care reuşise, în fine, să oprească uşa de plasă de la intrare să nu se mai lovească de perete. În vara când a murit, mama ei recunoscuse că adesea strica intenţionat unele lucruri de prin casă ca taică-

său să aibă ceva de făcut în weekenduri. Lui nu-i plăcea să stea jos şi să citească o carte sau să sporovăiască.

Tăcerea se prelungea.

— Auzi, tată! Mi-a venit o idee! Ce-ar fi să iau trenul şi să vin acolo să mergem amândoi la Lobster Shanty?

— Nu, de ce-ai face asta? Mie mi-e bine şi-aşa.

Nu putea suporta gândul că el stătea singur de ziua lui de naştere. Indiferent cât de puţin mai aveau de-a face unul cu altul în ultima vreme.

— Hai că vin cu primul tren. Mă iei de la gară?

— Bine, dacă aşa vrei tu.

Din vocea lui nu răzbătea nici o bucurie, dar probabil că nici dintr-a ei.

Şi-a aruncat câteva haine într-o geantă de voiaj şi a luat metroul spre gară. Trenul a staţionat la Newark mai bine de patruzeci şi cinci de minute. Până când a ajuns la gara Point Pleasant, soarele coborâse spre apus şi stomacul îi dădea semne de foame.

Jack, tatăl ei, o aştepta sprijinit de capota vechiului lor Volkswagen broscuţă. Cât de mult urâse maşina aceea când fusese în liceu! O rablă care se strica când ţi-era lumea mai dragă.

— Credeam că te-ai rătăcit, a spus el, îmbrăţişând-o stângaci.

Ultima dată se văzuseră în primăvară, când ea nu mai contenea să-i vorbească despre numeroşii clienţi pe care-i avea datorită lui Tristan. Se duseseră acasă, unde-i arătase ce modificări puteau face, deşi era convinsă că nu avea să schimbe nimic, dar ardea de dorinţa de a-l impresiona.

Dar Jack nu se sinchisea de gresie cu modele arabe sau de lenjerie de la magazinul Laura Ashley. El era doar un simplu proprietar de atelier de reparaţii auto, aşa cum fusese şi taică-său înainte. Văzuse fără doar şi poate cum se împăuna ea, pomenind de nume faimoase din lumea modei şi a artei, ca să râdă apoi de ignoranţa lui. Simţea acum că i se strângea stomacul de ruşine şi-i părea rău că se oferise să vină. Nu aveau nimic în comun.

— Acum că ai întârziat atât de mult, cred că ar trebui să luăm doar un sendviş.

Oare voia ca ea să insiste să meargă la restaurant sau îi era şi lui la fel de foame ca să mai aibă răbdare să aştepte eliberarea unei mese?

— Bine, mi se pare o idee bună.

Au traversat cu maşina strada principală, şi ea s-a străduit din răsputeri să nu se uite la locul unde unul din colegii ei de şcoală se izbise cu maşina de un copac, pierzându-şi viaţa şi el, şi cealaltă persoană. Fusese primul semn

despre cât de capricioasă era viaţa. Trecând prin locul acela, Jack şi-a crispat şi mai tare mâinile pe volan, gândindu-se probabil la celălalt accident de maşină şi la ultimele clipe de viaţă ale mamei ei. Ceva despre care ei nu vorbeau niciodată, nici măcar la comemorarea morţii ei. Bailey s-a uitat la ceas. Se împlineau doisprezece ani chiar în ziua aceea, când la ora douăsprezece Peggy se întorcea cu maşina de la mallul de unde cumpărase, pe ultima sută de metri, un cadou pentru Jack şi nu mai ajunsese acasă niciodată.

Cu doisprezece ani în urmă, chiar la ora asta, Bailey stătea bosumflată în camera ei pentru că nu-i dăduseră voie să plece de la cina festivă de ziua tatălui ei ca să iasă cu prietenii. Cât ar mai fi vrut să poată da timpul înapoi, să modifice rezultatul. Căci acest rezultat era inacceptabil.

Jack a cotit-o pe strada lor, la colţul căreia se afla Atelierul Beetle al lui Bob. Nimeni din familia lor nu purta numele de Bob, dar se pare că bunicului ei îi plăcuse cum suna. Sau poate că nu voia să se ştie al cui era de fapt. Căci trebuie să fi fost o mare dezamăgire să fi crescut într-un apartament luxos din centrul New Yorkului ca să ajungă apoi să repare maşini într-un orăşel de coastă din New Jersey.

— Cum merge treaba?

— Ca de obicei.

— Atelierul arată bine. L-ai zugrăvit?

— Nu, e la fel ca ultima dată când l-ai văzut.

Avea să urmeze o seară foarte „distractivă“ după câte îşi dădea seama.

A oprit în faţa casei lor cu două etaje, acoperită cu şindrilă de lemn de cedru, cu obloane azurii la ferestrele de sus – culoare pe care o alesese mama ei. În jur se aflau căsuţe joase de vacanţă, cu curţi pavate cu pietre albe, rotunde, uşor de întreţinut, cum se construiau în apropierea plajei. Doamne vârstnice, venite de la Newark să-şi petreacă vara, stăteau pe terasele închise şi strigau la copiii care făceau prea multă gălăgie la orele amiezii. Străzile nu aveau trotuare, asfaltul fărâmiţându-se pe margini, pe lângă rădăcinile sfrijite ale pinilor.

Scările scârţâiau când a urcat în camera ei. Culoarul de la etaj era decorat cu fotografii de familie şi cu desene de-ale ei de când era la liceu. S-a oprit o clipă, studiind fotografiile cu alţi ochi, căutând vreo asemănare cu Sara Smythe. La capătul culoarului, lângă trepte, a dat de o schiţă căreia nu-i dăduse niciodată atenţie, deşi o văzuse de milioane de ori. Nu era făcută de ea. Era un desen în peniţă al unei căsuţe drăguţe, ca acelea din poveşti, cu

plante agăţătoare pe pereţii laterali. Deşi era foarte mic, au atras-o detaliile minuţioase.

Într-un colţ, semnătura mâzgălită: Theo. Camden.

A scos rama din cui şi a îndreptat-o spre lumină, cercetând-o milimetru cu milimetru. Probabil că bunicul lui îl luase cu el când plecase, să aibă o amintire de la familia lui. Frunzele plantei agăţătoare erau minunat redate: cu contururi clare şi umbre. A observat că ramura cea groasă a plantei era strâmbă şi a aplecat desenul într-o parte.

Pentru Sara.

Cuvintele erau scrijelite în interiorul ramurii şi puteau fi citite doar dacă desenul era ţinut într-o anumită poziţie.

Theodore Camden făcuse acel desen pentru Sara Smythe.

Bailey s-a aşezat la masa din bucătărie, cu mintea plină de întrebări. În timp ce muşca din sendvişul mult prea încărcat, Jack o punea la curent cu bârfele din oraş. I-a povestit şi ea despre slujba ei la clădirea Dakota şi au reuşit cu greu să treacă prin acele momente, simţind dureros lipsa mamei ei, cea care asigurase întotdeauna legătura dintre ei doi.

— Ai nişte făină? Să-ţi fac un tort… s-a oferit ea.

— Nu-i nevoie, am cumpărat un pachet de napolitane Snickers, poţi să pui o lumânare într-una, dacă vrei.

— Da?!?

— Ba nu, n-am lumânări, am glumit.

Bailey s-a dus în cămară şi-a luat două napolitane Snickers.

— Vrei să-ţi cânt? Ştii că pot.

— Doar dacă vrei să stârneşti pisicile alea sălbatice care s-au aciuiat după casa familiei D'Agostino, a spus el râzând şi desfăcând poleiala de pe napolitană.

Mai demult, când ieşeau la plimbare cu maşina, Jack dădea radioul cât mai tare ca să acopere cântecele lui Bailey, iar ea cânta dinadins fals să-l necăjească, iar mama ţipa să dea radioul mai încet.

Gluma lui i-a mai potolit neliniştea şi a mai îmbunat-o.

— Tată, să ştii… îmi pare rău că n-am mai venit…

— Dar acum ai şi tu treburile tale, aşa cum se cuvine, a spus el, ridicând din umeri.

— De fapt, am umblat prin nişte cufere vechi ale familiei de la Dakota, unele care au fost ale străbunicilor Melindei, Theodore şi Minnie Camden. Ei l-au crescut pe bunicul, nu-i aşa?

— Cam aşa s-ar putea zice. Theodore Camden a murit când bunicul tău era mic de tot, aşa că a fost crescut de fapt de soţia lui.

— Aşa e. Şi Minnie când a murit?

Jack s-a gândit, mestecând din napolitană.

— Cam pe când tata avea vreo cincisprezece ani. Îl crescuseră ca pe copilul lor, dar când ea a murit el s-a pomenit că n-a moştenit nimic. Toată averea le-a revenit celorlalţi trei copii. Asta l-a lovit peste măsură.

Înainte de a fi descoperit cuferele, Bailey nu se prea sinchisise de istoria familiei ei. Erau cu toţii doar nişte fantome, fără nici o importanţă pentru viaţa sau pentru viitorul ei. Dar după ce a atins obiectele din cufere, gândea cu totul altfel. Fără să mai pomenim de fotografia aceea.

— Şi după aia a intrat la marină?

— Nu, s-a dus la marina comercială.

— Dar care e diferenţa?

— În vreme de pace, se lucrează pe vase care transportă mărfuri. Doar pe timp de război trebuie să transporte trupe şi muniţii.

— Aha… şi cum de-a ajuns în New Jersey?

— A cunoscut-o pe mama când staţiona în port, la New York, şi s-au aşezat aici, de unde era ea.

— Şi-apoi şi-a deschis atelierul mecanic?

— Da, aşa e. Dar ce ţi-a venit să întrebi toate astea?

— Într-unul din cufere… am dat peste o fotografie ciudată, a răspuns ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. E foarte veche, dar femeia din ea seamănă cu mine.

— Şi cine e?

— O cheamă Sara Smythe. A lucrat o vreme la Dakota. În fotografie, ea îl ţine pe bunicul în braţe şi ceilalţi copii ai lui Camden stau în jurul ei.

— Şi seamănă cu tine?

— Da. Administratorul de la Dakota mi-a atras atenţia. Şi are dreptate. Seamănă şi cu tine, să ştii.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, frecându-şi pântecul cu o mână, chipul luminându-i-se de zâmbet. Iar sprânceana dreaptă i s-a ridicat.

— Dar ce e şi mai ciudat e că ea l-a omorât pe Theodore Camden. Şi, înainte de masă, m-am uitat la desenul ăla cu căsuţa, din capul scărilor. E semnat de Theo Camden şi undeva înăuntrul lui scrie: *Pentru Sara*, la fel ca Nina lui Hirschfeld[16].

— Cine?

— Ei, un artist care desenează caricaturi ale starurilor de pe Broadway şi în fiecare dintre ele… dar n-are nici o importanţă, a adăugat ea, fluturând din mână. Dar dacă Sara Smythe l-a omorât într-o criză de nebunie pentru că avuseseră vreo legătură pasională?

— Ai citit prea multe romane sentimentale, a zis el, clătinând din cap. Christopher era doar copil de suflet, nu făcea parte din familie.

— Dar de unde ştim noi asta? Ştia ceva despre familia lui naturală?

— N-a vorbit niciodată despre asta.

Tare ar fi vrut ca bunicul să mai fie în viaţă, să-i pună toate întrebările care-i ardeau sufletul.

— Căci, dacă Theodore a avut o aventură din care s-a născut bunicul Christopher, care te-a făcut pe tine, care apoi m-ai făcut pe mine… asta înseamnă că eu sunt înrudită cu Theodore Camden?

Jack s-a uitat la ea o clipă, apoi a zis tăios:

— Ai vrea tu, nu-i aşa?

Era clar că mersese prea departe.

— Adică… ce ştiu eu?

El a rămas cu ochii pironiţi la mâini, studiindu-şi degetele murdare şi pielea crăpată, de parcă nu ar fi fost ale lui.

— Maică-tii tare i-a mai plăcut cât a stat cele câteva luni la New York şi, să-ţi spun drept, n-am fost convins că o să-i placă să se întoarcă acasă, atunci când ne-am luat. Când a aflat că avem o legătură cu familia Camden, a insistat să ne apropiem de ei. Cred că şi-a închipuit că o să ne primească ca pe nişte neamuri demult pierdute, să ne invite la cocteiluri şi la petreceri. Habar n-avea ea!

— Dar bunicul n-a ţinut deloc legătura cu ei?

— Nuuu, s-a simţit dat de-o parte, lăsat orfan a doua oară după moartea doamnei Camden. Nu-l învinovăţesc. Ceilalţi, ăia pe care-i numim „verii“ noştri, au avut o viaţă uşoară. În timp ce el abia şi-a dus zilele.

A mototolit ambalajul napolitanei lui, apoi a făcut la fel cu al ei, s-a ridicat şi s-a dus la coşul de gunoi.

— Eu nu sunt de teapa lor şi sunt mândru de asta. N-avem de ce să ne dăm aere.

Adică voia să spună că ea îşi dădea aere. Bailey s-a răsucit spre el, însă nu-i putea vedea faţa.

— Mama ta a vrut să facă parte din familia lor, a continuat el, să fie acceptată de ei. Şi a făcut asta pentru că voia ca tu să ai o viaţă mai bună. Şi

cred că asta a dat ceva roade.

— Cred că da.

În momentul acela şi-a dat seama de două lucruri: că nu se gândise la băutură de mai bine de trei ore – ceea ce era un record –, dar că acum îi ardea gâtul după o bere.

Bunicul ei, Christopher, purtase toată viaţa povara faptului că crescuse crezând că era egalul celor din familie, când de fapt nu fusese niciodată. Şi Jack moştenise asta.

La drept vorbind, şi ea la fel. Îşi dorea neapărat să fie înrudită cu o criminală, pentru că acest lucru i-ar fi dat şansa să facă de fapt parte din familia Camden.

Iar dacă lucrurile ar fi stat aşa, tot ceea ce o înjosise în copilăria ei dintr-un cartier sărăcăcios dintr-un orăşel prăpădit de la malul mării nu mai era valabil.

— Ştii, tată… în ultima vreme am avut nişte probleme. Dar asta a fost la începutul anului, acum a trecut… de-aia n-am dat nici un semn de viaţă.

— Ce fel de probleme?

— Cu băutul… chestii d-astea…

— Bunicul tău a fost mare beţiv. Sper că nu eşti şi tu la fel, a adăugat el, ferindu-şi ochii.

Deci exista o problemă cu alcoolul în familie. I se spusese la sanatoriu că asta putea fi o cauză. Trebuie să fi fost ceva foarte serios dacă Jack nu pomenise niciodată de asta. Şi era limpede că nu voia să-şi amintească nici acum.

— Nu e cine ştie ce. Totul e în regulă.

— Sunt sigur că ai o grămadă de treburi, a spus el, aruncând o privire la ceas. Şi eu trebuie să mă trezesc mâine dis-de-dimineaţă. La ce oră vrei să te duc la gară?

Felul în care tatăl ei voia să scape de ea a lovit-o drept în măruntaie. Aşa că a schimbat vorba, întrebându-l din nou despre atelier şi făcându-şi de lucru cu vasele. Tatăl ei era dezamăgit de lipsa ei de curaj şi reacţia ei a fost să facă ceva, orice, ca să-i domolească stânjeneala, ca să-şi potolească propriile porniri şi pentru a menţine calmul.

Oricum, el nu manifesta nici un interes faţă de problema ei cu alcoolul. Sau ştia ceea ce avea să urmeze şi nu voia să audă de asta în absenţa mamei ei, care s-ar fi priceput să îmblânzească spiritele. Jack nu a fost niciodată genul acela de părinte, nu ştia cum… Nu-l interesau chestiunile grele. Şi de

ce l-ar fi interesat, dacă nici ei nu i-a păsat de el în ultimii ani? Ea se avântase în vârtejul vieţii din lumea largă şi-şi închipuise că el avea să rămână la fel, inaccesibil şi neschimbat, ca o figurină într-un glob de cristal.

S-a şters pe mâini cu prosopul de bucătărie.

— Nu-ţi face griji pentru mâine dimineaţă, tată. O să chem un taxi. Acum mă duc sus să mai caut nişte haine de iarnă să le iau cu mine.

— Bine atunci. Mulţumesc pentru trataţia de ziua mea.

— Ei… un sendviş şi-un Snickers, o să fac altceva mai bun la anul, promit!

Şi-n timp ce el încuia uşa de la intrare, ea s-a strecurat sus şi a început să scotocească prin camera ei. Îi auzea paşii grei umblând din cameră în cameră să verifice ferestrele, să închidă zăvoarele, dar răul cel mare deja se petrecuse.

Sus, pe hol, a dat jos de pe perete desenul şi l-a înfăşurat într-un pulover, vârându-l în bagaj. Jack nu are să-i simtă lipsa chiar dacă s-ar întâmpla să observe.

Bailey s-a retras în camera ei şi a închis uşa. Când a urcat, Jack s-a oprit o clipă, dar salutul ei abia şoptit a fost acoperit de zgomotul uşii dormitorului, închizându-se în urma lui.

---

15. Valea Morţii (în engl., în orig.) este cea mai joasă, aridă şi fierbinte depresiune intramontană din California meridională, situată la sud-est de lanţul montan Sierra Nevada, în parcul naţional cu acelaşi nume. (N. red.)

16. Albert Hirschfeld (1903–2003), artist american cunoscut pentru portretele unor artişti renumiţi de pe Broadway. În desenele făcute după naşterea fiicei sale Nina, obişnuia să incorporeze numele ei, scris cu litere mari, în cele mai neaşteptate locuri.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE
New York, ianuarie 1885

Ceva era în neregulă. Cu o săptămână în urmă, Sara se îndrepta spre apartamentul familiei Westlake de la etajul al treilea, şi s-a pomenit pierdută în cealaltă parte a clădirii, de unde a salvat-o domnul O'Connor, unul dintre liftieri, care i-a arătat încotro trebuia să meargă. Această greşeală a tulburat-o peste măsură. După Theo şi Fitzroy, ea era cea care cunoştea cel mai bine toate colţurile clădirii Dakota.

Problemele ei de stomac s-au înrăutăţit şi nu putuse să mănânce decât câteva înghiţituri la fiecare masă, ceea ce o slăbise peste măsură. Şi această slăbiciune îi tăiase tot mai mult pofta de mâncare, făcând-o să se simtă din ce în ce mai rău. Dacă ar fi chemat un doctor ar fi trebuit să-i spună adevărul despre starea ei, ceea ce ar fi însemnat că ar fi trebuit să plece de la Dakota, de lângă Theo, să se aleagă praful de toată munca ei. Şi starea aceasta de slăbiciune îi sporea deruta.

Şi colac peste pupăză, cu două zile în urmă, doamna Camden anunţase că i se furase un colier de smaralde din cutia de bijuterii. Domnul Douglas i-a cerut Sarei să interogheze personalul, dar s-a văzut nevoită să se oprească la un moment dat când le cerceta pe cameriste, căci nu se mai putea concentra şi nu ştia ce vorbeşte. Aiurita aceea şi-l rătăcise pe undeva şi probabil că avea să apară de la sine.

În dimineaţa aceasta abia s-a putut ridica din pat şi a trebuit să se sprijine în timp ce se spăla pe faţă. Abia s-a târât până în birou şi a rămas acolo toată ziua, fără să-şi dea seama cum a trecut timpul, gândindu-se îngrozită cum avea să urce înapoi în cameră. Pe la ora patru, Daisy a băgat capul pe uşă.

— Arătaţi cam verde la faţă! a zis ea, închizând uşa în urma ei.

— Nu mi-e tocmai bine, a recunoscut Sara. Când era însărcinată, mamei tale i s-a întâmplat vreodată să simtă că i se tulbură mintea?

— Sigur că da, a răspuns Daisy, ridicând din umeri, când era gravidă cu Mickey mi-amintesc că punea mereu aceeaşi întrebare.

— Şi ce întreba?

— Oare cu ce-am greşit ca să merit nişte copii atât de nerecunoscători?

Sara nu s-a putut abţine să nu râdă. Nu şi-o putea închipui pe propria ei mamă făcând haz de necaz în felul acesta.

— Aţi avut noroc, pare să fi fost o femeie tare de treabă.

— Da, a răspuns Daisy şi chipul i s-a întristat brusc.

S-a auzit un ciocănit în uşă.

— Intră!

Daisy a deschis şi a apărut domnul Douglas.

Sara s-a ridicat în picioare.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Douglas?

— Am venit să verific registrele, desigur. Azi e marţi, a răspuns el, punându-şi pălăria şi haina în cuierul de lângă uşă şi apropiindu-se greoi de birou.

Sara uitase cu desăvârşire.

— Desigur.

A tras registrul de pe ultimul raft al bibliotecii şi l-a deschis, străduindu-se să ajungă la pagina care trebuia verificată.

— Nu vă deranjaţi, pot să-l deschid şi eu. Daisy, adu-mi o cafea.

De îndată ce Daisy a ieşit, domnul Douglas s-a lăsat icnind pe scaunul din spatele biroului. Ţinându-şi mâinile în poală, Sara s-a aşezat de partea cealaltă, aşteptând să vadă dacă are vreo nelămurire. După zece minute în care nu s-au auzit decât foşnetul paginilor şi scârţâitul peniţei, a privit-o pe deasupra ochelarilor şi i-a spus:

— Asta e harababură curată, doamnă Smythe!

Domnul Douglas nu o mai certase niciodată până atunci.

— Scuzaţi-mă, domnule Douglas, săptămâna viitoare o să fac mult mai bine. Vă promit.

— Am corectat eu cifrele, a spus el, proptindu-se pe spătarul scaunului. Să spun drept, sunt foarte mirat, doamnă Smythe. Aveţi cumva… a continuat, uitându-se iritat pe masă, ca şi când ar fi căutat ceva, nişte sugativă?

— Sigur că da, în sertarul de jos, din stânga.

A auzit cum deschide sertarul, urmat de o răsuflare şuierătoare.

— Doamnă Smythe! a exclamat, ridicându-şi ochii spre ea.

— Da, domnule!

— Aţi găsit colierul doamnei Camden?

Ea a scuturat din cap, pe de-o parte ca să tăgăduiască, şi pe de altă parte ca să-şi limpezească mintea înceţoşată. I se părea că-l aude vorbind ca prin

apă. Sau poate că nu înţelesese ea bine ce îi spusese.

În loc să scoată din sertar o foaie de sugativă, degetele ţepene ale bărbatului ţineau un şirag de culori strălucitoare care se prelingeau în jos ca o cascadă.

Colierul! Era minunat lucrat: trei şiruri de perle prinse de un medalion cu patru smaralde mari, montate în aur.

Daisy a intrat, aducând o ceaşcă de cafea pe care era s-o scape pe jos când a văzut bijuteria.

Sarei i se uscase gura şi i se înmuiaseră picioarele.

Domnul Douglas s-a ridicat în picioare.

— Se pare că am găsit colierul dispărut… nicăieri altundeva decât în biroul doamnei Smythe.

Sara a scuturat din nou din cap. Ce se întâmpla cu ea? Aproape că nu mai putea să rostească un cuvânt. Domnul Douglas şi Daisy se uitau la ea de parcă ar fi avut coarne, aşteptând să zică ceva. Iar ea se gândea cum ar fi reacţionat în mod obişnuit, ar fi luat taurul de coarne şi ar fi dezlegat misterul, n-ar fi rămas acolo, mută, ca o neroadă. Dar nu putea rosti nici o vorbă.

— A păţit oare ceva? a întrebat domnul Douglas.

Sara a privit-o ţintă pe Daisy, implorând-o din priviri să tacă, să nu o dea de gol.

Apoi s-a prăbuşit pe jos, cu ochii înneguraţi, ca un copil ameţit.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
New York, ianuarie 1885

Când şi-a revenit, Sara s-a pomenit aşezată pe o canapea tare din camera de zi a angajaţilor, de la subsol. Încăperea era mobilată cu ce rămăsese nefolosit de noii locatari, scaune desperecheate şi zgâriate şi câteva măsuţe şubrede. Acolo se mai adunau îngrijitoarele din când în când, seara, să joace cărţi, dar de cele mai multe ori camera rămânea nefolosită, căci era prea multă treabă de făcut şi, până seara, lumea era prea obosită să se mai sinchisească să petreacă timpul împreună.

Domnul Douglas stătea pe un scaun în faţa ei, cu trupul lui dolofan înghesuit între braţele acestuia. Se întreba în sinea ei dacă ar fi în stare să se ridice de pe scaun fără să-l tragă după el. Şi mai că a pufnit-o râsul.

— Văd că v-aţi revenit, a spus el.

— Da, domnule, a răspuns Sara, ridicându-se, stăpânindu-şi cu greu un val de ameţeală.

Nu-şi dorea nimic altceva decât să fi rămas întinsă, fără să vorbească sau să audă pe altcineva vorbind.

— Vă amintiţi ce s-a întâmplat?

Colierul. Desigur. Fusese găsit în biroul ei.

— Îmi pare rău, domnule Douglas. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Ochii începeau să i se închidă.

— Nu m-am simţit prea bine, dar colierul l-am văzut acum pentru prima dată. De asta sunt sigură. Cum am ajuns aici?

— V-au adus nişte hamali, a răspuns el, frecându-şi bărbia cu vârful degetului arătător plin de noduri. Slavă Domnului că nu era prin preajmă nici un locatar! Ne aflăm într-o situaţie îngrozitoare. Vreţi să vă vadă un doctor?

Dar dacă doctorul şi-ar da seama ce problemă avea?

— Nu, mă simt bine. Nu e nevoie. Cu colierul… Sunt convinsă că există o explicaţie. Sigur că este. Aş vrea, vă rog, să vorbesc cu domnul Camden.

— Nu este disponibil acum, a spus el, oftând adânc, iar respiraţia lui urât mirositoare a făcut-o să se strâmbe. Sper că vă daţi seama, doamnă Smythe, că nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva la Dakota. Va trebui să facem o

cercetare amănunţită şi vă sfătuiesc să mergeţi cu poliţiştii şi să le răspundeţi la toate întrebările.

— Cu poliţia?

Domnul Douglas s-a ridicat şi a deschis uşa. Au intrat doi bărbaţi în uniformă, care au ridicat-o trăgând-o de braţe.

— Unde mă duc? a întrebat ea, răsucindu-şi capul spre domnul Douglas.

— Doar să le răspundeţi la întrebări şi-o să veniţi imediat înapoi. Mergeţi liniştită cu dânşii. Scoateţi-o pe rampă, a continuat el, adresându-li-se poliţiştilor, şi ieşiţi pe Seventy-Third Street, nu pe intrarea principală.

Ceaţa care îi năclăise mintea în ultima săptămână i s-a risipit şi, pentru câteva clipe, a putut gândi limpede. Era arestată pentru că furase şi era ridicată de acolo.

— Trebuie să vorbesc cu domnul Camden, vă rog, înainte să plec.

Domnul Douglas a mângâiat-o pe mână ca pe un copil.

— Deocamdată mergeţi cu oamenii aceştia. Se pare că e o neînţelegere. Important e că s-a găsit bijuteria şi nu cred că doamna Camden are interesul să facă zarvă. Dar trebuie să dăm de capătul întregii poveşti. Nu sunteţi de acord cu mine? Sunt convins că vă doriţi la fel de mult să limpezim chestiunea asta, apoi li s-a adresat poliţiştilor clătinând din cap: Ştiam desigur că riscăm când am dat postul acesta unei femei, căci de multe ori e greu să reziste la pietricele strălucitoare.

Sara a scuturat din cap. Oare ea să-l fi luat? Dacă ar fi putut măcar să doarmă câteva ore, era sigură că ar fi aflat răspunsul. S-ar limpezi totul, aşa cum a spus şi domnul Douglas.

— Trebuie să-mi iau haina şi pălăria, abia a reuşit ea să îngaime, adresându-i-se celui mai scund dintre poliţişti, căruia abia îi mijeau tuleiele, atât de tânăr părea.

Omul s-a uitat la colegul său, care a încuviinţat din cap.

— Uitaţi-le, a spus Daisy din capul scărilor şi i-a întins haina şi pălăria, strângându-i mâna să o îmbărbăteze. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Fără vorbă! le-a retezat-o poliţistul mai vârstnic.

— Pot măcar să-i spun unde mă duc? a întrebat Sara.

Bărbatul a încuviinţat din cap, zicând:

— La staţia de poliţie din Sixty Fifth Street.

— Să-i spui asta domnului Camden, caută-l. El o să mă poată ajuta.

— Sigur că o să vă ajute. O să-i spun imediat.

Sara trecuse de nenumărate ori pe lângă secţia de poliţie, arăta ca o fortăreaţă, cu ziduri groase de piatră cenuşie şi cu un parapet solid peste acoperiş. Poliţiştii au mers cu ea pe jos până acolo, dar nu au răspuns la nici una dintre întrebările ei despre ceea ce avea să se petreacă cu ea. Pentru ei, ea era o hoaţă, şi încă una destul de buimacă. De câteva ori s-a împiedicat şi era convinsă că îl auzise pe unul din ei mormăind pe înfundate: „Mai e şi beată, pe deasupra."

La poliţie, zeci de oameni se foiau de colo, colo, unii strigând, alţii zăcând întinşi pe bănci. Sara a fost dusă într-o cămăruţă lăturalnică şi aşezată pe un scaun de lemn în faţa unei uşi pe care scria „Biroul judecătorului". După vreo zece minute, uşa s-a dat de perete şi a fost împinsă într-o încăpere întunecoasă, plină cu cărţi şi hârtii. Judecătorul o privea binevoitor peste ochelarii lăsaţi pe nas. Le-a făcut semn poliţiştilor să iasă afară.

Tocmai se pregătea să explice, să încerce să lămurească împrejurările absurde în care se găsea, dar nu a apucat să rostească vreo vorbă că domnul Douglas a dat buzna în încăpere, însoţit de un bărbat care ducea o trusă medicală. Inima a început să-i bată cu putere. Cum se făcea că aduseseră un doctor atât de repede? Dacă ar fi examinat-o ar fi putut să-şi dea seama că era însărcinată? Încă nu începuse să i se vadă sarcina, pântecul ei nu arăta altfel decât până atunci.

— Domnule judecător Harrington, sunt domnul Douglas, reprezentantul clădirii Dakota.

— Aha… dar data viitoare, vă rog să aveţi amabilitatea să bateţi la uşă.

Apoi s-a aplecat spre Sara şi a întrebat-o:

— De unde eşti, draga mea?

— Din Fishbourne, Anglia, domnule. Am venit aici toamna trecută.

— Din Fishbourne! Am fost în satul acela de mai multe ori când mi-am petrecut vara la Portsmouth anul trecut. Ce loc încântător! Şi lucrezi la blocul de apartamente Dakota?

— Da, sunt administratoarea rezidentă.

— Şi de când lucrezi acolo?

— Am început să lucrez din ziua când am sosit.

Nu, se pare că nu era răspunsul cuvenit. Judecătorul s-a încruntat.

— Mulţumesc, doamnă Smythe, a spus el, scoţându-şi ochelarii şi coborându-şi vocea. Acum să-mi spuneţi ce s-a întâmplat, domnule Douglas. Trebuie că aveţi un motiv întemeiat să-mi cereţi o audiere privată.

— Domnule judecător, a început Douglas dregându-şi glasul, în ultimele câteva săptămâni doamna Smythe nu a fost în firea ei, a fost găsită rătăcind pe culoare, părând derutată. Au fost mai multe plângeri. Iar astăzi am găsit în sertarul biroului ei un colier preţios care aparţinea unei locatare.

— Doamnă Smythe, dumneata ai luat colierul?

— Nu, domnule, a răspuns, tăgăduind din cap, cu vocea tremurândă şi cu ochii în lacrimi. Am trecut printr-o perioadă grea în ultima vreme, am fost bolnavă. Vă asigur că nu sunt eu de vină. Altcineva l-a luat şi l-a pus în biroul meu.

— Ce-ar fi să o examinaţi, doctore Wilde, a spus judecătorul arătând spre Sara.

Toate dovezile erau împotriva ei, şi-şi pierduse avântul iniţial.

— Aţi băut ceva, doamnă Smythe? a întrebat-o doctorul.

— Nu, n-am băut.

— Aţi luat laudanum sau alt medicament de felul ăsta?

— Nu, nicidecum.

— Totuşi, domnul Douglas spune că aţi leşinat în timp ce eraţi chestionată la Dakota şi că păreaţi dezorientată.

— Aşa e, dar cred că s-a întâmplat doar pentru că nu mi-a fost bine…

— Uitaţi ce-i, domnule judecător, i-a întrerupt domnul Douglas, chestia asta nu trebuie să ajungă în presă. Clădirea noastră abia s-a inaugurat şi nu se poate ca locatarii existenţi şi cei care urmează să vină să afle că avem un hoţ printre noi. Familia Clark şi cu mine insistăm să rezolvaţi iute şi discret.

— Şi ce propuneţi, domnule Douglas? Mai ales că păreţi dornic să preluaţi dumneavoastră toată treaba mea…

— Cereţi-i domnului Camden să depună mărturie pentru mine, interveni Sara, dânsul o să vă spună că nu eu am furat bijuteria, că altcineva a luat-o şi a făcut în aşa fel să se creadă că eu sunt vinovată.

— Dar de unde să ştie dânsul? a întrebat-o judecătorul, privind-o pe sub sprâncenele lui stufoase.

— Dânsul ştie că eu n-aş face aşa ceva. Suntem prieteni, să ştiţi.

Domnul Douglas a clătinat din cap.

— E clar că nu ştie ce spune. Domnul Camden locuieşte la Dakota cu soţia şi copiii. De fapt, bijuteria dispărută era chiar a soţiei lui.

Nu mai avea nici o speranţă. Domnul Douglas a privit-o aspru.

— Nimic din ce spune femeia asta nu explică cine a luat obiectul, dacă nu l-a sustras ea. Dar nu am vrea să fie băgată la închisoare.

— Nu?

— Nicidecum, domnule. Aşa cum v-am mai spus, asta ar atrage o atenţie nedorită asupra noastră.

— Atunci unde-aţi vrea să o trimit?

— Undeva unde să poată fi ajutată să scape de ceea ce-i produce tulburarea asta.

Poate că-l judecase greşit pe domnul Douglas. Şi într-adevăr, şi-a pus o mână pe umărul ei, ca un părinte. Era clar că trebuia să afle ce i se întâmpla, dacă buimăceala aceasta i se trăgea de la sarcină sau avea altă sursă. Dacă ar scăpa de închisoare, ar putea să-şi revină, să se însănătoşească şi să descopere ce s-a întâmplat. Şi, fără să vrea, a început să plângă.

— Se vede că este foarte slăbită, a spus doctorul.

— Deci sunteţi de acord că ar trebui internată?

— Da, domnule judecător.

— Foarte bine, atunci, a oftat judecătorul. Să o trimiteţi pe insulă în după amiaza asta şi să hotărască cei de acolo dacă pot să o pună pe picioare.

Să o pună pe picioare?

Domnul Douglas i-a făcut semn doctorului, care a scos o foaie de hârtie din geantă şi a pus-o pe biroul judecătorului. Acesta s-a uitat la ea o clipă, după care a semnat-o.

— Mergeţi atunci pe insulă, doamnă Smythe. Şi Dumnezeu să vă ajute!

*

— Ce insulă?

Poliţistul a împins-o în poştalion, neluându-i în seamă întrebarea.

— Am dreptul să ştiu…Unde mă duceţi?

După ce judecătorul a pronunţat sentinţa, Sara a fost scoasă pe o uşă lăturalnică şi urcată într-un poştalion, lângă o femeie vlăguită, care tremura într-un colţ, înfăşurată într-o pătură cenuşie ponosită. Sara a încercat să o întrebe dacă ştia ceva despre locul unde erau trimise, dar femeia şi-a întors ochii spre ea, privind în gol. O altă fată, cu un ochi învineţit, acoperit de un machiaj ţipător, zăcea sprijinită de scândurile negre, dormind cu gura căscată.

Poştalionul s-a oprit de trei ori şi de fiecare dată s-au urcat alte grupuri de femei. Două dintre ele aveau minţile duse şi boscorodeau în legea lor, altele tuşeau atât de rău, încât Sara s-a temut să nu se molipsească şi ea, dar cel puţin se părea că mergeau către un fel de spital.

În cele din urmă, poştalionul s-a oprit. Afară, East River curgea rapid şi rece, valuri puternice se zbăteau în toate direcţiile din pricina mareei. Dincolo de fluviu, pe o limbă îngustă de pământ, se zăreau prin lapoviţă vreo şase clădiri uriaşe, destul de depărtate între ele.

Dacă ajungea pe insula aceea, cum avea să mai plece de acolo? Simţea o gheară de frică în gât, dar nu avea încotro să fugă, nu putea scăpa cu nici un chip. Femeile – care ajunseseră acum vreo douăsprezece la număr – s-au îndreptat greoi spre o barcă ce se clătina aprig, smucind de frânghiile cu care era ancorată mai ceva ca un câine turbat legat cu lanţul. Pe partea cealaltă a cheiului, vreo douăzeci de bărbaţi erau împinşi într-un feribot. Un beţiv tare prăpădit a strigat în gura mare, făcându-le curve pe toate, dar a fost pocnit cu bastonul de un gardian.

Sara a privit prin geamul murdar în timp ce barca se îndepărta de oraş. Pe malul celălalt au fost întâmpinate de câţiva ofiţeri voinici şi de două surori medicale care au strigat o listă de nume. Sara nu se afla printre ele.

— Vă rog să mă scuzaţi, ce este aici? Unde ne aflăm? a întrebat-o ea pe femeia care ţinea lista în mână.

— Suntem la spitalul Charity. Dacă nu te-am strigat pe nume, rămâi pe loc.

Sara s-a aşezat la loc, şi barca s-a îndreptat spre staţia următoare, către un alt ponton la câteva sute de metri mai spre nord. Pe o pancartă mare scria că acolo era o închisoare pentru infractori mărunţi. Nici acolo nu şi-a auzit strigat numele.

Sara şi-a privit cele patru tovarăşe de drum care mai rămăseseră în barcă. Două dintre ele vorbeau fără noimă.

În cele din urmă, aproape de capătul cel mai nordic al insulei, Sara şi cele patru femei au fost date jos.

— Afară, hai, mişcaţi-vă!

Câteva infirmiere le-au zorit spre o clădire octogonală de piatră albă cu cinci etaje, flancată în unghi drept de alte două aripi. Cupola cu ferestre de deasupra clădirii octogonale semăna cu ochiul unei insecte.

— Asta ce mai e? s-a întrebat Sara încetişor.

Femeia care mergea lângă ea a apucat-o de mână.

— Da’ nu ştii unde te-au trimis?

Sara şi-a ridicat ochii spre ea. Femeia era tânără, cu ochi blânzi, căprui. Nu purta pălărie, şi fulgii de zăpadă i se prindeau în bucle.

— E un spital particular?

— Nu! Mergem la Ospiciul de alienaţi mintal din Insula Blackwell[17].

O casă de nebuni! Au crezut că era nebună.

— Dar eu nu sunt nebună.

— Nici eu, a răspuns femeia.

— Ia mai tăceţi din gură, voi alea două! Fără vorbă! a răcnit o infirmieră trupeşă ca o ursoaică şi a izbit-o cu putere pe femeie peste umăr de a făcut-o să se împiedice.

Au fost duse în clădirea octogonală şi aşezate pe nişte bănci tari de lemn aflate pe lângă pereţi. Sara privea în jur încercând disperată să-şi dea seama unde se afla. O scară lată şerpuia de la parter spre etajele de sus, unde se vedeau uşi de-a lungul palierelor. Era frig şi majoritatea infirmierelor purtau mai multe rânduri de haine peste uniformele lor cu dungi maro cu alb şi cu şorţ alb, ceea ce le făcea să pară mai corpolente şi mai fioroase. Noile paciente au fost introduse pe rând într-o încăpere. Când şi-a auzit numele, Sara a intrat împleticindu-se şi s-a aşezat în faţa unui birou unde stătea un bărbat care s-a prezentat drept doctorul Fields. Acesta a întrebat-o aceleaşi lucruri ca judecătorul: cum o cheamă şi de unde vine.

— Ştii de ce te afli aici? a urmat el, scoţându-şi ochelarii.

Avea ochii roşii, cu cearcăne umflate.

Trebuia să-l facă să înţeleagă că fusese diagnosticată greşit.

— Mi s-a spus că trebuie să merg la spital şi cred că, dacă verificaţi, o să vedeţi că am fost bolnavă şi că memoria mi-a jucat feste şi, din cauza asta, am avut nişte probleme. Dar nu am ce căuta aici. Am doar nevoie de odihnă, să-mi recapăt puterile şi, după ce mă întremez, o să fiu în stare să explic ce s-a întâmplat. Sunt convinsă de asta.

Vorbea prea mult şi fără şir. După privirea lui plictisită şi-a dat seama că mai auzise vorbele acelea şi că nu-i păsa de starea ei jalnică.

— Urcă-te pe cântar şi-apoi o să te măsurăm.

Sora medicală a spus cu voce tare ce înălţime şi ce greutate avea.

— Ajunge, poţi să pleci acum, a continuat ea, apucând-o de mână.

— Dar pot să vă întreb ceva, vă rog?

— Da, doamnă Smythe, a oftat doctorul.

— Cât o să trebuiască să stau aici?

— Nelimitat, până când te faci bine.

— Dar sunt bine. Vi se pare că nu sunt? E ceva în comportamentul sau în înfăţişarea mea care să vă arate că sunt nebună?

— Se ştie că bolile minţii se vindecă foarte greu. O să rămâi aici până când o să considerăm că nu mai reprezinţi un pericol pentru societate. Sau pentru dumneata. La revedere.

Sara s-a aşezat înapoi pe bancă, ferindu-se de privirile întrebătoare ale femeilor care aşteptau să fie chemate. Îi clănţăneau dinţii de frig şi viscolul sufla cu putere afară, vâjâitul vântului acoperind mormăielile celorlalte femei.

Şi mama ei fusese socotită nebună. Odată se întorceau de la biserică şi au fost ajunse din urmă de nişte băieţi. Unul dintre ei le-a sărit în faţă – probabil împins de ceilalţi – şi i-a strigat că e nebuna din Fishbourne. Sara s-a rugat în sinea ei ca mama să nu-i ia în seamă, să meargă mai departe. Erau aproape de casă. Dar mama s-a întors şi a început să ţipe la ei până când s-a înroşit toată şi i s-a revărsat scuipatul din gură. Iar ei au rupt-o la fugă, speriaţi de moarte, după care mama s-a întors spre ea şi i-a zâmbit: „Uite-aşa rezolvăm totul!“

Exact cum ar fi procedat orice nebună.

S-a auzit sunetul unui clopot şi un şir lung de paciente a început să coboare pe scara în spirală. Sara şi celelalte nou-venite le priveau curioase, studiindu-le fiecare mişcare. Femeile nu vorbeau, înaintau doar cu privirile pierdute spre o uşă care părea să ducă într-o sală de mese. Apoi s-au năpustit ca nişte copii, dispărând înăuntru. Sarei şi celorlalte li s-a spus să le urmeze.

Spre deosebire de încăperea octogonală frumos ornamentată, sala de mese era goală, fără decoraţii sau stucatură. A găsit un loc liber la o masă pe care se afla o farfurie de metal, cu o lingură, o bucată de pâine şi o cană cu ceai slab. Pâinea era veche, untul rânced, ceaiul rece. Dar s-a forţat să le înghită, ştiind că o să-i pară rău că nu a mâncat şi că trebuia să-şi recapete forţele. Asistentele medicale stăteau prin preajmă, plictisite, iar sporovăiala pacientelor suna destul de normal, de parcă ar fi fost la ora mesei într-o cantină la o şcoală de fete.

— Baia pentru fetele noi! a strigat o soră cu un cap neobişnuit de mare.

Sara a auzit o altă asistentă că-i spunea sora Garelick.

A urcat în urma şirului de femei până la etajul cel mai de sus, unde a intrat într-o încăpere cu chiuvete şi trei căzi. Speranţa că va face o baie fierbinte i-a fost spulberată când a văzut că fata din capul şirului – micuţă şi pistruiată, ca Daisy – e despuiată de infirmiere şi împinsă cu de-a sila în cadă plângând, unde i s-a turnat apă rece pe cap, după care a fost frecată

zdravăn cu un burete. Când i-a venit rândul, Sara a tras adânc aer în piept, în timp ce o cascadă de apă îngheţată se prăvălea peste ea, intrându-i în urechi şi în ochi, curgându-i pe spate. Ea era obişnuită să facă baie cu apă neîncălzită în nopţile de vară, în Anglia, dar acum era altceva şi a ţipat, speriată. Frecatul intens ar fi putut fi o alinare dacă nu ar fi părut că vor să o jupoaie de-a binelea.

Tremurând şi durând-o tot corpul, a ieşit din cadă şi s-a şters, după care i s-a dat un furou aspru şi o rochie de stambă. După petele pe care le aveau se vedea că fuseseră purtate şi de alte paciente. Pe spatele rochiei era scris cu litere negre OSPICIUL DE ALIENAŢI MINTAL, B.I., H 6.

Dormitorul se afla pe acelaşi culoar cu spălătorul. Sara s-a dus la una dintre ferestrele mari şi a rămas cu privirea pierdută în noaptea rece de iarnă. Undeva, departe, se aflau Dakota şi Theo. Până acum, Daisy trebuie că dăduse de el şi poate că deja reuşiseră să afle unde se găsea ea.

— Hai în pat, aici nu stăm să visăm cu ochii deschişi!

Sora Garelick a apucat-o de gulerul rochiei cu mâna ei uriaşă. Sara s-a ferit, dar femeia a trântit-o pe un pat care a scârţâit sub greutatea ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu aveţi dreptul să ne trataţi în felul acesta. E inuman.

— Nu-i pasă nimănui ce crezi sau ce spui tu, i-a replicat femeia, aplecându-se spre ea. O să fiu cu ochii pe tine! Ar fi mai bine să-ţi ţii gura de-acum încolo. Ai înţeles?

Sara a încuviinţat din cap.

— Şi-acum culcă-te!

Patul era acoperit cu o muşama şi un cearşaf, peste care era o pătură aspră de lână. A început să tremure înfrigurată şi înspăimântată şi, când s-a stins lumina, a plâns cu capul în pernă. Cum era cu putinţă să fi decăzut atât de tare?

A mai suspinat o vreme şi-apoi a căzut într-un somn agitat, până când a fost trezită de zgomotul puternic al unei uşi trântite. A intrat o soră care a pornit printre paturi izbind din când în când cu bastonul bara de metal de la picioarele paturilor, nu ca să le scoale, ci ca să nu le lase să doarmă. Şi asta s-a repetat de patru ori în noaptea aceea, aşa că nu au putut să se odihnească în nici un fel. Iar sforăitul şi gemetele celorlalte paciente înrăutăţeau şi mai tare situaţia.

După cea de a treia rundă, Sara a auzit pe cineva plângând încetişor în patul de lângă ea. A întors capul şi a văzut o femeie cu părul lung şi cărunt

şi cu chipul brăzdat de riduri. Era una din femeile din poştalion.

— Liniştește-te! O să treacă! i-a şoptit Sara.

Auzindu-i vocea, femeia s-a pornit şi mai tare să plângă, şi celelalte paciente i-au strigat să tacă.

Sara s-a ridicat uşurel din pat, înfăşurându-se în pătura aspră, şi a îngenuncheat lângă ea, luându-i mâna rece, frecând-o să o încălzească. Plânsul femeii s-a mai domolit şi Sara a început să-i cânte încet, ca unui copil. Curând respiraţia vecinei s-a domolit. Şi numai când a fost sigură că femeia a adormit, s-a întors în patul ei.

---

17. Insulă foarte îngustă de pe East River, cunoscută iniţial sub numele de Hog Island, apoi Blackwell Island şi în prezent Roosevelt Island, care a adăpostit în secolul al XIX-lea mai multe spitale pentru săraci şi o închisoare.

CAPITOLUL OPTSPREZECE
New York, septembrie 1985

— Uite ce cred c-o să facem…

Melinda a deschis o revistă de arhitectură şi design cu coperte lucioase. Apăruse duminică seara, întorcându-se din Hamptons, cu un zâmbet larg pe chip, şi s-a trântit pe un scaun la masa din bucătărie unde Bailey îşi încălzea o conservă de chili cu carne.

— Casa în care am fost weekendul ăsta la o petrecere în grădină cu piscină avea un paravan de bambus între sufragerie şi salon. Uite-aşa, a adăugat ea, arătând cu degetul o fotografie a unui interior minimalist cu o jardinieră pe mijloc din care se înălţau până în tavan vreo zece stâlpi de bambus, unii în zigzag, alţii verticali, arătând chiar ca un lagăr de prizonieri de război din jungla vietnameză.

— E frapant…

Altă expresie nu i-a venit în minte.

— Te cred şi eu! Nu-i aşa? După câte spune Tony, stilul oriental revine în forţă. Mă gândesc să dărâmăm zidul dintre bibliotecă şi salon şi să punem şi noi aşa ceva acolo.

— Dar avem şemineul la mijloc, între ele.

— Eh… o să punem de-o parte şi de alta.

— Stai să verificăm, a continuat Bailey, ridicându-se şi, ţinându-şi respiraţia, s-a dus acolo, sperând că instinctul nu o va înşela.

Şi nu greşea.

— Fir-ar să fie… Ia uite, a exclamat ea, lovind peretele de-o parte şi de alta a şemineului. Vezi peretele care iese cam un metru pe fiecare parte?

— Îhm, a mormăit Melinda sceptică.

— Ei bine, pe-acolo trec toate coşurile celorlalte apartamente. Nu poţi să dărâmi nimic în dreptul lor. Asta înseamnă că nu-ţi rămân decât vreo treizeci şi ceva de centimetri în colţul din dreapta şi cam tot atâta în dreptul peretelui dinspre salon.

— Şi dacă am scoate uşa şi-am pune bambuşii între coş şi peretele din stânga? Asta ar însemna cam vreun metru şi jumătate de stâlpi de bambus.

— Chiar crezi că ar arăta bine, doar pe o parte? S-ar duce de râpă toată simetria.

Dar Melinda nu putea fi descurajată aşa de uşor.

— Ei, întreabă-l pe Steve, vezi cam cât ar costa şi mai vedem noi.

— Sigur că da, o să-ţi spun ce-o să aflu mâine.

S-au întors în bucătărie.

— Vineri seara te-ai cam matolit. Cum ţi-e acum?

Bailey s-a dus la aragaz şi a amestecat în mâncare, după care a stins flacăra. Faţa îi ardea probabil la fel de tare ca focul.

— Sunt bine, dar nu trebuie să se mai repete.

— Cred că nu trebuia să te invit.

— Nu e vina ta. Eu trebuie să fiu mai categorică cu mine însămi. Am făcut scandal? a întrebat ea, întorcându-se.

Melinda şi-a scuturat buclele blonde.

— Nicidecum. Am stat împreună tot timpul acolo, ai fost foarte cuminte, chiar dacă erai praf şi pulbere. Am încercat să-ţi spun să te opreşti.

Chiar aşa să fi fost? Bailey nu-şi amintea asta. Melinda era genul de persoană care îşi trăgea energia din slăbiciunea altora, iar Bailey era vulnerabilă. Aşa fusese în ultimii câţiva ani.

Dar era o lipsă de generozitate şi de bunăvoinţă să gândească aşa. La cât făcuse Melinda pentru ea doar în ultima săptămână. Era momentul să schimbe subiectul discuţiei.

— Ascultă… tu ce ştii despre felul în care a murit străbunicul tău?

— Nu prea multe. Ce ştii şi tu. A fost înjunghiat cu un pumnal în bibliotecă. Ca-n jocul acela, Cluedo[18], aşa mi s-a părut mereu. Nu crezi?

— Ba da. Dar despre bunicul meu ce ştii? Ţi-a povestit mama ta vreodată cine a fost sau cum s-a întâmplat de a rămas în grija familiei voastre?

— Nu, nu-mi aduc aminte. Pe vremea aia se făceau chestii d-astea. Erau o mulţime de orfani şi se găsea cineva să-i crească. Aşa se cuvenea. Altminteri ar fi fost azvârliţi în vreun orfelinat şi ce s-ar fi ales de tine?

Şi chiar dacă bunicul ei ar fi crescut într-un orfelinat avea toate şansele să ajungă oricum în situaţia în care se afla în prezent: alcoolică, falită, înfrântă.

— Dar ce ştii despre femeia care l-a omorât?

— De unde te-a apucat pasiunea asta pentru istorie?

Bailey i-a povestit despre incursiunea ei în subsol şi despre cuferele descoperite acolo. Nu a pomenit nimic despre ajutorul lui Renzo, căci asta ar fi făcut-o pe Melinda să încheie subiectul pe loc. Şi nu i-a povestit nici

despre desen. Cel puţin deocamdată. Acesta fusese moştenit direct de familia lui Bailey şi voia să-l păstreze pentru sine.

— Am mai găsit şi un articol despre crimă, e din anii 1880. Scrie acolo că femeia care l-a omorât lucra la Dakota. Şi că era nebună sau ceva de genul ăsta. Şi, uite, mai era şi o fotografie. Stai aşa…

S-a dus s-o scoată din cadrul ferestrei unde o înfipsese, lângă sticla Dr. Walker's Vinegar Bitter, şi i-a arătat-o Melindei.

— Cine sunt ăştia?

— Dacă o întorci pe partea cealaltă, scrie acolo că femeia e Sara Smythe, cea care l-a omorât pe Theodore Camden, împreună cu fiul şi cele două fiice ale lui Theodore. Băiatul este bunicul tău, Luther, şi sunt aproape sigură că bebeluşul din braţele ei e copilul adoptiv, adică bunicul meu.

— Aaa, asta ai găsit tu în cufăr?

Melinda şi-a ridicat ochii spre ea, privind-o altfel ca de obicei, când toate trăsăturile ei atrăgeau atenţia ca şi când ar fi spus: „Ia uitaţi-vă la mine cât sunt de frumoasă." O studia atent, scrutându-i toate trăsăturile. Observase şi ea asemănarea, ca şi Renzo.

— Pare o adevărată nebunie, a spus Bailey, arătând spre fotografie, dar nu ţi se pare că eu semăn cu ea?

Melinda a pus fotografia pe masă.

— Nu prea. Ea e aspră, iar tu eşti o dulceaţă.

— Păi într-o fotografie alb-negru şi îmbrăcată cu corset, cum vrei să arate? a replicat Bailey, trăgând adânc aer în piept. Poate că merg prea departe, dar ce-ar fi dacă Sara Smythe ar fi fost mama lui Christopher? Tare aş mai vrea să aflu de ce Theodore Camden şi familia lui au luat să crească copilul cuiva care l-a omorât mai apoi.

— Cine poate şti! a spus Melinda, muşcându-şi interiorul obrazului. Par a fi o adunătură de trăsniţi.

— Poate că Theodore Camden a fost tatăl copilului.

Şi iată, a spus-o cu voce tare.

— Şi poate că a fost o crimă pasională, nu a fost nebună, a continuat ea.

— Hmmm… nu mai înţeleg nimic, a ripostat Melinda, scuturând din cap.

Împotrivirea ei nu făcea decât să-i sporească lui Bailey curiozitatea febrilă.

— Sara Smythe seamănă cu mine. Seamănă mult. Şi îţi dai seama şi tu de asta. Şi mai e ceva. Vezi costumul bebeluşului? Era în cufărul Sarei, nu într-al nevestei lui Camden. Într-al Sarei.

— Aşa că au crescut ei copilul pentru că ea nu era căsătorită. Foarte generos din partea lor! Dar asta nu înseamnă că Theodore Camden era tatăl lui, a continuat Melinda, mângâind mâna lui Bailey. Asta te face să-ţi fie dor de mama ta, nu-i aşa?

Această concluzie a nedumerit-o la început. Apoi a priceput. Dacă Bailey ar fi fost strănepoata lui Theodore Camden, ar fi reprezentat o ameninţare. Făcând parte din familie, ar fi primit şi ea o parte din moştenirea familiei.

Dar nu s-a lăsat intimidată.

— Sigur că mi-e dor de ea. Dar, hai să vorbim serios. Dacă Christopher s-a născut dintr-o legătură a Sarei Smythe cu Theodore Camden?

Melinda a căscat, vădit plictisită.

— Doar nu suntem în *General Hospital*[19]! Femeia aia era nebună, sociopată. Nu cred că ai vrea să-ţi asociezi numele cu aşa ceva.

— Păi ce? Nu sunt deja destul de sărită de pe fix?

— Ai trecut prin multe, dar cred că acum e important să tragi linie şi să mergi mai departe, nu s-o iei înapoi. Toate astea s-au întâmplat demult. Lasă-le în pace. Mama şi tata se ruşinau groaznic de vâlva crimei ăsteia. Nimeni nu mai vrea să-şi amintească de ea.

Nimeni… doar Bailey. Măcar dacă ar fi avut curajul să-i arate Melindei desenul.

Încă nu era momentul. Dovada era destul de subţire deocamdată.

— Oricum, s-a repezit Melinda, pocnind din degete, am uitat complet să-ţi spun ceva foarte important.

— Ce?

— Bazinul cu peştişori coloraţi.

— Ce e cu el, s-a mirat Bailey, zâmbind politicos, sperând că Melinda avea să explice până la urmă ce voia să spună.

— O să punem unul în salon, a răspuns ea, plesnindu-şi mâinile. Ce grozav o să fie!

— Da, grozav, a oftat Bailey.

Şi cu asta s-a încheiat discuţia despre Sara Smythe.

*

New Yorkul era de obicei liniştit duminica seara, căci familiile se pregăteau pentru săptămâna următoare, iar străzile erau destul de pustii, doar în faţa bodegii de pe Seventy-First Street îşi mai pierdeau vremea câţiva bărbaţi. Chiar dacă ştia că e mai înţelept să traverseze strada decât să

treacă pe lângă ei, Bailey nu se mai sinchisea şi nu a luat în seamă vorbele lor obraznice, trecând mai departe cu privirea aţintită înainte şi umerii gârboviţi. Ca şi cum îşi merita soarta.

Ajunsă în dreptul bisericii de pe Sixty-Ninth Street, unde avea loc întrunirea Alcoolicilor Anonimi, Bailey a urcat scările în fugă, evitând să întâlnească privirile celor aflaţi afară, fumând sau sporovăind, şi s-a aşezat în spatele sălii. Păreau că se cunosc cu toţii şi ea s-a mulţumit să asculte frânturi de conversaţie în loc să intre în vorbă cu ei. Era cald şi înghesuială şi mirosea a fum şi a cafea prăjită prea tare, dar nu o deranja. A tras adânc aer în piept şi a rostit şi ea rugăciunea serenităţii[20].

Când a venit momentul să-şi împărtăşească preocupările din săptămâna aceea, Bailey a ridicat mâna. Conducătoarea discuţiei, o femeie de vreo şaizeci de ani, cu un păr roşu aprins, a invitat-o să ia cuvântul, clătinând din cap spre ea. Bailey a început să vorbească fără să privească spre cineva anume, cu ochii aţintiţi spre peretele din faţă.

— Am ieşit recent din sanatoriu, dar am băut din nou vineri seara. M-am băgat cu bună ştiinţă într-o situaţie în care ştiam că s-ar putea să beau şi să mă droghez împreună cu prieteni despre care eram sigură că beau şi se droghează. E o prostie, a continuat ea, scuturând din cap, ştiu. Dar cred că, într-un fel, mi-a prins bine. Mi-a demonstrat cât de fragilă sunt. Nu e o glumă, ceva trecător. Dacă mă apuc de băut, nu mă pot opri.

Simţea că se sugrumă, căznindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Momentan nu sunt într-o situaţie prea bună şi nu ştiu cum o să mă descurc de-acum încolo, dar îmi foloseşte să vin aici şi să vă ascult poveştile. Şi vă mulţumesc pentru asta.

— Continuă să vii aici! s-a auzit de peste tot din încăpere, după ce a terminat.

Bărbatul de lângă ea i-a întins un şerveţel.

A tras adânc aer în piept. Întrunirile acelea aveau meritul că puteai să-ţi verşi gândurile şi toate tâmpeniile şi nu primeai sfaturi în schimb. Doar acceptare. Şi acum de aşa ceva avea ea nevoie.

La sfârşit Bailey a încercat să se strecoare afară, dar a împiedicat-o înghesuiala de la uşă. Femeia cu părul roşu a prins-o de braţ şi i-a dat un pliant pentru nou-veniţi. Bailey i-a mulţumit şi l-a împăturit în două, jenată că atrăsese atenţia.

— Salut!

S-a întors şi a dat cu ochii de Renzo chiar în spatele ei.

— Aaa, bună!

Când intrase aruncase o privire prin sală să vadă dacă venise şi el şi răsuflase uşurată că nu era acolo. Simţea nevoia să facă o mărturisire, dar nu ar fi putut să o facă în prezenţa lui. Spera că venise mai târziu şi că nu auzise miorlăitul ei jalnic.

— Mi-a plăcut ce ne-ai împărtăşit.

N-a avut noroc.

— Cred că mai am multe de învăţat.

— Toţi avem…

Grozav! Acum tipul ştia cât de ratată era. Probabil că el era unul din „convertiţii“ aceia care răspândesc sfaturi în dreapta şi în stânga, un guru atotcunoscător într-ale abstinenţei de la băutură.

— Când ai fost la dezalcoolizare?

— Abia am ieşit săptămâna trecută, a râs ea. Frumos, nu?

Vorbele au sunat mai aspru decât intenţionase şi putea să jure că el tresărise. Părea vulgară, ca o vagaboandă din New Orleans dintr-o piesă de Tennessee Williams.

— Mie nu mi-a trebuit decât o zi ca să mă apuc din nou, aşa că să nu te învinuieşti prea tare.

Ea şi-a ridicat ochii spre el. Părea blând, dar rezervat, şi evita să o privească. Nu părea deloc să fie genul „convertitului“ atotcunoscător. Era şi el la fel de stânjenit ca şi ea.

— Ai fost şi tu la dezalcoolizare?

— Nu chiar la o clinică, m-am dus în schimb în Alaska. Mă gândeam că o să mă las de băut în pustietatea aia.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a dovedit că Alaska e plină de baruri şi de cheflii. Altceva nu prea ai ce face pe-acolo.

— Şi ai rezistat o zi? Impresionant!

Uitase cât de bine îi făcea în sanatoriu să râdă de absurditatea întregii poveşti. Renzo a ridicat din umeri şi, arătând cu degetul spre uşă, a întrebat-o:

— N-ai vrea să luăm un hotdog în drum spre casă?

— Ba da!

De data asta, bărbaţii din faţa bodegii l-au strigat pe nume pe Renzo.

— Ei, Renzo, ai o drăguţă acum? Bravo ţie!

— Ia vezi-ţi de treaba ta, Mortimer, mai bine du-te acasă şi îngrijeşte-te de femeia ta.

Bărbatul a pufnit în râs, clătinând din cap.

— Ai dreptate, domnu' Renzo! E femeie de treabă.

Bailey a aşteptat până s-au îndepărtat şi l-a întrebat:

— Mortimer? Chiar aşa îl cheamă?

— Ne jucam împreună în Central Park când eram mici şi, când ne-am făcut mai mari, furam bere din bodega aia şi mergeam s-o bem în parc, în loc să ne jucăm.

În faţa restaurantului Gray's Papaya[21] era un afiş pe care scria: „Ofertă de recesiune: 1,95 $ pentru doi crenvurşti şi un pahar mediu de suc."

— Dar nu s-a terminat recesiunea? a întrebat Bailey, arătând spre afiş.

— Cred că nici nu se mai sinchisesc să-l scoată.

— Asta-mi place. În condiţiile în care totul se schimbă atât de repede, mai ales aici, în New York!

— Dar nu şi la Gray's Papaya.

A comandat crenvurşti şi i-a oferit unul lui Bailey. În timp ce el plătea, ea şi-a turnat o dâră subţire şi lungă de muştar dintr-un recipient uriaş de plastic.

Excelent! Crenvurstul a pocnit când a muşcat din el şi gustul picant al muştarului a făcut-o să zâmbească.

— Se pare că-ţi place.

— E nemaipomenit! Nu te costă mult întâlnirea asta! a exclamat ea, regretând pe loc ceea ce spusese, căci nu era o întâlnire romantică. Locuieşti la Dakota?

— Da, familia mea stă acolo de ani de zile. Bunicul a fost portar, tata administrator şi eu la fel.

— În ce apartament?

— La etajul întâi, pe latura de vest, dă spre curtea interioară.

— Aşa poţi să supraveghezi vecinii.

— E şi ăsta un punct de vedere. Deşi mi-ar prinde bine şi un pic de soare, dar nu e o adresă de lepădat.

— Cum a fost să creşti la Dakota?

— Grozav, deşi sunt mulţi bogătaşi, e altfel ca în Park Avenue. Sunt mulţi cântăreţi, actori, producători. Avuţi, ce-i drept, dar cu înclinaţii artistice. Nu ştiu cât o să mai dureze, totuşi. Oraşul se schimbă rapid. Şi mai sunt şi proprietari, aşa ca Melinda, cărora nu le pasă, pur şi simplu.

Ar fi trebuit să-i ia apărarea verişoarei sale, dar nu s-a putut abţine să nu-i spună:

— Acum vrea şi un bazin cu peşti în living!

— Atunci te înţeleg de ce aveai nevoie să vii la întâlnirea din seara asta.

A simţit că i se pune din nou un nod în gât. Avea oare curajul să-i spună ce o frământa cu adevărat? Zumzetul molcom al străzii şi întunericul o făceau să se simtă ocrotită. La fel ca şi prezenţa lui Renzo.

— Ieri a fost ziua când a murit maică-mea.

Renzo s-a oprit, rămânând nemişcat, fără vreun gest sau vreo vorbă de consolare.

— Cum s-a întâmplat?

Bailey a tras aer adânc în piept, gata să izbucnească în plâns.

— Acum doisprezece ani… aveam optsprezece ani. Se întorcea acasă să-l sărbătorim pe tata de ziua lui. Accident de maşină.

Îi venea greu să vorbească despre asta, acasă era un subiect tabu. Şi cuvintele acelea rostite cu glas tare făceau ca întâmplarea să capete realitate. Iar ea nu voia să fie reală.

— Îmi pare rău.

— Cred însă că e mai bine să mănânc un hotdog decât să intru într-un bar să beau ceva, cum am simţit nevoia s-o fac azi după masă.

— Şi mama mea a murit, dar când eram mic. Nu am apucat s-o cunosc de-adevăratelea.

Bailey l-a privit câteva clipe drept în ochi, fără să se ruşineze. Vorbele ar fi fost nepotrivite şi de prisos.

— Cum ai reuşit să rezişti după ce s-a prăpădit? a rupt Renzo tăcerea.

— Am plecat la colegiul Parsons, am învăţat, mi-am făcut de cap petrecând, m-am înstrăinat de tata şi el a făcut la fel. Mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama că nu poţi fugi prea departe. E ciudat, dar fotografia aceea m-a ajutat.

I-a povestit şi despre desenul cu dedicaţia tăinuită, şi Renzo a rămas cu gura căscată de uimire.

— Asta e o întorsătură interesantă de situaţie…

— Ştiu. Şi ideea că aş putea fi urmaşa copilului rezultat din povestea de dragostea a lui Theodore Camden cu Sara Smythe mi-a făcut bine într-o oarecare măsură.

— Ca şi cum ai aparţine cuiva.

— Da, chiar aşa. În cazul acesta, Melinda şi cu mine am fi verişoare de-adevăratelea, nu doar închipuite.

— Şi chiar eşti sigură că îţi doreşti asta?

— Da, nu numai pentru că aş putea căpăta o parte din moştenire, dar vreau să simt că mă trag şi eu de undeva, că nu sunt singură pe lume. Dar, pe de altă parte, cine ştie ce s-o fi întâmplat în trecut? Poate e mai bine să nu ştiu.

— Dacă ar fi după mine, aş pune rămăşag… Dacă mă gândesc doar la sprânceana asta ridicată… a spus el, atingând-o uşor pe tâmplă.

Ea s-a roşit jenată şi s-a dat câţiva paşi înapoi, iar momentul s-a spulberat.

— Şi cum de-ai ajuns aici tocmai din Alaska?

— Nu mi-am închipuit vreodată că o să mă mai întorc la New York, dar când a murit tata mi s-a părut că era bine s-o fac, până mă puneam pe picioare.

Deci nu era singura care se ascundea la Dakota ca să-şi lingă rănile.

— Şi te-ai pus pe picioare?

— Cred că da. Îmi place tare mult clădirea. Şi unii locatari chiar, deşi nu toţi. Desigur că de multe ori sunt luat drept un neisprăvit care nu ştie decât să desfunde closete, dar e o mare cinste să locuiesc acolo.

— Ce frumos!

La lumina felinarelor, l-a văzut înroşindu-se.

— Dar asta n-o mărturisesc oricui. Nu vreau să se creadă că am picat în butoiul cu sentimentalism.

— Butoiul cu sentimentalism? Apoi cine foloseşte expresia asta chiar e căzut în butoiul acela.

— Ei, înţelegi ce vreau să zic!

— De fapt chiar înţeleg.

Clădirea se ridica măreaţă deasupra lor şi s-au oprit să-i cerceteze faţada.

— Tare frumoasă mai e!

Deşi nu s-a uitat spre el, Bailey şi-a dat seama după voce că zâmbea.

---

18. Joc al cărui scop este descoperirea misterului unei crime: locul, arma şi făptaşul.

19. Telenovelă americană transmisă de reţeaua de televiziune americană ABC din anii 1960, cel mai longeviv serial american aflat încă în producţie.

20. Rugăciunea serenităţii („Doamne, dă-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să le schimb pe cele pe care le pot schimba şi înţelepciunea să le deosebesc între

ele.“), atribuită teologului american Reinhold Niebuhr (1892–1971), a fost adoptată de programul de reabilitare al Alcoolicilor Anonimi.

21. Lanţ de restaurante din New York, cunoscut pentru hotdogii ieftini, de bună calitate, vânduţi împreună cu băuturi răcoritoare din fructe.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
New York, ianuarie 1885

A doua zi dimineaţă, micul dejun a constat într-o bucată de pâine mucegăită cu o zeamă călduţă maronie despre care una dintre paciente a spus că este cacao. Sara a sorbit zeama dintr-o înghiţitură şi a frământat coaja de pâine până când s-a înmuiat suficient ca să o poată mesteca.

Astăzi avea să le explice că ea nu era precum celelalte paciente, cărora li se scurgea saliva din gură sau care răcneau ca apucatele, şi că făcuseră o greşeală în privinţa ei. De fapt chiar în dimineaţa aceea se trezise simţindu-se mai bine, cum nu se mai simţise de săptămâni întregi. Îi dispăruse cu totul durerea de cap şi starea de slăbiciune. Doar că mintea i se limpezise prea târziu ca să fi putut scăpa de călătoria aceea în copaia mizerabilă pe care una dintre asistente o numise feribot.

După micul dejun, au fost trimise din nou să stea pe băncile din sala octogonală. Fără să se mişte, fără să vorbească. Sara a folosit prilejul acesta ca să studieze felul în care cele cinci asistente din ziua aceea lucrau împreună cu doctorul. Patru dintre ele erau nepăsătoare, dezagreabile, dar cea mai tânără nu se înrăise încă. Se purta mult mai blând şi mai răbdător cu pacientele. A auzit că i se spunea sora Alden. Doctorul Fields prefera să lucreze cu ea şi făcea tot posibilul să i se adreseze ei şi nu celorlalte asistente.

Multe paciente erau străine şi cunoşteau puţin sau deloc limba engleză. Sara era convinsă că majoritatea aveau mintea sănătoasă, dar nu avuseseră ocazia să explice în limba lor maternă ce li se întâmplase. Iar dintre celelalte paciente care vorbeau engleza, unele dondăneau fără şir, cu riscul de a se trezi plesnite, altele erau obraznice şi furau pâinea din farfuriile vecinelor sau se trăgeau de haine. Sara se ferea să le privească în ochi, dându-se la o parte când treceau pe lângă ea, străduindu-se să se facă invizibilă.

A răsunat un clopot şi au fost scoase afară, în aerul rece de ianuarie. Câteva sute de femei stăteau îngrămădite pe lângă pereţii clădirii sau umblau curajoase prin curte. Sara s-a dus până la malul apei şi a văzut

Manhattanul peste valurile cu irizări metalice ale fluviului. În aerul rece şi limpede a descoperit imediat ceea ce căuta: Dakota.

Cele trei frontoane triunghiulare din partea de est a acoperişului se înălţau către cerul mohorât ca nişte faruri. Se întreba dacă Theo ieşise pe esplanadă să vadă cum ar fi putut să o găsească. Trebuie să fie îngrijorat peste măsură. Şi de îndată ce va afla unde fusese trimisă avea să intervină să i se dea drumul imediat. Şi nu va dura mult.

— N-are rost să te tot uiţi către oraş, nu faci decât să te întristezi şi mai tare.

Lângă ea apăruse o femeie cu tenul măsliniu şi părul negru, care-şi strângea braţele la piept să se mai ferească de frig. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, obrajii îi erau brăzdaţi de riduri ca nişte mustăţi de pisică, iar părul îi era încărunţit.

— Pe mine mă cheamă Natalia.

Accentul ei străin dădea numelui o rezonanţă delicioasă, sau poate doar aşa i se părea Sarei din pricina foamei.

— Eu sunt Sara. Sara Smythe.

— Ai venit ieri, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Sara, privind înapoi spre sanatoriu.

— Nu-ţi face griji, nu ne vede nimeni. Lor nu le place să stea afară în frig, aşa că putem şi noi să fim un pic libere.

Au pornit una lângă cealaltă pe potecă.

— De când eşti aici? a întrebat Sara, temându-se de ce avea să afle.

— De vreo cinci ani, cred… *No lo so*[22], aici pierzi şirul zilelor.

Sara a simţit că îi îngheaţă sângele în vene. Ea n-ar fi fost în stare să reziste nici măcar o săptămână acolo, darămite cinci ani.

— De ce te-au internat aici?

— Am furat nişte dulceaţă de la coniţa, o *signora* bogată de pe Twentieth Street. Eram ajutor de bucătar. Aveam copiii bolnavi. Şi puteam să vând dulceaţa ca să le iau medicamente. Ea m-a căutat şi a găsit dulceaţa. Şi, când i-am spus şi eu că e zgârcită, a pus să mă închidă aici.

— Dar cum a putut face aşa ceva? Mie mi se pare că eşti perfect sănătoasă.

— Şi eu cred la fel despre dumneata. De ce ai ajuns aici?

— Nici nu ştiu, să-ţi spun drept. Nu am fost în apele mele în ultima lună, a spus ea, ducându-şi fără să-şi dea seama mâna la pântec. Eu lucrez la un

bloc mare de apartamente. A dispărut un colier şi s-a zis că l-am luat eu. Dar eu nu-mi aduc aminte s-o fi făcut. Nu ştiu cum e posibil.

— Mie mi se pare că eşti *sana di mente*[23]. Eşti foarte bine, foarte deşteaptă.

Cuvintele încurajatoare ale Nataliei au făcut să-i mai vină inima la loc.

— Şi eu mă simt la fel. Şi chiar am de gând să-i explic doctorului astăzi.

Natalia s-a oprit brusc.

— Ba să nu faci asta! Nu le place să le spui că nu au dreptate.

— Dar eu nu mai rabd să stau aici nici o clipă!

— Ai grijă! a îndemnat-o Natalia, suflând în palmele strânse printre care răzbătea aburul răsuflării. Dacă zici ceva, or să te pună la Izolare sau la Carceră. Şi n-o să-ţi placă!

— Dar ce se întâmplă acolo?

— Sunt nişte saloane unde îi bagă pe cei mai răi şi mai violenţi. Dacă ajungi acolo, e vai de capul tău.

— Dar eu n-o să fiu violentă. Asta e toată problema. O să mă port politicos şi logic. Şi-o să le dovedesc că sunt sănătoasă la cap.

Natalia nu a mai spus nimic. Clopotul a sunat din nou.

— Acum mergem înăuntru.

Pe când intrau în clădire, Sarei i-a trecut un gând prin minte.

— Şi cu copiii dumitale ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Ştiu că te afli aici?

— Cred că nu. Eu nici n-am ştiut unde-or să mă ducă.

— Nici eu.

Dar dacă ar fi ştiut, ar fi putut face ceva ca să schimbe situaţia asta uluitoare? Dacă ar fi ţipat şi s-ar fi zbătut, n-ar fi reuşit decât să ajungă la puşcărie. Biata Natalia… care a trebuit să-şi lase copiii de izbelişte. S-a străduit să găsească o vorbă bună.

— Vorbeşti englezeşte destul de bine.

— Când am venit aici din Italia, am ascultat cu atenţie şi-am prins iute.

S-au înşiruit în spatele altor paciente care se îndreptau spre sala octogonală. Ca nişte găini care se întorceau la coteţ.

— E urât ce ne-au făcut… şi mie, şi dumitale. E nedrept.

— Şi ce? Crezi că o să ne adunăm să luptăm împotriva lor? N-ajută la nimic!

— Dar trebuie să facem ceva!

— Au încercat şi alţii.

— Ce?

— Să treacă apa înotând, ca să scape de aici, a continuat ea, arătând cu braţele. Şi s-au înecat.

Sara a întors capul să privească întinderea rece şi neprimitoare. Chiar şi vara, apa sălcie era frământată de curenţii puternici ca nişte şerpi uriaşi ce se zbăteau pe dedesubt.

Se apropiau de uşă, dar Sarei nu-i venea să intre. Era o mare alinare să poată vorbi cu cineva, cu un suflet care s-o înţeleagă. În faţa lor, o fată cu chipul drăgălaş, dar cu părul încâlcit, bolborosea un cântec.

— E înapoiată mintal, a explicat Natalia, în timp ce fata abia îngăima cântecelul, dar cel puţin ea habar nu are unde se află. Uneori chiar o invidiez.

La prânz au primit o bucată de carne de vită râncedă, pe care au mâncat-o cu mâinile, pentru că nu aveau nici cuţite, şi nici furculiţe, un cartof fiert, un castron de supă cu încă o felie de pâine. Flămândă şi înfrigurată de plimbarea în aerul îngheţat, Sara a mâncat şi a băut cât a putut de mult, încercând să nu se uite la urmele verzui de pe coaja de pâine. Pofta de mâncare i-a întărit speranţa că era sănătoasă, căci în săptămânile din urmă nu fusese în stare să mănânce prea mult şi se gândea că poate şi asta contribuise la confuzia ei mentală.

După masă li s-au împărţit treburile pe care urmau să le facă, ceea ce le-a dat prilejul să-şi pună sângele în mişcare. Împreună cu alte şase paciente, Sara a fost pusă să frece scările sălii octogonale. Infirmierele le-au dat găleţi şi perii, iar femeile s-au împrăştiat, luându-şi fiecare câte o scară şi un palier. Deşi simţea că-i îngheaţă degetele în apă, mişcarea îi făcea bine la genunchi şi umeri. Şi-a ridicat privirea spre luminatorul din tavan. Lui Theo i-ar fi plăcut să vadă coloanele ionice impunătoare care susţineau balcoanele.

— Ei, freacă mai departe acolo! i-a strigat o asistentă, privind-o cu asprime de la unul din balcoane.

Sara şi-a văzut mai departe de treabă. A terminat scara în treizeci de minute, dar a băgat de seamă că alte femei continuau să frece, luând munca de la capăt, aşa că a făcut şi ea la fel. Nu era cazul să atragă atenţia, anunţând că a terminat de curăţat. Şi în timp ce mai freca treptele de jos, au trecut pe lângă ea nişte asistente medicale.

— Superintendentul Dent o să ajungă aici într-o oră. Doctorul Field a zis să le închidem pe cele mai gălăgioase până pleacă el.

— Dar o să piardă masa de seră.

— N-are nimic! O să mănânce mâine, a adăugat ea, râzând.

Era sora Garelick. Apoi s-a întors spre Sara, care o privea insistent.

— La ce te holbezi aşa? s-a răstit ea, punându-şi cizma murdară pe treapta abia spălată. Hai, fă bine şi şterge şi-aici!

Cealaltă asistentă a pufnit în râs şi s-au îndepărtat amândouă. Superintendentul Dent. Sara avea să folosească ocazia să-l abordeze şi să-i spună ce i se întâmplase. Chiar dacă nu mai purta o rochie de mătase neagră şi-şi ţinea părul împletit într-o coadă pe spate, ca o şcolăriţă, avea încă accentul şi comportarea unei englezoaice cuminţi. Avea să-l oprească, ridicând din sprânceană, după cum îi era obiceiul, şi o să-i ceară să vorbească între patru ochi. Metoda asta funcţionase întotdeauna şi era convinsă că era cel mai bun lucru pe care-l putea face, acum că era nou-venită.

Cu forţe reîmprospătate a frecat urma de nori şi, când a sunat clopotul din nou, s-a dus împreună cu celelalte să verse lăturile afară şi şi-a lăsat mopul şi găleata pe palier. S-au dus apoi într-una din aripile clădirii, într-o încăpere mare, care avea pe-o parte ferestre înalte, zăbrelite. De-a lungul pereţilor se aflau nişte bănci simple, galbene. Cele mai multe femei s-au repezit să se aşeze lângă peretele fără ferestre, iar Sara a înţeles abia mai târziu din ce pricină.

Aveau să aştepte aşa ore întregi. Dacă timpul petrecut cu o zi în urmă până să fie consultate de doctor li se păruse chinuitor de lung, comparat cu cazna acelei zile, a reprezentat doar o clipă. Sara s-a aşezat pe una din băncile de sub geamuri, cu vântul rece suflându-i pe ceafă şi pe spate. Femeile aşezate în faţa ei, la perete, stăteau cu ochii aţintiţi la ferestre, precum credincioşii care se uitau la cruce în biserică. Dar ea nu vedea decât chipurile lor istovite.

Dacă cineva se foia pe bancă, infirmierele – aşezate la o masă în mijloc – ţipau la ele să nu se mişte. Nimeni nu vorbea, doar câteva femei moţăiau, neclintite.

După vreun ceas, Sara a început să se întrebe dacă nu îşi pierduse totuşi minţile. Îi venea să sară în picioare şi să fugă de-acolo, să răcnească cât o ţinea gura. Ochii începuseră să-i joace feste: din aurie, lumina devenise verzuie şi-apoi albastră. Când închidea ochii, culorile îi străluceau încă sub

pleoape. Dacă nu se ferea, avea să-şi piardă oricum minţile şi nu ar mai avea nici o importanţă dacă fusese sau nu nebună de la bun început.

S-a deschis uşa şi a intrat un bărbat cu favoriţi albi, îmbrăcat în costum negru. Asistentele s-au ridicat în picioare.

— Bine aţi venit, domnule superintendent Dent, a spus sora Garelick.

— Mulţumesc, doamnelor, a răspuns el, punându-şi o mână în buzunar şi pipăindu-şi ceasul cu cealaltă de parcă s-ar fi temut că i l-ar fi smuls cineva dintr-o clipă într-alta.

— Ce faceţi?

Superintendentul a dat ocolul încăperii, fără să se oprească să audă răspunsul la întrebare. Nu că ar fi primit vreunul. Femeile nu îndrăzneau să spună altceva decât: „Bine“ şi „Mulţumim, domnule“. Pe când o pornise spre şirul ei, Sara îşi aduna curajul. Trebuia să spună ceva. Acum.

A deschis gura să vorbească, dar sora Garelick a intervenit:

— Domnule superintendent, îmi pare rău să vă scurtez vizita, dar domnul doctor Field ar vrea să îi acordaţi câteva minute, dacă aveţi bunăvoinţa.

— Sigur ca da, după dumneavoastră.

Întorcându-se spre ea, sora Garelick i-a aruncat Sarei o privire aspră. Ştia exact ce îşi pusese în gând să facă. Ca şi cum îi citise gândurile. Chiar dacă a învins-o de data aceasta, Sara o să-i vină de hac. Nu avea încotro.

*

Au continuat să aştepte. Simţind că-i căzuse greu mâncarea de la cină, Sara s-a aşezat între Natalia şi femeia cu părul lung şi cărunt, care plângea noaptea. A încercat să o privească în ochi, să stabilească o comunicare de orice fel, chiar şi o clipire, dar femeia nu făcea decât să stea cu ochii aţintiţi în jos, la picioare.

— Tare frig.

Era doar o şoaptă, dar în tăcerea din încăpere a răsunat ca un ţipăt. Sara a susurat uşor ca să o liniştească. Surorile se aflau chiar în spatele uşii, sporovăind despre un nou magazin de rochii care urma să se deschidă undeva în Manhattan, care părea atât de departe, încât putea fi la fel de bine în Rusia. Vai, ce răsfăţ să poţi vorbi despre rochii – lucru ce i se păruse normal înainte de a fi fost azvârlită în temniţa aceea mizerabilă. Cât şi-ar fi dorit să nu se fi lăsat acaparată de mărunţişurile vieţii de zi cu zi, ca să aprecieze valoarea libertăţii!

— Frig. La picioare. Tare frig.

Sara s-a aplecat spre ea.

— Aşa e, dar o să se termine curând şi-o să putem merge la culcare. Nu trebuie să mai vorbim!

Femeia şi-a ridicat spre ea ochii încrezători.

— Hai că trece. Cum te cheamă?

— Marianne.

Femeia trebuie să fi fost frumoasă cândva, dar acum i se vedeau oasele ascuţite prin carnea obrajilor subţiri ca hârtia.

— Ce nume frumos, Marianne! a spus Sara, luându-i mâna într-a ei şi frecându-i-o.

— Nu… nu… frig, a bolborosit femeia cu dinţii clănţănind de frig.

— Mai tăceţi, a şoptit Natalia, aşezată lângă Sara. O să ne băgaţi în bucluc pe toate.

Sara o ţinea strâns de mână pe Marianne.

— Nu se poate stăpâni.

Marianne a sărit în picioare fără veste. S-a răsucit şi a început să ţopăie cu mâinile strânse peste piept. Gura i s-a deschis larg şi a slobozit un muget. O dată şi încă o dată, îşi răcnea toată durerea, sunetul răsfrângându-se în încăperea uriaşă.

Asistentele au dat buzna înăuntru în frunte cu sora Garelick.

— Ce se-ntâmplă aici?

Marianne a fugit la capătul sălii, ţopăind şi urlând.

— Îi e frig, a încercat să explice Sara.

— Taci, a şuierat Natalia în şoaptă.

Dar era prea târziu. Sora Garelick s-a întors spre Sara.

— Gura!

Neobişnuită să i se ordone, Sara s-a îmbăţoşat.

— Îi e frig pur şi simplu, nu se poate să i se dea ceva să se acopere, o pătură? Vă rog, nu vedeţi ce slabă e? O bate vântul.

Marianne alerga în jurul mesei, să scape de celelalte două surori. Sora Garelick a întins o mână, groasă cât o creangă de copac, şi-a prins-o de gât.

— Terminaşi, drăguţă?

Marianne a încuviinţat din cap, dar când sora Garelick i-a dat drumul a început să ţipe şi mai tare decât şi-ar fi închipuit Sara că poate. Sunetul îi răzbătea din rărunchi, aţâţat de foame, de frig şi de întreaga deznădejde a locului acela. Cele mai multe paciente se chirceau ferindu-se, doar Sara s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să faceţi ceva s-o ajutaţi.

Sora Garelick a râs şi i-a făcut vânt cu mâna liberă. Apoi s-a întors spre Marianne, privind-o ca un copil rău care studiază un fluture vătămat.

— Am auzit că asta a fost dansatoare la vremea ei.

Marianne şi-a lăsat braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Aha, înţelegi, va să zică? Ai face mai bine să ne dansezi şi nouă, dacă tot nu eşti în stare să stai liniştită ca toate celelalte.

Marianne a clătinat din cap.

— Ba să dansezi, dacă nu, nu mănânci trei zile.

Sara a tresărit, gata să sară în ajutorul femeii, să încerce să le abată atenţia surorilor, dar Natalia a apucat-o de braţ.

— Nu… stai cuminte.

— Hai, dansează… acum!

Marianne a început să ţopăie ca o vrabie, privind speriată în toate părţile.

— Ăsta nu-i dans. Nu dansezi, nu mănânci!

Femeia s-a pornit să-şi mişte picioarele, mai şovăitor la început, cu paşi mărunţi, apoi şi-a fluturat mâinile, murmurând o melodie.

— Aşa… ţine-o tot aşa! a îndemnat-o sora Garelick, care se holba la ea, lingându-şi buzele.

Mişcările Mariannei deveneau mai hotărâte, braţele i se deschideau în lături ca să se unească apoi deasupra capului, iar picioarele i se întindeau în linii lungi, precise. Pentru o clipă, Sara a uitat unde se afla. Încăperea aceea goală putea să fie o scenă de teatru din Londra, iar Marianne o balerină ce-şi făcea debutul într-un costum cu volane de tul. Părul i se răsucea în jurul capului pe când se învârtea pe un picior, cu celălalt încolăcit peste el, ca să-l întindă apoi din nou în afară, făcându-şi vânt să se rotească din nou. Când a terminat, a făcut o plecăciune adâncă, cu trupul ei îmbătrânit, dar încă agil, cu paşii de dans dăltuiţi în memorie.

Pentru o clipă, toate au rămas neclintite, vrăjite. Sora Garelick le-a făcut semn celorlalte infirmiere să stea jos şi s-a aşezat şi ea la masa din mijlocul sălii. Fără îndoială că dansul acela le făcuse şi pe ele să se desprindă de sarcinile lor mărunte şi să le poarte spre un tărâm unde frumuseţea şi bunătatea mai erau încă posibile.

Dar uitându-se spre chipul sorei Garelick, Sarei i s-au tăiat picioarele. Pe frunte i se zbătea o venă, iar ochii îi străluceau cu sălbăticie. Graţia neaşteptată a Mariannei nu făcuse decât să-i sporească furia.

— Dansează mai departe până îţi spun eu să te opreşti.

Marianne s-a executat, cu ochii aţintiţi la sora Garelick, dar de data aceasta nu i-au mai reuşit paşii la fel de bine. După zece minute, devenise o umbră, istovită de efortul neaşteptat. După alte douăzeci de minute, s-a prăbuşit în genunchi.

Clopotul a sunat, dar sora Garelick şi-a ridicat mâinile, indicându-le femeilor să rămână aşezate.

— Dansează mai departe! Hai, sari ca înainte! Vai de capul tău! O slăbănoagă! Babă nenorocită!

Celelalte infirmiere s-au pornit şi ele să o batjocorească şi să râdă. Mariannei îi curgeau lacrimile pe obraji, iar gura i se căscase de oboseală.

— Ridică-te, căţea bătrână! Hai, ridică-te!

În sinea ei, Sara dorea ca femeia să se poată ridica. Urma să li se dea drumul curând şi putea să o ducă sus în dormitor să o bage în pat. Să o poată mângâia.

Marianne stătea ghemuită, încercând să să se ridice, dar sora Garelick s-a năpustit la ea şi a împins-o cu bocancul atât de tare încât femeia s-a prăbuşit pe pardoseala de piatră.

— Ajunge!

Sara a alergat spre ea, fără să-i pese ce avea să se întâmple. Dacă toate celelalte femei ar face la fel, ar putea să le doboare pe infirmiere, să ia o barcă şi să se refugieze undeva la adăpost, într-o lume cu minţile întregi.

— Nebune sunteţi voi! Cum puteţi să-i faceţi aşa ceva unei biete bătrâne?

A luat-o pe Marianne în braţe şi şi-a ridicat privirea spre sora Garelick. Faţa ei nu exprima ură, aşa cum îşi închipuise, ochii îi străluceau, obrajii îi ardeau înroşiţi. Era fericită. În mintea ei bolnavă gândul de a mai avea pe cineva pe care să-l chinuie îi stârnea plăcere. Plăcere fizică. Sarei i s-a întors stomacul pe dos la gândul acesta.

Pruncul ei! Lumea s-a oprit o clipă, în timp ce vedea bocancul sorei Garelick trăgându-se înapoi să-şi ia avânt, dar nu a mai apucat să se ferească. Lovitura a izbit-o drept în coaste, răsturnând-o pe podea. Aerul i s-a scurs din plămâni şi a gemut, dându-i drumul femeii şi încolăcindu-şi braţele peste pântec. Următoarea lovitură a nimerit-o în şold, zguduindu-i toate mădularele.

Ultimul lucru pe care l-a mai auzit a fost un râset gutural, în timp ce bocancul sorei Garelick o izbea în tâmplă.

---

22. Nu ştiu (în it., în orig.).

23. Sănătoasă la minte (în it., în orig.).

CAPITOLUL DOUĂZECI
New York, ianuarie 1885

Sara rămăsese cu privirea pierdută pe fereastră. Era încă o dimineaţă mohorâtă. Se împlineau cinci zile de când fusese închisă şi, când nu stătea în pat ca să-şi vindece coastele lovite, îşi petrecea ore întregi dinaintea ferestrei. În timpul zilei auzea strigătele infirmierelor care adunau pacientele după plimbarea de afară, dar în afară de asta nici un alt zgomot nu-i mai ajungea la ureche. Raţia sărăcăcioasă de mâncare îi era împinsă printr-o deschizătură de la baza uşii. În primele două zile, liniştea fusese binevenită după zarva din locul acela, dar acum tânjea după un semn omenesc, un zâmbet, o dovadă că există pe lume. În cea de-a treia zi, căutase în jur să găsească ceva cu care să-şi pună capăt vieţii, dar patul nu avea arcuri de metal, nimic ascuţit. S-a gândit să se dea cu capul de pereţii goi până l-ar fi strivit.

Uşa încăperii s-a deschis brusc şi a tresărit, neobişnuită cu scârţâitul balamalelor.

— Doamnă Smythe, mergi afară!

— Sunt liberă? a întrebat ea, sufocându-se de bucurie.

Oare Theo apăruse în fine?

O infirmieră necunoscută îi zâmbea, iar dintele lipsă din faţă îi dădea un aer ameninţător.

— Ei, nu eşti liberă de tot, te întorci în salonul cel mare. Înapoi la camera şase.

Bineînţeles, ce nesăbuinţă să creadă că avea să i se dea drumul!

Dar prezenţa celorlalte femei era o consolare. Natalia a tras-o să se aşeze lângă ea la micul dejun şi a insistat să mănânce şi felia ei de pâine.

— Trebuie să te punem din nou pe picioare. Arăţi ca o fantomă.

Sara s-a străduit conştiincioasă să ciugulească din pâine.

— Ce s-a întâmplat cu Marianne?

— Au luat-o de-aici, a răspuns Natalia, clătinând din cap. Speram că a fost cu tine.

— N-o să reziste prea mult.

— Haide să nu mai vorbim despre ea. Trebuie să te mai întremezi. Să nu mai sari în ajutorul altora. Că asta se pedepseşte aici.

— Ştiu. Am învăţat acum, a răspuns Sara, simţind că i se şubrezeşte compasiunea.

— Nu te mai învinui, a continuat Natalia, bătând-o pe umăr. Locul ăsta e blestemat, e rău. Trebuie să rămâi în viaţă. Nu-i altceva de făcut.

Să mănânci, să dormi, să respiri. Dacă ar fi fost însă atât de simplu!

— Vestea bună e că de-atunci n-am mai văzut-o pe sora Garelick pe-aici. Credem că a fost trimisă într-altă parte.

După prima oră de stat în nemişcare, s-a simţit năpădită de spaimă ca de o fierbinţeală. Îi venea să fugă, asemeni lui Marianne, să danseze, să se mişte într-un fel.

Dacă voia să supravieţuiască acolo, trebuia să găsească un mod de a rezista. Auzise că în Asia erau unii călugări care stăteau nemişcaţi ore şi zile întregi. Îşi încetineau respiraţia ca şi cum n-ar mai fi avut viaţă deloc şi reuşeau cumva să ajungă într-o stare de transcendenţă. Ce ciudat era – dacă te gândeşti – că o făceau de bună voie; aşa trăiau.

Poate că ar reuşi dacă ar avea ceva asupra căruia să-şi concentreze atenţia. Se gândea la copilărie, când hoinărea ore întregi pe cărări ce şerpuiau prin poieni şi umbla desculţă în nisip pe malul oceanului.

Se gândea apoi la grădina de zarzavaturi a mamei şi, cu gândul, cerceta fiecare plantă pe rând. Rondul de crăiţe aurii care ţineau râmele la distanţă, lujerii slăbănogi de varză de Bruxelles, verzele dolofane, înşirate una după alta. La un moment dat a simţit chiar mireasma tare a liliacului care creşte pe lângă zidul din spate. Şi-aşa timpul a început să zboare…

Curând, în loc să se teamă de orele de nemişcare, ajunsese să le aştepte cu înflăcărare, căci erau un mod de a scăpa de urâţenia azilului, de a înlocui lumina slabă de iarnă ce se strecura printre zăbrelele ferestrelor cu imagini ale straturilor însorite de pansele.

După trei săptămâni, pe când se ridicau la sfârşitul orelor de nemişcare, Natalia a luat-o în braţe şi i-a spus:

— Mă uitam la tine, erai atât de liniştită, de parcă te-ai fi aflat cu totul într-altă parte.

— Chiar eram, într-un fel.

Sara i-a povestit ce făcea şi, data viitoare, Natalia i-a povestit propriile închipuiri despre grădina mamei ei din Toscana.

— Noi am plecat de-acolo când aveam cinci ani, aşa că nu cred că mi-aduc aminte prea multe lucruri, dar încet-încet îmi revin în minte… Până şi gustul roşiilor coapte.

Iar când ieşeau, îşi povesteau pe rând pe unde mai hălăduiseră cu gândul în ziua aceea. Îşi descriau în amănunt rochiile, cântecele şi cărţile preferate şi, pe măsură ce vremea se îmbunătăţea, se schimba şi înfăţişarea Sarei.

Şi cât îşi petrecea timpul privind înapoi în trecut şi nu se gândea la ce va aduce viitorul, groaza ce-o sufoca înainte devenea tot mai mică.

Până la sfârşitul lui iunie gheaţa şi zăpada dispăruseră cu totul, aşa cum se şterseseră şi zilele petrecute de ea la Dakota şi speranţa că Theo ar putea să vină să o salveze. Spre uimirea ei, pruncul supravieţuise loviturilor sorei Garelick şi era foarte zglobiu, mai ales noaptea. Cu câteva zile mai înainte făcuse schimb de rochii cu o femeie din salonul ei, care slăbise foarte mult din pricina mâncării îngrozitoare. Rochia cea nouă era suficient de largă. Natalia a privit-o mirată când mergeau la masă, dar n-a întrebat-o nimic.

În timpul băii săptămânale, se acoperea cu un prosop când intra şi când ieşea din cada cu apa murdară lăsată de celelalte femei. Nu se schimba apa între ele, aşa încât dacă îi venea rândul ultima la baie, găsea o zeamă maronie. Dar Sara zăbovea intenţionat în aşa fel ca femeile deja îmbăiate să fie ocupate cu îmbrăcatul şi ea să poată să facă baie fără să fie văzută.

Într-o dimineaţă însorită, aştepta împreună cu Natalia să li se împartă sarcinile zilnice de lucru.

— Doamna Smythe şi doamna Fabiano, a strigat infirmiera, însemnându-le numele pe o listă, mergeţi la atelierul de preşuri.

Natalia şi Sara s-au privit mirate. Lucrul la atelier însemna o promovare, fiind destinat pacientelor mai liniştite şi mai cuminţi. Abia când au ieşit, Sara a slobozit un chiot de bucurie, în timp ce se îndrepta alături de celelalte femei spre clădirea care adăpostea atelierele unde se făceau perii, preşuri şi unde se spălau rufele. O infirmieră le-a făcut semn spre o încăpere mare, cu mese de lemn pline de cârpe.

— O să vă arate celelalte ce aveţi de făcut.

— Cel puţin am scăpat de lucrat cu leşie! a şoptit Natalia.

Sara avea mâinile jupuite din pricina săpunului şi se gândea la cutia de cremă de mâini pe care o ţinuse cândva pe biroul ei din Dakota. Şi-o putea închipui perfect în minte, cu eticheta frumoasă plină de trandafiraşi palizi. Spera ca Daisy să o fi luat pentru sine ca să nu se strice. Gândul acesta a

întristat-o. Ce s-o fi ales de puţinele ei lucruri? Oare şi le-or fi împărţit cameristele între ele? Sau or fi fost azvârlite sau, pur şi simplu, puse pe foc?

— Ce-i, nu ţi-e bine? a întrebat-o Natalia.

Când o cuprindeau gândurile ca acum, negura din cap începea să crească ca o tumoare.

— Ia te uită! a exclamat ea, arătând spre mesele de lucru. Avem şi taburete să stăm jos!

— Ca tronuri de regine!

S-au aşezat la o masă lângă fereastră şi una dintre femei le-a învăţat cum să rupă cârpele în fâşii lungi, să le răsucească în formă de melc şi-apoi să le coasă laolaltă, formând un preş oval. Sara era fericită că ţinea în mână un ac cu aţă. Dacă din când în când unele femei nu se porneau să bolborosească fără şir, ai fi zis că e un atelier adevărat, nu un azil de nebuni.

— Eu încep să înţeleg ce vor să spună, a zis Natalia, după vreo oră de lucrat acolo.

— După cum văd eu, noi suntem cele sănătoase la cap, iar restul personalului şi doctorii sunt smintiţii! a adăugat Sara, arătând spre sora şefă care aţipise pe scaun. Scrântită de-a binelea!

— Îmi place să mă gândesc că aşa şi sunt! a aprobat-o Natalia, aruncându-şi privirea spre Sara care, instinctiv, şi-a supt burta. Să ştii că n-o să te mai poţi ascunde mult timp.

Sara şi-a acoperit pântecele cu mâna.

— Ce vrei să spui?

— Păi eşti gravidă.

Ochii Sarei s-au umplut de lacrimi.

— Aşa e.

În ultimele câteva nopţi, învăluită în întuneric, Sara îşi imagina o altă lume, în care nu se aventurase să plece în America, unde rămăsese cameristă şefă la hotelul Langham şi nu era nevoită să îndure ruşinea cumplită a dezastrului ei. Dar nu mai putea să nege adevărul.

— Şi ce-ai de gând să faci? a întrebat-o Natalia, aplecându-se spre ea şi încruntându-se, adâncindu-şi cuta dintre sprâncene.

— Nu ştiu ce aş putea face. Sunt uimită că a scăpat după loviturile sorei Garelick. Dar se mişcă, creşte mare ghemotocul.

— Nu spune aşa… zi-i fetiţa sau băiatul!

— Dar nu pot să-l socotesc aşa…

Pieptul i s-a ridicat şi s-a căznit să respire.

— Ce-o să mă fac? Ce-or să-mi facă după ce se află?

Natalia a mângâiat-o pe mână, strângându-i-o uşor ca îmbărbătare.

— Cred că la spitalul Charity de pe insulă e un loc pentru mamele nemăritate. Poate-ai să te poţi duce să naşti acolo.

— Am auzit şi eu surorile vorbind. Ziceau că e pentru „femei fără bărbaţi şi copii fără taţi“… să fim mereu legate de bărbaţi, de parcă nu s-ar putea spune pur şi simplu pentru femei şi copii.

— Şi tatăl cine e?

Sara s-a cutremurat toată, neputând să-i pronunţe numele.

— El nici nu ştie de copil, şi nici că sunt aici. Şi, oricum, nu e liber.

— Dar o să ai nevoie de ajutor când vine sorocul.

— Ce se întâmplă cu copiii care se nasc în spital? Tu ştii?

Natalia a clătinat din cap.

— Sunt convinsă că aici n-au nevoie să se ocupe de copilaş şi să aibă încă o gură de hrănit. Asta te-ar putea ajuta să scapi de aici.

— Sau ar fi un motiv ca să mă închidă pe veci la izolare şi să-mi ia copilul. Încă o pedeapsă şi mai mare.

Femeile care stăteau la masa alăturată au început să se uite spre ele. Sara era convinsă că erau străine şi că nu înţelegeau limba engleză, dar a continuat să vorbească mai încet.

— Nu ştiu ce să fac. Ce crezi că ar fi bine?

Natalia a întins mâna şi a mângâiat-o pe obraz, alinând-o cu degetele ei reci.

— Nu te mai frământa, vedem noi cum o să facem. Ştii când îţi vine sorocul?

Chiar dacă îşi pusese în minte să nu se mai gândească la ce urma să se întâmple, Sara făcuse socoteala de nenumărate ori.

— Cred că pe la mijlocul lui august.

— O să întreb femeile de-aici să vedem dacă s-a mai întâmplat aşa ceva. Sora Alden e ceva mai drăguţă, o să încerc să vorbesc şi cu ea.

— Faci tu asta?

Sara cu greu s-a putut abţine să îi cadă în braţe şi a izbucnit în lacrimi.

— Sigur că da. Dacă am ajuns până aici… hai să vedem cum putem face ca situaţia asta să te ajute în vreun fel.

*

Peste vreo săptămână, în timp ce se plimbau pe afară, Natalia a tras-o de-o parte după colţul clădirii, departe de ochii infirmierelor şi ai celorlalte paciente.

— Ce e? S-a întâmplat ceva rău?

— Ba nu, a răspuns Natalia cu sclipiri în priviri. Ieri am dat peste sora Alden, care lucra într-un birou. Singură!

— Şi ce-ai aflat?

Zicea că toate pacientele gravide – şi sunt câteva în fiecare an – sunt duse la spitalul Charity de pe insulă, la salonul de femei nemăritate.

— Spitalul ăla e pentru puşcărie, nu-i aşa?

— Da, o să fie dur, dar mai uşor ca aici, cel puţin aşa cred.

— Şi cum să facem să aflăm? Dacă e mai rău? Infirmierele de acolo sunt învăţate să aibă de-a face cu vagabonzi, cu beţivi şi alţii de teapa lor.

— Ei, uiţi că noi suntem nebune? a exclamat Natalia, ridicându-şi bărbia şi izbucnind în râs. Crezi că sunt mai rău ca noi?

— Ei, ce faceţi acolo, fetelor? s-a răstit la ele superintendentul Dent, îndreptându-se spre ele, cu pipa în mână. Nu ştiţi că nu aveţi voie să staţi singure?

— Scuze, domnule superintendent, a spus iute Natalia, făcând mai multe plecăciuni care păreau să-l mai îmbuneze.

— Plecaţi de-aici, a spus el, făcându-le semn cu mâna. Respiraţi aer proaspăt, o să vă ajute să vă limpeziţi minţile.

— Da, domnule.

Săptămâna următoare, abia îşi începuseră lucrul la atelierul de preşuri când una dintre infirmiere le-a strigat din uşă pe Natalia şi pe Sara, făcându-le semn să-şi ia şi coşul cu preşuri lucrate.

— Trebuie să duceţi astea la penitenciar. Lăsaţi-le la poartă, dar să nu intraţi. Uitaţi şi un bilet să-l arătaţi dacă vă întreabă cineva ce căutaţi acolo.

— Da, doamnă.

Sarei nu-i venea să creadă că era atât de norocoasă. Au apucat fiecare câte un coş şi au pornit-o pe poteca dinspre sud, simţind gustul demult uitat al libertăţii.

Pe când înaintau pe drumul plin de praf, bătea vântul dinspre vest. Închisoarea părea a fi un castel, cu ferestrele sale micuţe şi pătrate şi cu turnurile de pe acoperiş. Era înconjurată de un gard grosolan de lemn, cu o poartă de fier la intrare. S-au uitat amândouă printre zăbrele.

Bărbaţi în zeghe mărşăluiau în formaţii compacte, fiecare om înghesuit în cel din faţă, sub privirile gardienilor înarmaţi cu puşti şi ciomege. Unul dintre bărbaţi a observat femeile şi a fluierat, dar gardianul şi-a ridicat bâta şi l-a pocnit zdravăn peste spinare.

Nedorind să atragă atenţia şi mai mult asupra lor, Sara şi Natalia s-au îndepărtat.

— Uite spitalul, a spus Natalia, arătând spre clădirea de alături.

În faţa clădirii, nişte femei îmbrăcate în uniforme de infirmiere ieşiseră să se încălzească la soare.

— Vino cu mine, a spus Natalia şi a luat-o pe lângă clădire. Sora Alden a zis că femeile şi copiii mici sunt la parter.

S-au străduit să se uite pe o fereastră. Încăperea avea podele curate, pereţii văruiţi şi un singur bec atârnat de tavan. Paturile erau înfăţate cu cearşafuri simple şi perne, cu pături frumos îndoite la colţuri. Nişte femei stăteau aşezate pe scaune, cu pruncii în braţe, iar asistentele se foiau pe lângă ele.

— E aşa de civilizat, a exclamat Sara cu ochii în lacrimi.

— Cât mi-aş dori să am şi eu o pernă, aproape că am uitat cum e să dorm pe una.

— Aici ar fi bine, nu?

Sara s-a uitat la Natalia, întrebând-o din priviri dacă nu cumva visa ce vedea.

— Ar fi foarte bine. Mâine ai să te duci la sora Alden şi ai să-i spui adevărul. Şi s-o întrebi dacă poate să-ţi aranjeze să naşti copilul la Charity.

— Dar nu ştim ce-o să se întâmple cu copilul după ce nasc.

— Femeile nemăritate sunt date afară după două săptămâni. După aia rămâi de una singură, cu copil cu tot. Nu te mai primeşte nimeni nicăieri, dar poţi să laşi copilul la Orfelinatul de copii părăsiţi de la intersecţia străzilor Lexington şi Sixty-Eighth.

— Cum să fac aşa ceva? Să-mi dau copilul la orfelinat?

— Ba ai putea, până când găseşti ceva de lucru sau măcar un loc unde să stai.

Natalia avea dreptate. Nu va avea nimic de lucru şi va rămâne şi cu un copil pe deasupra. Dar nu voia să se gândească la asta acum.

— Hai să le luăm pe rând, mai întâi va trebui să o atrag pe sora Alden de partea mea şi să fiu adusă aici când va veni sorocul, a spus ea, îmbrăţişând-o strâns pe Natalia. Mulţumesc că ai atâta grijă de mine.

— Cum să n-am!

— Şi dacă o să ies de aici, promit că vin să te scot şi pe tine.

— Sunt convinsă că ai să încerci, a spus Natalia cu bărbia tremurându-i.

Era pentru prima dată când Sara îşi vedea prietena copleşită.

— Poate c-o să rămân şi eu gravidă şi-o să pot face ca tine.

— Cu cine, cu superintendentul Dent?

Natalia a izbucnit în râs fără voia ei, iar Sara a cuprins-o pe după umeri şi s-au întors la azil. Când pruncul s-a mişcat viguros, Sara şi-a mângâiat pântecul să-l liniştească.

Peste noapte a visat-o pe sora Garelick, care o lovea cu pumnii în stomac. S-a trezit plină de sudoare, strânsă cocoloş în pat, durerea nu era închipuită. Simţea că i se contractă toţi muşchii şi a apucat-o disperarea. S-a străduit din răsputeri să adoarmă la loc, poate că ar fi fost posibil să-şi reia visul şi să oprească loviturile. Dar pe măsură ce gemetele ei deveneau mai puternice, femeile din jur s-au trezit şi-au strigat la ea să înceteze. Asta nu a făcut decât să-i sporească durerea. Se simţea ca şi cum pruncul se căznea să-şi croiască drumul afară. Cu sudoarea picurându-i pe frunte, cu vocea sfârşită, a reuşit să o cheme pe Natalia, după care a căzut într-un hău adânc şi întunecat, fără să mai simtă ceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
New York, septembrie 1985

În dimineaţa de după întâlnirea de la Alcoolicii Anonimi, Bailey s-a trezit devreme şi a mai rămas în pat cu ochii pironiţi în tavan. În trecut, îşi petrecea primele câteva ore ale dimineţii revenindu-şi după seara precedentă, iar în următoarele ceasuri se gândea unde ar găsi petrecerea cea mai grozavă din seara aceea. Nu bea niciodată singură. Băutul şi consumul de droguri erau modul ei de a comunica cu oamenii. După câteva prize de cocaină, viaţa ei se prefăcea într-una din comediile anilor 1940 cu Katharine Hepburn în care se perindau tot felul de minunăţii şi realitatea părea mult mai senină.

Acum realitatea nu mai era la fel de strălucitoare şi trebuia să găsească o modalitate de a umple acel gol. Sau, cel puţin, să convieţuiască cu el o vreme şi să vadă ce se mai întâmplă. Căutările din subsol îi erau de folos, la fel şi strădania de a afla mai multe lucruri despre Theodore Camden şi Sara Smythe.

A făcut un duş şi tocmai termina de mâncat un bol de *granola* când au apărut muncitorii la intrarea de serviciu. I-a prezentat lui Steve ultima fantezie a Melindei şi i-a pus pe muncitori să termine de scos ornamentele din bibliotecă. Maistrul a clătinat şi el mirat din cap şi le-a strigat în spaniolă oamenilor lui ce să facă.

Nu putea să stea acolo să vadă distrugerea. A ieşit în lumina strălucitoare de vară târzie şi s-a urcat în metrou. Biblioteca publică din Forty-Second Street era o clădire intimidantă: un bloc uriaş de marmură sculptată, păzit de doi lei fioroşi. Dar şi-a luat inima în dinţi şi a intrat, adresându-i-se unei bibliotecare cu părul creţ şi ochelari rotunzi, sperând că femeia nu o va judeca prea aspru pentru neştiinţa ei. Tatăl ei fusese supărat că nu urmase o facultate „serioasă“ şi îi spusese pe şleau că socotea că-şi alesese o meserie de doi bani.

— Ăăă, aş vrea să aflu ceva despre un arhitect din secolul trecut, Theodore Camden.

Bibliotecara nu a râs şi nici nu a părut plictisită de întrebarea ei.

— Veniţi cu mine, a spus ea, ridicându-se şi conducând-o pe Bailey la un dulap plin cu sertăraşe, din care a deschis câteva. Şi-au notat amândouă cotele câtorva cărţi de arhitectură şi i-a arătat lui Bailey unde le poate găsi. Bibliotecara chiar s-a oferit să caute ea informaţii despre Sara Smythe în timp ce Bailey căuta despre Camden.

Bailey şi-a petrecut câteva ore răsfoind cărţi despre arhitectura de la sfârşitul secolului al XIX-lea, pline de desene, planuri şi note biografice. Theodore Camden era pomenit în puţine locuri, căci murise prea tânăr, dar ea a reuşit să-şi noteze câteva puncte importante, ca şi când ar fi urmat să le folosească la un examen. Două ore mai târziu, îi vâjâia capul de atâtea noutăţi. În drum spre ieşire s-a oprit la biroul bibliotecarei.

— La secţia de microfilme o să găsiţi destule ziare în care este menţionată Sara Smythe, i-a spus femeia, întinzându-i un bilet. V-am notat aici numele şi data apariţiei.

— Microfilme? Şi cum funcţionează?

— Le daţi informaţiile, iar ei vă caută filmele şi vă arată cum să folosiţi aparatul. O să le ia cam patruzeci şi cinci de minute să găsească tot ce aveţi nevoie.

Bailey s-a uitat la ceas.

— Va trebui să vin altă dată.

I-a mulţumit bibliotecarei şi a plecat la apartament, unde i-a supravegheat pe muncitori până la pauza de prânz. Şi-a cumpărat şi ea un sendviş de la o băcănie şi s-a aşezat pe o bancă în Central Park West. Când se lăsase de fumat, mama lui Bailey se apucase de tricotat, şi Bailey îşi închipuia că dacă-şi ocupă mâinile cu ceva ar putea să o ajute să nu bea. Şi pe deasupra, desenul lui Theodore Camden îi trezise dorinţa de a crea. Nu prea mai desenase de când absolvise colegiul Parsons, dar acum, când tot avea timp la dispoziţie şi o temă atât de atractivă, nu putea să reziste tentaţiei. Cu un creion de grafit a schiţat conturul frontoanelor de sus ale Dakotei, după care a haşurat ornamentele cu un marker subţire, finisându-le apoi cu acuarelă. Mulţumită de rezultat, s-a mutat pe o altă bancă şi a luat-o de la capăt, concentrându-se de data aceasta pe un turnuleţ de pe faţada din sud. Desenatul o liniştea, o făcea să se concentreze. Repeziciunea cu care trasa liniile făcea clădirea să pară însufleţită, de parcă respira.

— Aha, ai luat o pauză de la decimarea clădirii?

Kenneth apăruse lângă ea, sprijinit în baston şi uitându-se la desenul ei, zâmbind cu toată faţa.

Bailey i-a făcu semn să se aşeze lângă ea pe bancă.

— M-am gândit să aştept aici până explodează dinamita. Te rog să stai lângă mine.

— Mulţumesc, drăguţă! a spus el, aşezându-se. E chiar frumos, zău aşa!

— Nu prea îmi merge mâna. N-am mai desenat de mult. Dar îmi place clădirea şi e o provocare să o reimaginez, a răspuns ea, lăsând creionul jos. Îmi amintesc că am văzut un articol în albumul tatălui lui Renzo, scris când s-a inaugurat Dakota, în care i se prezicea un viitor strălucit. Cred că i se spunea „o adresă faimoasă din partea de vest a New Yorkului“ sau ceva de genul ăsta.

— Da, iese în evidenţă şi după o sută de ani Dakota noastră.

— Am citit câte ceva despre un arhitect care a locuit aici, Theodore Camden. Era pe punctul de a deveni faimos când a murit, pentru că se împotrivea arhitecturii aceleia prosteşti, pompoase din Epoca de Aur[24].

Kenneth a încuviinţat din cap.

— Ştii, nu m-am gândit niciodată la faptul că s-a numit Epoca de Aur. Şi asta pentru că atunci totul se învârtea în jurul banilor şi a iluziei de succes, fără să ofere ceva cu adevărat de valoare. La drept vorbind, asta mă face să mă gândesc la New Yorkul zilelor noastre.

Avea dreptate. Ceasurile Rolex străluceau la mâinile bancherilor, consumerismul era în floare şi toată lumea pe care o cunoştea se distra de parcă era sfârşitul lumii.

— Dar dacă Dakota, cu ornamentele ei trăsnite, e un exemplu al stilului Epocii de Aur, de ce să ne mai străduim să o păstrăm?

Ochii lui Kenneth au început să sclipească.

— Deşteaptă fată! După tine, lucarnele şi fleuroanele haotice ale Dakotei sunt echivalentul de la sfârşitul secolului al XIX-lea al chiuvetelor cu piedestal mov şi al pereţilor cu oglinzi ai Melindei.

— Da. Dar pentru mine, reprezintă un anume moment din timp, care încă mai are însemnătate. Nu-mi închipui însă că chiuvetele mov au să reziste atât de mult. Nu crezi că peste treizeci-patruzeci de ani lumea o să râdă de ce facem noi acum?

— Aş îndrăzni să zic că doar peste cinci, zece ani numai.

— Poate că ai dreptate, a izbucnit ea în râs.

O gloată de turişti s-a dat jos dintr-un autobuz la colţul străzii Seventy-Second. Ghidul le-a arătat cu mâna spre poarta de la intrare – locul unde

murise John Lennon –, iar ei au început să fotografieze de zor. Kenneth a mormăit dezaprobator.

Bailey prefera să nu se gândească la faima recentă a clădirii; prefera să rămână în trecut.

— Theodore Camden avea o concepţie despre felul în care ar fi trebuit să arate oraşul viitorului, nu era deloc de acord cu împopoţonarea la modă pe vremea aceea, ci îl vedea mult mai simplu, mai elegant. Ai auzit cumva ceva despre el, a continuat ea, întorcându-se spre el, că ar fi avut o aventură cu femeia care l-a omorât până la urmă?

— Chiar atât de bătrân crezi tu că sunt? a întrebat el, prefăcându-se îngrozit.

— Ei, nu să fi auzit tu personal… dar poate că s-au mai aflat poveşti. Trebuie să fi fost o întâmplare faimoasă.

— De ce întrebi?

I-a povestit despre desenul cu căsuţa şi fotografia pe care le găsise şi despre posibila legătură cu ea.

— O să-i întreb pe cei mai bătrâni din clădire şi am să văd ce-o să aflu. Deşi ştiu destul despre locul acesta, sigur s-a pierdut mult în timp.

— Dar să-ţi spun drept, nici nu ştiu dacă chiar vreau să aflu că mă înrudesc cu Sara Smythe sau cu Theodore Camden.

— Se spune despre arhitecţi că sunt maniaci. Iar Sara Smythe pare să fi fost sărită şi ea deja. Dar după câte văd eu, tu ai toate minţile în cap.

Dacă ar fi ştiut el tot adevărul! Doar un singur pahar şi minţile ei ar fi zburat cât colo.

— Drăguţ din partea ta să spui asta, dar nu sunt sigură. Nici nu ştiu ce e mai rău, să cunoşti arborele genealogic al familiei, cu bune şi cu rele, sau să te complaci într-o ignoranţă fericită. Familia mea a fost întotdeauna o enigmă pentru mine. E clar că bunicului nu i-a plăcut că a fost scos din familia Camden la vârsta de cincisprezece ani, şi tata a preluat ranchiuna asta. Şi, la drept vorbind, cred că şi eu o am.

Se gândea la purtarea ei îngrozitoare din ultimul an, la faptul că rupsese legătura cam cu toată lumea. Nici vorbă de ignoranţă fericită.

— Suntem trei generaţii de singuratici.

Kenneth a privit-o cu ochi trişti, de parcă şi-ar fi dat seama la ce se gândea.

— În sufletul tău ai vrea să ştii că aparţii cuiva. Te înţeleg. E motivul pentru care ţin atât de mult la apartamentul meu. E ceva ce-mi aparţine,

cuprinde toate amintirile mele.

— Oare de-aia să-i fi făcut Theodore Camden desenul acela Sarei Smythe? Ca să aibă şi ea o casă plină de amintiri numai ale ei?

— Suntem nişte romantici, noi doi, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Ei, ajunge cu visarea! a exclamat el, lovind cu bastonul în pământ. Să trecem la treburi mai serioase. Vreau să-mi dai mie desenul ăsta cu Dakota pe care tocmai l-ai făcut. Îţi dau bani pe el.

— Fii serios! Ţi-l dăruiesc. Măcar atât să fac şi eu să compensez pentru stricăciunea pe care ţi-a produs-o Melinda.

— Ba nu! Asta n-are nimic de-a face cu Melinda. Tu eşti artistă, şi nu accept altfel.

Kenneth a insistat ca ea să vină la el acasă ca „să finalizeze tranzacţia“. El a dispărut în dormitor, iar ea s-a îndreptat spre poliţa şemineului, uitându-se la o fotografie cu ramă de argint reprezentându-l pe Kenneth cu un băieţel de vreo doisprezece ani. Kenneth s-a întors numărând nişte bancnote de zece dolari.

— Ăsta e Manvel, a spus ea, arătând spre fotografie.

— Dragul de el… a exclamat Kenneth, zâmbind cu toată faţa. Venea adesea aici, să scape de războielile din apartamentul Sophiei. Melinda şi Sophia n-au pic de suflet, dar Manvel nu era aşa, scumpul de el. Nici nu putea fi mai diferit de sora lui geamănă… lui îi plăceau pictura, muzica. Oscar se ocupa cu negoţul de artă şi Manvel a învăţat de la el şi s-a hotărât în cele din urmă să se dedice şi el istoriei şi criticii de artă. Am fost atât de mândri de el.

În fotografia aceea, stăteau amândoi pe o canapea şi râdeau de ceva. Bailey nu-l văzuse de ani buni, dar îl recunoscuse uşor după claia de păr şi picioarele subţiri, de parcă ar fi avut cap de leu şi picioare de mânz.

— Melinda zice că se ocupă de artă naivă. Ce înseamnă asta?

— Lucrări făcute de artişti fără studii, orice de la pictură la sculptură. E o nişă interesantă, mai ales acolo în sud.

— Sunt convinsă că a ţinut morţiş să fugă cât mai departe de New York. Melinda îl tortura de-a dreptul.

Kenneth a oftat.

— Clădirea asta are ceva care dezbină familiile. Poate că exagerez eu, dar până şi constructorul, Edward Clark, a lăsat-o prin testament nepotului său de paisprezece ani şi nu fiului său.

— De ce?

— Pentru că fiu-său prefera compania artiştilor, ca să le zicem aşa, de genul coriştilor sau dintr-ăştia. Şi gândeşte-te la familia Camden. Sophia a lăsat apartamentul lui Manvel şi Melindei de-o potrivă, dar eu mă-ndoiesc că Manvel ştie că ea demolează totul. Nu că i-ar păsa, la drept vorbind. Băiatul ăla n-a fost niciodată interesat de simbolurile civilizaţiei.

— Un spirit liber, nu?

— Ai dreptate.

— Dar tu şi cu Oscar? Se pare că aţi fost un cuplu fericit.

— Da, am fost, a oftat el. Dar până şi iubitul meu Oscar s-a purtat urât cu mine la sfârşit.

— Ce-a făcut?

Ea îşi închipuia că avuseseră o legătură plină de pasiune, trăind fericiţi în acel apartament luxos aproape de cer, cu Nureyev şi Lauren Bacall băgând capul pe uşă să-i salute.

— Când au început să-i slăbească minţile, Oscar se mânia tare şi devenea paranoic. Mă învinuia că-l fur. Mă ameninţa că mă scoate din testament, ca apoi să uite totul şi să redevină acelaşi om bun şi iubitor. După moartea lui mi-am închipuit că mă aflam comod, la adăpost aici, dar Sophia a avut neobrăzarea să conteste dreptul meu să deţin apartamentul. Sunt convins că se gândea să lege cele două apartamente cu o scară, a continuat el, privind în sus ca şi când tavanul ar fi putut fi străpuns de un burghiu, apoi a ridicat din umeri. Clădirea asta e plină de neaveniţi şi de trădători, de bogaţi care îşi folosesc avutul ca să-i controleze pe cei din familie. Aşa se întâmplă peste tot, ce-i drept, dar aici la Dakota sunt de o mie de ori mai mulţi.

— Oare de ce?

— Închipuie-ţi cum era clădirea asta la început, o adevărată cetate uriaşă, care trona peste Central Park. Nimeni în toate minţile nu s-ar fi mutat aşa departe de centrul oraşului. Era un risc. Cred că locatarii iniţiali ţineau cu tot dinadinsul să-şi dovedească statutul. Căci bani aveau, dar nu şi blazon. Şi dacă tot a venit vorba de bani… uite, a zis el, întinzându-i zece bancnote noi-nouţe de câte zece dolari.

— Dar e prea mult.

— Vreau neapărat să o cumpăr, şi merită toţi banii.

Gestul lui frumos o impresiona, producându-i un fel de durere, plăcută mai degrabă. El trecuse prin atâtea. Bailey a dat fuga la magazin şi a cumpărat gogoşi pentru muncitori, ca să împartă cu ei bucuria unei răsplăţi

atât de neaşteptate. Sus, în apartamentul Melindei, ornamentele de mahon fuseseră scoase de pe pereţi. A luat repede cheia de la debaraua din subsol pe care i-o dăduse Renzo şi a pornit-o înspre liftul de serviciu care ducea la subsol. Muncitorii s-au opintit să ridice pe umeri panourile de lemn, ferindu-se cu grijă să nu lovească colţurile zidurilor.

Uşa biroului lui Renzo era larg deschisă şi lumina aprinsă.

Bailey a intrat şi i-a lăsat pe masă o gogoaşă înfăşurată în şerveţel. Era jalnic de-a dreptul cum purtarea frumoasă a lui Renzo din seara trecută o făcea să se comporte ca un căţeluş înnebunit să i se dea atenţie. Conştientizarea era esenţială, aşa învăţase la dezalcoolizare. Până atunci nici nu băgase de seamă că avea obiceiul să se agaţe de oricine îi dădea cea mai mică atenţie. Sigur că şi acum se agăţa. Dar măcar era conştientă de asta. Era poate un pas înainte. Oricum ştia regula de aur de la Alcoolicii Anonimi – nu intri într-o nouă relaţie până nu scapi complet de dependenţă – şi era hotărâtă să o respecte. Viaţa e şi aşa suficient de dură, mai ales atunci când eşti treaz.

— Ca răsplată că m-ai hrănit aseară.

Renzo şi-a ridicat ochii şi a zâmbit.

— Ce grozav! Chiar mă gândeam c-ar trebui să mănânc ceva.

Ea a rămas pe loc, stânjenită ca o adolescentă în sala de bal.

— Pot să duc muncitorii să depoziteze o parte dintre comori?

— Sigur că da. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor.

Bailey i-a supravegheat în timp ce depozitau lemnul şi îl acopereau cu o prelată. Din păcate, nu se putea face mai mult. Dacă s-ar produce vreun incendiu sau vreo inundaţie, s-ar deteriora de tot. Dar cel puţin nu le-a încărcat în vreun camion ca să le azvârle la groapa de gunoi.

După ce muncitorii s-au întors în apartament, ea s-a îndreptat spre cufere. Încuietoarea celui de la fund nu se deschidea, deşi adusese o agrafă cu care crezuse că va reuşi să o păcălească. Şi cum se chinuia ea să îi dea de capăt, Renzo a trecut prin faţa uşii.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Ştii să spargi o încuietoare?

El a cercetat cufărul, s-a dus să-şi ia cutia cu scule din birou şi apoi a îngenuncheat cu o şurubelniţă mică în mână.

— Ia să vedem dacă merge cu asta! Şi ăsta e tot al Sarei Smythe?

— Nu, cred că e al lui Theodore Camden, a răspuns Bailey, privindu-l cum meşterește încuietoarea. Ştii, am fost la bibliotecă să caut ceva despre

viaţa lui. Se pare că a fost un vizionar.

— Păcat că a murit aşa de tânăr, în cazul ăsta.

Renzo a pulverizat nişte soluţie WD-40 în încuietoare.

— Da, ca şi Lennon!

Apoi a tăcut, neştiind ce să mai zică şi neputând să-i vadă chipul.

— Melinda zicea că tatăl tău era aici când a fost împuşcat.

— Aşa e. L-a chinuit mult faptul că nu a putut să prevină asta. După ce John şi Yoko s-au mutat aici, se adunau mulţimi de fani care voiau să-l vadă. Îi lăsau scrisori, încercau să urce la etaj, se strecurau pe furiş. Îi părea rău că nu angajase mai mulţi agenţi de pază, să fi făcut ceva mai mult.

— Şi de ce crezi că Yoko a continuat să locuiască aici?

— Ca să-i păstreze amintirea vie, cred… Şi Lauren Bacall mai locuieşte aici, chiar dacă Bogie[25] s-a prăpădit prin anii cincizeci. E greu să te desparţi de locul ăsta. Şi eu sunt un exemplu concret, cred…

— Îmi pare rău că tatăl tău s-a simţit vinovat. Gândeşte-te la câte vedete locuiesc în Manhattan. Nu ai cum să-i păzeşti pe toţi tot timpul, mai ales când oamenii sunt atât de nebuni. Nebuni de-a dreptul!

— Aşa e. Oricum, pe vremea aia ne certaserăm şi nu mai ţineam legătura cu taică-meu, şi-apoi a murit.

— Îmi pare rău.

Ştia şi ea cum moartea subită a cuiva drag te poate obseda, căci rămân atâtea lucruri nespuse. Poate drept pedeapsă Renzo preluase slujba de administrator ca să poarte o luptă zadarnică cu instalaţiile veşnic stricate ale clădirii. Poate că aşa voia el să păstreze intactă clădirea – sau mai degrabă amintirea – tatălui său.

Încuietoarea s-a deschis cu un clinchet.

În cufăr se aflau câteva zeci de tuburi de carton. Bailey a luat unul şi a deschis cu grijă capacul. Din el a alunecat uşor un rulou: o planşă crem.

Renzo a întins-o pe masă.

— Sunt planuri de arhitectură.

Desenele erau minunate, o încântare, cu elevaţiile detaliate, desenate perfect. În partea de jos a fiecărei pagini scria *Theo Camden, arhitect.* Aceeaşi semnătură pe care o văzuse pe desenul cu căsuţa.

— Ce frumoase! a exclamat Bailey. Poate am să le înrămez şi-am să le expun în galeria de sus. Ce descoperire grozavă!

Au început să le privească pe toate pe rând. Tuburile de carton păstraseră atât de bine schiţele şi cerneala, încât păreau desenate doar cu o săptămână

în urmă, cu linii clare, negre.

Bailey a deschis un alt tub şi a scos pânza.

— Asta nu e păstrată la fel de bine. Pare că s-a murdărit cu ceva.

Desenele erau murdărite de nişte pete de cerneală ce arătau ca testele Rorschach[26]. Ele acopereau planurile unei clădiri de douăzeci de etaje, care respecta cu stricteţe proporţiile neoclasice, cu fundaţie solidă, cu ferestrele încadrate de coloane striate. Dar ornamentele bogate atât de frecvente la sfârşitul secolului al XIX-lea erau înlocuite cu o faţadă mai simplă, fără decoraţii. Anunţau o eră nouă, modernă, care se arăta la orizont.

— Uite-aici, a spus Renzo, arătând jos, în colţul din dreapta. Compania Americană de Asigurări Albany. Scrie şi data: noiembrie 1885.

— Ce-o fi chestia asta de pe desen? s-a întrebat Bailey, atingând uşor cu degetul nişte pete vechi, întărite. Cred că pe-asta n-o s-o pot înrăma. Păcat! Îmi place că e diferită de celelalte.

A apucat tubul şi a auzit ceva zornăind înăuntru. Când l-a răsturnat, a căzut din el o bucată de metal cu ceva ce arăta ca un băţ.

— Ăsta ce-o mai fi?

Bailey a luat bucata de metal în mână şi a ridicat-o în lumină. Avea peste zece centimetri lungime şi era acoperită pe jumătate de aceeaşi substanţă închisă la culoare cu care erau pătate desenele. Dar jumătatea curată lucea în lumină. Era capul unui dragon sau al unui aligator turnat în aur şi argint cu haşurări delicate.

I l-a întins lui Renzo.

— Stai aşa! Ei, drăcia dracului! Pune-o jos binişor şi n-o atinge. Mă-ntorc imediat.

Bailey a pus obiectul pe capacul cufărului şi s-a aplecat să-l vadă mai bine. Era tentată să râcâie murdăria să vadă ce era dedesubt, dar Renzo s-a întors iute cu un ziar în mână.

— Uite ce-am văzut acum câteva zile!

Şi i-a arătat o fotografie alb-negru a unui pumnal cu un mâner de metal sculptat, scos pe jumătate dintr-o teacă.

Iar teaca se afla chiar dinaintea ochilor lor.

— Ce e asta? a întrebat ea, începând să citească articolul în timp ce Renzo îi explica.

— Nişte muncitori de pe şantier au găsit pumnalul săptămâna trecută în Central Park pe când săpau la Strawberry Fields. E ceva foarte vechi, din

Tibet, şi a dispărut prin anii 1880 din colecţia unei familii de bogătaşi, Rutherford.

— Şi l-au descoperit doar acum?

— Da. Şi cercetează să vadă cum a ajuns acolo. Şi-acum îl examinează la Met[27], că nu mai există descendenţi ai familiei Rutherford să îl revendice. Şi scrie aici că nu s-a găsit teaca.

Bailey a rămas cu ochii pironiţi la obiectul de pe cufăr.

— Şi era tocmai în cufărul lui Theodore Camden, care a fost înjunghiat în noiembrie 1885. În aceeaşi lună când au fost făcute desenele.

— Dar ăsta ce-o mai fi? a întrebat Renzo, aplecându-se şi ridicând băţul care căzuse şi el din tub. Pare un instrument de desenat.

Lui Bailey i se părea că semăna cu o tură de la jocul de şah, ceva mai tocită de timp.

— Ăsta nu e creion, a exclamat Bailey, întorcându-se îngrozită spre Renzo. Ţii în mână chiar degetul lipsă al lui Theodore Camden!

— Ceeee?!?

— E osul degetului! A fost tăiat când a fost omorât şi nu s-a mai găsit. Au crezut că l-a luat cineva drept suvenir sinistru.

Spre lauda lui, Renzo nu a scăpat osul pe jos. A aşteptat ca Bailey să aducă două şerveţele din biroul lui şi a înfăşurat osul într-unul şi teaca în celălalt, împăturindu-le cu mare grijă, de parcă ar fi înfăşat nişte prunci nou-născuţi.

— Teaca asta trebuie să valoreze o groază de bani, a spus Bailey. Met o să cadă pe spate când o să vadă ce-am găsit.

— Scrie în ziar că pumnalul valorează în jur de jumătate de milion de dolari. E din secolul al XVI-lea.

— Şi când te gândeşti că teaca şi pumnalul au fost tot timpul la aproape 250 de metri distanţă!

— Mă întreb cum de au ajuns în locuri diferite!

— Iar eu mă întreb cum de-a ajuns degetul lui aici? a spus Bailey, simţind pe ceafă o pală de aer rece care a făcut-o să se scuture.

Şi s-au pornit amândoi să ia la mână conţinutul tuturor cuferelor, dar cu mai multă atenţie de data aceasta. Bailey a verificat buzunarele tuturor rochiilor, căutând şi alte indicii. În cufărul lui Minnie Camden a găsit o poşetă mică de mătase roşie bordată cu un lanţ auriu. Din ea a scos o hârtie subţire ca crusta unei creme de zahăr ars.

Dragul meu Christopher,

Mi s-a promis că ţi se va da această scrisoare când vei împlini două zeci şi unu de ani. Ştiu că ar putea să te şocheze, dar sunt mândră să spun că eşti fiul meu, chiar dacă tu ai putea să te ruşinezi că eu sunt mama ta. Ceea ce sunt cu siguranţă, şi tot ce am făcut am făcut pentru tine. Ca să-ţi ofer o viaţă mai bună. Când erai mic, te-am iubit şi te-am strâns în braţe, şi poate că mai ai încă nişte amintiri vagi. Nici unui copil nu trebuie să i se ascundă adevărul. Tatăl tău este Theodore Camden. Sper că acum, când ai împlinit douăzeci şi unu de ani, vei putea să înţelegi împrejurările care te-au împiedicat să cunoşti adevărul. Şi să ierţi.

Semnătura era indescifrabilă, dar Bailey era convinsă că începea cu litera S.

I-a arătat scrisoarea lui Renzo, tremurând de emoţie.

— Intriga se înteţeşte!

— Christopher nu a fost adoptat la întâmplare, a spus el, studiind atent scrisoarea. Ai avut dreptate, era fiul lui Theodore Camden.

— Şi al Sarei.

I se aprinseseră obrajii de plăcerea acestei recunoaşteri. Aparţinea şi ea familiei Camden, precum tatăl şi bunicul ei. Aceasta era dovada.

— Eram convinsă! Nu seamănă cu un S?

— Nu-mi dau seama bine, a răspuns el mijind ochii. S-ar putea. Unde-ai găsit-o?

— În poşeta lui Minnie. Sau cel puţin poşeta era în cufărul lui Minnie Camden.

— Atunci poate că era copilul lui Minnie!

— Şi-atunci de ce ar fi ţinut secret? Nu e logic. Şi oricum, semnătura nu are nici un M.

Pe măsură ce se gândea mai mult la implicaţii, inima începea să-i bată şi mai tare. I se cutremura tot trupul de emoţie.

I-a întins lui Renzo teaca şi osul, spunându-i:

— Ia astea şi pune-le bine undeva. Mâine dimineaţă la prima oră mă duc înapoi la bibliotecă să caut mai multe despre Sara Smythe şi despre crimă.

— Dar n-ar trebui să luăm legătura şi cu Met, să le spunem ce-am găsit?

— O să facem şi asta, dar nu chiar acum. Dar ştii ce-nseamnă asta, nu?

Renzo i-a aruncat o privire plictisită.

— Înseamnă că eu sunt descendentă a lui Theodore Camden. Sunt convinsă că aşa e.

— Ai grijă ce-ţi doreşti!

Ea l-a sărutat uşor pe obraz. Atingerea a fost ca o scânteie electrică. Nu intenţionase să fie chiar aşa, doar ca un gest prietenesc de sărbătorire a descoperirii, dar a simţit şi el scânteia şi s-a tras înapoi.

— Scuze, n-am vrut să… s-a fâstâcit ea, roşind.

— Nu face nimic. Ia-o mai încet totuşi. Nu te grăbi să tragi concluzii.

Se referea oare la prietenia lor sau la ceea ce descoperiseră?

Orice-ar fi fost, prudenţa nu era calitatea ei majoră.

---

24. Concept pus în circulaţie de Mark Twain referitor la corupţia şi materialismul grosolan al anilor 1870 din America.

25. Humphrey Bogart, soţul artistei.

26. Testul poartă denumirea după inventatorul său Hermann Rorschach (1884–1922), psihanalist elveţian care diagnostica trăsături de personalitate după interpretările pe care pacienţii le dădeau unor pete de cerneală.

27. Metropolitan Art Museum, Muzeul Metropolitan de Artă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
New York, iulie 1885

Sara a deschis ochii. Afară era întuneric şi, deşi durerea se mai ostoise puţin, ştia că o să revină. Între timp încerca să-şi dea seama unde se afla. Încăperea aceea nu era în spitalul Charity, de asta era sigură. Patul era tare şi pătura aspră şi nu vedea alte femei în chinurile facerii. Singura femeie din cameră – o bătrână ştirbă, cu privirile rătăcite – s-a ridicat şi s-a întors cu spatele, aplecându-se peste o găleată cu lături, îngânând fals un bocet despre necuratul. Era tot la ospiciu.

A trecut seara, s-a făcut dimineaţă şi a ajuns din nou seara. Sara abia mai respira, chinuindu-se să rămână în viaţă, încordându-se toată. Majoritatea asistentelor nici nu o luau în seamă. Când una dintre ele s-a aplecat să vadă ce face, cu gura strânsă aspru, Sara a apucat-o de încheietura mâinii.

— Trebuie să mă duceţi la Charity să nasc, la secţia de femei necăsătorite.

— Da' de unde ştii tu de asta? s-a răstit sora, trăgându-şi mâna. Oricum acolo nu se primesc nebune. N-ai face decât să le deranjezi pe celelalte.

— N-am să le deranjez. Ştiu că acolo trebuie să merg. Întrebaţi-o pe sora Alden.

— Asta o tot zici de când ai venit aici. Mai taci, dragă. Te-au adus aici ca doamna Smythe. Secţia aia e pentru gravide necăsătorite.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o situaţie aşa de disperată, i-ar fi venit să râdă.

— Încă nu-i vremea să nasc, nu-i aşa?

— N-am eu de unde să ştiu. Să-l întrebi pe doctor.

Dar tocmai atunci a fost spintecată de un val de durere şi a uitat de toate, iar muşchii şi nervii i se încordau dincolo de limita suportabilului.

În cele din urmă a sosit şi doctorul. Era însoţit de două surori. Era tânăr, cu ochi albaştri strălucitori, care priveau în toate părţile prin încăpere. Venea din afară şi se vedea cât colo că era înspăimântat.

— Asta a venit aseară, a spus o infirmieră, arătând spre Sara. N-am ştiut că e gravidă.

— Dar cum de n-aţi ştiut?

Doctorul s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos stetoscopul, punându-l pe pântecul Sarei. Valul de stânjeneală i s-a prefăcut în speranţă, poate el avea să o ajute.

— Nu ne-a spus nimic. Noi n-avem cum să le ţinem socoteala la toate de-aici, sunt o mie şase sute.

— Poate să vorbească? a întrebat el, ridicându-şi privirea spre asistente.

Din fericire se afla între contracţii.

— Da, pot să vorbesc, domnule doctor.

El şi-a ridicat ochii, surprins.

— Sunteţi englezoaică?

Avea şi el un accent anume.

— Iar dumneavoastră sunteţi galez.

— Aşa e. Dar de ce nu aţi spus nimănui despre starea dumneavoastră?

A simţit că o apucă o altă contracţie şi s-a zvârcolit de durere.

— Aduceţi-i nişte apă, vă rog.

Surorile s-au executat.

— Nu am ştiut ce-ar fi putut să-mi facă.

— Oribil locul ăsta, nu-i aşa?

— Da, speram că ar putea să mă ducă la Charity, pe insulă, la secţia pentru mame necăsătorite.

— Dar nu sunteţi căsătorită?

— Nu.

Obrajii au început să-i ardă de ruşine. Cât de tare decăzuse!

— De ce aţi fost trimisă aici la azil?

— Nu ştiu, au spus că m-am comportat ciudat, că am furat ceva. Dar eu nu-mi aduc aminte să fi făcut aşa ceva. Eram gravidă deja atunci, poate că din cauza asta mi-era mintea tulbure.

Nu ar fi trebuit să pomenească de furt. Doctorul şi-a îndreptat spatele.

— Îmi pare rău… dar mi-e teamă că e prea târziu să mergeţi la spital. O să naşteţi aici.

— E prea devreme, credeam că nu o să nasc până în august.

Durerea s-a înteţit până când nu a mai putut vorbi şi nici gândi.

— Vă rog să nu plecaţi, a şoptit ea, cu şiruri de lacrimi prelingându-i-se pe faţă. Ce-o să se întâmple cu copilul după aceea?

— Nu ştiu. Eu sunt aici doar de o săptămână şi nu prea ştiu cum se procedează. Dar nu vă bateţi capul cu asta acum, aveţi nevoie să vă păstraţi toate forţele să naşteţi copilul, a spus el, ridicându-se.

— De unde din Ţara Galilor?

— Din Swansea.

— E frumos acolo? Numele sună frumos.

— Da, e pe malul mării.

— Şi nu vă e dor? a întrebat ea, încleştându-şi dinţii să nu-i clănţăne.

— Ajunge cu vorba. Merg să văd dacă vă aduc apă.

— Vă rog să nu plecaţi, vă rog. Vă rog să mă ajutaţi.

El a încuviinţat din cap.

— O să fac tot ce pot.

După ce doctorul s-a îndepărtat, Sara a izbucnit în lacrimi. Se descurcase atât de bine, era stăpână pe viaţa ei, administra o clădire uriaşă şi tot personalul din ea, şi acum era atât de neajutorată, prizonieră fără scăpare într-un loc oribil, sfâşiată de durere şi disperare. Blândeţea doctorului nu făcuse altceva decât să-i reamintească tot ce pierduse.

— Mai termină cu bocitul.

Asistenta se întorsese şi-i turna apă să bea dintr-o cană murdară de metal, fără să-i pese că dădea pe dinafară şi-i curgea pe bărbie şi pe gât.

Apa avea gust sălciu, ca şi cum i se pusese un medicament în ea. A încercat să le întrebe ce i-au dat, dar şi-a simţit limba greoaie. A fost cuprinsă de tot felul de senzaţii, dar nu-şi mai dădea seama de unde veneau zgomotele, unde era ea şi unde începe restul realităţii. A visat copilul şi pe mama ei, ghemuiţi amândoi într-un pat. În somn, se ducea lângă ei, să ia copilul în braţe – era o fetiţă – s-o strângă la piept, dar s-a tras îngrozită înapoi când şi-a dat seama că amândouă erau doar nişte bucăţi de gheaţă. Reci ca nişte sloiuri, nici urmă de căldură omenească.

A deschis ochii în lumina puternică a soarelui de vară care intra pe fereastră. Încăperea era goală, aerul umed duhnea a mucegai şi legume putrede. O durea tot corpul, de parcă ar fi călcat-o copitele unui cal. Îşi simţea sânii grei şi o dureau. S-a uitat în toate părţile să vadă pătuţul sau orice semn că ar fi un prunc în preajmă.

— Ia te uită… a exclamat doctorul, intrând în cameră.

Avea cearcăne la ochi.

— Cum vă simţiţi?

A încercat să se ridice în capul oaselor, dar muşchii au refuzat să o asculte.

— Nu vă mişcaţi, trebuie să vă odihniţi.

— Şi copilul?

Doctorul nu i-a răspuns.

— Asistentele spun că peste o zi-două va trebui să mergeţi înapoi în salonul cu celelalte paciente. Am încercat să le spun că aveţi nevoie de o săptămână să vă refaceţi, dar mi-e teamă că superintendentul Dent nici nu a vrut să audă aşa ceva.

Dar ei nu-i păsa de asta.

— Dar copilul unde este?

— Îmi pare rău, doamnă Smythe, copilul a murit.

Sara abia a putut să-şi stăpânească lacrimile. Nu putuse să recunoască nici în sinea ei că abia aştepta să întâlnească micuţa făptură, chiar dacă o aducea într-o lume plină de durere şi nefericire.

— Cum aşa? Am simţit că mişcă. Am născut prea devreme?

— Era diform, a spus doctorul, încruntându-se. Groaznic de diform. Să vă spun sincer, e mai bine că a murit, căci altminteri ar fi fost dus într-un loc ca acesta şi nu v-ar fi plăcut deloc, nu-i aşa?

Sara nu i-a răspuns.

— Pot să-l văd? a întrebat ea mai apoi.

— Va fi înmormântat pe insulă. Era băiat. Aşa se procedează aici. E mai bine că nu l-aţi văzut. S-a întâmplat ceva groaznic cu el.

Aşa cum se temuse, loviturile sorei Garelick îi vătămaseră copilul.

El a mângâiat-o uşor pe mână.

— Oricum, trebuie să vă recăpătaţi iute forţele. Nu vă lăsaţi copleşită. E mai bine aşa, credeţi-mă!

Ea s-a răsucit în pat şi şi-a acoperit ochii cu mâna. Copilul murise, şi nu o aştepta altceva decât şi mai multă durere, mai multă cruzime. Pruncul pe care-l purtase în pântec, copilul lui Theo, se afla acum în ţărână, undeva pe insulă, într-unul dintre acele morminte pe care le văzuseră ea şi Natalia în spatele spitalului Charity. Fără cruce, doar nişte mormane de ţărână care se netezeau pe măsură ce trupurile, carnea şi oasele se topeau, dispărând.

I-a venit să vomite şi doctorul a tresărit.

— O să chem o soră să vă aducă o căldare.

Sara îi auzea paşii depărtându-se, şi-n locul lor răsuna doar propria durere.

*

Sara nu a rezistat decât două zile în vechiul salon, fără să vorbească cu nimeni, nici măcar cu Natalia, fără să mănânce şi, mai ales, refuzând să mai

ţeasă preşuri, aşa că a fost târâtă într-o celulă de la etajul de sus, aceeaşi în care stătuse după ce o bătuse sora Garelick.

Biata Natalia încercase să o îmbărbăteze, îndemnând-o să se desprindă din hăul întunecat în care căzuse după moartea copilului, dar Sara nici nu voia să audă. Fusese spintecată de durerea şi tulburarea produse de naştere şi nu-şi putea găsi nici o alinare. Oricum nu acolo, pe insula Blackwell.

Stătea ghemuită în pat toată ziua, ridicându-şi capul doar să se uite la şoarecii care fugeau pe podele şi devorau mâncarea de pe tava împinsă pe sub uşă. Ce minunat era să trăieşti doar din instinct, să nu-ţi pese de lumea înconjurătoare, de bucuriile şi scandalurile ei. Şi-ar fi pus capăt zilelor dacă ar fi putut. Una dintre infirmiere o ameninţase că avea s-o ducă la Carceră dacă nu asculta ce i se poruncea să facă.

— Acolo or să te calce în picioare ca pe o cârpă şi-o să-i rogi în genunchi să te trimită înapoi la colegele tale, i-a spus una dintre ele, rânjind.

Sara s-a răsucit cu faţa la perete şi de atunci nu a mai primit nici de mâncare.

Pierduse şirul zilelor. Trecuse poate o săptămână sau cinci zile de când murise copilul. Sau poate cinci luni. Nu mai conta nimic de-atunci încolo.

Ivărul uşii s-a deschis cu zgomot.

— O să rămâi aici până vedem unde o să te punem. N-o lua în seamă pe moarta aia de-acolo. N-o să te deranjeze.

— Vă mulţumesc, soră Cotter, aşa vă numiţi, nu-i aşa?

Sora a plesnit din buze şi a trântit uşa.

— Ei, dar drăguţă mai e!

Sara s-a întors să-şi cerceteze noua colegă de celulă. Femeia supravieţuise ritualului îmbăierii destul de bine. Părul cârlionţat îi era încă ud, iar gâtul şi obrajii i se înroşiseră.

— Salut! a spus femeia, întinzându-i mâna. Pe mine mă cheamă Nellie Brown.

Sara a închis ochii. Biata copilă, aveau s-o strivească şi pe ea.

— Ce-i cu tine? Nu ţi-e bine?

Sara a crezut că femeia o să înţeleagă şi-o să-şi vadă de treabă în partea ei de celulă. Dar aceasta s-a apropiat, uitându-se la Sara îndeaproape de parcă ar fi fost un exponat de la muzeu. Ceea ce într-un fel şi era. Dăltuită toată în marmură şi piatră, ţintuită în pat, ca pe un piedestal.

— N-arăţi bine de loc. Pot să te ajut cu ceva?

Sara nu s-a putut stăpâni să nu râdă.

— Am spus ceva caraghios?

Sara îşi amintea câtă energie avea şi ea când ajunsese în locul acela, încercând să limpezească lucrurile, să-şi dea seama de situaţia ei, să vadă cum putea ieşi de acolo.

— N-are rost să-ţi baţi capul, a spus ea cu vocea pierdută.

— Să-mi bat capul cu ce anume?

— Cu toate, a oftat Sara.

Fata asta nu se dădea bătută.

— N-are nici un rost.

Străina s-a dus la fereastră şi s-a uitat afară.

— Se vede oraşul de aici.

— Pare atât de aproape, nu-i aşa?

Nellie s-a aşezat apoi pe patul ei, strângându-şi rochia de stambă peste picioare.

— Dar nu se dă şi altceva de îmbrăcat aici?

Sara a clătinat din cap.

— Nici măcar iarna?

— Primim haine când ieşim afară la plimbarea obligatorie.

— De ce eşti aici?

Ştia să treacă direct la subiect, fata asta!

— Am avut un necaz la serviciu şi-am ajuns aici. Nici nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

— Eşti nebună?

Sara a clătinat din cap. Chiar dacă până atunci s-ar fi îndoit, chinurile prin care trecuse la naştere îi întăriseră încrederea că avea mintea întreagă. Pierduse un copil. Şi se afla acolo împotriva voinţei ei.

— Nu, nicidecum, a răspuns ea, ridicându-se şi încrucişându-şi braţele. Dar tu?

— Nu sunt.

Fără nici o explicaţie, fără nici o acuzaţie la adresa cuiva şi fără nici o scuză.

— Şi-atunci de ce eşti aici?

— Bună întrebare! a exclamat Nellie fără să răspundă. De când te afli aici?

— Am venit în ianuarie anul acesta.

— Şi câte nebune crezi că sunt în ospiciu?

— Paciente, adică?

— Cum ai zis? A, da. Paciente. Câte sunt?

— Vreo mie şase sute.

Pe când soarele de amiază îşi arunca lumina pe perete, Sara s-a pomenit că-şi deschide sufletul mai mult ca oricând, aşa cum nu făcuse nici faţă de Natalia. Asta şi pentru că dorea să o înveţe pe fata aceea să se descurce mai bine în apele tulburi ale Ospiciului de alienaţi mintal din insula Blackwell. Dar şi pentru că voia să fie ascultată. Pentru ultima oară.

I-a povestit despre bătăile, maltratările şi tortura la care fusese supusă Marianne. Nellie punea întrebări, dar nu părea prea impresionată de ce auzea. Uneori repeta ceea ce spunea Sara. Poate că nu era nici prea deşteaptă.

Li s-a adus mâncarea. Femeia a ridicat ambele tăvi şi i-a pus una în poala Sarei.

— Nu vreau să mănânc.

— Dar eu vreau şi nu-mi place să mănânc singură, aşa că trebuie să-mi ţii de urât.

Sara a muşcat dintr-o coajă de pâine, descoperind cu stupoare că stomacul îi cerea mai mult.

— Şi unde ai lucrat înainte de a ajunge aici? a întrebat-o Nellie.

— La blocul de apartamente Dakota.

— Am citit despre clădirea asta când se construia, a spus ea, lăsând lingura jos. Şi ce făceai acolo?

— Eram administratoare.

— Adică tu conduceai treburile?

— Da, sub supravegherea directorului.

Pe de o parte, Sarei îi făcea plăcere să o uimească. Pe de altă parte, voia să o trezească, să o facă să înţeleagă că perspectivele nu erau grozave pentru nici una din ele. Poţi să-ţi vezi de treabă, să-ţi trăieşti viaţa, ca să te trezeşti apoi că se dărâmă tot ce-ai clădit cu mare grijă. Îşi făcuse atâtea griji că rămăsese însărcinată, gândindu-se cum o să reacţioneze Theo. La vremea aceea problema părea insurmontabilă. Până când s-a întâmplat altceva, o călătorie cu barca până-n iad, faţă de care necazurile de până atunci păreau o nimica toată.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am fost învinuită că am furat un colier de la una dintre locatare.

— Şi chiar l-ai luat tu?

— Nu. Nu ştiu cine l-a luat, dar n-am făcut-o eu.

— Şi de-asta te-au azvârlit în casa de nebuni?

Nu mai avea rost să se ascundă după deget.

— Am avut o legătură cu soţul femeii care m-a învinuit. Probabil că a aflat despre asta.

— Şi te-a băgat la nebuni? Adică vrei să spui că a înscenat toată chestia asta?

De când fusese închisă acolo, Sara se tot gândise la asta, încercând să-şi amintească ce se întâmplase înainte de găsirea colierului. Dacă nu cumva doamna Camden aflase despre legătura ei cu Theo şi se hotărâse să scape de ea, acuzând-o pe nedrept.

— S-ar putea.

— Şi de ce eşti aici şi nu la un loc cu restul femeilor.

— Pentru că am refuzat să mai lucrez, n-am mai vrut să mai fac nimic. Şi asta nu le place deloc.

— Din ce cauză?

Pe obrajii Sarei au început să se prelingă lacrimi. Nimănui nu-i păsase până atunci să o întrebe aşa ceva.

— Am născut un copil care a murit şi după aia nimic n-a mai avut nici un rost.

Femeia a luat-o de mână.

— Copilul iubitului tău?

Sara a încuviinţat din cap.

— Iar el nici măcar nu ştie că sunt aici. M-au închis şi nu ştiu ce-o fi crezând el şi nici ce s-a mai întâmplat după aceea. Sunt sortită pieirii!

— Îmi pare rău să aud că ai pierdut copilul. Sigur că nu meriţi să fii azvârlită într-un ospiciu pentru ceva ce nu ai făcut. Că nu ai furat tu, nu-i aşa?

— Nu, n-am furat.

Fata asta punea prea mult suflet pentru Sara. Trebuia să-i atragă atenţia.

— Trebuie să ai grijă de-acum încolo. Să nu le pui întrebări altor paciente, aşa cum m-ai întrebat pe mine, oricum nu în faţa asistentelor. Altfel dai de necaz. Cel mai important lucru e să nu atragi atenţia. Fă ce ţi se cere, mănâncă cât poţi de mult, aşează-te pe bănci cu faţa la ferestre, ca să ai la ce să te uiţi.

— În sala de zi?

— O să vezi tu. Să nu încerci să ajuţi pe nimeni, că nu sfârşeşti bine. Dar e acolo o femeie, Natalia, e minunată. Încearcă să dai de ea.

— Dar tu ce-o să faci?

— Nu cred c-or să-mi mai dea drumul vreodată din camera asta.

— Te rog să nu mai spui aşa ceva, a spus ea, înghiţind în sec şi aşezându-se lângă Sara. Se vede clar că eşti zdravănă la minte. Trebuie să-mi promiţi că ai să te ţii tare, de dragul meu, că ai să faci ce ţi se spune. Să-ţi urmezi propriul sfat, câteva săptămâni cel puţin.

Câteva săptămâni, câteva zile. La ce bun?

Sara nu i-a răspuns. Soarele apusese şi se lăsase frigul. Trebuiau să se culce. S-au băgat sub pătură şi nu au mai vorbit.

*

— După cine te tot uiţi? a întrebat Natalia, bătând cu lingura în farfurie şi aruncându-i un zâmbet ironic Sarei. După Făt Frumos?

Sara şi-a privit prietena. În ultimele două săptămâni de când fusese adusă din nou în salonul numărul şase se tot uita în jur să vadă ce se întâmplase cu colega ei de celulă. Nellie fusese scoasă de acolo a doua zi după sosire, iar Sara mai rămăsese vreo zece-douăsprezece zile, nici nu le mai ţinuse socoteala. Timpul îi juca feste.

— După fata aia, Nellie, despre care ţi-am mai povestit.

— Aha… a stat aici o vreme, dar cred că a fost dusă într-alt pavilion.

— Atunci am fi văzut-o oricum când ieşeam pe-afară. Parcă a dispărut de pe faţa pământului.

— Ce grozav ar fi dacă s-ar putea! a oftat Natalia.

— Sper că n-au dus-o la carceră. Nu era deloc violentă. N-ar fi avut nici un motiv s-o ducă acolo.

— Ei, se-ntâmplă mereu… femei calme care turbează brusc, devin sălbatice. N-ai de unde să ştii! Dar mă bucur că ai venit înapoi, suntem din nou împreună. Ţie nu-ţi pare bine?

În spatele cuvintelor îi simţea îngrijorarea. Natalia se purta altfel cu ea de când născuse. Ca şi cum ar fi fost slăbită, plăpândă. Poate că aşa şi era, adânc în sufletul ei. Dar chinurile emoţionale şi fizice, nopţile şi zilele lungi petrecute în celulă o făcuseră să capete o carapace dură la suprafaţă. Făcea tot ce i se cerea, nu mai punea întrebări şi nici nu crea probleme. Stătea la locul ei. Îşi învăţase lecţia. Nu trebuia să se mai gândească la moartea copilului; aceasta trebuia îngropată adânc în sufletul ei.

— Sigur că mă bucur să fiu din nou aici, cu tine.

— Îmi pare rău că nu ne-a ieşit planul aşa cum am vrut.

— E mai bine aşa. Ia închipuie-ţi cum ar fi fost altfel. Dacă ar fi trăit.

Nici nu voia să zică el sau ea, referindu-se la copil.

— Aşa cred şi eu, a adăugat Natalia, studiind mâncarea din farfurie. Ia te uită… avem peşte şi cartofi, un ospăţ pe cinste!

— Ia nu mai comenta, bucură-te şi gata! Cine ştie dacă nu primim iar carne de vacă stricată?

— Dar de cearşafurile noi ce părere ai? De ce crezi că ni le-au dat?

Într-adevăr, fiecare pacientă primise câte o pernă şi o pătură călduroasă, adevărate articole de lux nemaivăzute până atunci.

— Doamna Smythe!

Sara şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe sora Alden îndreptându-se iute spre ea.

— Să vii imediat cu mine.

Sara s-a uitat spre Natalia, care se întunecase la faţă.

— Nu-ţi face griji. N-o să păţesc nimic.

Dar oare ce treabă aveau cu ea? Nu făcuse nimic să atragă atenţia. Nu-şi aducea aminte să fi făcut ceva.

— Hai, vino mai repede, a spus sora Alden, căreia îi sclipeau ochii.

În mijlocul sălii octogonale se aflau superintendentul Dent şi doctorul Fields. O femeie îmbrăcată într-un costum elegant de lână maro a păşit spre ea.

Nellie.

— Draga mea Sara! Ce bine-mi pare să te văd!

Sara s-a uitat spre superintendentul Dent. Să fie oare o capcană?

— Sunteţi liberă, doamnă Smythe! a spus el, vădit deranjat, fără să o privească. S-au semnat toate actele. Mergeţi acum, că pierdeţi barca!

— Să plec?

— Da, sunteţi liberă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI
New York, iulie 1885

— Trebuie să vorbesc cu Natalia, a spus Sara dând să se întoarcă în sala de mese, dar Nellie a prins-o din urmă.

— Nu, nu mai avem timp. Lasă că rezolvăm noi cumva, dar nu acum.

— De ce mi se dă drumul?

— Domnişoara Bly este reporter, a răspuns superintendentul Dent, şi a dovedit că eşti nevinovată.

— Dar doar acum câteva săptămâni erai şi tu internată aici?

— Da, am fost internată ca să-mi fac treaba de jurnalist. Din fericire, presa poate da la iveală nedreptăţile dintr-o instituţie incorectă şi periculoasă, a răspuns Nellie, privindu-l aspru pe superintendent.

Sara nu înţelegea ce însemnau toate acestea, nici ce se întâmplase. N-a mai apucat să întrebe şi altceva, că a fost dusă într-o încăpere unde a semnat nişte documente. Apoi Nellie a luat-o de braţ şi au ieşit afară, unde se aflau celelalte paciente.

— Sara! a strigat-o Natalia, alergând spre ea, îngrijorată. Unde te duci?

Sara şi-a îmbrăţişat prietena. Singura care a ţinut-o în viaţă în ultimele luni.

— Plec, m-au eliberat. Nu ştiu ce s-a întâmplat, a spus ea izbucnind în plâns. Nu pot să te las aici!

— Ne vom întoarce, îţi promit! a spus Nellie, punându-şi o mână pe braţul Nataliei. Asta e tot ce pot face deocamdată, dar vor mai fi şi alte vizite, şi dacă Sara îţi ştie numele complet şi povestea, vom încerca să te reabilităm şi pe tine.

— O cheamă Natalia Fabiano şi nu o pot lăsa aici.

Natalia i-a cuprins faţa în palme.

— Ba poţi! Hai, du-te!

S-au îmbrăţişat.

S-a auzit sunetul sirenei şi Sara şi Nellie s-au îndreptat spre chei în uralele pacientelor. Asistentele nu au reuşit să le liniştească oricât s-au străduit, iar vocea Nataliei răzbătea peste a celorlalte.

— Sara Smythe, să nu ne uiţi!

Doar după ce barca s-a desprins de ţărm şi marinarul a azvârlit frânghia groasă înapoi pe chei Sara a înţeles în fine schimbarea bruscă ce se petrecea în viaţa ei. Nellie i-a vârât un ziar în mână. Sara a citit pe nerăsuflate articolul de pe prima pagină care prezenta condiţiile sordide de la Ospiciul de alienaţi mintal din insula Blackwell: baia cu apă rece, bătăile, personalul violent, orele nesfârşite chinuitoare de stat în nemişcare, toate scrise acolo cuvânt cu cuvânt, să le ştie întreg oraşul. Şi era semnat domnişoara Nellie Bly.

— Eşti o eroină! a exclamat Sara, apucându-i mâinile lui Nellie. Să te prefaci că eşti nebună? Ce-o fi fost în capul tău?

— Să-ţi spun drept, am crezut că o să găsesc un subiect bun. Dar de îndată ce am intrat acolo, mi-am dat seama ce groaznic era, şi cum nimeni din oraşul acesta nu ştia ce se întâmpla acolo. Eram sigură că dacă ar şti ar face ceva şi am avut dreptate. Şi ăsta e doar începutul. S-a înfiinţat o comisie şi au promis că vor aloca un milion de dolari ca să pună lucrurile la punct acolo.

Un milion de dolari! Era de neînchipuit!

— Dar de ce am fost iertată doar eu? Cu celelalte ce-o să se întâmple? Multe dintre femeile de la Blackwell se află acolo pentru că nu ştiu suficientă limbă engleză ca să se poată apăra.

— Te rog să mă crezi că înţeleg nedreptăţile făcute femeilor internate la Blackwell. O să-ţi explic mai târziu, la masă, de ce ai fost tu eliberată şi nu ele. Mai întâi să te instalăm undeva şi să te speli. Să nu te superi, dar cam miroşi!

În alte condiţii, Sara ar fi fost îngrozită să audă una ca asta. Dar nu i-a mai păsat. Era liberă!

După ce s-au urcat în trăsura care le aştepta pe malul celălalt al apei, s-au oprit în faţa hotelului Fifth Avenue, placat cu marmură, de pe Twenty-Third Street.

— Ziarul *World* îţi oferă o doză de răsfăţ bine meritat, a spus Nellie. Şi mie la fel… şi abia aştept să profităm!

Pe stradă era o mulţime de oameni care păreau a fi un grup de ziarişti. Nellie a apucat-o de mână.

— Nu-i lua în seamă. Vino cu mine, mergi înainte.

— Dar de ce au venit aici? Ştiu cine sunt?

— Toată lumea ştie cine eşti, scumpo!

Un portar le-a condus iute cu liftul la un apartament de la ultimul etaj. Camera era minunată, cu o cuvertură roşie de mătase şi un fotoliu în aceeaşi culoare, cu mobile de lemn scump şi covoare turceşti.

— Asta e pentru mine? a întrebat Sara, simţind că-i sare inima din piept.

Schimbarea bruscă a sorţii era copleşitoare. Nu şi-ar fi dorit însă nimic altceva decât să-l vadă pe Theo, dar nu ar fi putut să iasă de acolo fără să stârnească gloata de reporteri adunaţi în faţa hotelului.

— Toate sunt pentru tine! O să chem femeia să-ţi dea drumul la baie, apoi ai în dulap rochii şi lenjerie pe alese. Nu te grăbi… apoi o să coborâm la masă şi o să-ţi povestesc totul.

Senzaţia de uşurare, căldura binevenită a băii aproape că au dat-o gata. Mâinile îi erau bătătorite şi jupuite, iar mădularele păreau că aparţin altcuiva. Deşi nu voia să se vadă în oglindă, tentaţia era prea mare ca să reziste. Cum slăbise atât de mult, ochii îi păreau mai mari, iar ţeasta capului arăta ca o greutate uriaşă pe gâtul costeliv. Ca o arătare de coşmar.

Camerista a ajutat-o să îşi pună lenjeria de mătase şi o rochie bej. După uniforma ei de postav aspru şi stambă de la Blackwell, le simţea ca pe nişte aripi de fluturi pe piele. S-a aşezat la oglindă şi camerista i-a strâns părul într-un coc.

Când a simţit că atingerea ei uşoară era cât pe ce să o copleşească, şi-a amintit cum se concentra asupra respiraţiei când era la ospiciu. Respiră, inspiră…

Nellie a bătut la uşă şi a zâmbit când a văzut-o cum arăta.

— Eeei… aşa mai zic şi eu!

— N-am putea să mâncăm aici? a întrebat Sara. Nu sunt sigură că pot ieşi în lume. Nu mă simt pregătită.

— Lasă că ai să te descurci, a spus Nellie, scuturând din cap. Am rezervat o masă într-un colţ, doar pentru noi două. Ăsta e un hotel de lux, nu o să te deranjeze nimeni.

Ajunse jos, Nellie a luat-o înainte spre masă, iar Sara s-a aşezat cu spatele la restul sălii, ca să nu atragă atenţia în vreun fel. Nellie a comandat mâncarea şi apoi a început să-i povestească.

— După ce am ieşit de acolo, am făcut ceva cercetări asupra poveştii tale. Ştiai că, doar la câteva luni după ce ai fost tu ridicată, o altă lucrătoare de la Dakota a fost trimisă la închisoare pentru furt de la locatari?

— Cine?

O domnişoară… Daisy Cavanaugh.

— Nu… nu Daisy… imposibil, a exclamat Sara, trăgând aer în piept.

— Se pare că şterpelea tot felul de lucruri de câtva timp. Au găsit în camera ei o grămadă de ceasuri, agrafe de păr, inele. Ca o coţofană… atrasă de lucruri sclipitoare.

— Dar colierul despre care s-a spus că l-am furat eu a fost găsit în sertarul biroului meu.

Daisy fusese singura prietenă şi confidentă a Sarei încă de la venirea ei în America şi deveniseră şi mai apropiate după moartea mamei fetei.

— Dar dacă i s-a înscenat şi ei furtul? Eu o cunosc pe Daisy, e o fată bună. N-ar face aşa ceva.

— A recunoscut fapta şi se află acum în închisoare.

Daisy se supărase când domnul Douglas nu voise să-i mărească salariul după moartea mamei ei. Dar ar fi putut chiar să fure de la locatari? Şi chiar mai rău, să lase să fie învinuită Sara pentru faptele ei reprobabile? De neînchipuit! Dar altceva nu-i dădea pace Sarei. Mâncarea a fost servită. A aşteptat până când chelnerii s-au îndepărtat.

— Dar dacă Daisy chiar a recunoscut faptele, atunci de ce nu a venit nimeni să mă caute, să mă elibereze?

— Pentru că agentul de la Dakota, domnul Douglas, le-a spus tuturor că te-ai întors în Anglia. Nu avea el nevoie să fii eliberată şi să te întorci să faci tărăboi pe tema asta, a urmat ea, gustând o bucată de friptură de vacă. Delicioasă! Oricum, el nu mai lucrează la Dakota. După ce a apărut în ziare toată tărăşenia.

— Dar ce s-a scris în ziar? a întrebat Sara, simţind o durere în stomac, nemaivrând să se atingă de mâncare.

— Nu era de ajuns să povestesc doar prin ce am trecut eu, voiam să fii şi tu eliberată, să îndreptăm o nedreptate şi ca să realizez toate acestea a trebuit să scriu despre ce ţi s-a întâmplat ţie.

— Dar ce-ai scris despre mine?

Sara simţea că-i vâjâie capul. Povestea legăturii ei, copilul. Nellie era o ziaristă curajoasă şi ştia deja destul de mult. Sara fusese foarte sinceră când vorbiseră în celula aceea rece şi umedă.

— O să-ţi arăt articolul când mergem înapoi în cameră. Nu te speria, am scris că eşti o femeie de treabă, cinstită, care a fost azvârlită în ospiciu şi când a fost găsit adevăratul hoţ, nimeni nu s-a sinchisit să îţi dea drumul din stabilimentul acela îngrozitor.

— Înţeleg.

— Şi vestea şi mai bună e că noul agent al Dakotei îţi oferă înapoi postul. Înţelegi tu? Vor să câştige lumea de partea lor. Aşa că vei fi reangajată ca administratoare a clădirii Dakota de îndată ce vei fi pregătită.

Chipul lui Nellie strălucea de bucurie. Dar Sara a început să tremure.

— N-aş putea să mă mai întorc acolo. N-aş putea.

— Nu trebuie să iei o hotărâre chiar acum, a spus Nellie, mângâindu-i mâna. Îmi închipui că e greu să revii la o viaţă normală după ce ai petrecut ultimele şapte luni crezând că totul e pierdut. Eu n-am stat acolo decât zece zile şi încă nu mi-am revenit. Dormi şi te odihneşti mai întâi. Putem sta ascunse aici câteva zile până când o să te hotărăşti ce-ai vrea să faci.

— Dar nu e locul meu aici. Nu e de nasul meu. E prea mult.

— Crede-mă pe mine! O să te obişnuieşti destul de repede. Mâine vrea să te vadă cineva, dacă crezi că poţi…

— Cine?

— Un bărbat care m-a căutat în ziua când s-a publicat articolul despre tine. Spunea că sigur ai vrea să-l întâlneşti. Un domn… Theodore Camden.

*

A adormit repede în seara aceea. Sara s-a scufundat în aşternuturile de puf şi s-a lăsat furată de căldura camerei, senzaţii pe care la Blackwell nu ar fi putut să le aibă decât în vis. A sărit din somn la revărsatul zorilor, trezită de imaginea Nataliei care plângea. Cum de putuse să o lase acolo? Pe ea şi pe toate celelalte?

Peste vreo oră a sosit şi Nellie împreună cu nişte chelneri cu tăvi pline cu atâta mâncare cât n-ar fi putut mânca amândouă la un loc. Omlete cu cartofi, friganele, biscuiţi. Sarei i s-au umplut ochii de lacrimi văzând atâta belşug pe masă.

— Nu plânge, te rog să nu plângi, a spus Nellie, aşezându-se. Trebuie să prinzi forţe. Şi-o să profităm de faima pe care ai căpătat-o, ai să vezi că o să treacă totul până apuci să te dezmeticeşti.

— Nu cred că am să pot uita vreodată Blackwell. Ce am văzut acolo.

Şi pentru prima dată şi-a dat seama la ce pericol se expusese Nellie acceptând să fie internată de bună voie.

— De ce-ai făcut asta? Ştiai în ce aveai să te bagi?

— Nu prea, a răspuns Nellie, întinzând nişte gem pe o felie de pâine prăjită. Auzisem eu ceva zvonuri. Dar nu-mi stă mie în fire să scriu despre

ceaiurile de la ora cinci şi despre rochiile de ultimă modă de la Paris. Editorii mei ştiu asta şi eram sigură că or să aibă grijă de mine.

— Şi totuşi… dacă te-ai fi pierdut şi tu la fel ca mine?

— Era mai de preţ pentru editorii mei să fiu liberă, afară, să demasc ce se întâmpla acolo. N-ar fi îndrăznit să mă lase acolo.

— Cât de mult te invidiez că poţi să fii stăpână pe viaţa ta, a continuat Sara, clătinând din cap. Credeam că pot face şi eu la fel şi uite ce-am păţit!

— Dar nu a fost vina ta. Să nu uiţi asta şi să te ţii tare! Trebuie să hotărăşti în multe privinţe.

Nellie i-a turnat cafea şi a insistat să mănânce un ou fiert. Sara a făcut ce i s-a spus, bucurându-se să simtă pe limbă albuşul alunecos, în contrast cu gălbenuşul sfărâmicios. La fel de bun ca şi caviarul.

Ştia ce voia să facă mai întâi.

— O să trebuiască să vorbesc cu domnul Camden.

— Sigur. Vrea să te duci la biroul lui.

— La Hardenbergh?

— Mi-a dat adresa. O să ţi-o aduc.

Nellie a organizat cu multă dibăcie ieşirea lor pe uşa din spate, evitând ziariştii adunaţi ca o haită de lupi, şi s-au urcat într-o trăsură. Au oprit în faţa unei clădiri de pe Madison Avenue din zona Forties.[28]

— Zicea că e la etajul al doilea. Eu o să rămân în trăsură.

Sara s-a bucurat că era întuneric pe scară şi că nu s-a întâlnit cu nimeni până când a ajuns în dreptul unei uşi pe care scria: THEO CAMDEN, ARHITECT.

Deci îşi începuse munca pe cont propriu.

A apăsat pe clanţă şi s-a pomenit într-o încăpere mare cu o masă de lucru goală şi un fotoliu de piele. O uşă de pe peretele cel mai îndepărtat dădea într-un birou mai mic. Theo s-a repezit spre ea înainte ca ea să-şi dea seama că era acolo.

Chiar dacă avusese îndoieli despre felul în care ar fi trebuit să se întâlnească după o despărţire atât de lungă, nu a mai avut răgazul să se întrebe ce să facă, căci el a cuprins-o strâns în braţe.

Trupul i s-a zguduit de suspine. El i-a mângâiat părul şi i-a şoptit vorbe de alint, dar nu se putea linişti. Visase atât de mult la clipa aceasta. Acum îşi revărsa toată durerea şi suferinţa. Dar plângea şi mai tare pentru că el nu o uitase.

Theo a scos batista din buzunar şi i-a întins-o.

— Vino în birou.

Ţinând-o încă de mână, a condus-o spre o canapea în faţa unei mese mari acoperite cu schiţe.

— Doamne, prin ce ai trecut! Dac-aş fi ştiut! Când l-am întrebat pe domnul Douglas, mi-a spus că ţi-a dat posibilitatea să te întorci acasă şi că ai plecat cu primul vapor spre Anglia. Am sperat că ai să-mi scrii, dar când nu am primit nici o veste mi-am închipuit că nu vrei să mai auzi de New York şi nici de mine.

— Domnul Douglas a minţit. M-a trimis la ospiciu ca scandalul să nu strice reputaţia Dakotei.

— Ai suferit atât de mult. Am citit în ziare despre tot ce ai păţit acolo.

Sara şi-a ferit privirea. Nimeni de afară nu putea să înţeleagă cu adevărat.

— Am acolo prietene care au nevoie de ajutor. Ca şi mine, au fost internate fără nici un motiv.

— Primarul şi comisia fac investigaţii, au fost reacţii vehemente. Ziarista aceea a dat totul la iveală de una singură.

— Nellie… ea m-a salvat.

— Dar eu ar fi trebuit să fac asta, a spus Theo, scuturând din cap. Eu trebuia să te salvez de acolo.

— Nu, nu aveai de unde să ştii.

— Cum te simţi? Acum, eşti bine? Te-au maltratat?

Sara s-a gândit la copil. Îl simţise în pântec şi-apoi nu-l mai avusese, rămăsese cu braţele goale – asta era cea mai mare durere pe care o trăise. Tremura din tot corpul.

— Ţi-e frig.

— Nu, mi-e bine. Mult mai bine acum.

Nu avea să-i spună niciodată despre copil.

Chipul lui Theo s-a întunecat.

— Doamnei Camden îi pare foarte rău că ai fost acuzată pe nedrept. Ar fi vrut să-ţi ceară scuze personal, dar mi-e teamă că s-a îmbolnăvit de icter şi i s-a recomandat să meargă la ţară să se refacă. Să plece din oraş. Şi a luat copiii cu ea.

— Da, înţeleg.

Sara nu putea să scape de gândul că ea fusese cea care pusese totul la cale.

— De îndată ce-am citit articolul am fost convins că trebuie să te caut.

— E o mângâiere să ştiu că ţi-a păsat suficient de mult de mine ca să te gândeşti la mine cât timp am lipsit, să te întrebi unde sunt.

— Cum să nu! Mă duceam sus, pe acoperişul Dakotei, şi mă uitam în depărtare, spre parc, sperând că am să văd pe cineva cu mersul tău, cu talia ta, că ai să te reîntorci într-o bună zi.

— Şi când te gândeşti că eu eram în tot timpul acesta pe Insula Blackwell, uitându-mă în depărtare spre Dakota. Ştii că se vede de-acolo?

— Şi ne uitam unul la celălalt, dar nu ştiam.

Cât de dor îi fusese de el. Şi-a ferit ochii, îmbătată de gândul că era atât de aproape de el după atâta timp, dar şi stânjenită.

— Da, din păcate, a spus, străduindu-se să râdă. Dar acum am ieşit de-acolo. Şi trebuie să mă hotărăsc ce să fac. Nu-mi place să atrag atenţia asupra mea.

— Asta o să te ajute, să ştii. Noul agent de la Dakota intenţionează să te angajeze la loc, să arate întregului oraş că ai fost absolvită de vină.

— Dar cine răspunde de clădire acum?

— Doamna Haines.

— Mai bine aşa. Sunt convinsă că face o treabă bună.

— Nu are prea mulţi prieteni, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Şi-a amintit salutul vesel cu care o întâmpina Daisy în fiecare dimineaţă, felul ei de a face plăcută orice treabă obositoare. Se înţeleseseră bine.

— Dar Daisy ce face?

— A fost dată afară de-acolo. Închipuie-ţi că e încarcerată chiar la Închisoarea de femei de la Blackwell.

— Dar de unde ştim că domnul Douglas nu i-a înscenat şi lui Daisy toată povestea asta? Ea nu era genul care să fure. O cunosc bine.

— Eşti convinsă? a întrebat el circumspect.

Îi ascundea ceva.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Haines ne-a spus că la câteva luni după întâmplarea aceea cu Daisy şi bărbatul care a intrat peste ea, a văzut-o plimbându-se cu el prin Central Park.

Sara a căzut pe gânduri. În noaptea aceea când Daisy fusese atacată, ceva îi păruse cusut cu aţă albă. Mai întâi faptul că bărbatul nu era speriat când a fost prins. Apoi felul în care Daisy îşi ferise ochii de Sara. Ea îl cunoştea deci pe omul acela, îl chemase în camera ei şi când a fost prins, a minţit că o atacase. Sara şi doamna Haines dăduseră fuga s-o scape de parcă ar fi fost

o domniţă la ananghie. Sara se întreba ce altceva se mai întâmplase, ce faptă rea mai făcuse Daisy.

— Şi de ce doamna Haines n-a spus nimic?

— Imediat după aceea a murit mama lui Daisy şi s-a gândit să aibă o discuţie lămuritoare cu ea după sărbători. Şi-apoi… ştii…

Aşa era. Apoi totul a luat-o razna.

— Daisy avea de întreţinut o familie mare, poate de aceea a furat. N-ar trebui ţinut cont şi de asta?

Theo şi-a scărpinat sprâncenele.

— După cât ai îndurat tu, îţi mai faci griji pentru Daisy?

Avea dreptate. Dacă aşa stăteau lucrurile – după cum era convinsă toată lumea – Daisy profitase de încrederea şi slăbiciunea Sarei.

Sara s-a ridicat şi şi-a rotit privirea prin birou.

— Ei, uite ce bine te-ai descurcat!

— Am socotit că venise vremea să pornesc pe propriile mele picioare. Şi pe deasupra terminasem cu Hardenbergh.

— Şi când ţi-ai deschis atelierul?

— Acum câteva luni. Clienţii, însă, nu dau buzna, a spus el, clătinând din cap. Dar nu vreau să mai lucrez ca până acum. Vreau să creez clădiri pentru secolul următor, nu pentru cel de acum. Uite ce idei am!

A scos un caiet de schiţe din birou şi i l-a întins. Ea a frunzărit câteva pagini, emoţionată de senzaţia pe care i-o dădea apropierea de el.

— Asta e aşa de frumoasă!

— E o bibliotecă, a spus el, atingând cu degetul conturul acoperişului. Toate decoraţiunile sunt structurale. Şi stâlpii la fel, a continuat el, întorcând pagina. Asta e o clădire de birouri. Făcută din beton. Suprafaţa netedă atrage privirea în sus, spre cer.

— Îţi taie respiraţia!

— Oraşul va avea altă faţă. E un alt mod de a privi lumea. Ştiam eu că ai să înţelegi. Îmi închipui cum o să arate, străzi întregi cu astfel de clădiri, fiecare cu personalitatea ei, dar fără să se înfrunte, aşa cum fac acum casele somptuoase de pe Fifth Avenue.

Rămăsese aşezat lângă ea, fără să se mai uite în caietul cu schiţe.

— Dacă nu te mai duci înapoi să lucrezi la Dakota, nu ai vrea să lucrezi cu mine? Ca administrator al biroului meu. Sau administratoare, cum vrei să-i zici! Sigur, acum nu e prea mult de lucru, dar împreună o să reuşim. Am nevoie să fii alături de mine.

Sarei i s-a pus un nod în gât.

— N-aş putea. Ar atrage prea mult atenţia.

— Mie nu-mi pasă. De fapt, mi-ar prinde bine un pic de atenţie.

— Nu se cuvine. Şi doamna Camden…?

— S-a simţit foarte prost când s-a aflat adevărul. Ea are o concepţie mai cuprinzătoare despre ce e important. Pentru ea contează copiii, pentru mine munca mea. Ştii, noi nu am fost prea fericiţi împreună. Am ajuns la o înţelegere, cum s-ar zice.

— Dar nu ştie despre mine… despre noi doi?

— Nu, sigur că nu.

Sara s-a gândit la alegerea pe care o avea de făcut. Ar fi putut să preia postul doamnei Haines la Dakota, dar asta ar fi fost un pas înapoi. A lucra alături de Theo pentru noile lui proiecte ar fi o mare satisfacţie. Dar şi un pericol.

— Dar nu o să mai facem niciodată ce am făcut atunci în noaptea aceea.

Propria îndrăzneală a făcut-o să se îmbujoreze, şi a simţit că i se înfierbântă ceafa.

— Sigur că nu, a răspuns el, ferindu-şi privirile. Înţeleg. Dar am putea lucra minunat împreună, nu-i aşa?

Ea nu i-a răspuns.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş lua un apartament la Dakota? E unul liber la etajul şase, căci locatarii au murit luna trecută.

— Cine, familia Rembrandt?

Sara şi-i aducea bine aminte, erau un cuplu mai în vârstă, foarte legaţi unul de altul, care se aventuraseră să se mute în oraş. Îi părea rău să audă că s-au prăpădit.

— Da. Presa se va obişnui cu ideea că eşti liberă şi aşezată, că locuieşti la Dakota şi lucrezi cu mine şi vom putea să ne vedem mai departe de vieţile noastre. E o şansă ivită din toată tragedia asta.

— Nu-mi pot închipui să locuiesc din nou la Dakota. M-aş simţi atât de ciudat.

— Trebuie s-o faci. O să te lase să stai acolo un an fără să plăteşti chirie. O să le cer eu.

— Faci tu asta?

— Sigur că da. Aşa se cuvine. Te rog să accepţi, Sara.

Venise în America să se descurce mai bine, să-şi schimbe soarta, şi fusese trădată şi chinuită. Dar în loc să se dea bătută, reuşise să supravieţuiască în

cele mai cumplite împrejurări. Acum avea să lucreze alături de omul pe care-l iubea din tot sufletul, să locuiască într-o clădire potrivită unei fiice de conte şi să nu mai fie nevoită să fie slujnică.

O şansă ivită dintr-o tragedie.

Cuvintele lui îi răsunau în urechi.

---

28. Străzi numerotate de la 40 la 49, care se întretaie cu Madison Avenue.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
New York, septembrie 1985

Nu era de mirare că uciderea lui Theodore Camden în 1885 a făcut mare vâlvă. Bailey a găsit cele mai senzaţionale articole în *New York World*. Într-unul scria că Sara Smythe fusese internată în anul acela la Ospiciul de alienaţi mintal din Insula Blackwell, fiind eliberată la intervenţia ziaristei Nellie Bly. După aceea fusese angajată ca asistentă a lui Theodore Camden, pe care se răzbunase apoi cu sălbăticie şi-l înjunghiase în biblioteca apartamentului său din clădirea Dakota.

Bailey petrecuse ore de-a rândul la Biblioteca Publică citind articolele lui Nellie Bly despre şederea ei la ospiciul care se afla chiar peste East River, pe insula care acum purta numele Roosevelt. Descrierile amănunţite au îngreţoşat-o de-a binelea. Ca şi faptul că alcoolicii erau adesea internaţi în lagărul de muncă de pe insulă. Ce norocoasă era că se născuse cu o sută de ani mai târziu.

Sara Smythe – care ar fi putut fi străbunica ei – trecuse prin întâmplări îngrozitoare. Cu toate acestea, Christopher nu primise niciodată scrisoarea prin care îi mărturisea că ea era cu adevărat mama lui. Minnie o ţinuse ascunsă de el. Toată această nedreptate îi lăsase un gust amar lui Bailey.

Totuşi, părerea lui Renzo o obseda. Poate că scrisoarea îi aparţinea lui Minnie. Fusese găsită în poşeta ei, de fapt. Toate acestea o făceau să-i vâjâie capul. Totuşi, indiferent cine era mama lui Christopher, tatăl lui era Theodore Camden. Această scrisoare era o dovadă ce nu va putea fi tăgăduită de Melinda.

Melinda nu pomenise niciodată clar câţi bani urma să moştenească. Dar cu siguranţă erau destui ca să poată fi împărţiţi de ambele ramuri ale familiei şi să le ajungă să trăiască bine cu toţii. Bailey ar putea astfel să plătească garanţia pentru un apartament de închiriat şi poate chiar să-i înapoieze lui Tristan banii pentru tratamentul ei la Silver Hill. Luxul de a avea o amortizare financiară a decăderii sale.

Vocea piţigăiată a verişoarei sale a răsunat de îndată ce a intrat în apartamentul din clădirea Dakota.

— Unde Dumnezeu ai fost?

Melinda fuma o ţigară, sprijinită de fereastra bibliotecii.

— Să ştii că nu ar trebui să fumezi aici.

Bailey întârziase mai mult decât intenţionase şi portarul o avertizase că Melinda se afla sus în apartament.

— E pericol de incendiu, în timpul renovării.

Melinda a tras din nou fum în piept, rotunjindu-şi perfect buzele.

— Bine… De ce nu s-au montat încă stâlpii de bambus?

— Pentru că trebuie să-i comand mai întâi. Nu e ca şi cum ai intra în magazinul de bambuşi şi i-ai lua de pe raft. Chestiile astea durează, a spus Bailey, studiind-o îndeaproape pe Melinda. Dar ce-ai păţit?

— Mi-e foame şi te-am aşteptat pe tine în loc să mă întâlnesc cu Tony să luăm masa.

— Biiine… a început Bailey, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil de doi ani care se afla în pragul unei crize de răsfăţ. Atunci, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Păi, nu mai sunt sigură că vreau bazinul cu peştişori.

Slavă Domnului că-şi venise în fire…

— Bine. Cred că putem găsi o soluţie să montăm un acvariu frumuşel, dacă chiar vrei să ai peştişori.

Atunci s-a pornit un zgomot puternic de bormaşină, ameninţând să zguduie pereţii. Melinda a început să ţipe.

— Dar nu vreau ceva care să arate ca dormitorul unui adolescent bosumflat. Vreau ceva mai matur.

— Sigur că da, a strigat Bailey la rândul ei. Mă ocup eu…

Era de-a dreptul ridicol.

— Stai aşa, am descoperit ceva senzaţional. Vreau să-ţi povestesc. Putem vorbi afară?

— Am întârziat. Poţi să vii cu mine să mâncăm cu Tony, dacă vrei.

S-au întâlnit cu Tony la un bistro pe Columbus Avenue. El se afla deja la o masă şi băuse o jumătate din paharul de martini. După ce au comandat mâncarea, Bailey s-a pornit să povestească.

— Am descoperit ceva în subsolul clădirii. Ceva de valoare.

Tony, care urmărea cu privirea tânăra chelnăriţă franţuzoaică ce se îndrepta unduindu-se spre bucătărie, şi-a întors iute capul.

— Ce-ar putea fi? O diademă de diamante de-a mamei Melindei?

— Aş vrea eu! a exclamat Melinda, întorcându-se spre Tony. Ei, a găsit o prostie de fotografie. Bailey îşi tot bagă nasul în treburi de familie,

încercând să tulbure apele.

Se aştepta ca Melinda să se împotrivească, aşa că a insistat.

— În subsol se află trei cufere. Unul i-a aparţinut lui Theodore Camden, altul soţiei lui, Minnie, şi al treilea, persoanei care l-a înjunghiat… Sara Smythe.

Tony şi-a ridicat brusc capul. Nu intenţionase să pară atât de dramatică, dar nu-i plăcuse deloc cum o ironizase mai devreme. La rândul ei, Melinda şi-a dat ochii peste cap. Bailey nu a luat-o în seamă.

— Am găsit o scrisoare într-unul dintre cufere. Mai mult ca sigur e de la Sara Smythe şi îi era adresată fiului adoptiv al lui Theodore şi Minnie. Acolo scrie că el, adică bunicul meu, era fiul ei. Al ei şi al lui Theodore Camden.

A aşteptat o clipă, lăsându-l pe Tony să descifreze în minte ramurile arborelui genealogic al familiei lor.

— Stai aşa, a exclamat Tony, uitându-se cruciş. Despre cine vorbim aici? Acum câte generaţii în urmă?

— Patru generaţii… dacă-ţi vine să crezi! Theodore Camden l-a avut pe Luther Camden care l-a avut pe tatăl Melindei şi al lui Manvel. Deci Theodore Camden este străbunicul Melindei şi al lui Manvel. Ce vreau eu să spun e că Theodore Camden şi femeia asta, Sara Smythe, l-au făcut pe Christopher Camden, care e bunicul meu.

— Asta înseamnă că… a dat să spună Tony.

— Că aş putea şi eu să fiu strănepoata lui Theodore Camden.

— Doamne… ia mai lasă astea! Nu poţi să ştii aşa ceva doar dintr-o scrisoare de demult. Mai las-o baltă! a exclamat Melinda, aprinzându-şi o ţigară. Ştii la ce m-am gândit, Tony? Ce-ar fi să mergem la Saranac să vedem frunzele îngălbenite? Ce părere ai? Am putea sta acolo un weekend doar noi doi.

— Stai un pic… a spus Tony, ridicând o mână. Ia mai spune! Ai scrisoarea la tine?

Bailey a scos plicul din poşetă şi l-a deschis. A despăturit scrisoarea şi-a pus-o pe masă, netezind-o cu mare grijă.

Tony a cercetat-o atent şi s-a uitat la Bailey.

— E greu de spus a cui e semnătura. E tare ştearsă. Unde-ai găsit-o?

— Într-o geantă din cufărul lui Minnie. Dar e scris clar acolo *Sara.* Uite-aici e un S.

— Hmmm, făcu Tony, care nu părea convins. Şi chiar dacă a fost scrisă de ea, cum poţi să o crezi? Se ştie că era nebună.

Avea dreptate.

Melinda şi-a sprijinit ţigara pe marginea scrumierei, prea aproape de scrisoare.

— Ziceai c-ai descoperit ceva de valoare. Asta e o bucată de hârtie. Nu-nţeleg!

Bailey a împăturit scrisoarea la loc şi a pus-o în plic.

— Mai e ceva… Aţi văzut articolul acela din ziar despre oprirea excavaţiilor la Strawberry Fields pentru că au descoperit un pumnal vechi?

Tony a încuviinţat din cap şi Melinda, care probabil că nu citise nici un ziar în viaţa ei, a privit plictisită în gol.

— Ei bine, noi am descoperit teaca acelui pumnal. În cufărul lui Theodore. Şi ceva ce credem că este degetul lui Theodore. Sau ce-a mai rămas din el.

Melinda şi-a dus mâna la gât şi s-a prefăcut că vomită.

— Oribil!

Tony a clipit din ochi.

— Şi ce e cu teaca asta?

— În ziar a apărut o fotografie cu pumnalul şi suntem siguri că noi am găsit teaca lui.

— Noi… adică cine? a întrebat Melinda bănuitoare.

— Eu şi Renzo Duffy.

— Superintendentul? Doamne Dumnezeule, Bailey. Nu ţi-am spus să n-ai de-a face cu el?

— Cum aş fi putut? Doar mă ocup de renovarea unui apartament din clădirea lui.

— Dar nu e a lui clădirea! Locatarii, adică eu, sunt proprietari. El e doar angajat acolo.

— De fapt locatarii unei proprietăţi colective deţin doar acţiuni din clădire, nu clădirea ca atare, a precizat Tony, care le ştia mereu pe toate.

Bailey a încercat să-şi domolească nerăbdarea.

— Renzo a fost de faţă când am deschis cufărul şi m-a ajutat foarte mult.

— Bailey, eu nu vreau să am nimic de-a face cu el. Ţi-am mai spus asta!

Din fericire, Tony le-a întrerupt din nou.

— Ia mai lăsaţi-l pe superintendent! Pumnalul ăla e de mare preţ. Ceea ce înseamnă că şi teaca e la fel.

— Cât ar putea să fie? a întrebat Melinda, aplecându-se spre masă.

Mulţumită că Melinda şi-a abătut atenţia de la Renzo, Bailey a spus:

— În ziar scrie că pumnalul valorează jumătate de milion de dolari. L-au dus acum la Met să-l cureţe şi să-l cerceteze.

— Şi-or să vrea să aibă şi teaca, nu-i aşa? a întrebat Melinda cu vocea tot mai ridicată. Dacă a fost găsită printre lucrurile mele, atunci e a mea, nu?

Ar fi trebuit să se aştepte că discuţia va ajunge aici. Melinda nu voia să audă despre posibila lor legătură de familie.

— Credeam că o să te intereseze faptul că am putea să fim rude de-adevărat. Nu crezi că e uimitor? Că am putea fi verişoare de-al doilea sau cam aşa ceva?

Melinda i-a atins mâna lui Bailey.

— Mama ta era înnebunită ca tu să faci parte din familia Camden şi, după moartea ei, înţeleg că te simţi obligată să îi împlineşti dorinţa. Nu se ştie dacă suntem cu-adevărat verişoare şi nici n-o să ştim vreodată. Dar eu întotdeauna o să te consider ca pe sora mea, orice s-ar întâmpla.

Asta suna a respingere în toată regula.

— Şi teaca unde e acum? a întrebat Tony, dând băutura peste cap.

— La Renzo, la Dakota.

— Cum, ai lăsat-o pe mâna superintendentului? a strigat Melinda, înfigându-şi unghiile în mâna lui Bailey.

— Au! Nu-i nici o problemă. Am încredere în el. Are un seif în birou. Şi-am pus-o acolo.

— Haide să mergem s-o luăm, a spus Tony, trântind şervetul pe masă, până n-o vinde pe sub mână!

*

Când Bailey a intrat în biroul lui, Renzo a întâmpinat-o zâmbind cu toată faţa, dar zâmbetul i-a pierit brusc când i-a văzut pe Melinda şi pe Tony în spatele ei.

— Unde e chestia aia… teaca pumnalului? l-a întrebat ea, adresându-i-se ca şi cum ar fi fost o mare doamnă, iar el doar un servitor.

— Ştii, le-am povestit despre pumnal, a explicat Bailey, zâmbind stânjenită, şi ar vrea să vadă ce-am găsit noi.

— Bine, a răspuns el, aşezându-se în faţa seifului să nu se vadă când formează cifrul.

După ce Renzo a tras cu putere de uşa seifului să se deschidă, Tony s-a năpustit într-acolo, curios. El şi Melinda păreau adevăraţi vulturi. Tony aproape că-şi lingea buzele în timp ce Renzo aşeza pe birou cele două pacheţele înfăşurate în şerveţele. L-a desfăcut pe cel mai mare.

Teaca – rămăşiţă ponosită a unei epoci de mult apuse – a sclipit în lumină.

— N-arată prea grozav, a exclamat Melinda. Şi ce e pe ea? a întrebat ea arătând cu degetul. Noroi?

Bailey a scuturat din cap.

— Cred că poate fi sânge. Sângele lui Theodore Camden. În acelaşi cufăr am găsit şi nişte schiţe pe care se află nişte pete care par a fi tot sânge.

Melinda şi-a retras iute mâna de parcă petele ar fi putut să o muşte.

— Uăăă…!

Renzo a ridicat ziarul de pe biroul său, acelaşi pe care i-l dăduse şi lui Bailey, şi le-a arătat fotografia.

— Se potrivesc perfect.

— Exact, a spus Melinda, punându-şi mâinile în şold. Şi-acum ce facem?

Tony a cuprins-o cu braţul pe după umeri.

— Faci ce vrei tu, la tine s-a găsit, a ta e! Nu-i aşa?

— Păi dacă era în debaraua mea, mie îmi aparţine, a răspuns ea, râzând cu gura până la urechi.

— Dar nu crezi că ar trebui să ajungă la Met, unde e şi pumnalul? a întrebat Bailey, aruncându-şi ochii spre Renzo în speranţa că avea s-o aprobe, dar el a tăcut. Adică, până la urmă?

— Ei, dacă o vor, atunci să plătească! a ripostat Tony.

Fără îndoială că şi Bailey se gândise la bani când a văzut prima dată obiectul şi şi-a dat seama cât ar valora, dar lăcomia Melindei şi a lui Tony a făcut-o să se răzgândească. Cineva făcuse arma aceea cu propriile mâini, după care traversase lumea întreagă şi-ajunsese la New York.

— Gândiţi-vă la vechimea acestei bucăţi de metal. Închipuiţi-vă de unde vine şi a cui a fost!

— Cui îi mai pasă de asta? a spus Melinda, apucând teaca cu două degete, ferindu-se de petele uscate de sânge de pe ea. E ruginită, strâmbă şi murdară!

Bailey s-a cutremurat toată văzând atâta neglijenţă, ţinându-şi răsuflarea până când Melinda a pus teaca la loc pe şerveţel. Bineînţeles că pe Tony şi

Melinda îi interesa mai mult teaca decât faptul că Bailey ar putea fi rudă cu ea.

— Avem totuşi o problemă! a spus Renzo în cele din urmă cu o voce calmă joasă.

— Ei zău! Şi care ar fi aceasta, mă rog? a întrebat Tony amuzat, de parcă ar fi vorbit cu un tont bâlbâit.

— Nu a fost găsită în debaraua dumneavoastră.

— Ba a fost în cufărul străbunicului meu, s-a răstit Melinda cu o mână în şold. Aşa a spus Bailey.

— Da, dar cufărul se afla în spaţiul de depozitare comun al clădirii, nu într-al dumneavoastră.

Lui Bailey nu-i venea să creadă că Renzo îi contrazicea. Cuferele aparţineau clar familiei Camden. Dar era drept că au fost găsite în spaţiul unde se depozitau lucruri care nu mai trebuiau nimănui, socotite că nu mai aveau nici o valoare.

— Are dreptate, nu erau în debaraua ta.

— Şi-atunci cui îi aparţin, dacă nu mie?

— Asociaţiei de locatari, aşa bănuiesc.

Melinda i-a aruncat o privire de parcă era gata să-l scuipe.

— Arată-mi unde le-ai găsit!

Renzo a luat-o înainte către locul unde se aflau cuferele. Le-au deschis pe rând pe fiecare, şi Melinda a început să scotocească, azvârlind rochiile de bal, pantofii şi tuburile de piele.

Bailey s-a repezit să apuce poşeta de mătase din mâinile Melindei.

— Ai grijă, toate astea sunt lucruri vechi, de valoare!

— Ia să nu-mi spui tu ce e valoros şi ce nu! Mai întâi îmi arăţi chestiile astea şi-apoi el îmi spune că nu sunt ale mele! Mai slăbeşte-mă! Ale mele sunt toate astea!

— Ba nu, nu sunt. Îmi pare rău, însă va trebui să ne adresăm conducerii asociaţiei pentru chestiunea asta, a spus Renzo, ridicându-şi mâinile şi dând din umeri. Aşa se procedează.

Şi pe neaşteptate, Renzo s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din depozit. Tony a ieşit iute după el, dar nu l-a mai prins din urmă. Când a Bailey ajuns în biroul lui, Renzo se afla deja în faţa seifului încuiat şi teaca nu se vedea nicăieri.

— Cum poţi să faci aşa ceva? s-a zborşit Melinda, furioasă că el acţionase atât de iute. Doar n-o s-o sechestrezi?

— Până nu se pronunţă administraţia rămâne închisă acolo!

Pentru început, Bailey nu-şi dădea seama ce voia Renzo. El o ura pe Melinda, deci era o mare satisfacţie să-i ia ceva ce-i aparţinea ei. Dar era clar – până şi Bailey vedea asta – că teaca provenea din cufărul familiei Camden. De ce să facă atâta tărăboi?

Dar poate, precum Bailey, nu voia ca Melinda să despartă pumnalul de teacă. Îl sechestrase ca s-o împiedice să facă asta. Ce-i al lui e-al lui, avea tupeu să provoace o locatară de talia Melindei.

Tony l-a privit pe Renzo cu mai mult interes.

— Şi susţii că noi trebuie să dovedim că este pumnalul familiei Camden?

— Va trebui să întrebaţi asociaţia, a răspuns Renzo, ridicând din umeri. Preşedinte este domnul Rogers. Presupun că va trebui să discutaţi cu dânsul despre asta.

— Şi noi de unde ştim că dumneata nu fugi cu ea între timp? a întrebat Melinda.

— Stai aşa! s-a repezit Tony, ridicând o mână către bărbia sa despicată. Şi dacă dovedim că a aparţinut fără îndoială lui Theodore Camden?

— Cum o să facem asta? a întrebat Melinda, întorcându-se spre Bailey. Ai găsit ceva care să dovedească, vreo fotografie a lui cu pumnalul în mână sau ceva de genul ăsta?

— Nu, n-am găsit nimic.

— Nici în debaraua mea?

— E goală.

— Ăsta e norocul meu! a exclamat Melinda, uitându-se urât la Renzo. Atunci să ne adresăm administraţiei. O să mă bat pentru asta, n-o să mi-o ia nimeni!

— N-o să trebuiască să te lupţi deloc! a spus Tony. Tocmai încercam să spun… putem dovedi că îţi aparţine.

— Cum?

— Vărul meu poate să testeze ADN-ul din os şi din sânge şi să-l compare cu al tău, a răspuns Tony, zâmbind victorios de parcă rezolvase criza alimentară din Etiopia.

— Şi de unde iei tu ADN-ul meu?

— Din sângele tău!

Melinda s-a scuturat îngrozită, dar Tony a continuat.

— Se numeşte amprentare ADN.

— Şi asta chiar poate constitui o dovadă? a întrebat Bailey.

— Te cred şi eu, a încuviinţat Tony, s-a folosit deja în Anglia pentru atribuirea unui copil mamei sale.

Totul avansa atât de repede. Sânge, oase, ADN.

Dar Tony era foarte eficient.

— Eu am să-l sun pe vărul meu şi o să aflu cum se procedează. Melinda, între timp tu ai să verifici cu conducerea asociaţiei. Şi cu avocatul familiei.

— Cu Fred?

— Da, vrei să te asiguri că e conform legii.

Bailey şi-a luat inima în dinţi, folosindu-se de ocazie.

— Vreau şi eu ceva.

Melinda a privit-o de parcă era o pacoste, ceea ce nu era drept, căci Bailey fusese cea care descoperise totul, care provocase toată această tevatură. Dacă n-ar fi împins-o curiozitatea, cuferele acelea ar fi rămas neatinse în cotlonul acela încă o sută de ani.

— Ce mai doreşti, dragă? a întrebat cu o răceală deranjantă.

— Aş dori să se analizeze şi ADN-ul meu. Aşa am putea să aflăm dacă sunt şi eu o Camden sau nu.

— Glumeşti probabil, a râs Melinda. Nici vorbă!

— Cum aşa? Nu-i cazul să stăm de vorbă?

Tony s-a apropiat de ele.

— Testul ăsta e ceva foarte nou şi e destul de scump. Dacă ai bani să-l plăteşti, n-ai decât să-l faci, dar dacă e să plătesc eu, atunci nu vreau să mă încarc cu mai mult decât e nevoie. Înţelegi, nu-i aşa?

— Dar îl face vărul tău, nu? Nu primeşti o reducere, aşa ca rudă ce-i eşti?

— Vărul meu a inventat testul ăsta, dar de făcut îl face laboratorul lui. Şi munca asta trebuie plătită, a spus el plin de condescendenţă.

Bailey nu avea de unde să ştie dacă era adevărat ce spunea el, dar era logic ca genul acesta de demers ştiinţific să fie costisitor.

Posibilitatea de a căpăta o moştenire o atrăgea pe Bailey cea pragmatică. Dar aceasta nu era singura explicaţie a impertinenţei sale. Dorinţa fierbinte de a afla adevărul despre originea ei o frământa mai mult decât toate celelalte dorinţe compulsive pe care le avea. Deşi din afară putea părea că încerca să înlocuiască o obsesie cu alta, nu era vorba să dilueze adevăruri dure cu alte otrăvuri. Pierderea mamei ei o făcuse să apuce pe o cale periculoasă, şi Bailey era convinsă că, dacă ar fi aflat cine era cu adevărat, viitorul i-ar fi părut mai puţin nesigur.

— Dar dacă se dovedeşte că fac şi eu parte din familia Camden, o să pot să-ţi dau banii înapoi.

Acum nu făcea altceva decât să se milogească şi îi era necaz că Renzo era de faţă. S-a ferit să se uite înspre el.

— Nu, iubito! i-a retezat-o Melinda mieros. Nu pot face asta, înţelege-mă. N-ai nici o dovadă. Chiar nici una. Doar o scrisoare de la cine ştie cine. Te agăţi de un pai şi înţeleg de ce. Ai fost destul de năpăstuită în ultima vreme. Dar sunt convinsă că ai să te descurci. Aşa cum faci tu întotdeauna.

Nu avea nici o şansă de reuşită!

Când şi-a ridicat în cele din urmă ochii la Renzo, a văzut că era supărat.

Ce n-ar fi dat să bea ceva! Niciodată nu-şi dorise asta mai mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI
New York, august 1885

Agentul cel nou de la Dakota s-a ţinut de cuvânt şi i-a închiriat gratis locuinţa pe un an. Sara s-a mutat la etajul al şaselea, în apartamentul ce păstra încă sofalele tapisate cu catifea galbenă şi fotoliile asortate ale familiei Rembrandt. Avea o privelişte minunată spre nord şi aprecia răcoarea în ciuda amiezilor călduroase de august.

Cu o săptămână în urmă primise o scrisoare de la Natalia, care-i povestea încântată că fusese şi ea eliberată şi că locuia acum cu copiii ei la Boston, unde găsise şi o slujbă de menajeră pentru o văduvă cumsecade. Sara a înălţat o rugăciune de mulţumire.

Când a intrat prima dată înapoi în Dakota, doamna Haines s-a repezit să o îmbrăţişeze şi au stat apoi de vorbă în biroul ei. Pe obrazul doamnei Haines chiar s-a prelins o lacrimă, ceea ce era o dovadă neaşteptată de emoţie după chipul împietrit de mai devreme. Nu au vorbit deloc despre Daisy sau despre ceea ce se petrecuse, dar doamna Haines s-a dat peste cap să se asigure că Sara era bine îngrijită, trimiţându-i în fiecare dimineaţă o cameristă cu o tavă cu micul dejun, cu o farfurie plină cu brioşe calde şi ouă fierte. Părul Sarei a început să se îndesească pe măsură ce-şi recăpăta puterile, trupul i se împlinea, iar pielea începea să-i strălucească din nou. Totuşi, de multe ori se trezea în puterea nopţii îngrozită, cu răsuflarea tăiată, gândindu-se că se afla încă prizonieră pe insulă. Dar asta părea a fi singura amintire din detenţie.

Se bucura să aibă o slujbă adevărată, cu propriul birou şi scaun care o aşteptau zi de zi. Din păcate, în ultima lună singurii vizitatori în biroul lui Theo veniseră sub pretextul că aveau nevoie de un arhitect, dar voiau de fapt să o vadă pe femeia care supravieţuise internării la Ospiciul de alienaţi mintal de pe Insula Blackwell. Şi n-a mai revenit după aceea.

— Ar fi bine poate să ne organizăm altfel.

În ultima săptămână, Sara dorise de mai multe ori să rostească aceste cuvinte şi, când Theo a propus să nu mai folosească biroul, ci să lucreze în apartamentul lui de la Dakota, a ştiut că venise momentul. Nici el nu mai putea suporta cazna de a se preface că lucrează. Nu era absolut nimic de

făcut. Theo trebuia să plătească cheltuielile pentru apartamentul lui somptuos şi pentru îngrijirea medicală a soţiei sale. Sara văzuse pe biroul lui o scrisoare lăsată la vedere din neglijenţă, prin care cerea să fie păsuit pentru plata cheltuielilor la Sanatoriul Old Chatham.

— Să ne organizăm altfel? a întrebat Theo, zâmbind. Cum adică?

— Nu are rost să ai o angajată când afacerile merg… a lăsat ea fraza neterminată, nevrând să pronunţe cuvintele inevitabile.

— Prost? Dezastruos?

— Îmi pare rău, Theo, a spus ea, aşezându-se în faţa lui, la masa la care el lucra la o cuvântare pentru Asociaţia West End. Dar nu are rost să mă plăteşti dacă nu fac aproape nimic. Pot să-mi găsesc altă slujbă.

Theo s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu mă cunoaşte nimeni. Nu sunt altceva decât lacheul lui Hardenbergh. Trebuie să găsesc o cale de a-mi face un nume.

— Şi eu cum pot să te ajut?

— N-ai cum.

Nu-i plăcea să simtă că nu-i era de nici un folos. De când căzuse în braţele lui când se întâlniseră nu se mai atinseseră. Chiar şi atunci când îi dădea vreo hârtie sau vreo scrisoare avea grijă să o pună pe masă în aşa fel încât să nu li se atingă degetele din greşeală.

Theo s-a ridicat, s-a dus la fereastră şi a privit afară.

— Închipuie-ţi ce-o să fie aici peste o sută de ani, ce-o să vedem de-aici!

— Nu-mi pot imagina… Biciclete zburătoare?!

— Ei, asta-i bună! Dar clădiri, una lângă alta, aliniate pe toate străzile. Dacă nu avem grijă, oraşul ăsta va cădea pradă nebuniei. Un talmeş-balmeş de stiluri, de la Renaşterea florentină la Goticul de tranziţie la hispano-maur. O învălmăşeală! Acum avem ocazia să ne gândim la viitor, să hotărâm soarta estetică a oraşului. Şi cu toate acestea nimeni nu-şi asumă sarcina asta.

— De ce n-ai fi tu acela?

El s-a întors spre ea şi s-a sprijinit de pervaz.

— Cine să m-asculte pe mine? Ce-am realizat eu?

— Cuvântarea asta… a spus ea, arătând spre pagina scrisă pe jumătate de pe biroul lui. De ce nu te referi exact la chestiunea aceasta? Oraşul viitorului.

— Din păcate celor ce vin acolo în seara asta nu le pasă prea mult despre asta. Nu vor decât să ştie cum să facă cât mai mulţi bani punând mâna pe

teren în West Side.

— Atunci convinge-i tu să le pese! Poţi vorbi cu atâta pasiune despre asta, a spus ea, trăgând hârtia şi călimara spre ea. Hai, tu dictezi şi eu scriu!

— N-are nici un rost.

Nu-i plăcea felul acesta de a fi al lui Theo. Părea convins de eşec. Înainte ar fi putut să fie de acord cu el, presupunând că el ştie mai bine aproape orice. Dar după experienţa ei de la Blackwell, nu mai accepta aşa uşor părerea altcuiva.

— Mai întâi, ia spune ce anume greşesc arhitecţii din ziua de azi?

El a început să se plimbe prin cameră înainte şi înapoi. Picioarele lui lungi făceau doar câte zece paşi în fiecare direcţie, cu călcături ferme şi egale.

— Centrul insulei este acum localizat înspre colţul de sud. Tribunalele, poşta, Bursa. Chiar şi cu trenurile suspendate, este cumplit de aglomerat, toată lumea se căzneşte să ajungă în sud dimineaţa şi să vină înapoi în nord la sfârşitul zilei de muncă. Cartierul de afaceri ar trebui mutat înspre Forties, lângă Broadway.

— Foarte îndrăzneaţă abordare! Şi mai ce?

Şi-a îndreptat umerii, privind în sus spre tavan, cufundat în gânduri.

— Nu are rost să avem bucăţi de teren deţinute de câte o singură persoană. În schimb am putea continua să folosim modelul blocurilor de apartamente, creând clădiri mari, pe înălţime, care să adăpostească zeci de firme. Trebuie să gândim inovativ… pe verticală! Închipuie-ţi un întreg oraş cu clădiri care ţâşnesc spre cer, cu lifturi rapide care duc lucrătorii sus, în birouri.

Sara scria cu repeziciune tot ce spunea el. Tare-i mai plăcea această latură a lui de om avântat, curajos, cu păreri ferme. Cât de mult îşi dorea să fie din nou lângă el! Gândul acela a făcut-o să se simtă uşor ameţită. Curând, doamna Camden va veni înapoi cu copiii şi nu vor mai avea ocazia să fie la fel de apropiaţi. Dacă asta era ceea ce-i oferea viaţa, voia să aibă totul dintr-o sorbire, chiar dacă trebuiau respectate nişte convenienţe. Le va respecta, dar va folosi la maximum relaţia intelectuală cu Theo. A mai adăugat nişte cuvinte de la ea şi a citit cu voce tare ce scrisese să vadă dacă era de acord.

— Ne aflăm pe o insulă, nu este loc să ne extindem spre nord, nici spre sud, est sau vest. Aşa stând lucrurile, clădim pe verticală.

— Te-ai exprimat perfect!

Şi-a amintit de familia lui Daisy, de clădirea aceea cu apartamente sărăcăcioase.

— Dar dacă gândeşti la o scală atât de mare, de ce nu ai atinge şi problema claselor sociale? Cum să-i ajutăm pe cei săraci, dacă tot suntem nevoiţi să trăim alături unii de alţii pe insula asta atât de aglomerată?

— Da, ai dreptate! a spus el, plesnind din palme. Aici abordarea economică e în folosul tuturor. Trebuie să avem locuinţe moderne pe toate străzile, unde fiecare cameră să aibă aerisire şi lumină. Aşa am făcut la Dakota cu gurile de aerisire. Pentru că luăm în calcul un număr mare de locatari într-o clădire, poate deveni la fel de ieftină, dacă nu şi mai ieftină decât blocurile mizerabile de apartamente pe care le avem acum, întunecoase şi sordide, în care se împrăştie molimele.

— Şi-am îmbina activitatea economică cu o structură grandioasă, care să fie şi solidă, şi durabilă.

— Aşa-i! a izbucnit Theo, ridicându-şi pumnul. Scrie aşa! Excelent!

Sara s-a executat, plesnind de mândrie.

Theo şi-a pus palma pe umărul ei şi-a strâns-o uşor.

— Iată o cuvântare de care mi-era groază şi acum abia aştept să o rostesc! Nu vrei să vii cu mine? Aş vrea să fii acolo, să fii martoră.

— Sigur că mi-ar plăcea.

Îmbrăcată într-o rochie oliv *à la polonaise*[29], pe care o primise de la Nellie, s-a simţit ca o doamnă adevărată când a coborât din trăsură împreună cu Theo. În public se aflau şi alte femei, fie însoţindu-şi soţii, fie din interes faţă de subiectul conferinţei. Toată lumea avea o părere despre felul în care ar trebui să arate partea de vest a Manhattanului şi cu siguranţă avea să fie o dezbatere aprinsă.

Theo s-a aşezat pe scenă alături de alţi patru arhitecţi, toţi mai bătrâni ca el cu cel puţin douăzeci de ani, cu chipuri zbârcite şi bărbi albe. Prin comparaţie, Theo arăta ca un şcolar. Era surprinzător că fusese invitat acolo.

Discursurile au început la timp. Cele mai multe lăudau starea de fapt, susţinând că înfăţişarea grandioasă a caselor milionarilor de pe Fifth Avenue era un mod de a demonstra avuţia New Yorkului. Un vorbitor arăta că Riverside Drive va putea deveni următorul bulevard impozant din oraş, datorită poziţiei sale privilegiate pe malul fluviului şi a terenurilor întinse. Mulţi ascultători încuviinţau din cap.

Apoi s-a ridicat Theo. A început să vorbească, comparând starea prezentă a arhitecturii oraşului cu o mascaradă, în care arhitecţii azvârleau toate

epocile din toate ţările, transformând clădirile în adevărate caricaturi. Lumea din sală s-a foit pe scaune, ascultând mai atent.

— Suntem ca nişte copii scăpaţi în magazinul de jucării, orbiţi de mulţimea de posibilităţi şi incapabili să alegem.

Bărbatul care stătea lângă Sara a gemut zgomotos şi a mormăit ceva neplăcut către vecinul său.

Dar, pe măsură ce Theo a început să vorbească despre oraşul viitorului, atmosfera a început să se schimbe încetul cu încetul. Argumentaţia era solidă şi la obiect şi, pe măsură ce se referea la viitor, când bogaţii şi săracii vor avea şanse egale să locuiască în spaţii curate şi sănătoase, cineva din faţă a strigat cu voce tare:

— Aşa da!

Când a terminat, sala a izbucnit în aplauze, unii ridicându-se chiar în picioare. Theo şi-a plimbat privirea prin sală căutând-o pe Sara şi ea a simţit un fior de mândrie. Reuşiseră!

A trebuit să aştepte vreo jumătate de oră să se risipească mulţimea din jurul lui până când a putut ajunge lângă el. Iar el ţinea în mână o grămadă de cărţi de vizită.

— Cred că mâine o să fim mult mai ocupaţi la lucru decât până acum. Şi totul ţi se datorează ţie şi ideii tale geniale!

Era o seară caldă, şi s-au îndreptat pe jos spre Dakota, sporovăind despre reacţiile publicului şi despre ceilalţi vorbitori.

— Ai fost minunat, Theo.

— Te iubesc.

Sara s-a oprit din mers.

— Nu. Am spus că asta nu se cuvine. Doamna Camden se va întoarce până la urmă.

— Ştiu. N-avem ce face. Dar eu te iubesc şi trebuie s-o spun în gura mare de câte ori am ocazia, că altminteri înnebunesc.

— Şi eu te iubesc, Theo!

— Şi n-o să mă părăseşti, nu-i aşa? N-o să te mai las să pleci, acum că te-am regăsit în fine.

— Sigur că nu.

Theo avea nevoie de ea şi ea de el. Dacă învăţase ceva anul acela era să profite de fiecare clipă şi să se bucure până la capăt. Chiar dacă asta însemna să fie îndrăgostită de un bărbat căsătorit… Theo era al ei.

29. Rochie lungă, cu corsaj şi falduri largi la spate şi pe şolduri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
New York, septembrie 1885

Theo a mormăit o înjurătură.

— Am uitat planşele de elevaţie!

Sara a scotocit prin servieta de piele plină de notiţe şi desene.

— Eşti sigur? Ştiu că le-am pus aici aseară.

Mergeau la o întâlnire cu cel care avea să devină clientul lor cel mai important de până atunci, care voia să înalţe o clădire frumoasă de birouri pe Sixth Avenue. La o lună după ce Theo ţinuse cuvântarea la Asociaţia West End, erau copleşiţi de clienţi şi chiar angajaseră trei desenatori ca să poată face faţă tuturor comenzilor.

Theo a scuturat din cap.

— Le-am scos azi dimineaţă la micul dejun ca să verific măsurătorile. Şi le-am lăsat acolo. Sunt sigur.

Nu-i plăcea să-l vadă atât de agitat, dar era totuşi încântată să îi descopere firea adevărată, nu masca pe care o afişa faţă de toată lumea. Din seara în care ţinuse cuvântarea aceea, începuseră să doarmă împreună, dar familia lui nefiind încă acolo, părea a fi ceva natural, ca o prelungire a muncii lor de peste zi. Sara îi era parteneră în toate privinţele şi, pentru moment, prefera să nu ia în seamă că el avea o soţie şi copii, aflaţi undeva în provincie.

Sara s-a aplecat înainte.

— Lasă-mă să cobor aici, mă duc înapoi şi-apoi o să iau o trăsură şi ne întâlnim la şantier.

El i-a zâmbit cu toată faţă.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles. E aşa de frumos afară şi abia am pornit. Vin imediat după tine.

— Ţi-am mai spus cât de mult contribui tu la succesul meu?

— Da, în fiecare zi.

El i-a strigat vizitiului să oprească. Sara a coborât şi a luat-o spre nord, pe Eighth Avenue, revăzând în minte planurile de elevaţie. Clădirea de

cărămidă, bordată cu teracotă, folosea un gen nou de coloană de oţel, ca să se poată înălţa cât mai mult pe un teren îngust.

Dar fără acele planuri de elevaţie, era imposibil să demonstrezi clientului măreţia clădirii. Aşa că a grăbit pasul înapoi către Dakota şi a urcat în apartamentul lui Theo, întâlnind-o la uşă pe doamna Haines, care tocmai ieşea.

Femeia a schiţat un zâmbet din buze, fără să i se lumineze şi ochii. Căldura reîntâlnirii lor după eliberarea Sarei se mai domolise din pricina legăturii ei strânse cu Theo. Chiar dacă erau cât se poate de discreţi, servitorii vorbeau. Ca întotdeauna în astfel de cazuri.

Dar timpul petrecut de Sara într-un ospiciu de alienaţi mintal şi faima căpătată din această pricină îi dădeau o libertate pe care nu şi-ar fi închipuit-o vreodată. Nu-i mai păsa ce spune sau ce crede lumea. Durerea şi suferinţa ei o scuteau de efectele bârfei sau poate că mai degrabă se obişnuise cu ele în timp. Ceea ce însemna că putea face ceea ce-i plăcea, iar în momentul acea îi plăcea să fie partenera lui Theo, în toate sensurile acestui cuvânt.

Totuşi, Sarei nu-i plăcea să se ştie că-i crea probleme acestei femei, care avea şi aşa destul de făcut.

— Doamna Haines… vă pot fi de folos cu ceva?

— Nu, m-am ocupat doar de ceva ce-a fost adus pentru camera copiilor. S-a rezolvat.

— Înţeleg…

Dar nu înţelegea de fapt. Camera copiilor stătea închisă de când plecase doamna Camden cu copiii. Sara băgase capul pe uşă acolo odată, când se trezise devreme ca să plece înapoi în camera ei pe scara de serviciu. Încăperea părea părăsită, de parcă singurii locatari ar fi fost doar păpuşile aliniate pe paturile făcute cu grijă. O durea inima la gândul că micuţii trebuiau să îndure teama că mama lor era bolnavă, dar l-a alungat iute, fiind prea absorbită de puterea cu care o atrăgea Theo. Se aventuraseră prea departe, dincolo de normele şi aşteptările sociale.

Doamna Haines s-a făcut nevăzută, fără să mai spună altceva. Sara a găsit desenele pe planşeta lui Theo din bibliotecă şi le-a pus în rucsac. Nu avea timp de pierdut, dar zgomotul unei uşi trântite a făcut-o să se îndrepte pe holul ce ducea către dormitoare. În mijlocul camerei copiilor, unul dintre portarii nou angajaţi, al cărui nume nu şi-l amintea, despacheta o mobilă voluminoasă care fusese înfăşurată în pânză de sac să nu se strice.

— Scuze, nu am vrut să vă deranjez, a spus tânărul, zâmbindu-i.

— Nicidecum, ăsta e pachetul despre care vorbea doamna Haines? a întrebat ea, nevrând să dea de înţeles că nu ştia despre ce era vorba.

Şi chiar nu ştia.

— Da, doamnă, un pătuţ de copil.

A simţit că-i sare inima din piept. Un pătuţ de copil!

Oare doamna Camden născuse un alt copil şi Theo nu-i spusese? Să fi ascuns acest lucru de ea, ştiind că asta ar fi constituit un obstacol în legătura lor?

Poate că din această pricină fusese trimisă în provincie doamna Camden. Nu din cauza bolii, ci ca Sara să nu afle de la bun început. Ca să o poată curta şi atrage mai uşor înainte de a-i da vestea.

A ajuns repede la întâlnire, după ce i-a cerut vizitiului să mâne mai iute. Calul părea că-i simte încordarea şi tropăia nervos din copite cât a plătit ea vizitiul. Ceva mai încolo îl vedea pe Theo în mijlocul terenului pe care se aflaseră mai înainte o fierărie şi o cârciumă. Proprietarii plecaseră de mai multe luni şi clădirile fuseseră dărâmate. Pe când se apropia, el a salutat-o, şi ceilalţi bărbaţi şi-au înclinat capetele. Ea i-a dat desenele şi s-a retras, conştientă că rolul ei de-atunci încolo era să fie doar o asistentă conştiincioasă. Theo nu o repezea niciodată în faţa clienţilor, dar singura dată când făcuse o sugestie, i-o tăiase scurt:

— Nu, nu e bine!

Mai apoi şi-a cerut scuze şi a folosit sugestia ei, dar îşi dădea seama că el avea dreptate. Ceilalţi nu ar fi putut nici să înţeleagă, şi nici să fie de acord cu modul în care lucrau ei împreună.

Întâlnirea părea să nu se mai termine şi când s-au întors la birou nu au mai găsit răgazul să vorbească între patru ochi. Ultimul proiectant s-a ridicat să plece la ora şapte, urându-le bine dispus noapte bună, în timp ce-şi punea haina şi pălăria.

Până atunci apăsarea din stomacul Sarei devenise tot mai puternică. Aşa că a trecut direct la subiect… era una dintre trăsăturile despre care Theo zicea că-i place cel mai mult.

— Când m-am întors azi la Dakota, doamna Haines mi-a spus că soţia ta se întoarce acasă cu copiii.

Theo s-a sprijinit pe spătarul scaunului şi s-a frecat la ochi.

— A, da, scuză-mă, aveam de gând să-ţi spun. Dar am fost aşa de ocupaţi…

— Şi când trebuie să sosească?

— Săptămâna viitoare.

— Şi când aveai de gând să-mi spui, a întrebat ea, încrucişându-şi braţele. Chiar crezi că o să accepte ca tu să fii văzut umblând prin oraş împreună cu mine?

Nu-i plăcea cum sunau cuvintele, parc-ar fi fost o scorpie certăreaţă.

Theo a lăsat capul în jos.

— Eu nu vreau să se întoarcă. Îmi dau seama că asta mă face să par îngrozitor, dar e ceea ce simt. Eu pe tine te iubesc. Ştii că am vorbit mai zilele trecute că nu ne pasă ce cred alţii. Şi-acum îţi pasă?

Nu-i păsa. Pe ea altceva o durea mai tare. A tras adânc aer în piept.

— Tu şi cu doamna Camden aţi mai făcut un copil?

— Ce??? Nu!

A rămas uluită că nega.

— În camera copiilor se montează un pătuţ de copil.

— Da, aşa e.

El a ocolit masa şi s-a aşezat pe marginea ei, întinzând braţele spre ea.

— Asta am vrut să-ţi spun la cină, când am fi stat liniştiţi şi ţi-aş fi putut explica.

— Explică-mi acum, a insistat ea cu fermitate.

— Cât timp s-a aflat în provincie, Minnie s-a împrietenit cu o femeie care era şi ea bolnavă şi avea un copil mic. Femeia aceea s-a prăpădit şi ea i-a promis că o să aibă grijă de copilul ei. Eu am fost îngrozit, nu mai vreau încă un copil.

— Şi va fi copilul vostru adoptiv?

— Da.

— E băiat sau fată? a întrebat ea, ţinându-şi respiraţia şi rugându-se să nu fie băiat.

— Băiat, îl cheamă Christopher.

A simţit că o trece un fior. Văzând că Sara nu spune nimic, Theo a continuat:

— Nu mi-a plăcut, dar îi dă ei ceva de făcut în loc să se preocupe de noi doi. Nu înţelegi? Asta a fost înţelegerea pe care am făcut-o: eu te păstrez pe tine, iar ea păstrează copilul. Aşa ne-am înţeles.

— I-ai vorbit de noi?

— Nu chiar deschis, dar ea auzise zvonuri. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc că ar fi surprinsă sau supărată. Noi nu ne-am înţeles prea bine niciodată. Am făcut totul de dragul familiilor noastre. Eu pe tine te iubesc. Şi tu eşti a mea.

— Deci voi veţi locui împreună, noi vom continua să ne vedem, iar ea va avea grijă de acest băiat?

— Christopher. Da, o să vezi, e un aranjament minunat.

— Poate o fi pentru tine! Te bucuri de atenţia soţiei devotate în timp ce ai şi amanta la îndemână.

El s-a ridicat, iritat.

— Dar tu nu eşti amanta mea. Cuvântul acesta nu e potrivit să descrie ce suntem şi ce facem noi. Noi suntem parteneri de lucru, iubiţi şi orice altceva. Tu eşti o parte de neînlocuit din fericirea mea. Şi sper că şi tu crezi la fel despre mine.

— Dar băiatul?

— Ce mai contează încă un copil care să alerge pe-aici? O să am grijă de el pentru că astfel te pot avea pe tine, a spus el, apropiindu-se de ea, punându-i o mână pe ceafă şi alta în dreptul inimii.

S-a simţit năpădită de un val de claustrofobie.

Oare el chiar nu avea pic de suflet sau era doar practic? Sau amândouă? Ceea ce-i propunea era scandalos. Dar nu-şi putea imagina că ar putea face altfel.

— Şi cum vom proceda eu şi soţia ta? Nu are să fie îngrozitor de stânjenitor?

— Ai să vezi. N-o să fie chiar aşa de rău. O să trebuiască să fim mai atenţi la început, până se învaţă cu situaţia.

— Theo, eşti nebun!

— Da, sunt. Dar ştiu ce vreau: Să te am lângă mine. Pe veci. Şi-am să fac orice pentru asta. Acum că am început să câştig bani foarte repede o să pot să am grijă şi de tine, şi de familia mea. Nu vreau să te nedreptăţesc.

Şi-a atins uşor buzele de fruntea ei.

— Vrei să încerci? Dacă crezi că e aşa de groaznic, o să-ţi dau o recomandare excelentă şi-ai să poţi să te angajezi la alt arhitect.

— Nimeni nu o să angajeze o femeie ca să facă ceea ce fac eu.

— O să mă străduiesc din răsputeri să te fac fericită, Sara. Mereu. Îţi promit! Vrei să ai încredere în mine?

— E o idee groaznică. Nu mă pot pune într-o astfel de situaţie. Nu aş putea să merg pe stradă cu capul sus.

— Ca şi alte căsnicii din lumea noastră, a mea este un simplu aranjament. Vremurile se schimbă cu iuţeală. Vechea gardă, care ţinea socoteala ce ai făcut şi cu cine, dispare. Acum e vremea veseliei, a banilor şi a răsfăţului.

I-a apucat faţa cu palmele.

— Te rog, fă-mi această plăcere.

*

Ea nu a acceptat această înţelegere din toată inima, dar au continuat ca mai înainte, în timp ce îşi aduna forţele pentru a-i întâmpina familia. Cu toate acestea, au trecut două săptămâni şi nu a dat ochii cu doamna Camden, deşi o zărise într-o zi dându-se jos din trăsură, aşa că a luat-o iute după colţul străzii ca să evite să intre în acelaşi timp. Sara îi mulţumea în gând domnului Hardenbergh pentru felul cum concepuse clădirea Dakota. După ce trecea pe sub portalul de la intrare şi traversa curtea interioară, nu o mai păştea pericolul de a da peste doamna Camden sau peste copil, fiind nevoită doar să sporovăiască puţin cu liftierul din partea ei de clădire. Din fericire, era ocupată cu munca până seara târziu, aşa că fără să-şi dea seama s-a instalat un nou obicei. Theo nu vorbea niciodată despre familia lui şi ea nu-l întreba nimic. Aveau lucruri mult mai importante de discutat.

Theo primise o altă comandă, de data aceasta de la o companie de asigurări din Albany, condusă de un finanţist bogat. Era vorba de o clădire uriaşă de douăzeci de etaje şi avea să le aducă o sumă frumuşică de bani. Munca susţinută şi plină de creativitate îi dădea avânt şi, când ajungeau acasă seara târziu, el mai rămânea cu ea câteva ore, apoi mergeau în camera ei şi făceau dragoste. O surprindea întotdeauna, fiind blând şi atent, sărutând-o uşor pe talpa piciorului înainte de a-i scoate ciorapii, după care se repezea asupra ei cu frenezie. De când i se reîntorsese familia, ea nu mai fusese deloc în apartamentul lui. Ceea ce îi convenea. Îi plăcea propriul apartament şi petrecea oricum mult mai multe ore alături de Theo decât familia lui. Dar nu-i plăcea deloc când era nevoit să se scoale şi să plece, ca să se întoarcă în patul lui, lăsând-o singură.

Într-o vineri după masă l-a condus până la gara Grand Central Depot, de unde pleca la Albany pentru weekend.

— Petrecere frumoasă, i-a urat ea. Ne vedem luni.

— Ba, mai bine, a început el cu o sclipire ştrengărească în ochi, o să vin duminică seara. Trenul ajunge târziu, dar o să trec pe la tine înainte de…

Înainte de a ajunge acasă. Nu era nevoie să termine fraza.

Duminică seara, Sara şi-a pregătit o cină simplă de fasole uscată cu pâine prăjită şi s-a aşezat să citească, sperând că lectura o va face să nu aştepte cu sufletul la gură momentul când el va bate la uşă. Pe la ora unsprezece a

început să se plimbe de colo, colo. Ce fraieră fusese să creadă că îşi va aminti să treacă pe la ea. O să apară cu siguranţă dimineaţă şi o să-şi ceară scuze, şi o să-i dea desenele să le verifice.

Dar nu şi-o putea alunga din minte pe doamna Camden, cu copiii şi cu băiatul acela. Ce fel de viaţă aveau? Oare îi duceau lipsa lui Theo, îi simţeau lipsa de interes? Sau el se transforma în cineva complet diferit când păşea pragul casei lor, într-un om care compensa timpul îndelungat petrecut departe de ei cu zâmbete, şi îmbrăţişări, şi daruri?

Nu mai putea îndura. Era suficient de târziu şi copiii probabil că merseseră deja la culcare. Nu-şi dorea nimic altceva decât să treacă pe lângă uşa lor. Pe lângă uşa pe care intra el şi devenea o altă persoană, pe care ea nu o cunoştea. Suferinţa de a nu fi împreună, de a nu şti fiecare părticică din trupul lui a făcut-o să iasă din apartamentul ei liniştit.

A coborât în vârful picioarelor scara ce ducea în aripa de vest a clădirii. Când a cotit pe culoarul apartamentului lor, a încremenit. Un copil mic, ca o umbră, stătea în mijlocul culoarului la câţiva metri mai încolo. Sara abia s-a stăpânit să nu strige şi copilul a făcut la fel, speriindu-se unul de celălalt.

Căznindu-se să distingă prin lumina slabă, Sara l-a recunoscut unul dintre gemeni, era Lula. Îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte, stătea acolo, sughiţând.

Sara şi-a dat seama că nu era o părere, avea chiar o fiinţă omenească în faţa ei. Apropiindu-se, a văzut că fetiţa avea faţa roşie şi udă de lacrimi.

— Lula? Ce cauţi aici? a întrebat-o ea, îngenunchind şi luându-i mâna într-a ei.

Fetiţa a scuturat din cap, neputând să rostească vreo vorbă, şi i-a căzut în braţe, plângând cu suspine.

— Ce s-a întâmplat? Unde e mama ta?

— În casă. Îi e rău. Mi-a spus să mă duc după ajutor, dar nu ştiu unde să mă duc.

— De ce n-ai chemat o servitoare sau n-ai sunat să vină cineva de jos?

— Au plecat cu toţii. Şi după ce mama m-a prins că mă jucam cu soneria electrică mi-a spus să nu mai pun mâna pe ea.

— Biata fetiţă! Hai, linişteşte-te, sunt aici cu tine.

Sara a luat-o de mână şi a intrat în apartament. Erau aprinse doar câteva lămpi şi totul părea cuprins de umbre şi întuneric. Din camerele mai îndepărtate se auzea un plâns de copil.

— Arată-mi unde e mama ta.

Când a deschis uşa dormitorului, a întâmpinat-o o imagine sinistră.

Doamna Camden era întinsă pe pat, la fel de albă la chip ca şi faţa de pernă. Emily şi Luther stăteau lângă ea tăcuţi, mângâind-o pe mână. Aproape că nu s-au clintit când s-a apropiat Sara.

— Doamna Camden?

Femeia a deschis ochii şi a încercat să rostească ceva, dar i s-a tăiat respiraţia.

— Nu vorbiţi, o să chem un doctor!

— Mulţumesc.

Avea buzele arse, pleoapele i s-au mişcat uşor, apoi s-au închis.

Sara s-a îndreptat către bucătărie, cu Lula pe urmele ei ca un câine credincios. De ce nu era nimeni acasă? Şi unde era Theo? A sunat după portarul de noapte şi s-a dus să-l aştepte în holul de la intrare ca să-i spună să cheme imediat un doctor. Când s-a întors, plânsetul copilului se auzea şi mai tare.

— Nu mai tace din gură, a spus Lula, ridicând din umeri. Vrea la mama!

Sarei i s-a pus un nod în gât. Nu voia să-l vadă şi nici să aibă în vreun fel de a face cu copilul adoptiv al lui Theo. Cu băiatul care făcea acum parte din familia lui, când băiatul pe care trebuia să-l aibă ea nu mai trăia, stătea îngropat într-un mormânt fără cruce pe insula aceea blestemată. Dar nu putea rezista, auzind plânsetele disperate ce se înteţeau tot mai mult.

Copilaşul îşi azvârlise de-o parte aşternutul şi dădea din mâinile şi din picioarele dolofane, ca şi cum ar fi încercat să înoate într-un lac, cu gura roşie ca bujorul larg deschisă şi ochii strânşi. Ea s-a aplecat şi l-a luat în braţe. Era mai greu decât se aşteptase. S-a aşezat pe balansoarul de lângă pătuţ, l-a strâns tare la piept şi a început să-l legene uşor.

— Nu tace niciodată, a spus Lula încetişor.

— Poate îi e foame.

Lula a ridicat din umeri.

— Dar unde e bona voastră?

— Nu a venit săptămâna asta, s-a dus nu ştiu pe unde.

— Şi mama ta e singură cu voi toţi?

— Da.

— Şi e bolnavă de mult?

— Dintotdeauna… a oftat fetiţa.

Theo ar fi trebuit să se fi întors, să aibă grijă de familia care avea nevoie de el, după cum se vedea. Trebuia ca cineva să se ocupe de toate acestea.

Sara s-a ridicat, ţinând copilul mai departe în braţe, şi s-a dus înapoi în dormitor. Doamna Camden a deschis ochii şi privea în tavan de parcă încerca să-şi amintească unde se afla. Şi-a întors încet capul spre Sara şi a rămas cu ochii pierduţi câteva clipe, fără să clipească. Pe chip nu i se citea nici recunoştinţă, dar nici ură. Dar Sara era convinsă că ştia tot ce se petrece.

Când a sosit doctorul împreună cu o soră medicală şi cu doamna Haines, Sarei i-a venit greu să-l pună pe băiat la loc în pătuţ. Adormise şi nu s-a mişcat, chiar dacă ea a aşteptat câteva clipe, ca nu cumva să se trezească din pricină că nu o mai simţea lângă el. Parcă chiar şi-ar fi dorit să se trezească.

Şi, fără să fie văzută, a ieşit din apartamentul familiei Camden şi a urcat scările spre locuinţa ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
New York, septembrie 1985

Renovarea apartamentului Melindei s-a intensificat în săptămâna următoare, când locul s-a umplut de zugravi care au transformat pereţii şi coloanele închise la culoare în fâşii de imitaţie de marmură şi stucatură. Melinda ţinuse morţiş să facă nişte crăpături ca un *trompe l'œil* pe peretele din salon, ca să arate ca un apartament parizian pe care-l văzuse ea într-un film franţuzesc, dintr-acelea care fuseseră cândva splendide şi căpătaseră o patină elegantă.

Între timp, Bailey reuşise să nu îşi înceapă fiecare dimineaţă cu un pahar de votcă, mergând în schimb la întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Midtown, după care cutreiera magazinele de mobilă. Găsise chiar şi un supervizor, pe Lydia – cronicar teatral pensionat –, care râdea cu voce groasă şi avea o intuiţie necruţătoare. Nu se mai dusese la întrunirile din Sixty Ninth Street şi, în puţinele dăţi când mai dădea întâmplător de Renzo, încerca să fie politicoasă, dar nu prea apropiată. Melinda o avertizase să se ţină departe de el până când avocaţii aveau să ajungă la o înţelegere.

Se purtau negocieri serioase între conducerea asociaţiei şi Met ca să se stabilească cine deţinea dreptul de proprietate asupra tecii pumnalului, totul depinzând de rezultatele testelor ADN.

Dar dacă Melinda o avertizase să nu stea de vorbă cu Renzo, nu-i spusese nimic în privinţa avocatului familiei Camden.

Bailey dăduse de el căutând în Pagini Aurii şi reuşise să-şi facă o programare două zile mai târziu. După cum era de aşteptat, birourile erau pe măsura unei firme care se ocupa de banii a numeroase generaţii de clienţi: pereţi palisaţi cu mahon, o canapea în stilul specific al mijlocului secolului XX, aşezată în sala de aşteptare, şi o recepţioneră care arăta de parcă ar fi supt lămâie între două convorbiri telefonice.

— Domnişoara Camden?

Un domn între două vârste îmbrăcat într-un costum impecabil i-a făcut semn să intre în birou. Faţa lui lungă şi bărbia îi aminteau de Dick Van Dyke, de care fusese îndrăgostită nebuneşte în adolescenţă.

— Sunt Fred Osborn, mă bucur să vă cunosc.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

S-a aşezat pe un scaun în faţa biroului şi a privit în jur.

Pe pervazul ferestrei din spatele lui se aflau zeci de trofee dintr-acelea pe care le primesc copiii la meciurile de fotbal. El a văzut la ce se uita.

— Sunt ale nepoţilor mei. Camerele lor erau înţesate de astfel de chestii şi m-au rugat să le păstrez eu aici.

Începuse deja să-l placă.

— Domnule Osborn, nu o să vă răpesc mult timp, dar aş dori să fiu testată să vedem dacă şi eu fac cu adevărat parte din familia Camden. Nu numai după nume, ci şi după sânge.

El a studiat-o atent, fără să aibă nici o reacţie.

— Mai întâi de toate, vă rog să-mi spuneţi Fred. Şi acum, ce vă face să credeţi că aţi putea fi o Camden? Ştiu că bunicul dumneavoastră a fost fiul lor adoptiv. Dar credeţi că sunteţi înrudită cu Theodore şi Minnie Camden?

— Nu chiar cu amândoi. Dar cu Theodore Camden da. Cred că a avut o legătură cu Sara Smythe, femeia care l-a ucis, şi că rezultatul a fost Christopher Camden.

I-a povestit apoi ceea ce descoperise şi a scotocit în geantă ca să-i arate desenul cu casa, scrisoarea şi fotografia.

— Ştiţi, eu am descoperit teaca pumnalului şi osul degetului. Cred că se cuvine să mi se facă şi mie testul ADN.

— Dar Melinda şi Manvel ce părere au?

— Despre Manvel nu ştiu, dar Melinda nu e prea încântată.

— Îmi închipui, a spus el, ferindu-şi privirea, dar Bailey a ghicit o reacţie când a pomenit numele Melindei.

— Trebuie să ştiţi că în acest moment provenienţa tecii pumnalului este încă tulbure. S-ar putea crede că guvernul Tibetului este interesat, dar este constrâns de China, care încearcă să distrugă cultura tibetană. Toţi din familia Rutherford, care a deţinut pumnalul în anii 1880, când a fost furat, au murit şi nu mai au moştenitori. În aceste condiţii, ar putea să fie atribuit fie asociaţiei Dakota, fie Melindei şi lui Manvel.

— Nu înţeleg de ce asociaţia ridică vreo pretenţie. Ştiţi doar că a fost găsită în cufărul omului împreună cu osul degetului său.

— În principal din motive de precedent judiciar. Fără să mai pomenim că resursele financiare ale asociaţiei sunt complet secătuite, a spus el, ridicând din umeri. Şi bănuiesc că Melinda nu se află printre acţionarii favoriţi.

— Ştiu că pe Melinda o interesează teaca aceea, dar în ceea ce mă priveşte, eu cred că trebuie să aparţină muzeului împreună cu pumnalul. Pe mine mă interesează mai mult testul ADN. Când va fi trimis la analiză? Sau a fost deja trimis?

— Va pleca luni. Va fi trimis împreună cu osul pe care l-aţi descoperit şi probele de sânge de pe desene şi de pe teacă. Se pare că osul este crucial pentru testare. Fără el, Melinda nu are nici o şansă să obţină ceva, a continuat el, frecându-şi bărbia. În ultima săptămână, am aflat mai multe despre toată ştiinţa legată de testarea aceasta decât mi-aş fi închipuit. Fascinant.

— Aş vrea să ştiu dacă eu fac parte din familia asta sau nu. Sper să înţelegeţi în ce situaţie mă aflu.

— Da, domnişoară Camden. Dovezile – dacă le putem numi aşa – pe care le-aţi adunat sunt foarte interesante. Aşa cum se făcea pe vremea aceea, fondul de moştenire s-a stabilit pentru „descendenţii de sânge“ ai donatorului Theodore Camden. În ziua de azi, cu toate descoperirile astea ştiinţifice, am putea să interpretăm expresia literal. Ca administrator al fondului de moştenire, datoria mea e să împart în proporţii egale fondurile lăsate tuturor descendenţilor lui Theodore Camden la împlinirea vârstei de treizeci de ani. Şi, în aceeaşi calitate de administrator, ar fi o datorie de onoare să cer să fiţi testată şi dumneavoastră, pentru a se stabili o dată pentru totdeauna dacă aţi putea fi inclusă între beneficiarii moştenirii. Dar chiar dacă aş intenţiona să fac aşa ceva, mi-e teamă că ar fi imposibil.

Lui Bailey i s-a oprit inima în loc.

— De ce?

— Testarea trebuie să se facă pe filiera masculină. De exemplu, putem dovedi legătura dintre Theodore Camden şi Manvel, fratele geamăn al Melindei, prin Luther Camden, tatăl lor. Caz în care, folosindu-ne de relatările din presă despre crimă şi alte dovezi de genul acesta, am putea să dovedim că teaca aceea a aparţinut familiei. Dar dumneavoastră, ca parte feminină, nu puteţi să fiţi luată în considerare la testare. Îmi pare rău să vă spun asta. Doar dacă aţi avea un frate.

Doar atât i-ar fi fost de ajuns!

— Nu am aşa ceva. Dar cu tata nu se poate? Dacă el ar accepta să fie testat? Christopher Camden a fost tatăl lui, aşa că ar fi descendent direct, mai ales dacă Christopher ar fi într-adevăr fiul lui Theodore Camden.

— Asta e posibil. Este încă în viaţă?

Ea a încuviinţat din cap.

— În cazul acesta îl testăm şi, dacă se potriveşte, ar putea fi adăugat printre moştenitori. Şi dumneavoastră veţi moşteni ce rămâne de la dânsul şi aşa mai departe, orice urmaşi ai dumneavoastră. Credeţi că tatăl dumneavoastră ar accepta să fie testat?

— Am să-l întreb.

Poate că, dacă îi va explica cum se cuvine, ar accepta să ia parte la planul ei nebunesc.

— Din fericire pentru moştenitori, după moartea lui Theodore Camden, firma lui a fost preluată de arhitectul Hardenbergh şi o mare parte din profit s-a adăugat anual la fondul moştenit de Camdeni. Firma familiei mele s-a ocupat de moştenire de la bun început şi a făcut investiţii înţelepte, care au dat roade frumuşele în ultimul secol.

— Şi-atunci, demult, tot ei au stabilit ca bunicul meu, Christopher, să nu moştenească nimic?

— Mi-e teamă că nu, căci el nu era rudă de sânge şi nu s-au făcut alte aranjamente pentru el.

— Mă întreb: Oare Theodore Camden ar fi lăsat ceva şi pentru el dacă ar fi rămas în viaţă?

— Asta n-o s-o ştim niciodată. Să moară atât de tragic… şi abia la începutul carierei!

S-a ridicat să plece, nerăbdătoare să-l sune pe Jack. Dar Fred a ridicat o mână s-o oprească.

— Încă ceva… dacă îl convingeţi pe tatăl dumneavoastră să se testeze, nu mi se va permite să folosesc banii familiei Camden ca să acopăr cheltuielile, după cum sper că înţelegeţi.

— Sigur că da. Bine. Cât ar costa?

Avocatul a făcut nişte socoteli cu stiloul într-un carnet de pe birou.

— Undeva în jur de o mie de dolari.

O mie de dolari! Ea nu avea nici pe departe atâţia bani. Şi chiar dacă l-ar fi convins pe Jack să accepte, nu avea nici o şansă să adune atâţia bani atât de repede.

A închis uşa în urma ei şi s-a furişat afară.

*

Telefonul din casa din New Jersey a sunat de nenumărate ori fără ca cineva să răspundă, aşa că Bailey a încercat să telefoneze la atelier. Tatăl ei

tocmai plecase, dar l-a rugat pe Scotty să-i transmită să o sune imediat.

— S-a dus la pescuit, poate că se întoarce în câteva ore.

Minunat! Acum când timpul era atât de preţios, taică-său plecase cu barca la pescuit!

Ca să-şi ocupe timpul, s-a dus la Kenneth, care organiza ceea ce el numea *high tea*[30]. Acolo, vreo zece-doisprezece bărbaţi şi câteva femei sporovăiau în grupuri, mâncând sendvişuri cu castraveţi şi fursecuri. Kenneth a sărutat-o iute pe obraz şi s-a dus în bucătărie să umple tăvile cu trataţii.

Cu o ceaşcă de ceai şi o brioşă în mână, Bailey s-a cuibărit într-un colţ lângă una din ferestrele mari ce dădeau spre Central Park şi s-a lăsat pradă gândurilor. Era atât de aproape de a descoperi adevărul. Dar deşi mai avea încă să vorbească cu tatăl ei, nu avea rost să spere prea mult. Chiar dacă ar fi de acord să se testeze, nu se punea problema să-şi poată permite să plătească o mie de dolari.

Un mormăit cunoscut a trezit-o din gânduri. Renzo se afla lângă şemineu, ascultând-o atent pe doamna Stellenbach, care locuia într-o garsonieră la etajul al optulea, cum îi povestea pe nerăsuflate, foarte amănunţit, despre o reparaţie.

El i-a surprins privirea şi ea i-a zâmbit scurt, ferindu-şi apoi ochii, prefăcându-se că-şi îndreaptă atenţia spre un tânăr care încerca să cânte la pian „*You are my lucky star*“[31]. Câteva minute mai târziu, Renzo şi-a pus mâna pe umărul femeii şi şi-a cerut scuze, apropiindu-se apoi de fereastra unde stătea Bailey. Era prima dată când se întâlneau faţă în faţă de la întâmplarea nefericită din subsol cu Melinda şi Tony.

— Cred că nu poţi merge la nici o petrecere fără să fii asaltat pe tema unei chiuvete înfundate.

— De data asta era vorba de un calorifer care făcea zgomot. Astea sunt riscurile meseriei. Mă feresc să mă întâlnesc prea des cu locatarii, dar de data asta nu am putut rezista la brioşele lui Kenneth, a spus el sprijinindu-se de perete şi studiind-o atent.

Ea s-a înroşit toată. Ca să schimbe vorba, i-a adresat o întrebare pe care dorea de săptămâni întregi să i-o pună.

— Cum de te-ai ales cu numele acesta deosebit?

— Ţi se pare că Lorenzo Duffy e deosebit?

Bailey a râs.

— Tata era irlandez şi mama, italiancă. O combinaţie fatală, căci posibilitatea de a deveni un scandalagiu beţiv se dublează. Sau cel puţin aşa

cred eu.

— Pari că te descurci foarte bine.

— Mă străduiesc cât pot. Dar tu?

— Merg la întrunire în fiecare zi.

— Nu te-am văzut.

Deci o căutase. Inima i s-a oprit în piept.

— Ei… Melinda mi-a pus în vedere să mă ţin de-o parte până se lămureşte problema într-un fel sau altul.

— Adică să te fereşti de mine?

Ea a încuviinţat din cap.

— Deşi bine ai făcut că ai încuiat teaca în seif. Melinda şi cu Tony ar fi fost în stare s-o vândă pe sub mână. Lor nu le pasă că e un obiect de artă, şi încă unul important.

— Dar ţie îţi pasă?

— Sigur că da, a răspuns ea cu privirea pierdută pe fereastră spre marea de frunze strălucitoare. Ei… sigur că m-am gândit şi eu la cât valorează! Cum să nu mă gândesc? Dar pentru mine cele mai importante lucruri din cuferele acelea au fost scrisoarea şi fotografia. Şi straniu… chiar şi degetul.

— Şi cum mai stau luptele din subsol?

— Asociaţia a căzut de acord ca rezultatul testelor ADN să decidă cui aparţin. Dacă ADN-ul din osul degetului şi din sânge se potriveşte cu cel al lui Manvel Camden, atunci ele sunt ale lui şi ale Melindei.

— Dar de unde ştiu ei că ce se afla în tubul acela aparţinea lui Theodore Camden?

— Planurile poartă data din luna când a murit şi există articole de ziar care precizează că degetul lui nu s-a mai găsit niciodată şi alte chestii d-astea sinistre!

— Pare o scamatorie toată povestea asta.

Nu putea să nu-i dea dreptate.

— Aşa e, un amestec nebunesc de dovezi vechi şi ştiinţă de ultimă oră. Rezultatele vor fi gata până la sfârşitul lunii. Dar nu cred că o să am posibilitatea să îmi testez ADN-ul, şi nu pentru că nu aş vrea.

— Dar de ce nu?

Nu voia să discute cu el despre asta. Despre bani, despre faptul că nu e un descendent de parte bărbătească.

— E o poveste lungă. Şi probabil că nu o să se întâmple oricum, a spus ea, după care a făcut o pauză. Uite ce-i! Îmi cer scuze că m-am ţinut de-o

parte. Nu ştiam cu cine ţii în toată povestea asta.

— În nici un caz cu Melinda şi Tony. Înţeleg că apartamentul e vraişte.

— Doamne, a exclamat ea, încruntându-se. E tot mai rău pe zi ce trece. Nu-mi place că trebuie să mă conformez moşturilor ei.

— Dar de fapt nu eşti obligată s-o faci, a spus el, cu o privire sumbră.

— N-am încotro, până la salariul de luna viitoare. Atunci o să-mi fie de ajuns să mă descurc…

— Mi se pare că-ţi cauţi scuze şi că insişti să întreţii o legătură toxică, pentru că nu ai curajul să te rupi.

Nu-i ceruse sfatul şi implicaţiile a ceea ce spunea o înfuriau peste măsură. Ca şi îndrăzneala de a-i judeca deciziile şi motivele. Îşi călcase pe suflet şi îl abordase pe Fred Osborn şi acum va trebui să-i ceară lui Jack să-i facă un serviciu pe care era sigură că i-l va refuza.

— Habar n-ai tu ce m-am străduit să fac în ultimele câteva zile! Mi-a trebuit şi cea mai mică fărâmă de curaj!

— Bine-ai făcut! Pentru că mie nu mi-a plăcut felul în care te-au tratat Melinda şi Tony la mine în birou, ca şi cum ai fi fost mai prejos decât ei.

Mai bine ar fi aruncat o găleată de apă rece pe ea. Se simţea atacată, lăsată la voia întâmplării. O văzuse umilită la picioarele lor şi încerca s-o trezească.

— Şi ce anume ai fi vrut să fac? Să le spun să mă testeze şi pe mine că altfel o să-i las baltă? Melinda mi-ar fi râs în nas. Puterea e în mâinile lor, asta e realitatea.

— Dar tu nu vezi în tine ceea ce văd eu. Ai mai multă putere decât crezi tu.

Nu avea dreptate.

— Eu de-abia mă ţin. Dacă se duce totul de râpă? N-ai decât să-ţi baţi joc de Melinda, dar ea nu m-a lăsat de izbelişte şi mi-a acordat o şansă când nimeni n-a mai avut încredere în mine. Asta nu se uită. Dacă insist să fiu şi eu testată şi se dovedeşte că eu nu provin din familia lor, o să pierd nu numai unul din puţinii prieteni, ci o să fiu şi exclusă din comunitatea designerilor din New York.

— Deci tu te dai peste cap ca s-o împaci pe Melinda? Crezi că ea ar face la fel dacă s-ar inversa rolurile? a întrebat-o el, atingând-o pe umăr, ceea ce a înfiorat-o. Uneori mă tem că te foloseşti de vânătoarea asta de fantome pentru a evita să te confrunţi cu adevărata ta identitate. La urma urmelor, cui îi pasă dacă eşti sau nu o rudă de sânge a familiei Camden? Eşti o

femeie sănătoasă, deşteaptă, cu un viitor strălucit în faţă. Ceea ce înseamnă că nu are nici o importanţă dacă Melinda îţi face probleme. O să găseşti de lucru într-altă parte, o să te descurci tu. Mai important e să laşi în urmă tragedia din trecut, să o iei de la capăt.

Se întreba la ce tragedie se referea el. A lui Theo Camden sau a mamei ei? Resimţea în adâncul măruntaielor lovitura provocată de moartea mamei, ca şi când s-ar fi produs cu douăsprezece ore în urmă, nu cu doisprezece ani. Abia putea să mai respire. Asta i se întâmpla de obicei în puterea nopţii, când se trezea cu inima zbătându-i-se să-i sară din piept, convinsă că venea sfârşitul lumii. Nu în toiul unei petreceri cu multă lume.

Renzo a continuat să vorbească, luând tăcerea ei drept o încurajare.

— Eu ştiu prea bine ce înseamnă să fii abstinent, să fii pe muchie de cuţit. Dar mi-ar plăcea ca tu să fii stăpână pe tine şi să te impui, nu să te laşi intimidată de un nenorocit ca Tony şi de o prinţesă smiorcăită precum Melinda.

— Stai că nu înţeleg. Vrei să spui că e bine să cer să fiu testată sau că e mai bine să mă las păgubaşă?

— Nu eu trebuie să hotărăsc. Fă cum vrei, dar nu te arunca cu capul înainte pentru motive greşite. Sau să te aştepţi să ţi se rezolve toate problemele. Atâta am avut de spus.

Dar înainte ca ea să răspundă ceva, Kenneth s-a apropiat, aducând cu el doi prieteni.

— Mai ai şi alte desene dintr-astea? a întrebat el, arătând spre cel făcut de ea, acum frumos înrămat şi agăţat deasupra şemineului.

— Mai multe decât trebuie.

În ultimele zile desenase cu frenezie clădirea văzută din toate unghiurile, de parcă ar fi putut să dispară după ce ea nu mai avea să locuiască acolo. Ştia că era o prostie, dar această obsesie îi domolea durerea de-a fi nevoită să meargă mai departe.

— Rory, John şi Edward vor şi ei câte un desen. Am vorbit şi cu alţi vecini şi am vândut deja şase bucăţi. N-o să-ţi cer nici un comision, să ştii! Totuşi…

A făcut repede socoteala. Ar fi fost de ajuns să-şi plătească testul ADN.

— Eşti nemaipomenit, Kenneth. Nici nu îţi dai seama!

Şi l-a îmbrăţişat strâns, înainte să fie acaparat de un alt oaspete.

Renzo s-a ridicat şi a venit să o felicite.

— Ştiu ce vrei să-mi spui şi apreciez asta. Dar îmi dau seama că trebuie să rezolv asta de una singură.

Bailey a rămas uimită de tulburarea care i se citea pe faţă. O privea serios, cu ochii umbriţi şi gravi.

— La întrunirea Alcoolicilor Anonimi ni se spune că trebuie să rămânem pe trotuarul pe care ne aflăm. Nu ştiu din ce pricină, dar toată povestea asta m-a răvăşit. Cred că toate astea – clădirea, locatarii, istoria dintre pereţii ăştia – înseamnă ceva pentru mine. Ştiu că te afectează şi pe tine într-o oarecare măsură, a continuat el, ridicându-şi ambele braţe şi apoi lăsându-le să cadă pe lângă corp. De fapt, tu însemni mult pentru mine.

Bailey a simţit că i se opreşte respiraţia şi şi-a ferit privirea, copleşită. Ultimele note ale pianistului au mai răsunat în aer, înainte de a se stinge. Renzo s-a dat câţiva paşi înapoi.

— Îmi pare rău că am intrat pe banda ta de circulaţie. De obicei şofez mult mai bine.

— Mulţumesc.

Dacă ar fi avut curaj, i-ar fi spus cât de mult o impresionează grija pe care i-o arăta, dar o luase prin surprindere. Şi trebuia să vorbească cu Jack, nu avea vreme să împace lucrurile.

— Apreciez foarte mult. Crede-mă. Dar chiar trebuie să plec.

*

— Glumeşti, nu-i aşa?

Tatăl ei părea obosit când a dat în fine de el, la ora opt în seara aceea. Se pare că nu pescuise nimic. Ceea ce, din câte ştia ea, însemna că el era nerăbdător şi ursuz. I-a explicat în grabă despre întâlnirea cu Fred Osborn şi despre testul ADN, fără prea multă logică, pierzându-se în prea multă vorbărie. La început Jack nu a prea înţeles, dar mai apoi, când ea i-a spus în cele din urmă că era absolut necesar să facă o analiză de sânge ca să dovedească că făcea într-adevăr parte din familia Camden, a devenit circumspect.

— Să ştii că nu glumesc deloc, tată. Şi sper că ai să iei în considerare s-o faci pentru mine. Pentru noi amândoi.

Învăţase expresia *să iei în considerare* de la Tristan, care o folosea atunci când voia să forţeze un client să cheltuiască mai mult decât îi venea la îndemână. Mai îndulcea rugămintea şi aproape toţi muşcau momeala,

convinşi că au ales de bună voie, când de fapt alegerea le fusese deja hotărâtă.

— Şi cât ai zis că o să coste analiza asta?

— Nu am spus nimic. Pentru că o să plătesc eu.

— Totuşi, cât o să coste?

I-a spus.

— Şi-ai de gând să spânzuri un miar, sperând c-o să prinzi un peşte mai mare? De ce-ai vrea să faci una ca asta?

Nu şi-a mai bătut capul să glumească pe seama metaforei cu peştele.

— Eu am banii ăştia şi nu-mi pare rău să-i cheltuiesc pe asta. Şi sunt absolut convinsă de rezultat. S-au făcut cercetări şi studii nenumărate.

Dar şi dacă testul ieşea negativ, nu numai că pierdea o mie de dolari, dar nu mai avea nici o şansă să primească plata pentru cât lucrase la Melinda, care ar fi fost furioasă pe demersul ei. Ar ajunge de unde plecase.

Din receptor s-a auzit răsuflarea grea a tatălui ei.

— Tata nu a vrut să aibă nimic de-a face cu familia aia, şi avea dreptate. Îmi pare rău că am lăsat-o pe mama ta să ne târască din nou sub influenţa lor. Nu-mi dau seama de ce nici una din voi nu s-a putut împăca cu ce avem.

Vorbea ca şi cum mama ei mai era încă în viaţă, ceea ce i-a frânt inima lui Bailey, dar a şi înfuriat-o în acelaşi timp.

— Aici vedem lucrurile diferit, a continuat ea cu o voce calmă, încercând să-l convingă, să nu-l facă să se împotrivească şi mai tare. După cum cred eu, şi mama gândea la fel, lumea e mult mai largă. Tu şi bunicul v-aţi ascuns de ea, dar mama nu.

— Nu e vorba că ne-am ascuns. Tu eşti cea care încerci să fugi de mine încă de când erai în liceu. Se pare că ţi-e ruşine cu mine, cu ce sunt eu.

Nu putea să nege că nu era adevărat.

— Dar vreau să fac ceva mai mult cu viaţa mea. Ce e rău în asta?

— Păi, n-ai decât să faci!

— Asta şi fac. Dar am nevoie de tine. Proba de sânge trebuie să provină de la un membru de familie de parte bărbătească: de la Theodore Camden, la bunicul şi la tine.

— Uite ce nu pot eu să înţeleg: dispari luni la rândul şi-apoi îmi telefonezi să-mi ceri să dovedesc că sunt înrudit cu o familie pe care tatăl meu o dispreţuia.

— Tată, am fost la dezalcoolizare, a spus ea, simţind că i se opresc vorbele în gât. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar mi-a fost greu. Îmi pare rău.

— Şi când ai ieşit?

— Luna trecută.

Tăcere. Şi-l imagina clătinând din cap, cu umerii gârboviţi de povara dezamăgirii.

— Te lupţi şi tu cu aceiaşi demoni ca şi tatăl meu. Eu am văzut cât l-a costat pe el.

El schimba vorba, dar ea refuza să se lase descurajată.

— Poate că există şi alţi membri neştiuţi ai familiei care merită scoşi la lumină, unii pe care tatăl tău nici nu a apucat să-i cunoască vreodată. Am citit despre ospiciul unde a fost internată Sara Smythe. E oribil prin ce suferinţă a trecut. Femeia care ar putea foarte bine să fie bunica ta.

— Ce vrei tu să faci, răscolirea trecutului, n-are nici un rost, a spus el cu o iritare în glas ce făcea să vibreze telefonul. Ce s-o fi întâmplat în ospicii sau în blocuri de apartamente pompoase nu are nimic de-a face cu noi, cu tine. Eu ştiu cine sunt. Proprietar de atelier de reparaţii care, atunci când are timp, mai iese pe ocean ca să pescuiască. Doar atât, dar e ceva real. În timp ce tu alergi după cai verzi pe pereţi. Nu-ţi mai încurca viaţa cu prostiile astea.

Cum îndrăznea el să-i spună ce să facă? Mai întâi Renzo şi-acum el! O fi luat ea decizii proaste în trecut, dar acum încerca să le îndrepte. Şi pe deasupra s-ar fi putut să fie înrudită cu o femeie care se luptase şi ea cu propriii demoni şi fusese învinsă. Bailey nu voia nici în ruptul capului să i se întâmple şi ei la fel, iar Sara Smythe era cheia care ar fi ajutat-o. Nu bărbaţii din viaţa ei, care au lăsat-o de izbelişte când a avut mai mare nevoie de ei. Jack se retrăsese în carapacea lui când îi murise soţia, lăsându-şi fiica să-şi ia lumea în cap la oraş fără nici o îndrumare, fără adăpost.

Vocea i s-a înecat aşa cum i se întâmpla ori de câte ori era furioasă.

— Am recunoscut că sunt alcoolică. Merg la întruniri. Mă străduiesc să nu mai beau. Poate că tu nu ai aceleaşi probleme cu băutura, dar acolo am aflat despre *dry drunks*[32]. Sunt închişi în ei, negativişti, defensivi. Aşa eşti şi tu. Aşa că să nu crezi că eşti mai bun ca mine sau ca bunicul. Sau că tu te-ai descotorosit de trecut.

Timp de câteva secunde nu a auzit nimic altceva decât cum îi pulsează sângele în urechi. După care a auzit declicul uşor când Jack a închis

telefonul, urmat de semnalul monoton al apelului întrerupt.

---

30. Masă care însoţeşte ceaiul de la ora cinci.

31. „Eşti steaua mea norocoasă“ – cântec din filmul *Singing in the Rain*, din 1952.

32. Termen care se referă la persoanele care nu mai consumă alcool, dar încă manifestă comportamentul unui consumator. (N. red.)

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
New York, octombrie 1885

— Unde ai fost?

Sara n-a mai aşteptat nici o clipă a doua zi dimineaţa când Theo a ajuns la birou. A intrat după el şi a închis uşa după ea. În urma lui mirosea a sudoare şi alcool, deşi el arăta bine. Chiar vioi.

— Hai mai bine să ne spunem bună dimineaţa.

— Soţiei tale i-a fost rău astă noapte şi n-a fost nimeni să aibă grijă de ea. Fiica ta ieşise pe culoar şi băiatul plângea în pătuţ.

Oftând adânc, Theo şi-a pus haina şi pălăria pe cuier. Nu s-a sinchisit să răspundă imediat, ci a frunzărit mai întâi teancul de corespondenţă pe care i-l pusese ea pe colţul biroului.

— A sosit cecul de la domnul Smith-Roberts?

A rămas înmărmurită de impertinenţa întrebării lui şi de faptul că nu-i răspunsese la întrebări.

— De ce încerci să schimbi vorba?

El s-a frecat la ochi şi, pentru o clipă, o umbră de oboseală i-a întunecat faţa.

— Nu, nu încerc să schimb subiectul, doctorul insistă ca Minnie să plece înapoi la tratament şi banii aceia ar acoperi o parte din suma necesară.

— Înţeleg, a răspuns ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui, fără să încerce să-l consoleze în nici un fel. Da, a sosit cecul şi am să-l încasez astăzi.

El i-a zâmbit şi a privit-o ca şi cum ar fi văzut-o atunci pentru prima dată.

— Eşti o adevărată zeiţă, Sara. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea aseară. M-am străduit din răsputeri să nu te amestec în treburile familiei mele, aşa cum ţi-am şi promis.

— Unde ai fost?

— În tren m-am întâlnit cu unii care ne-ar putea deveni clienţi. M-au invitat la un pahar la hotelul Murray Hill şi, cum au de gând să construiască ceva pe un teren pe care-l au pe Broadway, m-am gândit că ar fi bine să mă duc. Pentru afacere, pentru noi.

Se agitase atât de mult pentru o nimica toată. Dar clădirea Dakota avea darul de a te face să te simţi izolat între pereţii ei, împingându-te să cauţi cu disperare tovărăşia cuiva, mai ales noaptea. Dar singurătatea avea să se risipească când te trezeai a doua zi dimineaţă, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

El a profitat de şovăirea ei.

— Ştiu că par nerecunoscător, dar îmi pare extrem de bine că ai fost acolo. Minnie îi dăduse drumul servitoarei şi apoi a făcut febră. O situaţie imposibilă! a urmat el, cu ochii înlăcrimaţi şi chipul înroşit. Ar fi trebuit să fiu acasă, nici nu mi-am închipuit…

Ea s-a ridicat în picioare, interpunându-se între muncitorii de afară şi el, şi a spus cu voce joasă:

— Nu aveai de unde să ştii. Am fost prea aspră cu tine. Dar a fost înspăimântător.

Theo şi-a scos batista şi s-a şters la ochi.

— Încă o dată ne-ai salvat. Minnie m-a rugat şi ea să îţi mulţumesc.

— Cum se simte?

— Doctorul spune că pare să fie mai bine. Spune că e ceva obişnuit ca pacienţii să aibă recăderi. Arăta mai bine azi dimineaţă, când a plecat.

— Şi copiii?

— Guvernanta o să vină înapoi. Până una-alta, au grijă de ei servitoarele. Acesta este avantajul de-a locui într-un bloc de apartamente unde servitoarele pot să ajute în caz de urgenţă.

S-a gândit la copiii aceia rămaşi singuri în apartamentul întunecat fără mama lor.

— Şi când se întoarce guvernanta?

— Peste vreo două zile. După tot ce ai făcut pentru mine, aş putea să te mai rog încă ceva, Sara?

— Presupun că da, a răspuns ea, ţinându-şi respiraţia, neştiind la ce să se aştepte.

— Azi dimineaţă, Lula a întrebat de tine. Te-ar deranja să treci pe la ei să-i saluţi? Eu trebuie să merg la cina aia blestemată, la Societatea Constructorilor. Ai putea?

Şi-a amintit mirosul dulce al copilului, felul cum se agăţase cu degeţelele de ea. Ar fi trebuit să refuze, dar nu găsea nici o explicaţie fără să pară lipsită de suflet.

— Desigur.

— Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine!

— Îţi mulţumesc, Theo. Îmi pare rău că m-am purtat aşa de aspru cu tine.

Mai târziu în după amiaza aceea, s-a oprit în dreptul biroului ei şi i-a întins o hârtie cu faţa în jos. Când a întors-o a văzut o adresă de pe Thirty-Ninth Street.

— Ce-i cu asta? a întrebat.

— Ce-ar fi să pleci mai devreme şi să dai o fugă până acolo. Să întrebi de domnul Carmichael.

— Şi?

— O să vezi. Nu vreau să dezvălui secretul…

Cu adresa vârâtă în poşetă a pornit-o pe stradă, simţind că zboară. Încerca să se convingă singură că plecarea doamnei Camden nu avea nici o legătură cu starea ei de bine. Şi nici faptul că Theo era din nou doar al ei.

Nu şi-a putut reţine zâmbetul când a ajuns la adresa respectivă şi a văzut un afiş: Maşini de cusut Singer de vânzare. Vitrina era plină de materiale, şi panglici, şi ace de cusut, şi papiote de aţă, iar în mijloc trona o maşină de cusut neagră, asemănătoare celei pe care o avea croitorul de la Dakota.

Domnul Carmichael a zâmbit când i-a spus că fusese trimisă de domnul Camden.

— Sigur că da, o avem chiar aici. O să chem un băiat să vă ajute s-o duceţi la trăsură.

Ea i-a explicat că nu venise cu trăsura.

— Nu-i nimic, o să comandăm noi una. Nu aveţi cum s-o căraţi singură.

I-a arătat o cutie uriaşă, împachetată cu hârtie cafenie şi legată cu sfoară, fără vreo indicaţie despre conţinut. De-abia aştepta să ajungă acasă să vadă ce era înăuntru, de parcă ar fi fost din nou mică, în ziua de Crăciun. Chiar dacă darurile pe care i le făcea mama se dovedeau a fi dezamăgitoare – o pernuţă de ace sau un şorţ oribil –, desfacerea pachetului era oricând o bucurie.

Ajunsă acasă, portarii au dus cutia sus şi au deschis-o, scoţând din ea o maşină de cusut Singer nouă-nouţă. Exteriorul negru era decorat cu desene de flori de măr şi albăstrele, iar picioarele erau prinse cu un model complicat de fier forjat. Intarsiile de lemn de nuc de pe capacul de stejar îi confereau înfăţişarea unei mobile de preţ, nicidecum a unei maşini cu întrebuinţări practice.

Îşi ascunsese coşuleţul cu materiale de cusut într-un dulap şi-l scotea doar când avea de făcut vreo reparaţie de urgenţă. Dar acum l-a scos şi a

înfăşurat aţă neagră pe bobina maşinii şi a pus o bucată de material sub ac. Apăsând pedala cu tălpile, a văzut cu bucurie cum firul străbătea materialul în cusături frumoase şi egale. Putea să coasă orice cu maşina aceasta. O faţă de masă cu care să acopere zgârieturile de pe masa din sufragerie sau o rochie nouă.

Pendula familiei Rembrandt a bătut ora şapte. Sara şi-a amintit că promisese că va trece să vadă ce fac copiii şi cu părere de rău a pus de-o parte coşuleţul cu aţe şi a închis capacul maşinii de cusut. Jos, în apartamentul familiei Camden, era o întreagă harababură. Emily şi gemenii se ciorovăiau în camera lor, iar bebeluşul vărsa lacrimi amare în braţele servitoarei. Sara o angajase înainte de a fi dusă la Blackwell. Era o irlandeză pe nume Siobahn, care părea copleşită de toată zarva aceea.

— Lasă-mă să-l ţin eu, a spus Sara luând băieţelul în braţe, sprijinindu-l pe un şold şi bătându-l uşor pe spate.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu ştiu de ce se tot ceartă copiii, dar n-am putut să-i opresc să nu se mai bată.

Fata era istovită şi supărată.

— Ai mâncat ceva, Siobahn?

— Nu, doamnă, n-am avut când.

— Atunci, du-te fuga jos în sala de mese a personalului şi ia-ţi ceva de mâncare. Mă ocup eu de copii până atunci.

— Vă mulţumesc, doamnă. Nu stau mult.

Siobahn şi-a ridicat capul şi a ieşit iute din cameră. Cum s-a închis uşa în urma ei, Christopher a râgâit, dând aerul afară din stomac.

— De-aia ţi-a fost rău, scumpule! Dar acum a trecut! a spus ea, sărutându-l pe creştetul acoperit cu bucle fine de păr negru.

Un băieţel atât de frumos, într-o situaţie atât de nefericită. Era orfan.

În dormitorul gemenilor, Emily adunase toate păpuşile în patul ei şi se aşezase în faţa lor, cu braţele încrucişate şi gura strânsă, plină de mânie. Când au dat cu ochii de ea, gemenii s-au repezit la Sara.

— Emily nu vrea să ne dea şi nouă păpuşile.

Amândoi aveau năsucuri cârne, buze arcuite, ca nişte păpuşi.

— Nu le dau pentru că le strică mereu. Uite!

Şi ca dovadă a azvârlit spre Sara cu o păpuşă de porţelan. Într-adevăr, capul acesteia avea o crăpătură mare pe frunte.

— N-am vrut să calc pe ea, s-a smiorcăit Luther.

— Ba da, lasă că te-am văzut eu cum ai călcat dinadins pe ea.

Sara i-a privit îndelung pe fiecare.

— Ia să vedem! Ce-ar fi să nu ne mai batem? Şi tu, Emily, trebuie să le dai şi lor păpuşile. Ce-ar fi să le împărţim în aşa fel încât fiecare să aibă acelaşi număr de păpuşi. Şi aşa o să aveţi grijă fiecare de păpuşile voastre şi n-o să vă mai necăjiţi unii pe alţii.

— Dar Siobahn unde e? a întrebat-o Emily, privind-o cu neîncredere.

— S-a dus jos să mănânce ceva. Şi tatăl vostru m-a rugat să trec să văd ce faceţi. Ştiu că acum vă e mai greu, că mama voastră e plecată, dar domnişoara Honeycutt o să sosească zilele acestea şi totul o să revină la normal.

— Şi dacă mama moare? a întrebat Emily încetişor.

— Sunt convinsă că doctorii au s-o îngrijească foarte bine.

Ar fi trebuit să tacă din gură, nu ştia nimic despre situaţia doamnei Camden şi ar fi putut să îi încurajeze fără nici un temei. Dar treaba ei era să-i liniştească, şi asta se străduia să facă în momentul acela.

— Iar acum, ce-ar fi să împărţim păpuşile şi-apoi o să sun să ne aducă ceva dulce.

Era joi, ziua în care bucătarul făcea budincă de ananas.

— Da, vă rugăm! s-a avântat Luther, învârtindu-se bucuros. Iau eu păpuşa cu capul spart, n-are nimic!

Sara a zâmbit. L-a aşezat pe Christopher în pătuţ şi el s-a liniştit, privindu-i printre zăbrele cum cercetau păpuşile de toate felurile şi le împărţeau între ei. Ultima, făcută din cârpe, era mai ponosită, iar copiii au hotărât că era bine să stea în patul lui Christopher, să fie prima lui păpuşă.

Când i-a pus păpuşa în pat, el i-a zâmbit cu toată gura.

A sunat să comande prăjitura şi toţi patru au făcut o adevărată petrecere în dormitor, hârjonindu-se şi chicotind. Când s-au auzit pe culoar paşii lui Siobahn, Sara şi-a luat rămas bun cu părere de rău, promiţându-le că avea să mai vină pe la ei.

Christopher adormise deja.

*

Chiar şi după reîntoarcerea domnişoarei Honeycutt, Sara trecea în fiecare zi să-i vadă pe copii, fie înainte de a merge la lucru, fie după aceea. Când domnişoara Honeycutt avea nevoie de o pauză, Sara îi ducea pe terasa de pe acoperiş şi-i lăsa să alerge în voie, în timp ce ea îl ţinea pe Christopher în braţe.

Deşi doamna Camden plecase doar de câteva zile, dispariţia ei, câştigarea unui răgaz, chiar şi temporar, de a face parte din viaţa lor, le-au dat posibilitatea ei şi lui Theo de a se comporta cu şi mai mult curaj. El dormea aproape zilnic în patul ei şi Sara se bucura de prezenţa lui, chiar dacă nu putea închide ochii toată noaptea ştiindu-l acolo. Stătea trează, întrebându-se cât va mai putea dura situaţia aceasta. Dar lui nu părea să-i pese că ea se apropia tot mai mult de copiii lui.

În ultimele două nopţi, în loc să stea trează în pat şi să-l asculte pe Theo cum sforăia, Sara se dădea jos binişor, îşi punea capotul şi se ducea la maşina de cusut. Ţăcănitul ei îi făcea inima să-i crească de bucurie. Şi în toiul nopţii, cosea la noua şi moderna ei maşină materiale pe care le cumpărase de la magazinul Stewart. Mai întâi a făcut nişte eşarfe pentru fete şi o cravată pentru Luther, toate în nuanţe diverse de albastru, de la albastru verzui la azuriu închis. Pentru Christopher cususe deja un costum de marinar cu guler bleumarin şi cravată asortată.

Era conştientă că, în mintea ei, încerca să compenseze dragostea pentru copilul pierdut, că se străduia să-i dovedească lui Theo că putea fi o mamă perfectă, mult mai bună decât soţia lui. În ziua aceea, la revărsatul zorilor, a simţit că îşi dorea ca femeia aceea să moară. Aproape că şi-a prins degetul sub acul maşinii şi abia scăpase să nu se rănească, de parcă maşina îi ghicise această dorinţă egoistă şi voise să o pedepsească.

Vineri seara, când Sara coborâse să pună copiii la culcare, Theo i-a anunţat că a doua zi avea o surpriză pentru ei toţi. Copiii s-au repezit să-l descoasă, dar el a rezistat câteva clipe, spunându-le că nu putea să le dezvăluie secretul, că altminteri nu aveau să mai doarmă toată noaptea.

Ceea ce nu a făcut decât să le stârnească curiozitatea.

— Te rugăm, hai, spune-ne, îl tot îmboldea Emily, care sărea în pat.

— Mai bine le-ai spune, oricum se vede că le-a trecut somnul, a zis Sara.

— Bine atunci. Mâine o să mergem cu toţii să vedem vaporul care aduce Statuia Libertăţii.

Sara citise în ziare că statuia uriaşă, împachetată în bucăţi pe un vas franţuzesc, ajunsese în cele din urmă în portul New York. În sâmbăta aceea erau programate festivităţi grandioase, printre care şi o paradă de iahturi.

Copiii au izbucnit în urale, dar s-au băgat iute în pat, promiţând că vor fi gata de plecare a doua zi dimineaţă la şapte fix.

În trăsura care-i ducea în oraş sâmbătă, Sara s-a aşezat lângă Theo, ţinându-l pe Christopher în braţe, în timp ce Emily şi ceilalţi copii

sporovăiau pe bancheta din faţa lor. Christopher era îmbrăcat cu frumosul costum de marinar, fetele voiseră cu tot dinadinsul să îşi pună eşarfele şi Luther purta cravata făcută de ea.

Arătau ca o familie perfectă. Dar nu erau…

Sara nu putea să scape de senzaţia de stânjeneală, care o sâcâia.

— Theo, eşti sigur că e bine să vin cu tine?

— Dar cine altcineva? Domnişoara Honeycutt e plicticoasă.

— Da, dar o să vorbească lumea…

— Lasă asta în seama mea, tu distrează-te numai! Ai nevoie şi să te destinzi după cât de mult te-am pus să munceşti, domnişoară Smythe!

După ce s-a întors de la Blackwell începuse din nou să-şi spună „domnişoară“ şi i se părea ridicol de elegant şi tineresc să-l audă tocmai pe el adresându-i-se astfel.

Primul s-a dat jos din trăsură Theo, care a ajutat-o să coboare pe Sara cu copilaşul. Apoi a coborât Emily, Lula a sărit şi ea jos în urma ei. Theo s-a întors mânios spre Luther. Când băiatul nu i-a luat mâna, având de gând să sară şi el ca sora lui, Theo l-a apucat strâns de braţ, spunându-i:

— Poartă-te ca un gentleman!

— Da, tată.

Băiatul şi-a frecat braţul şi s-a dus lângă sora lui, bombănind.

Poate că totuşi nici Theo nu era atât de împăcat pe cât lăsa să pară cu faptul că apăreau împreună în lume. Dar nu-i plăcea că îşi vărsa supărarea pe copii.

Theo i-a dus la un podium din faţa unui iaht uriaş. Înainte de a se urca pe punte, un fotograf i-a întrebat dacă vor să le facă o fotografie. Theo a refuzat, dar copiii au insistat să vină şi Sara alături de ei, cu bebeluşul în braţe. După ce Theo i-a dat douăzeci şi cinci de cenţi, omul şi-a notat adresa şi a promis că o să le trimită fotografia prin poştă.

Iahtul s-a umplut de pasageri. Sara şi copiii au găsit un loc mai în spate unde să se aşeze, în timp ce Theo umbla de colo, colo şi stătea de vorbă cu oficialităţile şi oamenii de afaceri de pe punte. În timp ce iahtul ieşea din port, Emily, Lula şi Luther chiuiau de bucurie, iar Christopher a adormit în braţele Sarei, legănat de mişcarea valurilor.

Cât de diferită era această călătorie faţă de ultima dată când mai fusese acolo. Cu mai bine de un an în urmă, când ajunsese la New York, era o simplă cameristă. Iar acum era asistenta unui arhitect şi locuia într-un

apartament dintr-una din cele mai noi şi mai minunate clădiri din oraş. Cât de departe ajunsese!

— Uitaţi-o! Uitaţi-vă! a strigat căpitanul de la cârmă, arătând spre un vapor uriaş cu coca albă aflat în apropiere de Narrows.

Sara le-a arătat copiilor steagul francez, şi ambarcaţiunea lor s-a aşezat alături de altele la fel, în urma fregatei. Pe un vas din apropiere, o orchestră cânta *La Marseillaise*, dar muzica a fost curând acoperită de sirenele vapoarelor cu abur şi de bubuitul asurzitor al tunurilor din Fort Wadsworth şi Fort Hamilton.

Zgomotul era prea puternic pentru Christopher, care a început să se foiască.

— Ce zi grozavă! a exclamat Theo, întorcându-se lângă ei. Se distrează bine copiii?

— Sigur că da. Numai că pentru Christopher e cam mult…

Pe lângă ei a trecut un cuplu care locuia la Dakota, la etajul al treilea. Sara le-a zâmbit, bărbatul a holbat ochii, dar femeia s-a uitat intenţionat într-altă parte.

Sara s-a înroşit.

— Ne facem de râs. Ar putea să-ţi strice afacerile.

— Ştii ce mi-aş dori? a întrebat-o el, apucând-o de mână.

Ea voia să-l împingă, să nu fie văzuţi într-o postură atât de apropiată, dar el o ţinea strâns.

— Mi-aş dori ca Minnie să nu mai vină înapoi.

Christopher a început să plângă, iar ea l-a legănat uşor.

— E copleşit de zgomot. N-ar trebui să spui aşa ceva.

— De ce nu? Amândoi gândim aşa. Sunt conştient că asta mă face să par îngrozitor. Dar dacă n-ar mai fi, aş putea să mă căsătoresc cu tine şi ai putea să locuieşti cu mine, acolo unde îţi este locul. Nu-mi place deloc ce fac eu din viaţa ta.

— Dar mie îmi place viaţa pe care o duc. Îi iubesc pe copii. Te iubesc pe tine.

— Iubito, te asigur că o să găsim noi o soluţie. Când mă gândesc că era să te pierd. Ce greşeală ar fi fost! Te rog să ai încredere în mine.

Niciodată nu vorbise atât de mult despre ceea ce simţea. Fuseseră amândoi atât de ocupaţi.

Dar imediat Christopher a început să plângă tare. Vasul se apropia de ţărm şi Sara s-a oferit să-l ducă înapoi acasă, ca Theo să poată rămâne cu

ceilalţi copii să asiste la cuvântările din faţa Primăriei. Cât şi-ar fi dorit să fi putut sta de vorbă cu el mai departe, dar era un moment delicat, prea în văzul lumii.

S-au întors în apartamentul întunecos de la Dakota, unde aerul era înăbuşitor, iar domnişoara Honeycutt nu se vedea pe nicăieri. În trăsură Christopher se mai liniştise, dar acum începuse să se foiască din nou. L-a dezbrăcat, ridicându-i costumaşul peste cap. El a suspinat adânc şi a adormit pe loc. Avea pielea netedă şi albă ca o coajă de ou şi i se vedeau vinişoarele albastre pe sub ea ca nişte pârâiaşe întretăiate pe o hartă. Era un copil al nimănui, aşa că putea la fel de bine să fie al ei.

A auzit deschizându-se uşa de la intrare. Era guvernanta, care se întorcea după ce probabil bârfise cu alţi angajaţi despre „aranjamentul“ dintre Sara şi Theo. Dar ei nu-i păsa. Theo o iubea. Asta era ceea ce conta.

Aerul s-a schimbat aproape imperceptibil. Se simţea un miros de apă de trandafiri. Sara s-a întors.

Era doamna Camden, care se înapoiase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
New York, octombrie 1885

Femeia din faţa ei arăta cu totul diferit de pacienta suferindă care fusese luată cu targa cu o săptămână în urmă. Avea o înfăţişare aproape regală, îmbrăcată într-o rochie frumoasă de după amiază, de mătase crem cu negru. Singurele semne ale bolii erau ridurile de sub ochi şi cearcănele cenuşii care se vedeau chiar şi sub stratul gros de pudră.

— Domnişoară Smythe!

— Doamnă Camden!

Sara şi-a retras mâna de pe bara pătuţului şi a rămas încremenită.

Doamna Camden s-a îndreptat spre pătuţ, în timp ce Sara s-a dat la o parte, făcându-i loc să treacă. Dar doamna Camden nu s-a aplecat spre copil, nu i-a netezit păturica, nu a făcut nici un gest matern. L-a privit doar, ca şi când nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Costumul de marinar era agăţat pe barele de la capătul pătuţului.

— Ce e ăsta? a întrebat ea, pipăind materialul.

— Un costumaş de marinar pe care i l-am cusut. Cât aţi fost plecată, domnişoara Honeycutt m-a rugat să o mai ajut cu copiii când mai avea nevoie. Şi am crezut că o să-i vină bine.

— Dumneata i-ai făcut ăsta?

— Da, şi unele lucruri drăguţe pentru ceilalţi copii, s-a grăbit ea să adauge, ca să arate că le-a acordat atenţie tuturor copiilor în mod egal, dar judecând după buzele strânse ale doamnei Camden, a sunat cam autoritar. Dar nu am vrut să deranjez.

Doamna Camden a studiat-o din cap până în picioare, cântărind-o din priviri. Trebuie că a aflat. Sigur că a aflat. Servitorii sporovăiesc. Probabil că l-au văzut şi vecinii pe Theo întorcându-se dimineaţa din camera ei. Sara nu era cu nimic mai prejos decât mama ei, care a cedat avansurilor contelui de Chichester, cu rezultate dezastroase. Scopul venirii ei în America era să scape de obiceiurile vechi care distrugeau viaţa.

— Mi-am depăşit îndatoririle, vă rog să mă scuzaţi.

Sara spera ca doamna Camden să priceapă înţelesurile multiple ale spuselor sale. Tulburase căminul unei femei bolnave. Asemeni mamei sale,

avea să piardă totul. Va lua eşarfele, cravata şi costumul de marinar şi le va ascunde în cufărul ei, să nu le mai vadă nimeni.

— Trebuie să plec, a spus ea, întorcându-se să iasă din cameră.

— Nu, aşteptaţi, a spus doamna Camden pe un ton destul de autoritar, dar capul i s-a lăsat brusc în piept şi şi-a dus la frunte o mână tremurătoare.

— Nu vă simţiţi bine, să vă ajut! a spus Sara, cuprinzând-o cu braţul.

— Mă simt foarte slăbită, a răspuns femeia, sprijinindu-se de ea.

Nici nu era de mirare că se simţea aşa, revenind acasă şi găsind-o pe amanta soţului ei în camera copiilor.

— Daţi-mi voie să vă fac un ceai, vă rog!

Sara a condus-o spre bucătărie. Cât timp a fiert apa, a amestecat ceaiul şi l-a turnat în ceaşcă, nu au vorbit. Aflându-se în bucătărie şi nu într-o cameră ce impunea o etichetă anume, ideea de a bea un ceai împreună părea oarecum posibilă, straniu de plăcută.

Doamna Camden a sorbit o înghiţitură, apoi a lăsat ceaşca jos.

— Ceilalţi unde sunt?

— Au ieşit cu Theo… cu domnul Camden, vreau să spun, să vadă festivităţile pentru Statuia Libertăţii.

— Cât am fost plecată, Emily mi-a scris în fiecare zi despre ce faceţi. Împreună.

— Am vrut să fiu de ajutor. Domnul Camden părea că nu se descurcă şi domnişoara Honeycutt…

— În ultima vreme, dânsa e mult prea preocupată să-i facă ochi dulci lui Davin, noul portar.

Davin era un flăcău zdravăn, cu ochii negri. Sara a rămas uimită de perspicacitatea doamnei Camden.

— Cred că aveţi dreptate.

— E un băiat arătos, a râs doamna Camden.

— Copiilor le-a fost dor de dumneavoastră. Sunt tare drăguţi. Ca şi Christopher, de altfel.

— A, da. Înfiatul.

Ciudat mod de a se referi la băiat. Sau poate felul în care a rostit cuvântul, de parcă muşcase dintr-un fruct şi-l găsise prea acru.

— Nu am apucat încă să vă cer scuze personal că v-am acuzat că mi-aţi furat colierul. Îmi pare foarte rău. Nu am ştiut cum să deschid discuţia. Dar ar fi trebuit să o fac mai demult.

Cât de departe părea acum întâmplarea aceea.

— Eu sunt încă în convalescenţă, a continuat doamna Camden, şi aş dori să aveţi grijă de copii aşa cum aţi făcut şi până acum.

— Sunteţi sigură? Nu aş vrea să deranjez.

Nu era sigură că înţelesese bine. Sau poate că doamna Camden spusese asta doar ca să lase impresia că era generoasă.

— Şi ar trebui să aveţi grijă şi de Theo.

În clipa aceea, Sara a simţit că inima i-o ia razna. Femeia se uita ţintă la ea, fără urmă de răutate sau de acuzare.

— Domnul Camden este un om dificil. Eu nu am energia să mă ocup de el acum aşa cum şi-ar dori.

Voia oare să spună ceea ce-şi închipuia Sara? Discuţia luneca pe o potecă periculoasă.

— Sunt bucuroasă să-l ajut oricând e nevoie pe domnul Camden. Ca asistentă a dânsului.

— Ba nu, aş dori să aveţi grijă de el şi în afară de asta… a spus doamna Camden, întinzând mâna pe masă de parcă ar fi vrut s-o atingă pe-a Sarei.

Dar s-a oprit brusc şi a lovit uşor masa cu degetele.

— Aranjamente dintr-acestea se fac de când lumea, a spus ea, privind spre fereastră. E foarte simplu, de fapt.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Doamna Camden a aţintit-o cu privirea. Ochii gemenilor aveau aceeaşi nuanţă căpruie, cu aceleaşi firişoare aurii pe lângă iris.

— Ba înţelegeţi foarte bine, ce păreţi aşa uimită! E spre binele tuturor. Theo reacţionează mai bine la dumneavoastră decât la mine.

Poate că femeia avea febră.

— Nu vă simţiţi bine, ar trebui să vă întindeţi, să vă odihniţi puţin.

— Nu, mi-a trecut, a spus doamna Camden, îndreptându-şi spatele. După spusele doctorului m-am făcut bine. Boala nu a avut legătură cu ceea ce am avut mai înainte. Mă simt slăbită într-adevăr, dar mi se trage de la faptul că mi-am dat seama că asta e ceea ce am vrut în tot acest timp. E mai bine ca Theo să fie al dumitale. În toate privinţele.

*

La o lună după discuţia Sarei cu doamna Camden, lucrurile s-au aşezat pe un făgaş obişnuit: Theo dormea în apartamentul Sarei în fiecare noapte şi lua cina cu ea ori de câte ori nu trebuia să meargă la vreo întâlnire de afaceri. Sara se ducea să vadă copiii duminica, în timp ce doamna Camden

mergea în vizite şi, dacă se întâlneau cumva în curtea interioară, se salutau înclinând din cap şi treceau mai departe.

Între timp, Theo era înnebunit la birou, ocupându-se de numeroase comenzi care-l copleşeau. După croaziera din port, nu au mai ieşit nici cu copiii, şi nici doar ei doi. Ea îi propusese să iasă cu bicicletele în parc într-o duminică, dar el nu o auzise sau se prefăcuse că nu o auzise.

Iar ea se amăgea cu gândul că situaţia aceasta va dura doar până când se vor pune pe picioare cu lucrul. Anul viitor Theo ar putea să mai încetinească ritmul şi să se mai destindă. Şi nu putea să nu se gândească dacă doamna Camden chiar îşi dădea seama ce făcuse atunci când a abdicat de la îndatoriri în favoarea ei.

Într-o seară, când ştia că doamna Camden plecase cu trenul să-şi viziteze nişte prieteni peste weekend, Sara s-a strecurat în apartamentul de jos ca să le citească copiilor o poveste înainte de culcare. Ei o considerau pe Sara o prietenă, nu o rivală, iar ea era bucuroasă că doamna Camden nu făcuse nimic să le strice această prietenie.

Theo stătea aşezat într-un fotoliu în birou, fumându-şi pipa şi citind ziarul.

— Ei, arăţi exact ca un om fericit, încununat de succes.

— Blestematul ăla de proiect de la Albany o să-mi vină de hac, a gemut el. Vor acum să-l revizuiesc din nou. Şi, colac peste pupăză, McKim şi Mead au primit comanda să proiecteze clădirea Goelet. N-o să reuşim nimic dacă ei ne suflă proiectele de sub nas.

— N-ai spus chiar tu singur că nu erau prea multe şanse? Ei au început cu zece ani înaintea noastră, a continuat ea, ducându-se spre el şi sărutându-l uşor.

El a apucat-o de mână.

— Îmi dau seama că mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Pot să te ajut cu ceva?

El i-a sărutat încheietura mâinii şi a tras-o să se aşeze pe genunchii lui. Ea s-a împiedicat de piciorul scaunului, cât pe ce să cadă, dar el a apucat-o de braţ.

— Au, mai cu blândeţe, stimate domn! a protestat ea, frecându-şi braţul, care se înroşise deja.

— Iartă-mă, iubito! a spus el, ridicându-i braţul şi sărutând locul înroşit. Am devenit mai rău ca o fiară în ultima vreme. M-am plâns până acum că n-am destul de lucru şi acum nu-mi văd capul de cât de mult am.

— După ce-o să mai angajăm şi alţi desenatori şi încă un tânăr arhitect n-o să-ţi mai faci atâtea griji.

— Ai dreptate, ca de obicei. Haide, du-te să le spui noapte bună copiilor. Şi vino după aceea să bem un cherry.

Copiii erau somnoroşi deja. Christopher i-a zâmbit vesel când s-a aplecat spre el în pătuţ. Luther s-a cuibărit lângă ea când s-a aşezat pe marginea patului său.

— Ai o bubă aici, a zis el, arătând spre lovitura de pe braţul Sarei, care avea să se învineţească până a doua zi.

— Da, aşa e.

— Acum suntem la fel, a spus băiatul, ridicând mâneca pijamalei ca să-i arate o vânătaie pe braţul firav.

— Cine ţi-a făcut asta? Domnişoara Honeycutt?

— Nu, a răspuns Luther, aruncându-i iute o privire lui Emily de parcă i-ar fi cerut voie să vorbească mai departe.

— N-are nimic, a spus sora lui mai mare. Se juca în bibliotecă cu nişte lucruri ale lui Papa… şi lui nu-i place asta.

— Şi tata te-a lovit?

Atunci i-a revenit în minte ziua cu parada de iahturi; când coborâseră din trăsură, Luther s-a strâmbat când Theo l-a apucat de braţ să se dea jos. O mişcare de o clipă.

Emily şi-a dat ochii peste cap şi a oftat enervată.

— Lula şi Luther o caută mereu cu lumânarea.

Deşi avusese intenţia să aducă vorba despre asta când a băut cherry-ul cu Theo, nu a făcut-o. Dar mai târziu, întoarsă la ea în apartament, şi-a adus aminte de vorbele lui Emily. De când făcuse hainele acelea pentru copii, nu mai avusese nici timp, şi nici forţă să mai coasă ceva. Plimbarea lor în Portul New York părea atât de îndepărtată.

În ziua aceea când fuseseră la paradă, Theo se comportase ciudat. Dar nu dăduse importanţă, aşa cum nu făcuse nici cu reacţia băiatului.

O greşeală.

Când se aflau pe iaht, Theo spusese: „Ce greşeală ar fi fost“… dacă ar fi pierdut-o. Ciudat cuvânt alesese! A cui greşeală?

Ea fusese internată din greşeală. După aceea se dovedise că Daisy fusese acuzată de o faptă asemănătoare. Daisy… cu toate visele ei romantice şi dorinţa de a ajuta pe toată lumea!

Dar dacă şi lui Daisy i se înscenase vina, aşa cum i se întâmplase ei şi stătea acum în închisoare pentru ceva ce nu făcuse?

Sara a oftat. Era istovită, îşi făcea prea multe gânduri. Theo îşi pierduse cumpătul, aşa cum fac unii bărbaţi, şi-şi vărsase năduful pe copil. Era doar o vânătaie, nimic mai mult, şi probabil că i-a părut şi lui rău imediat după ce l-a lovit.

Dar în noaptea aceea a visat că o striga Daisy şi-i arăta vânătăile de pe braţele ei albe. Şi striga după ajutor.

CAPITOLUL TREIZECI
New York, septembrie 1985

Lucrările de renovare la apartamentul Melindei, supravegheate de Bailey, se apropiau de sfârşit. Din fericire, majoritatea schimbărilor importante de design fuseseră deja isprăvite, iar Melinda era acum preocupată de pregătirile pentru petrecerea pe care voia să o organizeze de ziua ei de naştere, peste două zile, în sala Michael Todd de la Palladium. Cu câteva zile mai înainte, Renzo a venit împreună cu arhitectul Dakotei ca să facă o inspecţie a lucrărilor. Era prima dată când se întâlneau după ceaiul de la Kenneth. La început au fost rezervaţi. Dar pe măsură ce vedea încăperile, el râdea tot mai tare, molipsind-o şi pe Bailey. Era o mare uşurare să poată să se amuze pe socoteala renovării în loc să se simtă vinovată că a schimonosit înfăţişarea unei mari doamne.

Apoi s-au întâlnit a doua zi la o cafea, dar au vorbit despre lucruri mărunte. Renzo şi-a exprimat politicos părerea de rău că tatăl ei a refuzat să se testeze şi nu a mai insistat asupra subiectului, dar văzându-i dezamăgirea din ochi, lui Bailey îi venea să plângă. El ghicise adevărul despre ea. Îi ştia slăbiciunile, luptele. Şi asta o făcea să se ţină departe de el. În ultima vreme, avusese destul timp să se gândească şi ajunsese la concluzia că tatăl ei şi Renzo aveau dreptate să-i pună la îndoială motivele. Strădania asta nebună de a-şi cunoaşte genealogia era de fapt un mod de a evita să afle cine era ea de fapt, iar această cazană fără rost îi secătuise puterile şi o descurajase.

Cu Jack nu mai vorbise de când avuseseră discuţia nereuşită despre testul ADN, dar avea de gând să meargă acasă la sfârşitul săptămânii următoare ca să-şi ceară iertare şi să se împace. Era mai bine să o facă între patru ochi.

— Unde ai fost? Am nevoie să mă ajuţi cu asta…

Vocea Melindei i-a risipit ceaţa gândurilor. Bun! Mai avea de ridicat mânerele de la dulapurile din bucătărie. Au pornit spre magazinul de feronerie Simon’s de pe Third Avenue în aşa fel încât să poată ajunge la biroul lui Fred înainte de ora unsprezece. Bailey i-a arătat nişte modele care s-ar fi potrivit, dar nu a ripostat atunci când Melinda a ales unele verzi de plastic.

— A, am uitat să-ţi spun că Fred vrea să vii şi tu la întâlnirea de astăzi.

Pe Bailey a încercat-o o uşoară senzaţie de spaimă, simţindu-se vinovată.

— De ce?

— Habar n-am. Poate că vrea să fii martor, pentru că ai fost acolo când le-am găsit noi. O să vină şi Tony.

Când *Bailey* le găsise, de fapt. Dar nu s-a mai deranjat să o corecteze.

Minunat! Ce mai conta încă o umilinţă! Dar, pe de altă parte, în ultimele săptămâni, Melinda fusese mai mult decât înţelegătoare. Poate că îi era milă de verişoara ei săracă lipită pământului şi derutată şi chiar i-a propus să mai rămână câteva luni să locuiască în camera de oaspeţi. Dar Bailey ştia ce însemna asta: să se trezească dimineaţa cu grămezi de pahare de vin în chiuvetă şi cu urme de pulbere albă pe suprafaţa de plexiglas a măsuţei de cafea. Viaţa lui Bailey după dezalcoolizare fusese ferită în mod artificial, căci Dakota devenise locul unde se putea refugia de furtunile care făceau ravagii dincolo de zidurile ei groase. Venise vremea să îşi vadă de viaţa ei şi să o ia de la capăt.

Şi, pentru prima dată, în loc să se lase purtată încotro o împingea vântul, avea un plan. Găsise un apartament la etajul al cincilea dintr-un bloc fără lift în West Eighties care se elibera luna următoare şi îl convinsese pe proprietar să i-l închirieze imediat. De îndată ce va termina treaba la Melinda, se va angaja la o agenţie de plasare a forţei de muncă să răspundă la telefon, să scrie scrisori, să facă orice ca să se poată întreţine şi plăti datoria pe care o avea la Tristan, iar între timp va căuta clienţi pentru noua sa companie: Bailey Camden Design.

Sala de aşteptare a biroului lui Fred avea un perete de sticlă spre nord. Bailey s-a dus înspre el, cuprinzând cu privirea priveliştea dinspre Bronx către Long Island, în timp ce Tony şi Melinda vorbeau însufleţiţi despre petrecerea pe care urmau să o dea, vocile lor răsunând prea tare în liniştea biroului.

Liftul s-a deschis şi a apărut un bărbat care părea total nepotrivit cu locul acela. Purta o jachetă ponosită de blugi şi avea faţa acoperită de o barbă roşie stufoasă. Ochii însă erau la fel de albaştri ca ai Melindei.

— Manvel!

Bailey s-a repezit să-l îmbrăţişeze călduros. Mirosea a haine de piele şi a mentă. Întotdeauna îi plăcuse să fie în preajma fratelui geamăn al Melindei, deşi de cele mai multe ori sora lui voia cu tot dinadinsul să se joace de-a v-aţi ascunselea, ca apoi să fugă pe acoperişul clădirii Dakota, lăsându-l singur. Dar acum, ştiind că şi Manvel avea o legătură mai strânsă cu

Kenneth, în apartamentul căruia vărul ei îşi găsise mereu un refugiu, Bailey se simţea mai apropiată de el decât de Melinda.

— Ce faci?

— Bine, a răspuns el, scărpinându-şi barba. De-abia aştept să scap de-aici şi să plec înapoi în sud.

Melinda l-a îmbrăţişat grăbită şi i l-a prezentat lui Tony.

— Scuze că te-am târât în oraşul cel mare şi urât, fratele meu bărbos, dar s-au întâmplat nişte chestii pe-aici şi m-am gândit că ai vrea să iei şi tu parte la activitate.

El a clătinat din cap.

— Ei, activitatea nu-i punctul meu forte, tu te pricepi mai bine la asta, surioară.

— O, mulţumesc pentru compliment, s-a răsfăţat Melinda.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Ştiam că dacă nu-ţi fac pe plac ai să dai buzna în Montgomery şi-ai să mă strângi de gât.

— Ce bine mă cunoşti! Ei, uite că ne-am adunat cu toţii din nou. Şi o să aşteptăm nişte rezultate din care aflăm dacă o să devenim bogaţi sau hiperbogaţi.

— O să vă primească imediat, a spus recepţionera pe o voce intenţionat şoptită.

Grupul s-a îndreptat spre biroul lui Fred, înşiruindu-se stângaci în ordinea importanţei: Melinda, Tony, Manvel şi apoi Bailey.

— Unchiul Jack?!?

Tatăl lui Bailey stătea chiar pe scaunul ocupat de Bailey cu câteva săptămâni în urmă. Era îmbrăcat în costumul pe care-l purtase la înmormântarea mamei ei, şi cu cravata pe care Bailey i-o alesese atunci înlăcrimată, încercând să nu se uite la hainele mamei ei din dressingul părinţilor.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Melinda pe Fred.

Bailey s-a trezit că-şi roade unghia de la degetul mare, un obicei de care crezuse că scăpase. Venise şi tatăl ei acolo, ceea ce însemna că făcuse ceea ce-l rugase. Dar de ce? Nu înţelegea nimic.

— Vă rog să luaţi loc cu toţii, i-a invitat Fred.

Simţindu-se ca o impostoare, Bailey s-a cuibărit pe o canapea mică lângă perete, iar Melinda s-a aşezat pe scaunul de lângă Jack. Tony s-a sprijinit de braţul canapelei, cu braţele încrucişate, iar Manvel a rămas în picioare lângă uşă, de parcă abia ar fi aşteptat să iasă de acolo cât mai iute cu putinţă.

— De ce se află şi unchiul Jack aici? a vrut să ştie Melinda.

Fred şi-a dres glasul înainte de a răspunde.

— Am vrut să mă asigur că sunt prezente toate părţile interesate.

— Toate părţile?

— Sper că veţi lua în considerare că, deşi avem câteva răspunsuri, problema nu e nici pe departe rezolvată, căci provenienţa tecii pumnalului este neclară, ca să mă exprim astfel. Ar putea să apară şi alţii care să încerce să pretindă şi teaca, şi pumnalul.

— Care alţii?

— Guvernul Tibetului, urmaşii oricui ar fi putut să le deţină înainte de a intra în posesia familiei Rutherford, de exemplu.

— Asta a fost acum o sută de ani, a exclamat Tony, fluturându-şi mâna. N-are nici o importanţă. Care sunt rezultatele testului?

Fred a deschis un dosar de pe birou şi s-a uitat la ei pe deasupra ochelarilor.

— Laboratorul din Anglia a făcut numeroase analize ale osului degetului şi ale mostrelor de sânge pe care le-au găsit. Prin tehnologia ADN s-a stabilit apoi originea genetică pe linie masculină. Dacă nu ar fi existat nici o potrivire, teaca nu ar fi fost considerată că face parte din moştenirea familiei Camden şi ar fi intrat în posesia asociaţiei Dakota.

— Bun… şi ce-ai aflat? s-a repezit să întrebe Melinda, de parcă el ar fi fost un băieţel de doisprezece ani.

Fred şi-a ridicat ochii din dosar.

— Asociaţia nu are nici un motiv să pretindă teaca.

— Fantastic! a strigat Melinda. Ştiam eu că Renzo vorbeşte prostii! Acum putem să cerem să fie dat afară, a adăugat ea, întorcându-se spre Bailey. Ştiu că ţie îţi place, dar n-ar fi trebuit să-şi bage nasul. S-a terminat cu el.

— Nu te grăbi! a urmat Fred, ridicând o mână şi înghiţind în sec, mişcându-şi mărul lui Adam deasupra cravatei de mătase. Nu e nici proprietatea ta, Melinda.

— Ce naiba vrea să însemne asta? A cui e atunci?

Fred s-a uitat ţintă la Bailey.

— A lui Jack Camden.

Melinda s-a răsucit şi i-a străpuns cu privirea pe Bailey şi pe Jack, aşa cum un piton s-ar uita la un şoarece.

— Dar ei nu au fost testaţi.

— Ba da, Jack a fost testat, de fapt.

Fred a răsucit hârtia de pe birou spre ea ca să vadă rezultatele.

— Şi sângele lui Jack Camden se potriveşte cu cel găsit pe mostrele de sânge şi pe os.

Bailey simţea că se cufundă în nisip mişcător, şi asta nu pentru că ar fi fost cufundată de tot pe canapea.

— Dar nu aşa ne-a fost înţelegerea, a scrâşnit Melinda, întorcându-se spre Jack cu ochii ieşiţi din orbite. Cum naiba a ajuns să fie testat şi sângele tău?

— Ce-ai făcut? a răbufnit şi Tony, uitându-se la Bailey.

Bailey s-a foit, încercând să se îndrepte de spate, dar pernele canapelei erau prea moi. Aşa că s-a lăsat din nou pe spate şi a încercat să-şi recapete vocea.

— I-am spus lui Fred ce am descoperit. Iar el a spus că trebuie cercetat pe linie masculină, aşa că l-am rugat pe tata. Dar el a refuzat.

— De fapt, a intervenit Fred, nu a fost numai intervenţia lui Bailey. Dovezile pe care mi le-a prezentat ea m-au făcut curios şi am cercetat nişte dosare vechi. Cum firma noastră s-a ocupat de familia aceasta de peste o sută de ani, există încă documente în arhivă. Am descoperit o scrisoare a lui Minnie Camden prin care declară că doreşte să-i acorde o rentă lui Christopher după ce împlineşte douăzeci şi unu de ani. Dar ea a murit înainte să înfiinţeze renta.

Prin urmare, Christopher fusese considerat ca făcând parte din familie. Bailey a răsuflat uşurată, fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia în tot acest timp.

— Această scrisoare, a spus mai departe Fred, împreună cu dovezile produse de Bailey, m-au determinat să-i cer tatălui ei să facă un test ADN.

Bailey a rămas cu ochii la ceafa tatălui ei. Făcuse testul până la urmă! Tare şi-ar mai fi dorit ca el să se întoarcă să se uite la ea, ca să-şi dea seama ce era în mintea lui. Mai era oare supărat pe ea că-l forţase să accepte adevărul?

— Dar noi nu ne-am înţeles să plătim pentru asta, a protestat Melinda atât de furioasă că-i fremătau nările. Şi tu n-aveai voie să plăteşti cu banii din fondul de moştenire pentru aiureala asta.

— Am plătit eu cu banii mei, a răsunat vocea lui Jack ca un tunet.

Bailey îşi amintea tonul acela, folosit când vecinii au bătut la uşă să-i spună condoleanţe când a murit mama ei. I-a gonit pe toţi, cu ofrandele lor

de mâncare cu tot, în timp ce Bailey se ascunsese în camera ei.

Totuşi era ceva în neregulă cu ceea ce-i anunţase Fred. Dacă Melinda şi Bailey erau înrudite, atunci ambele ramuri ale familiei ar fi avut acelaşi sânge. Dacă Bailey nu ar fi fost înrudită cu Theodore Camden, atunci sângele Melindei s-ar fi potrivit şi nu al lui Jack. Acestea erau singurele variante la care se gândise Bailey.

— Nenorocito! i-a strigat Melinda, privind-o de parcă ar fi vrut s-o înghită cu totul.

— Terminaţi! a intervenit Fred, arătând cu degetul la hârtiile de pe birou. Ai semnat o declaraţie că vei accepta rezultatele testelor. Nu este nimic în neregulă.

Cerceii uriaşi ai Melindei s-au zbătut cu fiecare rotire a capului ei, când spre Bailey, când spre Fred.

— Deci acum Bailey şi taică-său capătă teaca?

Lui Bailey nu-i păsa de teacă câtuşi de puţin, tot ce voia ea era să facă parte din identitatea unei familii, să dobândească o legătură cu trecutul ei.

Totuşi, merita să vadă faţa Melindei şi a lui Tony. Măcar ca răzbunare pentru că devastaseră apartamentul familiei.

Tony s-a albit la faţă.

— Dar asta nu se referă numai la teacă, nu-i aşa?

Cerceii Melindei s-au răsucit din nou, de data asta spre el.

— Ce vrei să zici?

— Asta înseamnă că Bailey şi tatăl ei primesc banii din moştenire, nu tu şi cu Manvel.

Melinda a sărit în picioare, dominându-i pe toţi de la înălţimea tocurilor ei de zece centimetri.

— Asta nu-i adevărat. Eu sunt strănepoata lui Theodore Camden. Manvel şi cu mine o să intrăm în posesia moştenirii peste câteva zile, când împlinim treizeci de ani. Aşa s-a stabilit dintotdeauna. Chestia asta nu schimbă nimic!

— Ba schimbă totul, a spus răspicat Fred. Testamentul stabileşte că banii revin doar descendenţilor *de sânge* pe linie masculină ai lui Theodore Camden. Ceea ce nu eşti nici tu şi nici Manvel. Prin urmare, proprietatea legală nu mai este a dumitale, domnişoară Camden.

Bailey şi-a întors ochii spre Manvel, care zâmbea cu toată faţa, părând amuzat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Sau cel puţin de indignarea surorii sale.

— Dar atunci eu cine sunt? a întrebat Melinda, rotindu-şi ochii cu privirea goală prin încăpere. Dacă Theodore Camden nu e străbunicul meu, atunci cine naiba este?

Fred nu a vrut să-i răspundă cu aceeaşi agresivitate.

— Uneori nu putem avea toate răspunsurile. A trecut foarte mult timp de atunci.

Melinda şi-a dres vocea de mai multe ori până când a reuşit să rostească ceva.

— O să contestăm asta. Nu-i aşa, Tony? O să angajăm un avocat şi-o să contestăm. Nu-mi pasă ce am semnat şi nici ce zice ADN-ul! Ştiu bine cine sunt.

Tony şi-a plimbat privirile de la Fred la Melinda; nefiind capabil să-şi ascundă prea bine gândurile, Bailey şi-a dat seama că socotea în minte costurile renovării pe care le plătise, împreună cu alte împrumuturi pe care probabil că i le făcuse Melindei în anul acela.

— O să contestăm, a repetat Melinda, ceva mai puţin convinsă de data aceasta. Şi, de fapt, tu ai avut ideea proastă să facem testul ADN, Tony. Aşa că îmi eşti dator măcar asta.

Fred şi-a dres glasul.

— Totuşi, avem şi veşti bune.

— Ce anume? l-a repezit Melinda.

— Apartamentul de la Dakota rămâne în posesia ta şi a lui Manvel. Nu făcea parte din moştenire, aşa că amândoi veţi avea o proprietate de o valoare considerabilă.

— Minunat! Un apartament împuţit într-un cartier nenorocit! Mersi frumos!

Melinda şi-a înşfăcat poşeta şi a ieşit călcând apăsat. Înainte de a dispărea, s-a aplecat spre Bailey, care stătea încă prăbuşită pe canapea:

— O să-ţi pară rău că te-ai băgat în asta! După tot ce-am făcut eu pentru tine? O să te calc în picioare de-o să ajungi să cerşeşti pe stradă.

Tony a pornit după ea, strigându-i să îl aştepte.

Bailey a mai luat o gură de aer, aşteptând să se domolească atmosfera după toată cearta şi cuvintele grele rostite. În ciuda tuturor defectelor sale, Melinda îi fusese prietenă, singura care o sprijinise după ce ieşise de la dezalcoolizare. O durea de-a binelea nedreptatea situaţiei. Va trebui să găsească o cale să facă dreptate. S-a opintit să se ridice pe marginea canapelei şi a rămas acolo amorţită.

— Deci moştenitorii suntem eu şi cu tata?

— Da, a răspuns Fred, zâmbind. După cum a fost stabilit, banii îi revin tatălui tău şi, după moartea lui, ţie.

Manvel s-a aşezat lângă ea şi a bătut-o pe spate.

— Felicitări, Bailey! Ai făcut săpături de detectiv.

— Dar n-am vrut ca tu şi Melinda să pierdeţi totul. Moştenirea, identitatea.

— Glumeşti! Eu sunt bucuros să scap de povara de a fi un Camden. Ceea ce oricum nu a însemnat mare lucru pentru mine. Poate că am să-mi inventez un nume nou, cum a făcut şi Bowie.

Jack s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— S-ar cuveni să compensăm într-un fel. Poate să vă includem şi pe voi în moştenire cumva.

— Am putea să facem o donaţie pentru artiştii tăi nonconformişti, a propus Bailey.

Manvel s-a ridicat şi i-a scuturat mâna, acoperind-o cu a sa.

— Ceea ce fac ei nu are legătură cu banii. Am învăţat mult din asta. Vor să creeze artă pentru că au o idee sau o imagine în minte şi vor s-o exprime. O pictează sau o întruchipează într-o formă uriaşă mişcătoare de fier vechi, dar totul provine de aici, a spus el, lovindu-se uşor pe tâmplă. Ei nu urmăresc să-şi consolideze cariera sau să facă o grămadă de bani.

Pe Bailey a cuprins-o un val de duioşie.

— Kenneth e atât de mândru de tine, de tot ce-ai realizat.

— L-ai cunoscut pe Kenneth? O să trec să-l salut înainte de a pleca. Pot să-i spun şi lui vestea?

— Sigur că da. O să stai în apartament până pleci?

— Nici vorbă! Nu mai e casa mea. Şi nici n-a fost vreodată. Eu prefer să trăiesc călătorind.

— Îmi place cum sună asta, a exclamat Jack. Ei, şi eu mă socotesc a fi un artist nonconformist, meşterind toată ziua la maşinile mele. E şi asta un fel de artă.

Manvel l-a împuns în piept în glumă.

— Aşa şi este, omule!

I-a mulţumit lui Fred, şi-a săltat rucsacul pe umăr şi a plecat. După aceea, Bailey şi Fred s-au aşezat pe scaunele din faţa biroului lui Fred.

Manvel avea dreptate, confirmarea faptului că ei făceau parte cu adevărat din familia Camden îi bucura doar pe jumătate. Ferindu-şi privirea de cea a

tatălui ei, Bailey l-a întrebat pe avocat:

— Cum se face că Melinda şi Manvel nu aparţin familiei Camden? Eu mi-am închipuit că dacă şi eu eram înrudită cu ei, o să putem împărţi moştenirea cu toţii. Şi-atunci, cine sunt ei?

Aceste dezvăluiri făceau ca fotografia în care apărea Sara cu copiii să capete o nouă semnificaţie.

— Aşa cum i-am spus şi ei, este unul dintre acele mistere care s-ar putea să nu se dezvăluie niciodată.

Îi părea rău să ştie că s-ar putea să nu cunoască vreodată povestea pe de-a întregul. Ce se întâmplase oare între Theodore Camden şi Sara Smythe? Bailey îşi închipuia că femeia îşi pierduse minţile din pricina dragostei sale pentru un bărbat căsătorit şi că, după ce fusese eliberată de la Blackwell, pândise ocazia să-l ucidă pe cel pe care-l socotea răspunzător. Dar fără îndoială, povestea era mult mai lungă.

— Cred că teaca ar trebui să revină Met-ului, a spus ea.

Jack a încuviinţat din cap, dar nu a rostit nici o vorbă. Adevărul nou aflat se pare că o îndepărtase de singurul membru al familiei pe care-l avea. Ce făcuse?

— Foarte bine, am să le aduc la cunoştinţă, a spus Fred, notându-şi ceva în carnet.

— Îmi pare rău că te-am luat atât de tare, tată.

Lui Bailey i se umpluseră ochii de lacrimi şi se bucura că Melinda plecase, ca să nu o vadă atât de vulnerabilă.

— Ştiu că te-am băgat fără voia ta în toată povestea asta, ştiu că tu nu vrei să faci parte din familia asta sau în ce a mai rămas din ea. Şi îţi jur că nu-mi pasă dacă moştenesc două mii sau douăzeci de mii de dolari. Nu de-aia am făcut asta. Ci doar pentru că trebuia să aflu adevărul.

— După ce m-a căutat Fred, a început Jack rar, cu mare băgare de seamă, m-am dus pe chei şi am stat acolo mult, să mă gândesc. Şi mi-am dat seama că v-am ţinut pe loc pe tine şi pe mama ta, îmboldit de acelaşi resentiment care l-a otrăvit pe tata atâţia ani. Şi-am văzut cât de tare te-a afectat şi pe tine, ca un drept din naştere otrăvit, transmis din generaţie în generaţie. Îmi pare rău că m-am închis în mine şi nu am făcut nimic ca să te ajut. Nu am ştiut ce să fac, sau ce să spun ca să îndrept lucrurile, a continuat el, făcând o pauză, înclinându-şi capul cu o sprânceană ridicată. Şi până şi Scotty mi-a spus că nu aş fi în toate minţile să las să scape aşa o pleaşcă.

Bailey l-a apucat de mână.

— Mulţumesc că ţi-ai plătit tu testul. Să sperăm că o să fie suficienţi bani în fondul ăsta ca să ţi-i recuperezi.

Fred a râs.

— A, nu cred că asta ar fi o problemă. Sunt foarte fericit să dau şi o veste bună astăzi, a spus el, şi trăsăturile feţei i s-au luminat pentru prima dată de când se adunaseră acolo. Sunteţi acum în posesia a trei milioane de dolari.

— Trei milioane! a ţipat Bailey.

Jack a clipit de câteva ori.

— Nu cred că o să fiu în stare să mă descurc cu atâţia bani.

— Nu vă faceţi griji, e treaba noastră să vă ajutăm, s-a oferit el. Veţi primi toate îndrumările şi sfaturile de care veţi avea nevoie.

Jack s-a întors spre Bailey.

— În primul rând: Vreau să consideri că banii sunt ai *noştri.* Ai tăi şi ai mei. Şi vom hotărî împreună, da?

Ea a promis.

— Şi-n al doilea rând?

— Haide să avem grijă mai bine unul de celălalt! a şoptit el răguşit. Aşa ar fi vrut mama ta.

Bailey şi-a sprijinit capul de pieptul lui şi a izbucnit în plâns.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU
New York, noiembrie 1885

Insula Blackwell. Singurul loc unde Sara jurase să nu mai calce vreodată. Dar era singurul mod de a recupera trecutul. De a afla adevărul. Toate visele ciudate şi gândurile care nu-i dădeau pace… Venise momentul să închidă acest capitol al vieţii ei o dată pentru totdeauna. Dacă Daisy fusese acuzată pe nedrept, avea să îndrepte lucrurile. Şi nu va putea şti decât văzând-o pe fată la faţă.

Dacă nu ar fi fost forma octogonală atât de bine ştiută, aproape că nu ar mai fi recunoscut ospiciul. Terenul din dreapta aleii fusese transformat într-o grădină unde zeci de femei îmbrăcate în rochii acceptabile, cu şorţuri, pliveau florile şi sporovăiau în căldura neobişnuită în noiembrie, pregătind grădina pentru iarna ce urma să vină, culegând dovleci mari pe care-i încărcau într-o roabă.

Sara a trecut pe lângă clădire, către partea de sud a insulei, ţinând în mână o hârtie pe care i-o trimisese Nellie. Era recunoscătoare că prietena ei răspunsese repede rugăminţii sale. Sara îi spusese că va veni aici astăzi, ca să ştie totuşi cineva unde se afla. Îi părea rău că nu acceptase oferta lui Nellie să o însoţească, avea o teamă îndreptăţită că ar putea să dispară încă o dată în casa de nebuni.

Nellie era ziaristă. Sara nu voia să dezvăluie prea mult. Nu încă.

Ajunsă la penitenciar, Sara a aşteptat într-o încăpere murdară cu pereţii zgâriaţi. Recomandarea primită de la Nellie a făcut să i se răspundă pe dată. Uşa s-a deschis şi Daisy a intrat, târşâindu-şi picioarele în urma unei gardiene cu o privire împietrită.

— Aveţi zece minute, a spus gardiana înainte de a ieşi afară.

Sara s-a încruntat văzând-o: părul cândva cârlionţat şi lucios era acum o claie încâlcită şi murdară. Îi lipseau doi dinţi şi asta o făcea să pară şi mai tânără decât era, ca o fetiţă de şapte ani, dar care se înfăţişa cu lanţuri la mâini şi la picioare. S-a trântit pe scaunul din faţa Sarei.

— Daisy!

Sara s-a aplecat spre ea, aproape izbucnind în lacrimi.

Daisy a studiat-o o clipă, apoi a rânjit şi a scuipat pe jos.

Sara s-a dat înapoi îngrozită. Îşi închipuise că fata avea să-şi verse amarul, să-i spună că era nevinovată, să-i ceară ajutorul. Orice, dar nu strâmbătura aceea dezgustătoare.

Nu ştia cum să înceapă, ce să spună. În ciuda buzelor ei crispate, a văzut în ochii lui Daisy dorinţa disperată de a se apropia de cineva. Simţise şi ea acelaşi lucru cât fusese închisă în ospiciu, o dorinţă animalică de a comunica cu cineva, indiferent pe ce temă. De a găsi o urmă de omenie în rânduiala strictă a zilei.

Aşa că a luat-o de la capăt.

— Daisy, ce s-a întâmplat cu dinţii tăi?

— Mi i-au izbit. Asta să-mi fie mie ultima grijă… crede-mă!

— Şi fraţii şi surorile tale ce fac?

— Habar n-am, a spus ea, lovind cu călcâiul piciorul scaunului.

— Cred că îţi dai seama de ce am venit. Vreau să aflu ce s-a întâmplat anul trecut.

— Şi de ce ţi-aş spune?

— Pentru că am fost prietene cândva. Vreau să înţeleg. Trebuie să înţeleg.

— Eşti convinsă că asta vrei? a răspuns Daisy mai moale.

Sara nu a răspuns, lăsând să se aştearnă tăcerea. O vreme ce a părut îndelungată, s-a auzit doar vântul.

În cele din urmă, Daisy a oftat, ghemuindu-se toată.

— Domnul Douglas ar fi trebuit să-mi dea ceea ce i-ai cerut după ce-a murit mama.

— Îmi pare rău că nu a făcut-o.

— Atunci nu aş fi fost atât de încolţită.

Sara s-a aplecat spre ea.

— Dar nu mi-ai spus niciodată că era ceva în neregulă.

— Pentru că era clar că n-ai fi putut să faci nimic. Ai încercat şi n-ai reuşit. Tâmpitul ăla de Seamus! În Ajunul Crăciunului a intrat la zdup că a fost prins furând şi a trebuit să-l scot, să am grijă de ăia mici. Am luat cu împrumut o sumă mare de bani şi-apoi trebuia să văd ce să fac ca să-i dau înapoi. N-aveam altă soluţie.

— Altă soluţie pentru ce?

Daisy şi-a ridicat bărbia, provocatoare.

— I-am spus domnului Camden că erai gravidă şi l-am ameninţat că dacă nu-mi dă bani o să-i spun nevestei lui.

Nu. Daisy mințea. Nu era cu putință ca Theo să fi știut în tot acel răstimp că ea era gravidă. Biata Daisy. Toate visele ei de a se mărita cu un om bogat, toate iluziile ei de a se ridica la un alt statut social o schimonosiseră cu totul.

— Nu te uita așa la mine! a mârâit amenințător Daisy. Tu habar n-ai cum e să hrănești atâtea suflete.

O punea la încercare.

— Și domnul Camden ce a făcut când i-ai spus?

— A rămas pe gânduri, apoi a spus că avea mâinile legate, că nu putea face nimic, dar că ceva trebuia făcut. Și a început să umble de colo, colo, enervat. Atunci mi-a venit o idee. M-am oferit să mă ocup eu de asta și-apoi să mă plătească pentru ce-am făcut. Așa rezolva problema amândurora.

Theo aștepta la vremea aceea aprobarea lui Hardenbergh. Un scandal cu o amantă sau cu un copil din flori i-ar fi distrus orice șansă de a-și deschide propria afacere.

Simțea că începea să-i fiarbă sângele în vene.

— Mi-am închipuit că nu ar fi trebuit decât să te duc la doctor. Dar tu tot amânai. Apoi am luat o sticlă cu ceva ce-i dăduse doctorul mamei mele când fusese ca și tine. Și am turnat din ea în tonicul pe care îl luai tu.

Și-a amintit săptămânile acelea, înainte de internare. Lipsa de concentrare, imposibilitatea de a-și aminti ce făcea de la o zi la alta.

— Ce mi-ai dat?

— Nu știu! a răspuns Daisy, ridicând din umeri. Mă simțeam prost să te văd cum ți-era rău, cum vomai, și trebuia să plătesc prima parte din datoria lui Seamus. Așa că am șutit colierul doamnei Camden. Nu e greu, într-un bloc mare în care lumea vine și pleacă tot timpul. Mi-am închipuit că am să-l vând și-am să rezolv treaba. Dar nu voia nimeni să-l cumpere, a continuat ea iritată. Seamus zicea că sunt o toantă să fur ceva atât de nefolositor. Așa că l-am pus în sertarul tău în ziua când trebuia să vină domnul Douglas.

Sara a închis ochii o clipă, amintindu-și ziua aceea cumplită, cât de abătută era de boala ei, dându-i lui Daisy ocazia să îi înscenеze toată povestea aceea.

Daisy spunea adevărul.

Theo știuse tot adevărul de la început.

Cât de mult și-ar fi dorit să se întoarcă în timp, înainte de a ști asta, când nu bănuia nimic. Să se întoarcă la momentul când adevărul nu ieșise la lumină.

Theo se folosise de amândouă pentru propriile sale interese, tratând-o pe Sara ca pe o marionetă căreia i se permitea să iasă din cutie doar când era de vreun folos. O înşelase pentru a-şi atinge scopurile şi ea acceptase cu bucurie orice aiureală îi vânduse el, crezând că era un semn de iubire. Sufletul i-a fost năpădit de furie ca de o ceaţă groasă, murdară.

Zgomotul uşii a trezit-o la realitate.

— Daisy, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Eu ţi-am fost prietenă!

— I-am promis mamei că o să rămânem în casa aia. Ce-aveau să facă ăia micii când am fi fost scoşi pe stradă, în frig? Dacă ai fi venit cu mine la doctor, atunci la început, s-ar fi terminat totul cu bine. Ar fi trebuit să faci cum ţi-am spus.

— Eşti îngrozitoare.

Daisy a izbucnit într-un râs ascuţit.

— Ei! Ia nu te mai face că eşti mai presus ca mine, să te încurci cu un bărbat însurat şi să mai rămâi şi gravidă. Suntem la fel.

— Nu, nu e adevărat.

Sara era cât pe ce să-i spună că fusese îndrăgostită, dar că Theo nu meritase.

— De ce ai continuat să furi şi după ce ai făcut să fiu internată?

— Ni s-a spus că te-ai întors în Anglia. Eu îmi închipuiam că mă ţinusem de promisiune, dar domnul Camden m-a tras în piept, că mi-a promis bani şi nu s-a ţinut de cuvânt şi nu îl mai aveam cu nimic la mână. Aşa că am ciugulit câte una-alta, cât să-mi ajungă să-i satur pe nemernicii ăia.

Cu toată înfăţişarea ei aspră, Sara nu putea să-şi şteargă din minte imaginea tinerei Daisy, dornică să se facă plăcută, amabilă. Nu vagaboanda aceea murdară, înrăită. Dar într-o vreme, către sfârşitul şederii sale la ospiciu, şi Sara fusese la fel de haină. Faţă de ea însăşi, faţă de alţii. Dincolo de purtarea necruţătoare se întrevedea o profundă tristeţe şi deznădejde.

— Şi familia ta unde e acum?

Fata şi-a lăsat bărbia în jos, să nu se vadă că-i tremura.

— Nu ştiu, s-au împrăştiat. Au dispărut.

— Daisy, ai făcut lucruri îngrozitoare, dar îmi pare rău că ai ajuns aici, pe insula asta. E un loc îngrozitor. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut familia.

Fata îşi revenise, trăgându-i Sarei un rânjet sinistru, dezvelindu-şi gaura neagră dintre dinţi printre buzele crăpate şi murdare.

— Am auzit că ospiciul e un hotel de lux faţă de ce îndurăm aici noi, puşcăriaşii. Habar n-ai de nimic. N-ai avut niciodată. Să nu-ţi fie milă de

mine. Eu ştiu să-mi port singură de grijă.

Gardiana a intrat în sală.

— Vizita s-a terminat.

A apucat-o pe Daisy de ceafă şi a îmbrâncit-o afară. Hohotele de râs ale lui Daisy au răsunat pe hol în urma ei.

Sara s-a întors în fugă la bacul de pe chei, abia respirând. Daisy. Theo. N-avea să mai aibă încredere vreodată în altcineva. Toţi pot face rău la un moment dat. Mai bine s-ar fi întors înapoi la ospiciu dacă asta era tot ce-i putea oferi viaţa. Să-i spună infirmierele când să mănânce, când să doarmă. Să nu fie nevoită să ia în piept fiecare zi. Să sufere pierderea a tot ce-i fusese mai scump pe lume.

Trebuia să fi învăţat din suferinţa mamei ei, dar Sara fusese convinsă că povestea ei va avea un final diferit.

Dar nu avusese noroc. Bărbaţii înşală, femeile suferă.

Mai avea patruzeci de minute până la plecarea bacului. Ridicându-şi poalele rochiei, a pornit-o iute spre clădirea de la ferestrele căreia privise împreună cu Natalia. A arătat permisul de trecere al lui Nellie şi o asistentă a notat tot ce a avut ea de spus.

— Dar copilul s-a născut în ospiciu, e vreo diferenţă? a întrebat ea.

— Nu. Noi ţinem aici socoteala fiecărui prunc. Mort sau viu, a rostit femeia cu un pronunţat accent scoţian, cântând parcă cuvintele oribile.

Sara a aşteptat vreo douăzeci de minute, tot uitându-se la ceas. Nu putea pleca fără să vadă mormântul copilului ei. Să spună o rugăciune deasupra unei movile de ţărână care se înălţa peste oscioarele lui.

În cele din urmă sora a revenit, ţinând în mână nişte hârtii.

— Născut mort, ziceaţi?

— Da, în iulie, anul acesta, de către Sara Smythe.

— Nu, nu era mort. Băiatul s-a născut viu.

— Ei, poate s-a născut viu şi-apoi a murit.

I se rupea inima să despice înţelesul cuvintelor în felul acela.

— Ba nu. A fost luat de-aici şi dus la orfelinatul de la intersecţia străzilor Lexington cu Sixty-Eighth.

S-a învârtit pământul cu ea şi a fost nevoită să se sprijine de ghişeul de lemn ca să-şi ţină echilibrul.

— Era viu? Şi mie de ce nu mi s-a spus?

— De obicei se spune. N-are rost să zăpăcim nebunele mai rău decât sunt. Cred că e mai uşor aşa.

Tot timpul cât a traversat fluviul, Sara a jelit pe banca tare, dorindu-şi ca bacul să meargă mai iute. Trecuse deja atâta vreme. Oare l-ar mai găsi acolo? Mai era oare în viaţă? Nu ştia ce-avea să facă dacă l-ar găsi, cum să dovedească că era copilul ei. Oare aveau să i-l dea aşa, pur şi simplu? Gemea şi ceilalţi călători o priveau curioşi. Cât trebuie să fi suferit băieţelul fără mamă. Copilul ei era în viaţă! Gândurile i se învălmăşeau ca o furtună de nisip.

Altă aşteptare, altă şedere. Asistenta de la orfelinat nu a fost mai drăguţă ca cea de pe Insula Blackwell. Trebuie că se înăspreau repede, ca să nu li se înmoaie sufletele la plânsetele copiilor care răsunau în toată clădirea.

Cineva i-a întins un formular prins cu o agrafă de o mapă. Cuvintele i-au jucat dinaintea ochilor înainte de a le putea desluşi, citindu-le în şoaptă. Băiatul fusese luat de o familie, imediat după ce Sara fusese eliberată de la Blackwell.

A recunoscut semnătura de pe document. Era aceeaşi pe care o văzuse pe nenumărate scrisori şi contracte.

Theo a ştiut asta tot timpul.

Christopher era fiul ei.

*

— Unde este? a strigat Sara, alergând pe culoarul lung al apartamentului lui Theo.

Primul ei gând era la Christopher, să-l ia din mâinile lui Theo, să-l ducă undeva la adăpost. Avusese suficient timp să se gândească ce să facă cât ţinuse drumul cu bacul şi cu trăsura înapoi la Dakota. Mai întâi, avea să meargă cu Christopher la biroul lui Nellie, la *New York World,* şi-i va spune toată povestea. Nellie o să-i ocrotească şi o să le găsească un adăpost sigur până când Sara va putea să se întoarcă în Anglia. Doar dacă ar despărţi-o un ocean de Theo s-ar putea linişti.

Îşi pusese în minte să-şi facă apariţia liniştită şi să se ofere să-l scoată pe Christopher la plimbare în parc, ca apoi să fugă cu el, dar pe măsură ce se apropia de Dakota o cuprindea panica. De îndată ce a intrat în apartament şi-a amintit tot ce spusese şi făcuse Theo. Seara balului, picnicul. Trădarea.

Doamna Camden ieşea din camera copiilor cu toţi trei ţopăind pe urmele ei. Văzând în ce stare se afla Sara, s-a întors spre ei, spunându-le:

— Hai, mergeţi să vă jucaţi în salon, vă rog.

Copiii s-au îndepărtat cuminţi, simţind fără îndoială agitaţia Sarei. Ea s-a năpustit în camera copiilor, urmată îndeaproape de doamna Camden. Christopher dormea liniştit în pătuţ.

— Unde e Theo? a întrebat.

— Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Pari supărată. Hai să stăm jos să bem un ceai.

Sarei îi venea s-o sugrume.

— Aţi ştiut! Îl creşteţi pe fiul meu şi aţi ştiut, nu-i aşa? Cum de v-a convins să acceptaţi?

Doamna Camden nu i-a răspuns, dar a fost străbătută de un fior.

— De ce aţi făcut aşa ceva? Nu v-a fost ruşine?

— Mi-a spus că îi datoram asta.

— Îi datoraţi?!? Sunteţi la fel de nebună ca el. Mi-a luat copilul. Îl vreau înapoi.

— Nu o să accepte niciodată.

S-a auzit un ţipăt de copil.

— Luther!

Doamna Camden a alergat spre bibliotecă şi Sara a fugit după ea de data aceasta. Luther stătea la biroul lui Theo, cu ochii ţintă la propria palmă.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat? a strigat doamna Camden.

Sara i-a apucat mâna băiatului, nu avea nimic în afară de o mică împunsătură.

Doamna Camden s-a aşezat în genunchi lângă el.

— Hai, nu-i nimic!

Plânsetele copilului s-au domolit, devenind un simplu scâncet. Sara s-a uitat în jur să vadă cu ce s-a înţepat. S-a aplecat şi, ridicând un coupe-papier care căzuse de pe birou, a simţit că i se opreşte respiraţia.

Era un pumnal ascuţit cu lama curbată. Îl mai văzuse undeva.

În biblioteca familiei Rutherford.

— Unde ai găsit ăsta? l-a întrebat pe Luther.

Copilul i-a arătat un sertar deschis.

— Tata ţine încuiat sertarul acela, a spus doamna Camden, cum de l-ai deschis?

— Am găsit cheia în sertarul de sus, a bolborosit el. Voiam să văd dacă se potriveşte. Şi-apoi am văzut jucăria.

— Scumpul meu, ai fi putut să te răneşti groaznic!

Doamna Camden a luat pumnalul din mâna Sarei şi l-a privit cu atenţie.

— Asta nu e o jucărie. Ce Dumnezeu caută în biroul lui Theo?

Sara s-a gândit că Theo îl strecurase în buzunar atunci, la bal, în timp ce-i distrăgea atenţia îmbrăţişând-o. Punea mâna pe orice lucru sclipitor pe care şi-l dorea. Doar pentru că putea s-o facă. Furios că oamenii respingeau şi ponegreau bieţii copii ai străzii. Voind să se răzbune. Socotind că toată lumea îi datora ceva.

S-a auzit uşa de la intrare deschizându-se.

Era Theo.

A intrat şi s-a oprit, plimbându-şi privirea în jur.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? a întrebat el vesel, bine dispus.

Sara şi-a îndreptat spatele. Având acum ştiinţă despre existenţa pumnalului acolo, îl avea la mână. Putea să-l ameninţe că îl va denunţa dacă nu i-l dădea pe Christopher.

— Luther era să se taie jucându-se cu cuţitul ăsta din biroul tău, a răspuns doamna Camden cu o asprime pe care Sara nu o mai auzise vreodată în vocea ei.

— I-am spus băiatului să nu se mai joace la mine în birou. A păţit ceva?

— Luther, du-te cu surorile tale în camera voastră! i-a ordonat doamna Camden. Şi închide uşa.

Băiatul a rupt-o la fugă, strigându-le pe Emily şi pe Lula.

Theo l-a mângâiat pe Luther pe creştet când a trecut pe lângă el.

— Pare că e bine. Sunt convins că nu a păţit nimic.

— Ce caută ăsta la tine în birou? a întrebat Sara, arătând spre pumnalul din mâna doamnei Camden.

Pentru prima dată de când intrase în birou, Theo părea că-şi pierduse cumpătul.

— Ei bine, e o amintire dintr-o seară importantă pe care nu am vrut să o uit, a spus el, privind-o cu înţeles.

— E pumnalul familiei Rutherford, a spus Sara hotărâtă, deşi în sufletul ei era îngrozită.

Doamna Camden arăta de parcă o apucase disperarea.

— Ce tot spui? a întrebat, întorcându-se spre Sara.

— Ne-am dus la un bal. Împreună. În seara dinaintea să vă întoarceţi dumneavoastră din Anglia. Am văzut pumnalul ăsta acolo. Face parte din colecţia Rutherford.

— Nu fi ridicolă! a ripostat Theo, fluturând dispreţuitor din mână. Nici vorbă de aşa ceva!

Ea nu s-a lăsat intimidată de minciuna lui.

— Şi asta nu e tot ce-ai făcut, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu Daisy. Mi-a spus că a încercat să te şantajeze. Şi aşa m-ai internat. Apoi mi-ai luat copilul.

Respira cu greu, abia mai putea rosti cuvintele, copleşită de emoţie.

— Ai văzut-o pe Daisy? La închisoare? a întrebat el, făcând un pas spre ea, oprindu-se apoi. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Fata aia e o escroacă!

— Mi-a povestit totul.

Umerii i s-au lăsat de tot, arăta mai degrabă ca un băieţel care urma să primească o pedeapsă, nu ca un bărbat în toată firea. Îi pierise toată siguranţa de sine.

— Am făcut o greşeală cumplită.

— Da, îmi aduc aminte că ai mai spus asta, în ziua aceea în port. Atunci nu am înţeles despre ce e vorba. Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Când Daisy mi-a spus că eşti gravidă, i-a spus el Sarei, ferindu-se de privirea soţiei sale, mi-am dat seama că o să se aleagă praful de tot. De munca, de reputaţia mea. Ea a promis că o să rezolve toată povestea, şi mi-am închipuit că voia să te ducă la doctor.

— Da, a încercat. Dar tu te-ai purtat ca un laş, încercând să te aperi pe tine.

El nu s-a lăsat bătut.

— Apoi a intervenit povestea aceea cu colierul. N-am mai ştiut ce să cred, până când domnul Douglas mi-a spus că te-ai întors în Anglia de bună voie. Şi atunci am crezut că asta era cea mai bună soluţie, pentru noi toţi.

— Şi de ce te-a minţit? a întrebat Sara, scuturând din cap.

— Probabil că voia, ca mine, să muşamalizeze totul, să nu izbucnească vreun scandal. Dar după ce am citit în ziar articolul acela îngrozitor mi-am dat seama că nu erai în Anglia, ci închisă într-o casă de nebuni. M-am simţit îngrozitor. Am realizat ce rău făcusem, era vina mea. Imediat am căutat-o pe ziaristă ca să te găsesc.

— Dar nu m-ai găsit doar pe mine, ci şi pe Christopher. Am văzut semnătura ta când l-ai luat de la orfelinat. Creşteţi copilul meu, ştiaţi asta? a întrebat-o ea pe doamna Camden.

— Am bănuit, a răspuns ea, fulgerându-l pe Theo cu privirea. Dar nu am avut de ales. M-a forţat să-l iau şi să nu vorbesc niciodată despre cum a ajuns la noi.

— Cum aţi putut să acceptaţi aşa ceva? a strigat Sara, apoi, îndreptându-se spre Theo: După ce ai încercat să scapi de el, de ce ţi-a mai păsat?

— Pentru că era băiat, a spus doamna Camden plină de amărăciune. Theo şi-a dorit un băiat.

— Păi îl aveaţi deja pe Luther.

În încăpere s-a lăsat o tăcere profundă, tulburată doar de ticăitul metalic al pendulei din colţ.

— Spune-i! i-a poruncit Theo. Hai, spune-i adevărul!

Doamna Camden s-a înroşit.

— Gemenii s-au născut când noi am fost despărţiţi o vreme. Nu sunt copiii lui Theo.

Mintea i-a fost năpădită de tot felul de gânduri. Theo se purta mult mai aspru cu gemenii decât cu Emily. Vânătaia de pe braţul lui Luther. Duritatea cu care tatăl vitreg al lui Theo se purtase cu el. Şi atunci, la hotelul Langham, când bona a susţinut că Theo rămăsese să aibă grijă de gemeni. Spusese adevărul. El ieşise şi-i lăsase pe copii singuri într-o cameră cu fereastra deschisă.

Theo se mişca de colo, colo, vorbind pe nerăsuflate, ca un actor care-şi repeta monologul.

— Nu sunt un om rău. Am făcut o singură greşeală şi asta putea să strice totul. M-am speriat. Ştii şi tu cât ţin la munca mea, ai lucrat alături de mine tot timpul ăsta. Jumătate din ce-am făcut ţi se datorează, Sara. Ţi-ai câştigat partea!

— Banii nu rezolvă problema, Theo.

— Nu despre bani e vorba aici. Eu creez ceva fenomenal, noi creăm ceva fenomenal şi voiam să am un fiu, un fiu cu adevărat al meu, care să-mi continue viziunea, a spus el cu ochii înlăcrimaţi. Mi-am închipuit că aveam să-l învăţ tot ce ştiam eu, ca să poată duce mai departe munca mea după ce nu voi mai fi. Vreau să am grijă de el şi de tine, să îndrept totul. Dacă aş fi ştiut unde te-a dus Douglas aş fi trecut înot East River ca să te salvez. Nu înţelegi? Am avut o clipă de slăbiciune cumplită, de panică. Dar apoi am încercat să îndrept răul, să vă salvez şi pe tine, şi pe băiat.

— Şi cine este tatăl lui Luther şi al Lulei atunci?

Theo s-a uitat spre doamna Camden, care rămăsese neclintită, clocotind de mânie.

— S-a îndrăgostit de un poet romantic care i-a declarat iubirea şi-a lăsat-o însărcinată. Şi cu gemeni, pe deasupra!

Doamna Camden a început să tremure.

— Eşti o bestie, o bestie nemiloasă. Am încercat să mă ţin departe cât s-a putut, cu copii cu tot, a continuat ea, adresându-i-se Sarei. Nu am vrut să stau cu el, toată situaţia asta mă îmbolnăvea de-a dreptul, dar nu aveam prea multe opţiuni.

Înainte de a afla acest adevăr, Sara ar fi dat orice să fie soţia lui Theo, să stea alături de el zi şi noapte. Invidia ei bolnăvicioasă o făcuse să nu vadă adevărul.

Doamna Camden ţinea încă pumnalul în mână, strângându-l cu putere.

— Eu n-am fost niciodată suficient de inteligentă pentru el. Mi-aducea cărţi şi articole de ziar şi insista să le citesc. Mă întreba apoi tot felul de chestiuni despre politică şi Tolstoi şi, la început, m-am străduit să-i fac pe plac, dar nu era mulţumit niciodată.

Sara a rămas fără replică, mută de uimire. Doamna Camden s-a întors din nou spre Theo, clocotind de mânie.

— N-am putut niciodată să te mulţumesc. Nu m-ai iubit niciodată, apoi m-ai pedepsit pentru că mi-am găsit alinarea într-altă parte.

— Linişteşte-te, Minnie, a încercat el s-o domolească, uitându-se la pumnalul din mâna ei. Gândeşte-te la tot ce-am făcut eu, a continuat el, arătând în jurul lui. Am avut grijă de tine şi de copii. Locuim în casa asta impunătoare, unde poţi căpăta orice îţi doreşte inima doar dacă apeşi pe sonerie. Am fost amândoi slabi uneori, dar am reuşit până la urmă. Am muşamalizat amândouă scandalurile. Am acum tot ce mi-am dorit. Şi voi amândouă, la fel. E o mare uşurare, într-un fel.

— Am tot ce-mi doresc? a izbucnit doamna Camden. Trăiesc cu un tiran, mă desparte un ocean întreg de ţara mea. Familia mea e frântă, distrusă, şi nu mă pot retrage nici măcar în intimitatea unei case doar a mea. Pentru că locuim în monstruozitatea asta, unde amanta ta trăieşte la capătul culoarului, şi toţi servitorii şi locatarii ştiu că eu nu îţi sunt de ajuns. Că sunt înşelată de bărbatul care a jurat că o să mă iubească şi o să mă ocrotească.

La început Sara a crezut că doamna Camden voia să fugă din cameră, să scape de vocea lui înveninată. Dar ea s-a repezit drept spre Theo, cu pumnalul ridicat. El a ridicat mâna când ea s-a apropiat şi pentru o clipă a părut că au de gând să înceapă un fel de dans macabru. Până când ea l-a înjunghiat cu toată forţa.

— Doamnă Camden, opriţi-vă!

Sara a alergat la ea şi i-a smuls pumnalul din mână. Theo s-a dezechilibrat şi a căzut peste planşeta de desen, care s-a prăbuşit sub greutatea lui. Creioanele s-au împrăştiat pe podea în timp ce el s-a prăvălit cu zgomot pe jos, cu faţa într-o parte şi gura întredeschisă.

A clipit o singură dată şi-apoi a încremenit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI
New York, iulie 1886

Aştepta în continuare. Răbda.

Dar era un alt fel de aşteptare, căci de data asta nu mai avea nici o speranţă. Şi, din mai multe privinţe, era ca o eliberare. În ultimele opt luni Sara îşi însuşise arta de a nu face nimic, de a-şi lăsa mintea să-i cutreiere în timp ce trupul rămânea nemişcat. Mintea însă putea zbura încotro voia. Pe culoarele întunecate ale Dakotei, în camera de joacă a copiilor, pe aleile din Central Park. Închidea ochii şi în mintea ei vedea lumea de afară, cea pe care nu mai avea să o zărească niciodată.

Cu ochii minţii. Era mai bine decât realitatea. Dacă se străduia un pic mai mult reuşea să-şi amintească mirosul răsuflării de bebeluş a lui Christopher, gânguritul lui. Cum se răsucea în pântecele ei atunci când erau un singur trup.

A sunat un clopot. Uşa celulei s-a deschis cu un zăngănit. Apoi a pornit-o de-a lungul culoarului, auzind batjocurile şi ţipetele pe care de obicei reuşea să le ignore. Zarva specifică puşcăriilor.

După proces nu fusese trimisă înapoi la Blackwell, ci fusese pusă într-o căruţă cu cătuşe la mâini şi la picioare şi dusă vreo sută şi ceva de kilometri spre nord, la o puşcărie în pădure.

Uneori cu ochii minţii revedea ziua când doamna Camden îl înjunghiase pe Theo. Unde greşise? Dacă ar fi putut să îndrepte ceva! Dar atacul doamnei Camden o luase prin surprindere. Apoi făcuse alte greşeli.

După ce Theo a căzut, Sara şi doamna Camden au rămas uluite, uitându-se una la alta, o vreme ce li s-a părut nesfârşită, după care doamna Camden a început să tremure de parcă era gata să-şi ia zborul şi să iasă pe fereastră. Aşa că Sara a preluat controlul. I-a spus să se ducă la copii, să închidă uşa camerei lor de joacă în timp ce ea avea să se gândească ce să facă, ce să spună.

Nu avea cum să facă să pară că Theo căzuse din greşeală pe pumnal. Dar şi-a amintit de noaptea aceea când un individ intrase peste Daisy. Da, aşa ceva s-ar potrivi. Cineva a intrat pe furiş în apartament. Şi l-au găsit pe Theo acolo, mort. A ieşit din bibliotecă, închizând uşa după ea, şi le-a spus

doamnei Camden şi copiilor să meargă pe terasa de pe acoperiş. Duceţi-vă pe scări, le-a spus ea, şi să nu vă întoarceţi până nu vă chem eu înapoi.

În bibliotecă, pumnalul furat se afla chiar în mijlocul covorului unde-i căzuse din mână doamnei Camden. Nu era bine, avea să stârnească multe dubii. L-a băgat în buzunarul rochiei şi a coborât, a traversat curtea şi a intrat în parc, unde l-a îngropat sub nişte tufişuri dese. Să nu-l găsească nimeni.

S-a întors în clădire, trecând pe lângă portarii care au privit-o miraţi şi au întrebat-o dacă păţise ceva. Ajunsă în foaierul de la intrarea în apartament s-a văzut în oglindă, observând pentru prima dată că avea nişte pete roşii pe rochie şi obraji, de parcă fusese la cules de zmeură. Theo zăcea într-o baltă de sânge, cu gura deschisă şi chipul alb. O sclipire metalică i-a atras atenţia spre un teanc de foi de desen pătate cu sânge. Era teaca pumnalului. Uitase de ea, în toată graba aceea.

Şi lângă ea, ciotul oribil al unui deget, mânjit cu sânge.

A apucat teaca şi i-a dat drumul într-unul dintre tuburile în care se ţineau planşele cu proiecte care nu aveau să mai fie clădite niciodată. Toate ideile lui Theo, toate clădirile… pierdute!

Degetul era moale, cald încă. Cu el desenase capodopere, liniile ferme, drepte, ieşite din mina creionului ţinut de el. A simţit dorinţa nebunească să i-l pună la loc. Neştiind însă ce să facă, l-a azvârlit şi pe el în tubul cu planşe, pe care l-a astupat apoi bine cu capacul. Şi a vârât tubul sub biroul lui Theo. Avea să-i spună mai târziu doamnei Camden să-l arunce de-acolo.

În holul de la intrare s-au auzit voci. Voci de bărbaţi.

Uşa apartamentului s-a deschis. Ştia că o încuiase când a intrat, dar Fitzroy avea o cheie de rezervă. El a intrat însoţit de doi poliţişti. Păşeau cu grijă, politicoşi ca şi când nu ar fi vrut să deranjeze, să murdărească covorul de mătase şi podelele lustruite. Nu se aşteptau să vadă o baltă de sânge şi un cadavru. Sau o femeie îmbrăcată cu o rochie pătată, cu mâinile şi faţa mânjite cu pete roşii.

Fitzroy a răspuns în locul ei la întrebările pe care nu le-a auzit. Cum o chema, cine era ea, cine era Theo. Că nu ştia unde se află restul familiei. Unul dintre poliţişti a dat fuga să cerceteze celelalte încăperi, îngrijorat de ceea ce ar fi putut găsi.

Nu, voia ea să spună. Toţi ceilalţi nu au păţit nimic. Doar Theo a murit.

Iar ea era roşie toată, roşie de sânge.

— Sara!

Era acum la vorbitorul închisorii. Nu ştia prea bine cum ajunsese acolo, nu-şi amintea drumul străbătut de la celulă până colo.

Doamna Camden stătea în faţa ei. Era palidă şi slăbită. Nu era bine. Trebuia să-şi păstreze sănătatea ca să poată avea grijă de copii. De Christopher. Promisese.

— Îmi pare rău că am venit atât de târziu. Nu am vrut să afle ziarele. A trebuit să aştept.

— Sigur…

S-au aşezat de-o parte şi de alta a unei măsuţe de lemn. Cândva, Daisy fusese cea încătuşată şi Sara era liberă. Theo îi trăsese după el pe toţi din preajma lui.

Dar nu şi pe doamna Camden. Nici pe copii. Sara a făcut tot posibilul ca lor să le fie bine.

— Ce face Christopher? a întrebat ea cu o voce răguşită, dezobişnuită să vorbească.

— E drăgălaş, a răspuns doamna Camden, zâmbind, i-am sărbătorit ziua de naştere acum două săptămâni. Are un an. Creşte repede, e sănătos. E cuminte. Ai un băiat cuminte.

Sara a încuviinţat din cap. Rareori mai vorbea în ultima vreme. Era un efort prea mare să se gândească ce cuvinte să folosească.

— Sara, ar fi trebuit să fi mărturisit, a spus doamna Camden, uitându-se în jur cu ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi. Eu ar trebui să mă aflu aici, nu tu. Ar fi trebuit să-mi recunosc vina. Tu n-ai făcut nimic. Chiar nimic.

— Ba nu. Aşa ne-am înţeles când aţi venit să mă vedeţi după proces. Pentru Christopher e mai bine să fie crescut de dumneavoastră. Eu n-aş fi fost în stare să-i ofer tot ce-i daţi dumneavoastră. O şansă la o viaţă minunată.

— O să am grijă de el. Îţi promit, a rostit ea cu voce pierită.

Orbită de dragoste. Expresia asta i se păruse întotdeauna prostească, ceva născocit de poeţi. Cu toate acestea nu se aşteptase să fie mistuită de dăruirea pe care o simţise pentru Theo. El o învăluise cu inteligenţa şi farmecul său, făcând-o să creadă că era o parte indispensabilă a vieţii lui, şi poate chiar fusese o vreme. Avusese nevoie de ea, ca să-i reflecte toate calităţile lui pozitive, pentru că soţia lui i le scotea în evidenţă pe cele negative. Iritabilitatea, dispreţul, goana după succes. Sara nu voise să vadă neajunsurile comportamentului său şi nici să se întrebe de ce relaţia lui cu doamna Camden era atât de încordată. Cu siguranţă că, la începutul relaţiei

lor, el o copleşise şi pe doamna Camden cu aceeaşi atenţie, după care s-a întors împotriva ei când nu i-a mai satisfăcut pretenţiile.

Dar regretele nu mai contau acum. Băiatul era cel mai important, şi era hotărâtă să-i ofere toate şansele cu putinţă să reuşească, dincolo de povestea sordidă a originii sale.

— Aţi găsit desenul acela în camera mea?

Doamna Camden a scos o batistă şi s-a şters la ochi.

— L-am agăţat deasupra pătuţului lui, aşa cum mi-ai cerut. E primul lucru pe care-l vede dimineaţa, când se trezeşte, şi seara, când se culcă.

Căsuţa ei de vis… ca şi copilul ei să viseze lucruri frumoase. Căci în ciuda tuturor trădărilor lui, Theo lăsase în urmă multe creaţii frumoase. Printre care şi desenul acela. Şi pe fiul lor.

— Dar scrisoarea? Aţi găsit scrisoarea?

— Am pus-o bine şi am promis că am să i-o dau lui Christopher când o să împlinească douăzeci şi unu de ani. Atunci o să afle totul şi o să poată să vină să te vadă.

Sara a zâmbit. Asta se va putea peste douăzeci de ani. Ea nu o să mai fie atunci. Simţea asta cu tot trupul. Ceva o măcina pe dinăuntru. Probabil vinovăţia. Mânia că fusese batjocorită în felul acela. Mânie pe sine însăşi. Îşi simţea mădularele zdrobite şi ele vor fi cele care îi vor veni în cele din urmă de hac.

Nu mai era nimic de spus în privinţa aceasta. Aveau o înţelegere. Doamna Camden i-a povestit despre Christopher, despre Luther şi despre fete, despre ce spuneau sau făceau, ce cuvinte rostea el, cum se înălţa să umble pe picioruşele lui dolofane. Sara îi sorbea fiecare vorbă, fiecare imagine, ca să-şi completeze colecţia de imagini pe care avea să le revadă mai târziu.

Şi se va hrăni cu ele până la vizita următoare. Până când va fi secătuită de vlagă şi sufletul îi va dispărea în văzduh. Ultima ei amintire era cum îl ţinea în braţe pe fiul ei, în costumaşul de marinar, pe terasa de pe acoperişul clădirii Dakota, cu oraşul strălucind la picioare.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI
New York, septembrie 1986

La un an de la inaugurarea monumentului de pe Strawberry Fields, dealul devenise un adevărat furnicar aproape toată ziua, mozaicul cu modele albe şi gri fiind acoperit cu flori şi lumânări.

La drept vorbind, dacă putea, Bailey ocolea locul acela. Nu se simţea bine să umble printre turiştii înarmaţi cu aparate de fotografiat. Se simţea ca şi cum ar fi trecut în goană prin Capela Sixtină ca să ajungă la Catedrala Sfântul Petru. Umbrit de coroana unui ulm american, mărginit de ramuri de ilice[33] şi dafin, locul acela impunea respect şi pioşenie.

A găsit un loc pe o bancă de pe care se ridicaseră nişte studenţi în blugi rupţi, cu rucsacuri pe spate. Nişte trandafiri roşii fuseseră aranjaţi în cercul simbolic al păcii, iar trei chitarişti aşezaţi pe o bancă din apropiere cântau nişte melodii pentru lumea care îi asculta cu atenţie. A privit o fetiţă care dansa, sărind şi mişcându-şi braţele în ritmul cântecului, fără să aibă ştiinţă de tragedia legată de această muzică.

Se împlinea un an de când nu mai băuse nimic. Reuşise! Nu numai că reuşise, dar acceptase şi provocarea de a-i sprijini pe alţii la întruniri, pe unii nou-veniţi care se apropiau plângând speriaţi sau pe alţii recăzuţi în patima alcoolului, care veneau măcinaţi de dispreţ faţă de ei înşişi. De fiecare dată când ajuta pe cineva, nu putea să nu se gândească în urmă la propria evoluţie şi să îşi recunoască progresul, amintindu-şi de unde pornise. Şi îşi jura să se menţină sănătoasă şi puternică.

La puţin timp după nebunia din biroul lui Fred, Bailey o căutase pe Melinda. Nu-i plăcea defel cum ieşiseră lucrurile şi îşi închipuia cum se simţea Melinda, care pierduse totul şi fusese scoasă din istoria propriei sale familii. Nu îşi propusese să o facă să sufere.

Prin urmare, Jack şi Bailey s-au oferit să cumpere de la Melinda şi Manvel apartamentul de la Dakota. Melinda ceruse o sumă considerabilă, pe care ei au plătit-o bucuroşi, sperând că asta o va îmbuna pe ea şi-i va ajuta pe artiştii nonconformişti ai lui Manvel. Din câte aflase Bailey, Melinda îşi făcea de cap, ţinând-o tot într-o petrecere în apartamentul ei cel nou dintr-un bloc de cărămidă albă din East Side. Bailey o sunase de mai

multe ori încercând să se împace şi să-i explice ce se întâmplase, dar Melinda nu-i răspunsese la telefon. Bailey spera că vor reuşi, cu timpul, să-şi refacă prietenia, dar de pe poziţii egale. Şi dacă nu reuşea, măcar se străduise să încerce.

S-a uitat la ceas. Renzo nu avea obiceiul să întârzie. Dar la drept vorbind nici nu-i stătea în fire să îi ceară să se întâlnească în locul cel mai bătut de turişti din Upper West Side. De obicei se plimbau pe lângă bazinul de apă al parcului, sporovăind despre locatari şi clienţi de-ai lor pretenţioşi. Preţuia sfaturile lui, şi Renzo chiar trecuse de câteva ori să vadă ultima ei renovare, ca să-şi dea cu părerea atunci când vreun electrician sau vreun instalator ridica prea multe pretenţii.

Împreună, reuşiseră să readucă apartamentul din Dakota la grandoarea sa iniţială. Scăpaseră de stâlpii de bambus şi de pereţii văruiţi cu buretele şi în locul lor puseseră toate instalaţiile şi ornamentele originale, până la ultima chiuvetă de fontă şi feroneria solidă de alamă. Când a terminat renovarea, a organizat o vizionare pentru ceilalţi locatari, sporindu-şi astfel comenzile de lucru. Într-un singur an, devenise expertă în restaurarea locuinţelor urbane, a penthouse-urilor, a apartamentelor interbelice din Manhattan, creându-şi astfel o nişă profesională care o diferenţia de mulţimea de designeri postmodernişti de genul lui Tristan. Faptul că-i înapoiase lui Tristan toţi banii cheltuiţi de el pentru tratamentul ei la clinica din Silver Hill ajutase la reintegrarea ei completă în comunitatea designerilor.

Spera că Theodore Camden ar fi fost mulţumit. Şi Sara Smythe la fel. Fred continuase să cerceteze arhiva familiei şi descoperise că Minnie murise brusc de gripă în 1900. Ceea ce explica de ce Christopher nu primise scrisoarea sau renta.

La câţiva ani după ce fusese condamnată, Sara murise în închisoare suferind de o formă de cancer. Bailey era bucuroasă că ea şi Jack aflaseră nişte detalii concrete despre trecutul familiei lor, indiferent cât de cumplite erau. Faptul că Minnie Camden se străduise să-i asigure lui Christopher susţinerea financiară îl liniştise mult pe tatăl ei. De îndată ce intrase în posesia banilor proveniţi din moştenire, Jack cumpărase terenul de alături şi îşi lărgise atelierul, după care îşi mai cumpărase şi o barcă.

— Plăceri mărunte! exclamase el într-o zi când îi scosese la o plimbare în larg pe ea şi pe Renzo.

Rămăseseră totuşi atâtea necunoscute! Dar după cum le spusese şi Fred, unele lucruri se pierduseră pur şi simplu în timp.

Renzo şi-a făcut apariţia în capătul celălalt al esplanadei. I-a zâmbit, făcându-i un mic semn cu mâna. I-a răspuns şi ea la fel, dar apoi a rămas cu gura căscată de uimire. Lângă el venea o căţeluşă cu ochi mari, căprui şi o blană pufoasă de culoarea piersicii. Îşi rodea lesa, înaintând pe lângă Renzo, dar i-a atras atenţia un trandafir căzut pe mozaic şi l-a apucat cu gura, asemeni unui dansator spaniol de tango. Căţeluşa s-a apropiat de Bailey cu paşi mărunţi, destinsă şi veselă ca un animal pentru care orice părea a fi un obiect de joacă sau ceva bun de ronţăit.

Ea s-a aplecat şi i-a scos uşor trandafirul din gură.

— Asta e surpriza? a întrebat ea, mângâind-o pe cap şi râzând în timp ce el se străduia să o apuce de mână.

— Da. Aş dori să ţi-o prezint pe noua mea prietenă de suflet, Eleanor Rigby[34]. Căreia i se va spune doar Rigby, căci după gustul meu Eleanor sună prea pretenţios, aşa ca din secolul al XIX-lea!

— Sunt cu totul de acord, a spus Bailey, aplecându-se şi ridicând căţeluşa în poală. E adorabilă!

— Să sperăm că o să se obişnuiască şi nu o să roadă toate plintele.

— O să te mai scutească de muncă. Ce bine se potriveşte că tocmai în locul ăsta aflu că nu mai sunt singura ta prietenă de suflet. Ce frumos din partea ta să-mi spui asta într-un decor atât de paşnic.

— Bine! a exclamat el, aşezându-se pe bancă lângă ea.

Rigby nu se mai foia, ci rămăsese nemişcată în poala lui Bailey, cu ochii aţintiţi la lumea care aplauda cântăreţii.

— Tocmai mă gândeam la asta, a continuat el.

— Adică?

— Mă gândeam că poate meriţi o promovare de la postul de prietenă de suflet. La urma urmei tocmai se împlineşte un an de când nu ai mai băut, nu-i aşa?

Renzo ştia prea bine că aşa era. Fusese prezent seara trecută la întrunirea Alcoolicilor Anonimi şi, radiind de bucurie, o ascultase împărtăşindu-şi povestea. De fapt, ultimele câteva luni fuseseră un adevărat chin, amândoi străduindu-se să nu-şi atingă nici măcar mâinile, aşteptând să treacă anul.

— Chiar aşa. Şi pe ce post te-ai gândit să mă promovezi? Prietenă la cataramă?

Nu se putea abţine să nu-l tachineze. Pentru că ştia ce urma să se întâmple, aşa cum ştia şi el. Erau prieteni şi-şi făceau destăinuiri de mai

mult timp decât îşi închipuiseră că era cu putinţă, şi venise momentul potrivit. Slavă Domnului, căci ea nu credea că era în stare să mai aştepte.

El s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze. Era ceea ce se aştepta, perfect, minunat. Până când s-a vârât şi un alt botic între ei: Rigby, care încerca şi ea să ia parte la bucurie.

S-au îndepărtat, râzând, ştergându-şi buzele, în timp ce chitariştii s-au pornit să cânte refrenul de la cântecul *In My Life*[35]. Căţeluşa s-a domolit ca vrăjită de muzică, iar Renzo a început să-i fredoneze versurile încetişor lui Bailey la ureche.

---

33. *Ilex aquifolium*, denumită popular Spinul lui Cristos, plantă asociată, împreună cu vâscul, în Occident cu sărbătorile de iarnă.

34. Referire la Eleanor Rigby, personaj din cântecul omonim al formaţiei Beatles – o odă dedicată celor singuri.

35. Cântec al formaţiei Beatles („Though I know I'll never lose affection/For people and things that went before/I know I'll often stop and think about them/In my life I love you more").

NOTA AUTOAREI

Adresa este un amestec de fapte reale şi ficţiune şi mi-am permis câteva libertăţi pe care iubitorii Epocii de Aur le vor sesiza cu siguranţă. Statuia Libertăţii a ajuns la New York în vara anului 1885, nu toamna, iar Nellie Bly s-a internat sub acoperire la Ospiciul de alienaţi mintal din Insula Blackwell în 1887. Reşedinţa familiei Rutherford este vag inspirată din casa lui William şi a Avei Vanderbilt, iar cuvântarea lui Theo se inspiră din discursul ţinut în 1879 de Edward Clark la Asociaţia West End.

Mai multe cărţi au constituit o sursă de inspiraţie, printre care se numără şi *Life at the Dakota* de Stephen Birminghm, *The Dakota: A History of the World's Best-Known Apartment Building* de Andrew Alpern, *New York, New York: How the Apartment House Transformed the Life of the City (1869–1930)* de Elizabeth Hawes, *Ten Days in a Mad-House* de Nellie Bly şi *The Housekeeper's Tale: The Women Who Really Run the English Country House* de Tessa Boase.

Le adresez mulţumiri tuturor specialiştilor care m-au ajutat la documentare, orice eroare îmi aparţine.

MULŢUMIRI

Le sunt recunoscătoare tuturor celor care au ajutat la apariţia acestei cărţi, agentei mele Stefanie Lieberman, editoarei Stephanie Kelly şi echipei incredibile de la Dutton, alcătuită din Liza Cassity, Becky Odell, Elina Vaysbeyn, Christine Ball, Amanda Walker, Ben Sevier şi Alice Dalrymple. Le mulţumesc şi lui Kathleen Zrelak, şi lui Molly Steinblatt.

Pentru documentare, le rămân îndatorată lui Coco Arnesen, Tony Converse, Andrew Alpern, Jennifer D. Port, Jeffrey I.D. Lewis, dr. Angelique Corthals şi dr. Mechthild Prinz. Lisa Nicholas, Madeline Rispoli, Jess Russell, Dilys Davis, Julie Miesionczek şi Hope Tarr au citit variantele de început şi mi-au oferit sfaturi din domeniul arhitecturii, am discutat aspecte ale intrigii cu prilejul unor lungi plimbări şi m-au încurajat în toate etapele acestui demers. Angelise Sambula m-a făcut să râd, iar părinţii mei m-au inspirat, ca în totdeauna, cu dragostea şi compasiunea lor.

Table of Contents

Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte
Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci şi unu
Capitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei

Nota autoarei
Mulţumiri